

Giới thiệu Gặp Ai Giữa Ngã Rẽ Tình Yêu

Gặp Ai Giữa Ngã Rẽ Tình Yêu đó là một câu hỏi mà ai cũng muốn được biết trước. Tuy nhiên không phải ai cũng gặp được hạnh phúc mà mình mong muốn.

Niềm vui đó hạnh phúc đó mà Tiểu Mạt phải đánh đổi bằng nỗi đau và cả nước mắt. Sự trưởng thành của cô đi lên từ những nỗi đau đắng xé đó.

Cùng theo dõi tác phẩm rất ấn tượng bởi ngòi bút miêu tả diễn biến tâm trạng nhân vật khá đặc sắc để có cảm nhận riêng nhé!

Bạn đang đọc truyện *Gặp Ai Giữa Ngã Rẽ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mùa chờ đợi

Doãn Tiểu Mạt mê man nằm trên trên giường, vừa phát sốt vừa đau bụng kinh, đau đến quần quai.

Di động chợt rung lên, hình như có tin nhắn, Doãn Tiểu Mạt lười không buồn xem, tiếp tục nằm ngáy người trong chăn. Một lát sau, di động lại rung liên tục, xem ra chưa đạt được mục đích đối phương chưa dừng lại. Doãn Tiểu Mạt chặt vật lõi điện thoại dưới gối ra, trên màn hình nhấp nháy tên bạn gái cũ của anh trai cô: Lương Băng.

“A lô!” Giọng Doãn Tiểu Mạt khàn khan vang lên.

“Ôm đấy à?”

“Vâng.”

“Lên weibo[1] đi!” Lương Băng nói ngắn gọn: “Bảo đảm sẽ thấy thuốc trị bệnh của em tới!”. Nói xong, cô cúp máy.

[1] Một trang mạng xã hội của Trung Quốc, tương tự như facebook, zingme... (Mọi chú thích trong cuốn sách đều của người dịch)

Doãn Tiểu Mạt bị bà chị dâu cũ làm cho ngờ ngẩn chẳng hiểu gì, dù đầu rất đau nhưng cô vẫn mở di động lên mạng Sina Weibo.

Vừa mới đăng nhập, Doãn Tiểu Mạt liền giật mình, ở góc bên phải hiện thông báo những mấy trăm lượt tag. Người theo dõi trên Weibo của cô tuy không ít, nhưng sức ảnh hưởng của cô không lớn đến thế.

Doãn Tiểu Mạt ngồi bật dậy, tròng mắt to hết cỡ. Thông báo đầu tiên là bài đăng Weibo của Nghệ Thiên, nội dung:

Trà Chanh Bạc Hà thân mến, hôm nay chị ngồi cùng chuyến bay với Ngũ Trác Hiên, có cần chị bày tỏ giúp em sự ái mộ với anh ấy không?

Trà Chanh Bạc Hà là nick trên weibo của Doãn Tiểu Mạt, dòng trạng thái kia đã bị fan của Ngũ Trác Hiên tìm được, chia sẻ hàng năm trăm lượt, chẳng trách bảng thông báo của cô lên tới năm trăm cái.

Những dòng nội dung của mọi người gắn với link chia sẻ đều vô cùng kì quái, nhưng phần lớn đều tỏ thái độ ủng hộ.

Trán Doãn Tiểu Mạt đỏ mề hôi lạnh, hai má thoáng ửng hồng.

Ngũ Trác Hiên là thần tượng, ngôi sao lớn của cả ba giới truyền hình, điện ảnh và âm nhạc. Từ năm mười tám tuổi bắt đầu debut[2] đến nay, trải qua bao lần chìm nổi, cho dù là thời kỳ đỉnh cao hay bị “thất sủng” đều giữ được sự bình tĩnh, khiêm tốn, bảo vệ được hình ảnh trong sạch của bản thân.

[2] Lần đầu tiên lên sân khấu chính thức.

Doãn Tiểu Mạt cuồng Ngũ Trác Hiên thế nào chỉ cần lướt qua weibo của cô là đủ biết. Ngoại trừ một vài dòng trạng thái thể hiện tâm trạng của mình ra, tất cả những sở thích và sở ghét đều có liên quan đến Ngũ Trác Hiên. Trong câu lạc bộ fan của Ngũ Trác Hiên, cô cũng có chút danh tiếng, nhưng giống như thần tượng của mình, Doãn Tiểu Mạt khá trầm tính, chẳng mấy khi tham gia những cuộc họp fan và các hoạt động tập thể khác. Bình thường cô đều tự tìm thú vui cho mình, thỉnh thoảng vẽ áp phích tuyên truyền cho những bộ phim mới của Ngũ Trác Hiên. Có thể giúp được thần tượng mình chút việc nhỏ vậy cô đã cảm thấy hài lòng rồi.

Là bạn thân nhất của cô, Nghệ Thiên đương nhiên hiểu rõ tình cảm của cô với Ngũ Trác Hiên, bởi vậy, có cơ hội tốt như thế, cô ấy không thể bỏ qua.

Doãn Tiểu Mạt vội vàng hồi âm lại trạng thái của cô bạn. Bỗng nhiên, weibo của cô xuất hiện một thông báo có người theo dõi mới, cô tiện tay click mở ra xem, đại náo nhất thời trống rỗng.

Mộng mị mất mấy giây, Doãn Tiểu Mạt lập tức gọi điện thoại cho Lương Băng: “Chị... chị dâu... Ngũ Trác Hiên theo dõi weibo của em!”.

Lương Băng băng quơ hỏi: “Hiện giờ có cảm giác gì?”.

“Em... em sau này không dám đăng status nữa!”

Lương Băng không biết nói gì. Người bình thường hẳn sẽ vui mừng phát điên, còn cô gái này rốt cuộc là có đại não của người hành tinh nào?!

“Sao bây giờ? Sao bây giờ? Weibo của em toàn đăng mấy cái chuyện ăn uống linh tinh, đều bị anh ấy thấy hết rồi. Toi rồi!”. Doãn Tiểu Mạt cuống đến mức đầu xoay vòng, gáy ướt đầm mồ hôi.

Lương Băng bình tĩnh nói: “Không phải không có cách”.

“Cách gì?”

“Em có thể xóa anh ta ra khỏi list fan[3].”

[3] Danh sách người quan tâm/ theo dõi trên weibo.

“Là chị, chị có đành lòng không?”. Doãn Tiểu Mạt sắp khóc đến nơi, có mắc bệnh nan y cùng đường mới làm theo cách của Lương Băng.

“Gi mà không đành lòng chứ! Em bắn khoản như thế, lo lắng như thế, tốt nhất là cứ xóa đi.”

Bà chị dâu này lắm lúc lãnh đạm chết người. Doãn Tiểu Mạt bị Lương Băng tạt một gáo nước lạnh, chán chường buồn tranh cãi nữa, tùy tiện nói qua loa vài câu rồi cúp máy.

Cô ngơ ngẩn nhìn hình đại diện trong danh sách người quan tâm, cảm giác như mình đang nằm mơ.

“Hoàng Hà chảy về phía đông, sao trên trời tụ về phía Bắc Đẩu...” Tiếng chuông di động lôi cô từ giấc mộng về hiện tại. Bài hát này cô cài cho một người đặc biệt, hoàn toàn phù hợp với tính cách dứt khoát của cô ấy.

“Tiểu Mạt, chị giúp cô xin chữ ký của Ngũ Trác Hiên rồi nhé! Cô thấy chị rất tốt với cô không, đợi chị về nhất định phải mời chị đi ăn đấy nhé!”

Không đợi Doãn Tiểu Mạt mở miệng, Nghe Thiên đã hét lên: “Ahhhhhhhh!!!! Ngũ Trác Hiên theo dõi cô kia!!!!”.

Doãn Tiểu Mạt vội vã giờ di động ra xa, dexiben[4] của giọng Nghe Thiên quả thật quá cao, cô không hấp thu nổi.

[4] Áp suất âm thanh

“Doãn Tiểu Mạt, tiền ăn tháng sau, cô bao!!!!” Nghe Thiên còn tỏ ra sung sướng hơn cả lúc nhận được giải thưởng trị giá năm triệu tệ, tíu tít nói một hồi.

“Tại sao chứ?” Doãn Tiểu Mạt tiu nghe hỏi.

Nghe Thiên hào hứng trả lời: “Vì chị bác cầu mối cho quan hệ giữa cô và thần tượng trên weibo, sau đó cô sẽ có cơ hội dụ dỗ người ta!”.

Doãn Tiểu Mạt bị cách dùng từ mạnh bạo của Nghe Thiên làm cho đổ mồ hôi lạnh, toàn thân đang mệt mỏi bỗng dễ chịu hơn hẳn: “Bà chị nên học lại Ngữ văn cẩn thận đi!”.

Nghe Thiên đột nhiên nói: “Chị còn có việc, không nói chuyện cùng cô nữa. Bye bye!”. Nói xong từ cuối cùng, cô ấy lập tức cúp máy.

Weibo như bị ném bom, sự kiện này được đem ra bàn luận náo nhiệt. Hơn nữa vì Ngũ Trác Hiên đột nhiên theo dõi weibo của Doãn Tiểu Mạt, nên nhiều người cũng muốn thử xem sao, có người còn nhắn tin riêng, có người đăng trạng thái, cố gắng gây sự chú ý.

Doãn Tiểu Mạt vò đầu bứt tóc! Việc này do cô gây ra, nếu vì thế mà Ngũ Trác Hiên bị làm phiền thì cô tuyệt đối không muốn.

Do dự rất lâu không biết phải làm sao, cô đang định nhét di động xuống dưới gối nhắm mắt làm ngơ thì có người gửi tin nhắn riêng trong weibo. Là cô bạn Hoa Lư Ly.

Hoa Lư Ly là fan duy nhất của Ngũ Trác Hiên mà Doãn Tiểu Mạt chơi thân. Dù thời gian cô ấy hâm mộ Ngũ Trác Hiên không lâu bằng Doãn Tiểu Mạt nhưng lại là một người dày dặn kinh nghiệm.

Nghe nói Hoa Lư Ly có một bà chị họ là biên kịch nổi tiếng, một bà chị họ là phóng viên giải trí nên cô ấy có rất nhiều cơ hội tiếp xúc với người trong giới. Theo lý mà nói, nếu tiếp xúc quá nhiều thì sẽ phản cảm mới đúng, nhưng trái lại, Hoa Lư Ly rất cuồng Ngũ Trác Hiên. Theo cách nói của cô ấy, Ngũ Trác Hiên ngoại trừ rất hiền và hoi... ngốc ra thì không có bất kỳ khuyết điểm nào khác.

Hoa Lư Ly và Doãn Tiểu Mạt quen biết nhau theo một cách rất bình thường. Một lần Doãn Tiểu Mạt vẽ tranh minh họa phỏng theo tạo hình của Ngũ Trác Hiên trong bộ phim cổ trang mới nhất, Hoa Lư Ly vô tình trông thấy liền nhắn tin trong weibo, Doãn Tiểu Mạt khiêm tốn đáp lại, sau đó hai người chuyện qua chuyện lại dần dần trở thành bạn tốt. Hoa Lư Ly bình thường hay kể những chuyện thú vị trong quá trình quay phim cho Doãn Tiểu Mạt, cô

nghe vô cùng say sưa. Dù hai người không ở chung thành phố, cũng chưa từng gặp nhau bao giờ, nhưng qua cách nói chuyện và sở thích, Doãn Tiểu Mạt chợt nảy sinh ảo giác, rằng kiếp trước nếu họ không phải là người yêu thì cũng là chị em. Hoa Lư Ly là chuyên viên trang điểm trong studio, có cách nhìn độc đáo, cô ấy thường đưa ra những nhận xét chuẩn xác cho tranh của Doãn Tiểu Mạt, giúp Doãn Tiểu Mạt tiến bộ rất nhiều. Thỉnh thoảng đến phim trường xem quay phim, Hoa Lư Ly cũng mang những bức tranh ấy cho Ngũ Trác Hiên xem, sau khi nghe được những lời khen ngợi của Ngũ Trác Hiên, nhất định sẽ kể lại cho Doãn Tiểu Mạt nghe, khiến cô vui tới mấy ngày sau.

“Tiểu Bạc Hà, nhờ phúc của cậu mà Ngũ Trác Hiên cũng theo dõi tớ đấy!” Hoa Lư Ly nói. Niềm vui tới quá bất ngờ khiến cô ấy nói năng có chút lộn xộn.

Doãn Tiểu Mạt lập tức mở danh sách những người Ngũ Trác Hiên theo dõi ra, quả nhiên thấy hình đại diện của Hoa Lư Ly: “Ừ, tớ thấy tên cậu rồi!”.

Hoa Lư Ly nói tiếp: “Nhưng mà hình như đang có rất nhiều người muốn được anh ấy theo dõi, như thế liệu anh ấy có thấy phiền phức lắm không?”.

Doãn Tiểu Mạt nghệt mặt: “Tớ cũng nghĩ như thế, cậu bảo làm sao bây giờ?”.

“Hay cậu inbox cho anh ấy nói một câu xin lỗi đi.”

“Cho ai cơ?” Ngón tay Doãn Tiểu Mạt chợt run nhẹ.

“Ngũ Trác Hiên chứ còn ai vào đây???”

Doãn Tiểu Mạt hoảng sợ: “Tớ... tớ...”.

Hoa Lư Ly hướng dẫn từng bước: “Cậu nói thế này, hôm nay gây rắc rối cho anh, vô cùng xin lỗi”.

Doãn Tiểu Mạt do dự một lúc, cảm thấy Hoa Lư Ly nói cũng có lý, cô ôm thấp thỏm và kích động gửi một tin nhắn riêng tới Ngũ Trác Hiên. Sau đó, gửi một biểu tượng “+ +” đầm chiêu ử dột tới Hoa Lư Ly: “Xong rồi”.

Hoa Lư Ly gửi lại khuôn mặt cười lớn: “Tình yêu à, cậu biết nghe lời quá đi ha ha ha...”.

Doãn Tiểu Mạt buồn bực: “Sẽ có hậu quả gì?”.

“Hậu quả chính là... anh ấy sẽ trả lời lại cậu. Ha ha ha!” Hoa Lư Ly không dám, liền động viên Doãn Tiểu Mạt nhắn tin, không ngờ cô bạn này lại vô cùng ngây thơ. Cô rất hào hứng mong chờ chuyện tiếp theo.

Doãn Tiểu Mạt mộng mị. Hôm nay cô gặp quá nhiều niềm vui bất ngờ và chịu quá nhiều kích thích, đến tối, con sốt lên 39, 5 độ. Phải tới bệnh viện truyền nước ba ngày mới khỏi.

Vì bị ốm mấy ngày, khi đi làm lại, Doãn Tiểu Mạt mới phát hiện vị trí làm việc của mình đã có người đảm nhiệm.

Cô nói hết lời mới thuyết phục được chủ cửa hàng bách hóa giao cho cô ca làm từ mười hai giờ đêm đến bảy giờ sáng.

Đây là ca làm ai cũng tránh xa, vì thời gian đó ít khách hàng, kiếm được ít mà không được nghỉ ngơi. Doãn Tiểu Mạt cũng đành chấp nhận, cô cần công việc này để kiếm tiền sinh hoạt và học phí. Cô gắng gượng tinh thần đến ba giờ sáng, cơ thể vừa khỏi bệnh cảm cực không nổi.

Chợt ngoài cửa có tiếng động, Doãn Tiểu Mạt nặn ra nụ cười thật tươi: “Hoan nghênh quý khách!”.

“Tiểu Mạt, đi về với anh!”

Ồ, người mới vào là anh cả Hứa Chi Nhiên.

Doãn Tiểu Mạt ngây người, nhanh chóng nói: “Anh, anh đừng lằng nhằng, em đang làm việc”.

Đây không phải là lần đầu tiên Hứa Chi Nhiên tới tìm cô, sau vài lần bị cô từ chối, anh ta quả nhiên không xuất hiện nữa, nhất là sau khi anh ta và Lương Băng chia tay, số lần Doãn Tiểu Mạt gặp anh ta còn ít hơn gặp Lương Băng.

“Nửa đêm khuya khoắt làm cái gì mà làm, mày là con gái con đũa làm thế còn ra cái thể thống gì?”

Lại nữa rồi!!! Doãn Tiểu Mạt ong hết cả đầu. Vị anh trai này của cô nhiệm tư tưởng phong kiến rất nặng, không cho phép cô đi đâu quá mười giờ tối, không tán thành việc phụ nữ làm việc bên ngoài, haizzz! Dù cho Doãn Tiểu Mạt trước giờ chưa từng tỏ ra hòa nhã với anh trai, nhưng Hứa Chi Nhiên hình như không biết nản. Anh ta đối xử với Lương Băng cũng thế, khăng khăng coi cô ta là đồ quý giá trong nhà, nhưng Lương Băng cá tính và tự lập, vẫn muốn ra ngoài làm việc, tư tưởng và suy nghĩ của hai người khác nhau quá nhiều. Hứa Chi Nhiên có cái nhìn tương đối hà khắc với phụ nữ, nhưng bản thân lại rất phong lưu, số phụ nữ mà anh ta từng hẹn hò có thể xếp hàng dài từ đầu bên này tới đầu bên kia thành phố, thậm chí, sau khi xác định quan hệ với Lương Băng rồi vẫn không chịu yên phận. Lương Băng không chấp nhận được, cuối cùng chia tay.

Doãn Tiểu Mạt trừng mắt nhìn anh trai: “Chuyện của em không cần anh lo”.

“Không cần anh lo? Mày đừng quên anh là người thân duy nhất của mày.” Hứa Chi Nhiên nổi giận dưng dưng.

Doãn Tiểu Mạt ngừng một lúc mới nói: “Đúng, anh là anh trai em, nhưng anh quản lý em quá nhiều rồi. Em không làm chuyện vi phạm pháp luật, em kiếm sống bằng hai bàn tay em thì ảnh hưởng đến ai?”.

“Trong nhà không thiếu chút tiền còn con này, anh cũng đâu phải không cho mày tiền, mày cần gì phải tự hại mình như thế?” Hứa Chi Nhiên không hiểu vì sao mình hết lòng lo cho em gái mà cô lại không cảm kích. Lương Băng cũng vậy, làm một bà vợ an nhàn sung sướng không thích, sao cứ nhất quyết đòi đi làm? Tranh giành hơn thua với đàn ông, không mệt à?

Doãn Tiểu Mạt mím môi: “Đây là nhà anh, không phải nhà em. Tiền của anh, em cũng không cần”.

Hứa Chi Nhiên giận giữ: “Nói bao nhiêu lần rồi, tiền của anh đâu phải đi ăn cắp ăn trộm của ai! Mấy người ai cũng khiến tôi phải lo lắng!”.

Doãn Tiểu Mạt lườm anh: “Anh mắng em thì mắng, đừng có lời chị dâu vào!”.

“Ai là chị dâu của mày hả? Anh xin mày, mày đừng có nhắc tới tên cô ta trước mặt anh.” Cứ nói tới Lương Băng là Hứa Chi Nhiên lại phẫn nộ. Không biết điều, tùy tiện, đây chính là nhận xét của Hứa Chi Nhiên về Lương Băng.

Doãn Tiểu Mạt không thèm tranh cãi nữa: “Không nhắc thì thôi, anh về đi, đừng làm ảnh hưởng tới công việc của em”.

Hứa Chi Nhiên quăng xấp tiền trên bàn: “Làm ở đây một ngày được bao nhiêu, anh trả mày!”.

Mặt Doãn Tiểu Mạt cứng đờ: “Mang số tiền dơ bẩn của anh đi”.

“Doãn Tiểu Mạt!” Hứa Chi Nhiên tức giận.

“Hứa Chi Nhiên!” Doãn Tiểu Mạt cũng không phải dễ bị bắt nạt. Hai anh em cô mỗi lần gặp nhau hết như thiên thạch va vào trái đất. Trước đây còn có Lương Băng làm người hòa giải, giờ thì...

Hứa Chi Nhiên tròn mắt: “Ăn nói thế hả?”.

“Em nói sai cái gì?” Doãn Tiểu Mạt thần nhiên.

Lừa giận bùng lên trong mắt Hứa Chi Nhiên, anh ta quả nhiên đã bị Doãn Tiểu Mạt chọc giận. Với cô em gái ương ngạnh này, anh hoàn toàn bó tay. Hừ lạnh một cái, Hứa Chi Nhiên quay người bỏ đi.

Doãn Tiểu Mạt lớn tiếng: “Tiền của anh, cầm đi!”.

Hứa Chi Nhiên làm như không nghe thấy. Để tiền lại rồi bỏ đi, đây là biện pháp duy nhất anh ta có thể nghĩ ra để đối phó với Doãn Tiểu Mạt.

Doãn Tiểu Mạt thở dài một tiếng rồi cầm tiền cất đi. Cô biết rõ anh trai quan tâm lo lắng cho cô, nhưng anh ấy lại dùng sai cách. Toàn thân mệt mỏi rồi, cô dụi mắt, lấy di động ra đăng nhập weibo.

Thấy có tin nhắn đến trong hộp tin, cô còn tưởng là của Hoa Lư Ly, cô liền mở ra. Sau đó, mắt cô mở to!

Ngũ Trác Hiên: “Không sao, mọi chuyện cứ để tự nhiên!”. Phía sau còn gửi kèm theo hai biểu tượng mặt cười.

Doãn Tiểu Mạt ngây người, véo một cái vào cánh tay. Khi cảm thấy đau nước mắt chực trào ra, cô mới dám tin đây không phải là mơ.

Nỗi lo lắng công việc bị đoạt mất, sự tức giận với anh trai, thoát cái liên biến sạch.

Cô luống cuống tay chân bấm số điện thoại của Hoa Lư Ly. Chuông reo được một nửa mới nhớ ra bây giờ đang là nửa đêm, Hoa Lư Ly đã đi đánh cờ với Chu Công từ lâu rồi. Doãn Tiểu Mạt lè lưỡi, bụng hai gò má đã nóng bừng, ngây ngô cười thật lâu, thật lâu.

Buổi sáng giao ca xong, Doãn Tiểu Mạt về nhà thay quần áo. Chiều mới phải đi học nên Doãn Tiểu Mạt tranh thủ tới ngân hàng, gửi số tiền của anh trai đưa vào tài khoản tiết kiệm. Mấy năm nay, Hứa Chi Nhiên cách một thời gian lại tới tìm, cho cô một ít tiền, cô đều gửi vào ngân hàng, chẳng bao giờ dùng tới. Cô dự định sau khi tốt nghiệp đại học, tìm được công việc ổn định rồi trả lại số tiền kia cho anh trai. Lúc ấy, chắc chắn anh sẽ không có lý do gì mà từ chối.

Vừa gửi tiền xong thì chuông di động reo. Nhìn số điện thoại trên màn hình, Doãn Tiểu Mạt hơi bất ngờ, là cô Tiểu, mẹ của Lâm Gia Minh, học sinh lớp chín mà Doãn Tiểu Mạt đang gia sư. Nếu không phải có thay đổi về vấn đề giờ dạy thì cô Tiểu sẽ không gọi điện cho cô.

“A lô, cô Tiểu ạ, có chuyện gì vậy cô? Đòi giờ học cho Gia Minh ạ?”

Im lặng một lát.

“Tiểu Mạt, cô có chuyện này muốn nói với cháu.”

Doãn Tiểu Mạt có dự cảm không tốt, thận trọng nói: “Có chuyện gì cô cứ nói đi ạ!”.

“Là thế này”, cô Tiểu ngập ngừng, “Gia Minh sắp lên cấp ba, chú nhà cô muốn tìm một sinh viên chuyên Toán để dạy cho nó, cháu...”, cô Tiểu hạ quyết tâm nói nốt: “Tuần này cháu tới dạy cho Gia Minh nhà cô hai buổi cuối, tuần sau thì...”.

Doãn Tiểu Mạt cắt ngang lời cô: “Vâng, cháu hiểu rồi ạ”.

“Tiểu Mạt, thật ngại quá...”

“Không sao ạ”. Nhà đột gặp trời mưa, chuyện này đối với Doãn Tiểu Mạt đúng là họa vô đơn chí. Nhưng cũng chẳng còn cách nào, cô chỉ là sinh viên Mỹ thuật. Phụ huynh đương nhiên muốn người khác tài giỏi hơn dạy con người ta rồi.

Cô Tiểu nói mấy câu khách sáo rồi cúp máy.

Doãn Tiểu Mạt lục ví tiền, nắm mấy tờ tiền còn sót lại, thở dài, chẳng lẽ phải dùng tới số tiền kia? Cô đã kiên quyết lâu như vậy, bây giờ lại từ bỏ ư?

Doãn Tiểu Mạt và Hứa Chi Nhiên là anh em cùng mẹ khác cha. Mẹ cô là Mạnh Hiểu Lộ, trước đây đòi li hôn với Hứa Quảng Triệu vì ông ta ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt. Về chuyện này, Hứa Chi Nhiên rất giống bố. Gia đình Hứa Quảng Triệu giàu sang có tiếng, nhưng Mạnh Hiểu Lộ cũng không thêm ngo ngàng tới một hào tiền nhà ông ta, dứt khoát chia tay, khi ấy Hứa Chi Nhiên mới tám tuổi.

Sau này, Mạnh Hiểu Lộ gặp được Doãn Chí, một người đàn ông tuần tú, tính cách hoàn toàn không giống Hứa Quảng Triệu. Doãn Chí là giáo viên cấp ba, lương tháng chẳng được bao nhiêu nhưng ông đối xử với Mạnh Hiểu Lộ vô cùng tốt. Hai người kết hôn không bao lâu thì Mạnh Hiểu Lộ hạ sinh Doãn Tiểu Mạt, một nhà ba người rất hòa thuận vui vẻ. Cuộc sống yên ổn cứ như vậy trôi qua, mãi đến năm Doãn Tiểu Mạt mười tám tuổi, Doãn Chí và Mạnh Hiểu Lộ cùng nhau đi du lịch kỷ niệm ngày cưới, trên đường không may gặp tai nạn xe, hai người cùng qua đời.

Đang từ trên đỉnh hạnh phúc, Doãn Tiểu Mạt bỗng chốc rơi xuống, thành trẻ mồ côi.

Hứa Chi Nhiên nhiều lần thuyết phục cô về nhà mình sống nhưng cô không đồng ý.

Con gái của vợ cũ, lấy thân phận gì chứ?

Hơn nữa, cũng không hiểu vì sao, cô rất “dị ứng” với Hứa Quảng Triệu.

Doãn Tiểu Mạt nhất quyết không theo anh trai về nhà nên Hứa Chi Nhiên chỉ còn cách nhờ Lương Băng chăm sóc cô. Không ngờ hai người họ lại quá thân thiết, thậm chí sau khi Hứa Chi Nhiên và Lương Băng chia tay, mối quan hệ của Doãn Tiểu Mạt và Lương Băng vẫn rất khăng khít.

Lúc đầu, Doãn Tiểu Mạt còn có khoản tiền mà bố mẹ để lại, nhưng sau dùng hết, học phí của Học viện Mỹ thuật thì cao cắt cổ, Hứa Chi Nhiên rất nhiều lần đề nghị giúp đỡ nhưng cô đều từ chối. Cuối cùng Lương Băng đành phải cho cô vay một ít tiền, còn dặn cô không cần vội trả.

Để giảm bớt phí nhà ở, Doãn Tiểu Mạt đành xin học ngoại trú, mỗi ngày phải đi tới đi lui giữa hai đầu thành phố. Một ngày tối đa cô làm sáu công việc, rửa bát ở nhà hàng, bán hàng ở cửa hàng sách báo, làm gia sư, phát tờ rơi, phát phiếu điều tra thị trường, thậm chí còn làm theo giờ.

Nói chung Doãn Tiểu Mạt rất khổ cực, mỗi ngày chỉ được ngủ ba tiếng, chẳng bao lâu mà gầy rộc cả người, có khi trên xe buýt phải đứng mà cô cũng có thể ngủ được. Doãn Tiểu Mạt không mấy để tâm, lòng kiêu hãnh giúp cô chống đỡ đến cùng, cuối cùng cô cũng trả xong nợ cho Lương Băng. Lương Băng thấy cô vất vả như thế, mắng cô xối xả một trận, Doãn Tiểu Mạt cũng chỉ cười, đối với cô, không có gì quý hơn tự trọng.

Hôm nay vào đường cùng thế này, cô không hề tức giận, không hề nản lòng, cô tin ông trời không tuyệt đường mình, không có gì có thể làm khó cô được.

Doãn Tiểu Mạt về nhà lấy cặp sách đi học, vừa xuống khỏi khu nhà, cô thấy Nghê Thiến ngồi ở bồn hoa, tùm tùm nhìn mình.

“Sao không gọi điện cho em? Doãn Tiểu Mạt kinh ngạc hỏi.

“Gọi rồi, cô tắt máy.”

Bây giờ Doãn Tiểu Mạt mới phát hiện, di động của mình sập nguồn vì hết pin. Cô vội xin lỗi Nghê Thiến: “A, sorry, tìm em có việc gì thế?”.

“Hehe...” Nghê Thiến lờ đi và li từ sau lưng ra tới trước mặt: “Chị muốn thuê phòng cô ở mấy tháng, cô có đồng ý không?”.

“Hả?” Doãn Tiểu Mạt ngơ người.

Nghê Thiến ưỡn ngực: “Hợp đồng hết hạn rồi, chị không còn chỗ ở, chuyển tới ở chỗ cô ít bữa, chị sẽ trả tiền nhà”.

“Cứ ở đi, không cần trả tiền đâu”. Doãn Tiểu Mạt giúp Nghê Thiến kéo hành lý lên nhà. Căn hộ bố mẹ cô để lại nằm trên tầng sáu, không có thang máy, hai người leo tới nơi thì mệt nhỏi.

Nghê Thiến xếp đồ đạc mình xong, đưa cho Doãn Tiểu Mạt một cái phong bì: “Chị đưa trước ba tháng đã nhé, không có nhiều hơn đâu”.

Doãn Tiểu Mạt hít sâu: “Em bảo không cần rồi mà”.

Nghê Thiến nhét vào tay cô: “Nhận đi, sau này hàng ngày cô lo cơm nước cho chị là được”.

Doãn Tiểu Mạt chợt đỏ hoe mắt, cô hiểu Nghê Thiến làm vậy chỉ vì muốn giúp mình. Lòng sĩ diện quá cao, cô không nhận tiền từ người khác, cho nên Nghê Thiến chỉ có thể dùng cách này.

“Đồ dở người! Khóc cái gì?” Nghê Thiến xoa xoa đầu cô.

Doãn Tiểu Mạt ôm lấy Nghê Thiến, khẽ nói: “Cám ơn!”

Nghê Thiến véo mũi cô: “Thôi thôi, còn không mau đi là muộn học đấy”.

Doãn Tiểu Mạt nhìn đồng hồ, lập tức nhảy dựng lên, vội vàng rời khỏi nhà.

“Cặp sách!” Nghê Thiến ném cho cô.

Doãn Tiểu Mạt làm mặt quý: “Em đi đây. Tối về nấu cơm cho bà chị”.

Nghê Thiến xua tay đuổi: “Đi đi”.

Doãn Tiểu Mạt là sinh viên trường mỹ thuật nổi tiếng, đương nhiên học phí cũng rất cao. Vì các trường nghệ thuật yêu cầu điểm đầu vào thấp hơn những trường khác nên trở thành lựa chọn hàng đầu của những gia đình giàu có. Doãn Tiểu Mạt thì không như vậy, cô vì sở thích hội họa nên mới thi mỹ thuật, sự nỗ lực của cô so với người khác cũng nhiều hơn. Cô vội vội vàng vàng chạy tới lớp học thì thấy trong lớp chỉ có năm sinh viên tới nghe giảng, trong lòng không kìm được thở dài. Giảng viên cũng đã quá quen với bầu không khí đó, vẫn nói năng ôn tồn, làm tròn bổn phận dạy học của mình.

Hết giờ, Doãn Tiểu Mạt ôm sách vở tới khu ký túc nữ tìm bạn học Lương Khai Khai trao đổi việc làm thêm. Công việc gia sư lần trước cũng là cô ấy giới thiệu cho cô. Doãn Tiểu Mạt rất hi vọng cô ấy có thể giúp mình lần nữa. Trước đây, có một lần Lương Khai Khai nhắc tới về tranh minh họa cho một tạp chí, không biết bây giờ có còn không, nếu được giao công việc này thì thật là quá tốt, cô có thể không cần làm ở cửa hàng bách hóa nữa. Nếu cứ tiếp tục thì thân thể cô cũng không chịu nổi nữa.

Chợt một ánh chớp lóe lên, Doãn Tiểu Mạt không buồn nghĩ ngợi, hét lên: “Vu Trụ, cậu ra đây cho tớ”.

Từ thân cây ló ra một người cao to, khuôn mặt tuần tú đang nhăn nhó, cậu ta ngượng ngùng nói: “Chào Tiểu Mạt!”.

“Đưa đây!” Doãn Tiểu Mạt chìa tay;

“Giờ cơ?” Vu Trụ vô thức giấu hai tay ra sau lưng.

Doãn Tiểu Mạt nghiêm mặt: “Đừng có giả vờ!”.

Vu Trụ cười hi hi.

“Không đưa tớ sẽ nổi giận đấy.” Doãn Tiểu Mạt xoay người, giả vờ không thèm để ý.

Vu Trụ quả nhiên cuống cuồng thật: “Tớ đưa, tớ đưa!” Rồi đưa đi động cho Tiểu Mạt.

Doãn Tiểu Mạt thành thực mở thư mục lưu ảnh trong điện thoại ra, xóa đi mấy tấm ảnh vừa được chụp.

Vu Trụ ủ rũ nói: “Lần nào cũng thế!”.

Doãn Tiểu Mạt cười đắc ý, lần nào cậu ta chụp trộm cũng bị cô phát hiện, trách ai được đây.

“Lần sau không được như thế nữa, nhớ chưa!” Doãn Tiểu Mạt trả lại điện thoại cho Vu Trụ.

“Ồ.”

Dù Vu Trụ ngoài miệng đồng ý nhưng Doãn Tiểu Mạt thừa biết cậu ta sẽ lại tiếp tục làm như vậy. Không hiểu cậu ta lấy nghị lực đâu ra mà lăm như thế, càng chiến càng bại, càng bại càng chiến.

Doãn Tiểu Mạt tiếp tục đi về phía ký túc xá nữ, Vu Trụ nói với theo: “Tiểu Mạt, tối nay tớ mời cậu đi ăn cơm nhé!”.

“Không được rồi!” Doãn Tiểu Mạt trả lời mà không quay đầu lại.

Vu Trụ lại thất bại quay về. Ngay từ cái nhìn đầu tiên, Vu Trụ đã thầm thích Tiểu Mạt, nhưng Trương Vương có mộng, Nữ Thần vô tâm[5]. Tính cách của Doãn Tiểu Mạt mạnh mẽ, biết rõ bản thân mình muốn gì, nên cô tuyệt đối không cho Vu Trụ bất cứ cơ hội nào để cậu ta ôm hi vọng.

[5] Chàng trai dù nằm mơ cũng thấy người thương, nhưng cô gái lại vô tâm.

Lương Khai Khai đứng bên cửa sổ trong ký túc, chứng kiến toàn bộ cảnh tượng vừa rồi. Vừa nhìn thấy Doãn Tiểu Mạt, cô lập tức trách cứ: “Ăn com với Vu Trụ một lần cậu sẽ chết hả?”. Lương Khai Khai được mọi người tặng cho biệt danh “Khai mama”, bởi vì chẳng những cô ấy lăm điều mà còn thích quản chuyện người khác.

Doãn Tiểu Mạt chỉ cười mà không đáp.

“Nói đi, Tiểu Mạt, sao cậu lại không thích Vu Trụ hả? Cậu ấy đẹp trai, nhà giàu, là một đối tượng không tồi!” Tưởng Văn ngồi vừa cắt sửa móng tay, vừa hỏi.

Doãn Tiểu Mạt ngẫm nghĩ một lát rồi cười: “Không có cảm giác tim đập thành thịch”.

“Người không có cảm giác tim đập thành thịch là người chết rồi!!!” Lương Khai Khai lên tiếng.

Doãn Tiểu Mạt: “...”.

Tưởng Văn che miệng khúc khích cười.

“Có phải chỉ với Ngũ Trác Hiên nhà cậu, cậu mới có cảm giác tim đập thành thịch?” Lương Khai Khai trêu chọc.

Doãn Tiểu Mạt ho nhẹ một cái, nhanh chóng lảng sang chuyện khác: “Chuyện vẽ tranh minh họa thế nào rồi?”.

Lương Khai Khai vỗ đầu mình: “Cậu không nhắc thì tớ quên mất tiêu luôn”. Nói xong cô ấy lấy di động ra, lục lợi danh bạ, chia cho Doãn Tiểu Mạt xem: “Đây là số điện thoại của chị Úc. Cậu liên lạc với chị ấy xem sao”.

Doãn Tiểu Mạt lao tới hôn chụt lên mặt Lương Khai Khai: “Tớ yêu cậu chết đi được!”.

Lương Khai Khai trợn mắt to hết cỡ: “Xin cậu! Tớ giới tính bình thường!”.

Doãn Tiểu Mạt trêu: “Cậu cứu tớ khi nước sôi lửa bỏng, tớ chỉ có thể lấy thân báo đáp”.

“Như vậy thì tớ cũng vui lòng nhận!”. Ai sợ ai chứ, Lương Khai Khai cười xấu xa kéo Doãn Tiểu Mạt vào lòng: “Từ hôm nay trở đi, nàng là của ta!”.

Doãn Tiểu Mạt đỏ bừng mặt.

Tưởng Văn vỗ tay: “Tiểu Mạt, xét về độ dày của da mặt, cậu không phải là đối thủ của Khai mama”.

Lương Khai Khai chấp tay sau lưng: “Cậu đang khen tớ hay là mắng tớ thế?”.

Tưởng Văn và Doãn Tiểu Mạt ôm nhau cười.

Lương Khai Khai tùm tùm: “Bạn Doãn Tiểu Mạt thân mến, công việc gia sư không cần nữa sao?”.

Doãn Tiểu Mạt lập tức nịnh nọt: “Khai Khai là tuyệt nhất, cậu đừng chấp nhặt với tớ”.

Lương Khai Khai đắc ý cười: “Được rồi, có tin gì tớ sẽ lập tức báo cho cậu”.

Doãn Tiểu Mạt chịu đựng để cho cô bạn xoa xoa má mấy cái, trong lòng rất cảm động. Nếu không có những người bạn tốt này giúp đỡ, cô nhất định đã không chống đỡ nổi từ lâu rồi.

Ba người hàn huyên một hồi, Doãn Tiểu Mạt lên đường “hồi phủ”. Cô xuống xe, tới khu chợ gần nhà mình mua đồ ăn, trên đường nhận được điện thoại của Nghê Thiến: “Chị đây sắp chết đói rồi!!!”. Doãn Tiểu Mạt cười nói: “Về ngay đây! Đồ con mèo tham ăn!”.

Doãn Tiểu Mạt quen biết Nghê Thiến khi đi làm thêm, Nghê Thiến hơn cô ba tuổi. Lúc ấy, hai người đều làm thuê cho một nhà hàng, Nghê Thiến bị khách quấy rối, vốn định bấm bụng chịu đựng nhưng lại bị vu oan trộm tiền, Doãn Tiểu Mạt nhìn không được đứng ra làm chứng, kết quả hai người đều bị đuổi việc, sau đó ngày càng thân thiết. Nghê Thiến tốt nghiệp xong may mắn tìm được công việc trợ lý nhân sự ở thành phố này, mấy ngày trước đi công tác, may mắn gặp được Ngũ Trác Hiên, liền giúp Doãn Tiểu Mạt chuyển lời hâm mộ tới anh ta, vì thế mới dẫn đến sự kiện weibo kia.

Doãn Tiểu Mạt làm mấy món rất ngon, Nghê Thiến ăn no mà vẫn không chịu buông đũa, mãi tới khi không thể nuốt nổi nữa mới luyến tiếc từ bỏ, xoa xoa cái bụng căng tròn: “Lâu lắm rồi không ăn no như thế”.

“Sau này chỉ cần rảnh thì em sẽ làm cho chị ăn.” Doãn Tiểu Mạt nói đầy nghĩa khí.

Nghê Thiến sáng rực hai mắt: “Thật không?”.

“Thật!” Doãn Tiểu Mạt vỗ ngực đảm bảo. Trước đây ở một mình, cô thường lười nấu nướng, chỉ ăn qua loa cho xong bữa. Bây giờ sống chung với Nghê Thiến rồi, cô ấy lại còn giúp đỡ cô rất nhiều, nấu com cho cô ấy ăn nào có đáng gì.

Nghê Thiến cảm động đến mức nước mắt vòng quanh: “Rốt cuộc tôi cũng tìm thấy phiếu com dài hạn của mình rồi!!!”.

Doãn Tiểu Mạt: “...”.

Thu dọn bát đĩa xong, Doãn Tiểu Mạt đang định gọi điện cho biên tập Úc để hẹn thời gian nói chuyện về công việc vẽ tranh minh họa thì người ta đã gọi cho cô trước.

Điện thoại vừa kết nối, Doãn Tiểu Mạt đã lập tức căng thẳng, nói năng lộn xộn: “Chị Úc, xin hỏi chị họ gì?”.

Người bên kia bật cười: “Chị họ Úc.”

Doãn Tiểu Mạt bấy giờ mới ý thức được mình nói sai, hai gò má đỏ bừng, may mà đối phương không nhìn thấy.

“Không biết Tiểu Lương đã nói với em chưa, mai em có thời gian không, chị mời em tới văn phòng tòa soạn một chuyện, chúng ta bàn cụ thể về công việc.”

“Có ạ! Có ạ!” Doãn Tiểu Mạt gật đầu như giả vờ.

Biên tập Úc nói địa chỉ cho cô: “Mai gặp nhé!”.

Doãn Tiểu Mạt vui mừng ngồi tại chỗ xoay chiếc di động trên tay ba vòng, khuôn mặt tràn đầy hưng phấn.

“Trông cô thật chả có tí tiền đồ nào.” Nghe Thiển trêu chọc cô.

Doãn Tiểu Mạt không thèm để ý tới Nghe Thiển, hiện tại, mục đích của cô chính là kiếm tiền, kiếm tiền và kiếm tiền, để nộp học phí, nuôi sống bản thân; tiết kiệm, tiết kiệm và tiết kiệm, để tới gặp Ngũ Trắc Hiên. Hoa Lư Ly từng nói, Ngũ Trắc Hiên nhìn ngoài đời còn đẹp trai phong độ hơn hẳn trên phim ảnh, nhưng cô chưa từng được gặp người thật bao giờ.

Nghe Thiển ném bịch sữa cho Doãn Tiểu Mạt, bình tĩnh nói: “Chị có quà này tặng cô đây”.

Doãn Tiểu Mạt thấy khó hiểu, đâu phải sinh nhật cô chứ, tặng quà gì? Hơn nữa, không công mà hưởng lộc, cho dù hai người rất thân cô cũng cảm thấy không được tự nhiên.

Nghe Thiển quá hiểu những suy nghĩ trong đầu Doãn Tiểu Mạt, nửa cười nửa không: “Không lấy cảm hối hận!”.

Doãn Tiểu Mạt như chợt hiểu ra, đành thỏa hiệp: “Đưa đây xem nào!”

Nghe Thiển cười hi hi: “Dưới gối của cô ấy!”.

Doãn Tiểu Mạt chạy như bay vào phòng ngủ, rồi lại ủa ra như con gió, trên tay là một cuốn sổ. Cô lờ mờ như đoán ra điều gì đó, kích động đến nỗi hai tay run run, mãi vẫn không mở được.

Nghe Thiển lườm cô: “Làm gì mà phải căng thẳng như thế hả? Đâu phải người thật đứng trước mặt cô chứ”.

Vừa nghe vậy, Doãn Tiểu Mạt đã giật mình đến nỗi đánh rơi cuốn sổ xuống đất.

Nghe Thiển chỉ tay vào cô, lắc đầu ngán ngẩm.

Doãn Tiểu Mạt chật vật lắm mới mở cuốn sổ ra được, một dòng chữ đập vào mắt cô:

To: Trà Chanh Bạc Hà: Tôi đã xem hết các tác phẩm của bạn rồi. Cảm ơn sự nhiệt tình của bạn!

Cuối cùng là chữ ký như rồng bay phượng múa của Ngũ Trắc Hiên và dòng ngày tháng.

“A... a... a... a... a... a...” Toàn bộ căn phòng tràn ngập tiếng hét của Doãn Tiểu Mạt: “Là Ngũ Trắc Hiên viết cho em hả?”, Cô dường như không dám tin là thật.

“Ừ.” Nghe Thiển gật đầu. “Thích không?”

Doãn Tiểu Mạt gật gù.

“Trà công tôi thế nào đây?” Nghe Thiển nháy mắt.

Doãn Tiểu Mạt đang kích động đến mức choáng váng, nghe câu hỏi đó xong cũng tỉnh táo lại một chút, cô chấp tay: “Đại ân đại đức của đại tỷ, cả đời này em không quên, kiếp sau nhất định làm trâu làm ngựa cho đại tỷ”.

Nghe Thiển bĩu môi vẻ không thèm.

“Vậy bà chị muốn em phải báo đáp thế nào đây?” Doãn Tiểu Mạt ôm chặt cuốn sổ, sợ Nghe Thiển lấy lại mất.

Nghê Thiến cười gian xảo: “Mai làm thêm đồ ăn nhé!”.

Doãn Tiểu Mạt cười tươi rói, sáng khoái đáp: “Đàm phán thành công!”.

Không biết sau này, khi Ngũ Trác Hiên biết được những bản vẽ hình ảnh trở thành công cụ để Nghê Thiến lừa ăn, lừa uống Doãn Tiểu Mạt, sắc mặt của anh sẽ sinh động đến thế nào?

Tạp chí mà Doãn Tiểu Mạt đang định tới làm việc chủ yếu chuyên mảng du lịch và giải trí. Chủ biên bộ phận du lịch chính là Úc Doanh, người tới qua gọi điện cho cô. Biên tập Úc giới thiệu sơ qua cho Doãn Tiểu Mạt về tình hình tạp chí, sau đó xoay màn hình về hướng cô nói: “Công việc của em là căn cứ vào bản thảo để vẽ tranh minh họa tương xứng, ba ngày giao một bức, có vấn đề gì không? Phong cách thì chính là cái kiểu này, em xem có thể làm không?”.

“Không thành vấn đề ạ.” Doãn Tiểu Mạt trả lời.

Úc Doanh liếc cô: “Người phụ trách mảng này bận quá nên tìm người trợ giúp, cô ấy ngồi đằng kia”. Úc Doanh chỉ tay về một góc: “Lát nữa em gặp cô ấy nói chuyện nhé”.

Doãn Tiểu Mạt đáp: “Vâng!”.

Úc Doanh mỉm cười: “Đừng lo quá, bầu không khí làm việc ở đây rất thoải mái”. Nói xong, cô ấy gọi với về phía kia: “Tiểu Tào, người mới giao cho em nhé!”.

Tiểu Tào đáp lại một tiếng rồi cười với Doãn Tiểu Mạt: “Đi theo chị!”

Doãn Tiểu Mạt thấp thỏm đi theo sau.

“Ngồi đi”. Tiểu Tào thấy bộ dạng mất tự nhiên của Doãn Tiểu Mạt thì không khỏi buồn cười.

Doãn Tiểu Mạt lập tức thẳng người, ngồi xuống ghế.

“Chị là Tào Từ Di, còn em?”.

“Em tên là Doãn Tiểu Mạt.”

“Doãn Tiểu Mạt.”

Tào Từ Di cầm một chiếc hộp dưới gầm bàn lên, lấy ra một chồng tạp chí dày, mỉm cười: “Đây là mấy tập san cũ của toà soạn, em mang về xem cho quen nhé”.

Doãn Tiểu Mạt gật đầu.

“Em mang USB đi không?”

“Không ạ...” Doãn Tiểu Mạt ngập ngừng trả lời.

“Không sao, dùng tạm của chị cũng được.” Tào Từ Di sao chép từ máy tính một file vào USB: “Đây là nội dung của số tạp chí tiếp theo, em thử bức đầu tiên xem”.

Doãn Tiểu Mạt chợt thấy áp lực vô cùng. Cô vốn nghĩ sẽ được đi theo học việc mấy ngày, không ngờ lại nhanh được nhận việc như thế.

“Đừng căng thẳng!” Tào Từ Di cười: “Tiểu Lương giới thiệu là bọn chị tin tưởng rồi”.

Doãn Tiểu Mạt vẫn còn khá e dè, cô lo lắng sợ tranh cô vẽ không hợp lý, khiến độc giả không mua tạp chí thì không chỉ có mình cô mất mặt mà còn làm liên lụy tới cả Lương Khai Khai.

Lúc này, anh chàng bốn mắt ngồi cạnh Tào Từ Di đưa tay lên đẩy đẩy gọng kính trên mũi, nói: “Tiểu Tào, xem này!”.

Tào Từ Di lộ đầu qua, hai mắt sáng rực: “Ngũ Trác Hiên!”.

Doãn Tiểu Mạt giật thót mình, nhanh chóng nhìn sang, trên màn hình là một chàng trai trong bộ đồ đen, áo khoác gió, đeo kính râm, nhưng Doãn Tiểu Mạt vẫn nhận ra được đó là Ngũ Trác Hiên. Khung cảnh hình như là ở đại sảnh một khách sạn nào đó, anh đi một mình, chắc là lịch trình cá nhân, chẳng hiểu sao lại bị phóng viên chụp được, ảnh nhìn rất rõ.

Anh chàng bốn mắt hình như làm công việc chế bản, anh ta giải đầu: “Bộ phận giải trí vừa gửi tới, muốn bên mình thêm vào số mới nhất. Anh đã dàn đầy chỗ rồi, làm sao nhét tin này vào được nữa?”.

Tào Từ Di chọc ngón tay vào gáy anh ta: “Anh dốt thế hả? Có tin về Ngũ Trác Hiên, tạp chí nhất định bán rất chạy”.

“Ồ, cũng phải.” Kính cận cười ngây ngô.

Tào Tử Di quay đầu lại thì thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Doãn Tiểu Mạt: “Em cũng là fan của anh ta à?”

Doãn Tiểu Mạt không biết trả lời thế nào, chỉ cười trừ.

Tào Tử Di nháy mắt: “Nếu đúng là em thích anh ta thì tới đây làm việc là chuẩn rồi!”

Doãn Tiểu Mạt ngơ ngác.

“Bọn chị mới bàn bạc với quản lý của anh ta, sắp tới sẽ sang Paris chụp một bộ ảnh, em nói xem có đúng là lợi không?”

Trái tim nhỏ bé của Doãn Tiểu Mạt nhảy dựng lên, nhưng ngoài mặt thì vẫn cố làm ra vẻ tự nhiên.

Bỗng nhiên cửa bị đẩy ra, một cô gái chân dài xinh đẹp bước vào, thở dài: “Tiểu Tào, em vẫn chưa tìm thấy cô ấy, làm sao giờ?”

“Cô ta không trả lời tin nhắn à?” Tào Tử Di hỏi.

Anh chàng kính cận xen vào: “Ài?”

“Không liên quan tới anh.” Người đẹp chân dài phớt lờ anh ta, nói tiếp với Tào Tử Di: “Gửi đi mấy lần rồi đều không thấy hồi âm, còn cách nào khác để liên lạc với cô ta nữa không?”

Tào Tử Di lắc đầu.

Người đẹp chân dài ngồi phịch xuống sofa: “Hôm nay không tìm được cô ta thì đành đổi bức tranh khác thôi”.

“Cái cô Trà Chanh Bạc Hà này thật là bí ẩn.” Tào Tử Di buông hai tay, vẽ bắt lặc.

Doãn Tiểu Mạt tròn mắt ngạc nhiên, khẽ hỏi: “Tranh nào? Cho em xem được không?”

Người đẹp chân dài dùng chân đá đá anh chàng kính cận: “Đồng nghiệp mới à?”

Tào Tử Di trả lời thay Tiểu Mạt: “Ừ, giúp việc cho chị”. Nói xong, cô mở weibo, tìm weibo của Trà Chanh Bạc Hà, chỉ tay vào một bức vẽ: “Cái này!”

Đây chẳng phải bức tranh họa cô mới vẽ cho Ngũ Trác Hiên sao? Doãn Tiểu Mạt đỏ bừng mặt, nhỏ giọng nói: “Thật ngại quá, em chính là Trà Chanh Bạc Hà”. Gần đây bận quá, đã mấy ngày cô không lên weibo. Cô lấy di động ra đăng nhập weibo, quả nhiên thấy ba, bốn tin nhắn, tất cả đều cùng một người, nội dung y chang, đều là muốn mua bản quyền bức vẽ kia. Người gửi chính là cô gái chân dài này.

“Trùng hợp thế!” người đẹp chân dài thốt lên.

Tào Tử Di tròn mắt: “Đây... ”.

Kính cận trầm ngâm: “Đi mòn giày dép mà không thấy, tìm được lại chẳng tốn công phu!”

Mặt Doãn Tiểu Mạt càng đỏ rực lên.

Người đẹp chân dài nhanh chóng phản ứng lại: “Vậy thì tốt quá rồi, mau bán lại bản quyền nhé, ấn định theo giá thị trường luôn”.

Doãn Tiểu Mạt kinh ngạc: “Nghĩa là mọi người muốn dùng nó?”

Tào Tử Di vội lên tiếng giải thích: “Tập san kỳ này có một bài về Ngũ Trác Hiên, chủ yếu là về bộ phim mới của anh ta”.

Chân dài chen ngang: “Bức vẽ của em quá đẹp nên bọn chị muốn mua lại của em”.

“Được ạ.” Doãn Tiểu Mạt nghiêng người về phía trước, khóe mắt cong lên: “Nhưng mà không cần trả phí cho em đâu”.

“Hả???” ba người kinh ngạc thốt lên.

“Em làm sao có thể bán thần tượng của mình lấy tiền được chứ!” Doãn Tiểu Mạt cười ngượng ngùng.

Tào Tử Di cười xấu xa: “Doãn Tiểu Mạt, em đã lộ rõ bản chất fan cuồng thái quá rồi nhé!”

Chân dài lúc này mới như bừng tỉnh.

Kính cận cũng gật đầu đầy vẻ đắc chí.

Doãn Tiểu Mạt rồi đến độ mặt càng lúc càng đỏ, đúng là một lần làm lỡ, ngàn thu ôm hận!

Lúc vận xui thì chuyện không may lần lượt kéo tới, lúc vận son thì chuyện vui ồ ạt tấn công. Tạm thời chưa có tin tức về việc gia sư từ chỗ Lương Khai Khai, nhưng khi Doãn Tiểu Mạt tới nhà Gia Minh dạy buổi cuối thì cô Tiểu lại giới thiệu cho cô một chỗ khác. Biết chuyện bạn của bố Gia Minh có một cô con gái năm nay vào tiểu học, lực học yếu, không theo kịp các bạn nên đang tìm người dạy thêm, cô Tiểu liền giới thiệu Doãn Tiểu Mạt. Doãn Tiểu Mạt đương nhiên đồng ý, không ngừng nói cảm ơn.

Hết giờ dạy, Doãn Tiểu Mạt nhận lấy tờ địa chỉ, không ngờ lại khá gần nhà mình, như vậy cô vừa có thể tiết kiệm được thời gian, vừa bớt chi phí đi lại. Nhất cử lưỡng tiện, tội gì mà không làm chứ!

Nơi này là một khu đô thị cao cấp, nằm cách khu chung cư bình dân của Doãn Tiểu Mạt một con đường. Doãn Tiểu Mạt còn chưa bước chân vào cổng đã bị bảo vệ giữ lại: “Cô tới nhà ai?”.

Doãn Tiểu Mạt nói số nhà, nhân viên bảo vệ hỏi: “Có việc gì?”.

“Làm gia sư.”

Bảo vệ nhìn bộ dáng tóc buộc đuôi ngựa, lưng đeo ba lô của cô thì cũng tin hơn nửa nhưng để đảm bảo, anh ta vẫn gọi điện tới nhà kia để xác nhận, sau đó mới để Doãn Tiểu Mạt vào.

Đúng là khu nhà cao cấp, quy hoạch xanh thực hiện rất tốt, không khí trong lành tràn ngập hương hoa. Chỗ trống không có một chiếc xe nào đỗ bừa bãi, tạo cảm giác vừa rộng rãi vừa sạch sẽ. Doãn Tiểu Mạt chợt nghĩ đến thùng rác to đại bác ở trước cửa chung cư nhà mình, không hiểu sao lại cảm thấy như thế mới có sức sống.

Cô nhìn địa chỉ đối chiếu rồi mới ấn chuông cửa.

Cửa nhà mở ra, đón tiếp cô là một phụ nữ trung niên tướng mạo có vẻ dễ gần: “Tiểu Mạt phải không? Vào đi!”.

Doãn Tiểu Mạt yên tâm hơn, cô sợ nhất là gặp phải nhà nào kiêu ngạo làm cao, có tiền là cho rằng mình hơn người.

Từ căn phòng bên trong, một phụ nữ có gò má cao, da trắng, chừng ngoài ba mươi đi ra, cô ta quét mắt qua Tiểu Mạt rồi hỏi: “Di Lư, gia sư tới à?”.

Di Lư cung kính đáp: “Vâng”.

“Đưa cô ấy vào đi” người phụ nữ quay đầu đi.

Doãn Tiểu Mạt xấu hổ, suýt nữa thì nhận nhầm chủ nhà. Nhưng mà giờ xem, vị chủ nhà này đúng là rất khó hầu hạ.

Kiến trúc trong ngôi nhà này theo kiểu phối hợp, di Lư đưa cô lên một căn phòng trên tầng hai, bên trong có một cô bé đang chơi dương cầm.

Một người mù tịt về âm nhạc như Doãn Tiểu Mạt mà cũng có thể cảm nhận được sự lưu loát và êm tai từ giai điệu.

Người phụ nữ kia lên tiếng: “Lạc Lạc, đây là gia sư mới của con”.

Cô bé ngẩng lên nhìn Doãn Tiểu Mạt rồi lại cúi xuống tiếp tục đánh đàn.

Bà mẹ lạnh lùng bữu môi một cái: “Giao cho cô.” Nói xong, bà ta ra ngoài, đóng cửa phòng.

Doãn Tiểu Mạt kinh ngạc, lần đầu tiên thấy một phụ huynh như thế. Cô hít sâu, tươi cười nói: “Cháu tên là Lạc Lạc hả?”.

Lạc Lạc trừng mắt: “Im miệng!”.

Doãn Tiểu Mạt sững sốt. Mặc dù cô không có duyên với trẻ con cho lắm nhưng đây là lần đầu tiên cô bị một đứa trẻ ghét bỏ. Doãn Tiểu Mạt choáng váng, cô sắp được chứng kiến một gia đình kì cục đây, nhưng thấy khó mà lui không phải tác phong của cô. Doãn Tiểu Mạt vui vẻ cười: “Rất cá tính!”.

Lạc Lạc ngó ra nhưng không lên tiếng, lặng lẽ đổi một bản nhạc khác.

Doãn Tiểu Mạt chăm chú nghe một lúc, chợt kinh ngạc thốt lên: “Là Lôi đồn?”.

Lạc Lạc liếc mắt nhìn cô: “Cũng sành đấy nhì?”.

Doãn Tiểu Mạt bật cười. Đây là ca khúc hay nhất của Ngũ Trác Hiên, làm sao cô không biết chứ?

Lạc Lạc lại đổi một bài khác.

Doãn Tiểu Mạt lại nói: “Là Gặp em giữa ngã rẽ?”.

Có vẻ như Lạc Lạc đang cố ý thử cô, lại chuyển ca khúc khác nhưng vẫn của Ngũ Trác Hiên.

“Rõ ràng ta yêu nhau?”.

Doãn Tiểu Mạt bắt đầu nghi ngờ cô bé mười tuổi này cũng là fan cuồng của Ngũ Trắc Hiên. Chẳng trách trên mạng nói anh ấy có mê lực phi thường, hấp dẫn từ trẻ ba tuổi đến cụ già tám mươi tuổi.

Lạc Lạc buông lỏng cảnh giác, mỉm cười nói: “Cô rất biết thương thức!”.

“Cám ơn lời khen!” Hôm nay đúng là một ngày đáng nhớ của Doãn Tiểu Mạt, hết bị trẻ con khinh thường tới lại được nó khen ngợi.

“Cô dạy cháu cái gì?” Lạc Lạc hỏi.

“Toán, Văn, Anh đều dạy.” Dù thành tích mấy môn văn hóa của Doãn Tiểu Mạt không quá xuất sắc nhưng dạy một học sinh tiểu học đương nhiên không thành vấn đề.

Lạc Lạc đột ngột xỏ ra một chuỗi tiếng Anh, lừ loát như nói tiếng mẹ đẻ.

Doãn Tiểu Mạt: “... ”.

Lạc Lạc thân nhiên nói: “Cháu sống ở Anh, mới về nước chưa đầy một năm”.

Doãn Tiểu Mạt lau mồ hôi.

“Cháu còn biết nói tiếng Pháp, tiếng Đức, cô muốn nghe thử không?”

Doãn Tiểu Mạt lắc đầu lia lịa.

Lạc Lạc giơ ra một bài thi: “Đề này cô làm được không?”.

Doãn Tiểu Mạt vừa nhìn thấy đề Toán Olympic toàn quốc thì hoảng sợ. Cô cắn bút một lúc cuối cùng vẫn đành bó tay, nhụt chí nghĩ, lúc ôn thi đại học may ra còn giải được, bây giờ thì chữ thầy toàn bộ đã trả thầy rồi.

Lạc Lạc giật lấy chiếc bút, xoẹt xoẹt vài cái trên giấy liền giải xong. Doãn Tiểu Mạt theo dõi quá trình cô bé làm bài, cảm thấy vô cùng dễ hiểu, công thức vận dụng linh hoạt, chặt chẽ.

“Toán và tiếng Anh cô đều không bằng cháu, hay là cô dạy cháu Ngữ văn?” Lạc Lạc thăm dò.

Doãn Tiểu Mạt tròn mắt: “Tiếng phổ thông cháu cũng nói tốt hơn cô, cô nào dám!”. Không phải là cô so đo với con bé, mà là cô cảm thấy mình bị đem ra làm trò đùa. Cái nhà này rốt cuộc bị làm sao vậy? Con gái mình thông minh như thế mà còn phải thuê gia sư? Đi học lại chẳng đứng đầu lớp ngay ấy à!

Lạc Lạc đắc ý.

Doãn Tiểu Mạt nhắc túi xách lên định ra về thì đột ngột bị cô bé tóm lại: “Cô đi đâu?”.

“Bỏ việc, về nhà chứ sao. Để mẹ cháu mời người khác tài giỏi hơn cô về dạy cháu.” Cái nhà này, Doãn Tiểu Mạt hầu hạ không nổi.

“Đây không phải mẹ cháu.” Lạc Lạc hét lên.

Mẹ ké ư? Doãn Tiểu Mạt bắt đầu phát huy trí tưởng tượng. Thảo nào mà cô bé tính tình lại kỳ quái như thế.

Lạc Lạc kéo Doãn Tiểu Mạt lại: “Đừng đi, cô khá hợp khẩu vị của cháu, cháu không muốn đổi người... ”.

“Ố!” Doãn Tiểu Mạt nói: “Nhưng cô không dạy được cái gì cho cháu hết”.

Lạc Lạc vò đầu bứt tai nghĩ: “Hát?”.

“Xin lỗi, cô hát không hay.”

“Piano?”

“Sorry, cô không biết chơi.”

“Vẽ?”

Doãn Tiểu Mạt chợt giật mình: “Ồ, cái này thì có thể”.

Lạc Lạc lật mặt sau tờ giấy thi, nói: “Nào, vẽ một bức cho cháu xem”.

Doãn Tiểu Mạt dờ khóc dờ cười, rõ ràng con bé này kiên quyết giữ mình lại, thế mà còn bày đặt kiểm tra tài năng nữa.

Cô tiện tay nguyệt ch ngoạc mấy nét, vẽ một con thỏ sinh động trên giấy.

Lạc Lạc tròn mắt thích thú: “Cháu muốn học!!!”.

Doãn Tiểu Mạt chế nhạo: “Khiến cháu tâm phục khẩu phục thật không dễ dàng”.

“Mọi người ai cũng có sở trường riêng, đừng tự coi nhẹ mình như thế chứ!” Lạc Lạc nói với giọng bà cụ non.

Doãn Tiểu Mạt bật cười. Cô bỏ ba lô xuống, chống cằm suy nghĩ, cô chưa từng dạy người ta vẽ bao giờ, vì cô cảm thấy cái này thuộc về tố chất, rất khó đào tạo.

“Cháu nghĩ xem muốn vẽ gì?”.

Lạc Lạc không do dự liền lôi ra mấy bức ảnh trong ngăn kéo nói: “Vẽ mẹ cháu”.

Trong ảnh là một cô gái xinh đẹp chừng ngoài hai mươi, nhìn khuôn mặt có vài nét giống Lạc Lạc.

“Mọi người đều nói cháu giống mẹ.” Lạc Lạc lẩm bẩm: “Nên bà ta rất ghét cháu”.

Dù Lạc Lạc không nói rõ là ai nhưng Doãn Tiểu Mạt có thể đoán ra cô bé ám chỉ tới người phụ nữ ngạo mạn lúc nãy. Ngực cô chợt nóng ran, hào hiệp trượng nghĩa mà nói: “Được, chúng ta bắt đầu từ vẽ mẹ cháu!”.

Lạc Lạc cầm chắc cây bút vẽ, nghiêm túc học, Doãn Tiểu Mạt vừa phác thảo trên giấy vừa hướng dẫn: “Lạc Lạc, cô cháu mình thi xem ai vẽ giống hơn nhé!”.

Lạc Lạc gật đầu: “Cô Doãn, dù bây giờ cháu mới bắt đầu học nhưng cháu tin chắc sẽ có ngày cháu vượt qua được cô”.

Doãn Tiểu Mạt xoa đầu cô bé: “Cô tin sẽ có ngày đó”.

Vẽ xong, Doãn Tiểu Mạt đưa ra cho Lạc Lạc xem tranh của mình.

“Cô Doãn, bao giờ cô lại tới?” Lạc Lạc rung rung hỏi, chỉ mấy giờ đồng hồ nói chuyện thôi nhưng cô bé đã lập tức coi Doãn Tiểu Mạt là người bạn duy nhất của mình.

“Giờ này tuần sau cô sẽ xuất hiện trước mặt cháu.” Doãn Tiểu Mạt vuốt tóc cô bé: “Nếu nhớ cô thì có thể gọi điện cho cô”. Cô viết số điện thoại đưa cho Lạc Lạc.

Lạc Lạc bấy giờ mới cười tươi.

Doãn Tiểu Mạt đứng ở cửa đi giày, loáng thoáng thấy bóng người đi ra từ phòng bếp lên tầng trên. Dáng người anh ta dong dỏng cao, khuôn mặt nhìn nghiêng góc cạnh hơi giống Ngũ Trác Hiên.

Doãn Tiểu Mạt bị cận thị, không nhìn rõ, cô lấy tay day day mắt. Đến khi người kia đã đi khuất, cô mới thăm thẳm cười mình. Nhất định là hôm nay nghe được mấy bài hát của Ngũ Trác Hiên sinh ra ảo giác rồi.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Ai Giữa Ngã Rẽ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Em không có nơi nào để chạy trốn

Doãn Tiểu Mạt ngồi ở dãy bàn cuối cùng trong lớp, mơ mơ màng màng ngủ. Mấy ngày nay bận rộn chuyện vẽ tranh minh họa mà đêm nào cũng phải đến tận hai, ba giờ sáng cô mới được đi ngủ, trước khi ra khỏi nhà mới gửi bản vẽ qua thư điện tử cho Tào Tử Di, bây giờ con buồn ngủ ập đến, mí mắt nặng trĩu không tài nào nhấc lên được.

Hôm nay sinh viên tới lớp khá đông, đây cũng coi như là một kỳ tích rồi. Doãn Tiểu Mạt nằm bò ra bàn nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc, vừa vận có một người ngồi đằng trước chắn cho cô.

Không ngờ, bài giảng của giáo viên quá vô vị khiến cả lớp đều chán, từng cái đầu lần lượt gục xuống.

Giáo viên bình thân nói: “Có biết vì sao các em ngủ mà tôi vẫn giảng bài không? Bởi vì, tôi tin chắc các em đang ngủ cũng có thể nghe được chút ít, giống

như... đường thai vậy!”.

Đường thai?!

Cả lớp cười rộ lên.

Giáo viên cười: “Tĩnh rồi phải không? Tôi tiếp tục giảng.”

Con buồn ngủ của Doãn Tiểu Mạt bị xua tan, cô cười ngả nghiêng, vẫn không quên gửi tin nhắn kể lại cho Nghê Thiên. Nhưng có lẽ Nghê Thiên bận, không để ý tới cô.

Doãn Tiểu Mạt đang chống cằm ngồi nghe giảng thì di động rung dữ dội trong túi áo. Cô tưởng Nghê Thiên, nhưng hóa ra là tin nhắn của Hoa Lư Ly, chỉ có mấy thông báo đơn giản: “Mau xem thông báo của fan club trên weibo đi!!!”.

Hoa Lư Ly vừa mới đảm nhiệm chức chủ tịch câu lạc bộ người hâm mộ Ngũ Trác Hiên cho nên có tin gì cô ấy cũng nắm bắt rất nhanh. Cô ấy đã nói như vậy thì chắc chắn là có chuyện quan trọng lắm.

Doãn Tiểu Mạt hí hửng đến nỗi tình tảo hấn lên, cúi đầu giả vờ chú ý đọc sách, kỳ thực là đang chăm chú nhìn di động.

Ngũ Trác Hiên tới thành phố S giao lưu với người hâm mộ, mau đăng ký tham gia!

Doãn Tiểu Mạt kích động suốt nửa thì nhảy dựng lên. Tin tức này tới quá bất ngờ, cô còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý đón nhận, trái tim nhỏ bé của cô đập loạn xạ trong ngực. Cô bấm điện thoại trả lời Hoa Lư Ly mà đầu ngón tay cứ run rẩy: “Chỉ có một trăm người, ngộ nhờ không được thì sao?”.

Hoa Lư Ly: “Tớ là người công tâm chính trực, cậu đừng có hi vọng đi cửa sau được!”.

Doãn Tiểu Mạt dờ khóc dờ cười, cô thật sự đâu có nghĩ tới chuyện đó.

Hoa Lư Ly lại gửi tin tới: “Yên tâm, dù tớ không đi được cũng sẽ không kéo cậu theo”.

Doãn Tiểu Mạt rơi lệ: “Cảm tạ!!!”.

Lòng cô rạo rức không thể tập trung nghe giảng được nữa. Từ trước tới giờ những hoạt động công khai của Ngũ Trác Hiên rất ít, hiếm hoi lắm mới có sự kiện nhưng đều là ở thành phố B, nơi ở của Ngũ Trác Hiên, vì thế mà Doãn Tiểu Mạt luôn muốn tới đó, chỉ có túi tiền không cho phép. Lần này không ngờ Ngũ Trác Hiên lại tới đây gặp gỡ người hâm mộ, có một cơ hội tốt như thế, làm sao mà cô không hưng phấn được cơ chứ? Nhất định cô phải gặp bằng được Ngũ Trác Hiên.

Doãn Tiểu Mạt chống cằm, bắt đầu mơ màng tưởng tượng tới cảnh được gặp thần tượng. Cô đột nhiên nhú mày, đứng rồi, sao lại quên mất Lương Băng được? Chị ấy là giám đốc công ty giải trí Ngải Kha, quan hệ rộng rãi trong giới, chưa biết chừng có thể mở một cái cửa sau cho cô đi. Dù sao thì chỉ cần gặp được Ngũ Trác Hiên, cô không ngại mặt dày.

Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã tới. Nhìn cái tên Lương Băng nhấp nháy trên màn hình, Doãn Tiểu Mạt thiếu chút nữa tưởng rằng mình có năng lực siêu nhiên.

Lương Băng: “Đang học à? Lúc nào rảnh thì gọi lại cho chị nhé”.

Vừa tan học, Doãn Tiểu Mạt lập tức gọi lại cho Lương Băng: “Chị đâu tìm em có chuyện gì thế?”.

“Sao vẫn gọi là chị đâu thế?”

Doãn Tiểu Mạt lè lưỡi: “Em quen rồi”.

“Dạo này vẫn ổn chứ?” Nhất định là Lương Băng đã nghe được chuyện gì mới hỏi cô như thế.

Doãn Tiểu Mạt cười hi hi đáp: “Vẫn ổn ạ”.

“Đừng làm việc ở cửa hàng tổng hợp nữa, tới công ty chị làm đi.” Lương Băng lại nói: “Bắt đầu từ chân trợ lý, làm không tốt sẽ bị chị mắng đấy!”. Lương Băng sợ Doãn Tiểu Mạt vì giữ thể diện mà không nhận sự giúp đỡ của mọi người nên cố gắng tìm từ ngữ cẩn thận để nói.

Thật ra Doãn Tiểu Mạt không nghĩ nhiều như thế, chỉ vì cô còn là sinh viên, dù việc học tập không bận rộn lắm nhưng ngày nào cũng phải lên lớp nên cô không thể toàn tâm toàn ý vào công việc được. Doãn Tiểu Mạt đáp: “Em đã thôi việc ở cửa hàng tổng hợp rồi, hiện giờ đang làm gia sư và vẽ tranh minh họa cho một tạp chí, cũng đủ sống, chị đâu cứ yên tâm đi!”.

Lương Băng không gượng ép nữa, cô biết rõ không thể lay chuyển được sự cứng đầu của Doãn Tiểu Mạt: “Ừ, thế em nhớ chú ý sức khỏe đấy. Có chuyện gì thì cứ nói với chị. Dù chị với anh trai em chia tay, nhưng chúng ta vẫn là người một nhà”.

“Vâng.” Doãn Tiểu Mạt gật đầu.

Vừa mới cúp máy thì lại có điện thoại của Tào Tử Di, Doãn Tiểu Mạt thấp thòm nhận điện, chỉ sợ tranh về xảy ra vấn đề gì.

Tào Tử Di mở đầu bằng một tràng cười thánh thót như tiếng chuông bạc, lúc nói vẫn chưa dứt cười hẳn: “Tiểu Mạt, nói cho em một tin vui. Thông qua rồi! Công việc ở đây giao cho em rồi nhé!”.

“Thật à?” Doãn Tiểu Mạt vui mừng.

“Đương nhiên là thật rồi. Hôm nay đầu phải mừng một tháng Tư chứ!” Tào Tử Di lại ha ha cười: “Tiểu Mạt, em đúng là có khả năng thiên phú, chủ biên Úc cũng rất thích tác phẩm của em. Cố lên nhé!”.

Doãn Tiểu Mạt vui vẻ nói: “Cám ơn chị Tử Di, đều nhờ chị hướng dẫn cả”.

“Đúng là dẻo miệng, lẽ ra bắt em khao nhưng giờ thì thôi, tiết kiệm tiền giúp em nhé!”

Gia cảnh của Doãn Tiểu Mạt thế nào Tào Tử Di cũng đã nghe chủ biên Úc nói qua, đương nhiên không có ý làm khó cô nữa. Tào Tử Di lại nói: “Sau này rồi nói nhé. Đợi em đứng vững chân rồi, chị nhất định không dễ dàng cho qua thể đâu đấy!”.

Doãn Tiểu Mạt cười hường ứng.

Buổi tối về nhà, cô kinh ngạc thấy một bàn thức ăn do chính tay Nghê Thiến làm.

“Mặt trời mọc đằng tây à?” Doãn Tiểu Mạt trêu chọc.

Nghê Thiến đồng dạc: “Chị đây đang bắt đầu xây dựng hình ảnh vợ đảm mẹ hiền”.

Doãn Tiểu Mạt ôm bụng cười ngặt nghẽo.

“Đi rửa tay rồi vào ăn cơm”.

Doãn Tiểu Mạt ngồi vào bàn ăn lại phát hiện một chuyện kì lạ nữa. Cô hỏi: “Sao chị bày lăm bát thế? Ở trong là...” Doãn Tiểu Mạt nâng bát lên ngửi ngửi: “Không phải rượu trắng...”.

Nghê Thiến ngượng ngập nói: “Lát nữa em sẽ biết”.

Doãn Tiểu Mạt tùm tùm: “Gi mà thần thần bí bí thế nữa?”. Cô vừa nói vừa gấp một miếng trứng rán bỏ vào miệng, nhấm nháy: “Mặn thế!”.

Nghê Thiến gật đầu: “Xin lỗi, lần đầu làm cơm không có kinh nghiệm, bỏ nhiều muối quá, nên... chị mới chuẩn bị nhiều bát đựng nước trắng, em thả miếng trứng vào bát đầu tiên trắng qua, rồi lại nhúng vào bát thứ hai, cuối cùng ngâm vào bát thứ ba, sau đó có thể ăn được rồi!”.

Doãn Tiểu Mạt: “...”.

Hoàn toàn bó tay.

Sau đó, vì ăn quá nhiều đồ mặn, Doãn Tiểu Mạt rất khát nước, hét gọi nước liên tục.

Nghê Thiến phục vụ rất tận tình, nhanh nhẹn gạt lê bóc quýt cho cô, còn ân cần đưa đến miệng.

Doãn Tiểu Mạt hưởng thụ sự phục vụ cho khách VIP rất hiếm có này, trong lòng vui như nở hoa.

“Nhìn kìa! Ngũ Trắc Hiền.” Nghê Thiến đột nhiên chỉ vào tivi hết lớn.

Ổng kính đang dừng trên người Ngũ Trắc Hiền, anh ta đang tựa lưng vào tường vừa hút thuốc vừa nói chuyện với quản lý La Thu Thu.

“Hình như là chỗ đợi taxi bên ngoài sân bay thành phố S.” Nghê Thiến nói.

Bình thường Nghê Thiến hay đi công tác, ngồi máy bay như ăn cơm bữa, vừa liếc mắt đã nhận ra ngay: “A! nhìn ngày giờ kìa, đúng là hôm nay”.

Doãn Tiểu Mạt nhảy dựng lên.

“Ngũ Trắc Hiền tới S rồi, fan cuồng như em sao lại không biết hả?” Nghê Thiến kì quái hỏi.

Doãn Tiểu Mạt ầm ức nói: “Em sao mà biết được chứ, em có phải người quản lý hay trợ lý của anh ấy đâu”.

“Trường fan club không phải bạn em sao?”

Doãn Tiểu Mạt bắt đắc dĩ: “Nhưng lịch trình cá nhân thì cậu ấy làm sao biết được.”

“Anh ấy đi cùng quản lý kia, cá nhân cái gì chứ.”

Doãn Tiểu Mạt meo meo: “Tiểu thư Nghê Thiên à, thắc mắc của chị, em không thể giải đáp!”.

Doãn Tiểu Mạt vừa dứt lời thì Hoa Lư Ly gọi điện tới: “Bạc Hà, Bạc Hà, lão Ngũ tới S rồi”. Hoa Lư Ly rất thích gọi Ngũ Trác Hiên như thế, nghe rất thân mật.

“Tớ cũng mới thấy trên ti vi, không biết là hoạt động gì?”

“Không phải hoạt động kinh doanh nên các fan không được tới đón, nghe nói anh ấy tham gia cuộc họp thường niên của công ty nào đó.”

Doãn Tiểu Mạt sáng rực hai mắt: “Mau hỏi giúp tớ xem là công ty nào?”.

Nghê Thiên đánh vào người cô: “Cái đồ nhà cô là fan cuồng của người ta mà ngay cả người thật cũng chưa được gặp.”

Doãn Tiểu Mạt ảm ức: “Chưa được gặp thì sao chứ? Trong lòng em có anh ấy là được rồi”.

Nghê Thiên nể phục: “Quả nhiên là si tình.”

Doãn Tiểu Mạt lườm cô: “Đáng ghét!”. Sau đó chạy vào phòng ngủ, lên mạng tìm thông tin về chuyến đi tới thành phố S của Ngũ Trác Hiên lần này, nhưng tiếc là một mảnh tin nhỏ xíu cũng không có.

Chờ đến nửa đêm cũng không thấy Hoa Lư Ly báo tin gì, Doãn Tiểu Mạt thất vọng chìm vào giấc ngủ.

Chiều hôm sau, khi Doãn Tiểu Mạt đang ở tòa soạn thảo luận với Tào Tử Di về tranh minh họa thì Lương Băng nhận tin tới: “Nếu có thời gian thì lát tới công ty chị một chuyến nhé!”.

Chắc Lương Băng lại sợ cô không có tiền ăn nên gọi cô tới cải thiện bữa ăn cho cô đây mà. Doãn Tiểu Mạt nghĩ vậy liền trả lời: “Hôm nay em bận rồi, không qua được”.

Lương Băng nhấn lại rất nhanh: “Không tới sẽ hối hận đấy!”.

Bà chị dâu tiền nhiệm này của Doãn Tiểu Mạt là một người rất nghiêm túc, chẳng mấy khi nói đùa cái gì. Cô ấy đã nói như vậy thì chắc chắn là có việc quan trọng, Doãn Tiểu Mạt suy nghĩ một lát, cuối cùng đồng ý.

Cô tiếc tiền không dám bắt taxi, đành đi tàu điện ngầm, tới được công ty giải trí Ngải Kha thì thành phố đã sáng đèn.

Lương Băng không ngừng nhìn đồng hồ đeo tay, chờ đến sốt ruột. Vừa thấy Doãn Tiểu Mạt, Lương Băng liền nói: “Sao em ăn mặc thế này tới?”.

“Sao à? Bình thường em vẫn mặc vậy mà?” Áo phông trắng phối với quần jean sẫm màu, vừa thoải mái vừa đơn giản.

Lương Băng đẩy Doãn Tiểu Mạt vào tay trợ lý Kỷ Tiên Tiên: “Em mang nó vào trang điểm giúp chị!”.

“Á?” Doãn Tiểu Mạt ngơ ngác, còn chưa kịp hỏi lý do thì đã bị Kỷ Tiên Tiên lôi vào phòng hóa trang.

“Chị Lư, giao Tiểu Mạt cho chị đây!”

Nhân viên trang điểm họ Lư quan sát Doãn Tiểu Mạt một lượt: “Ừ, khuôn mặt như vậy vẫn có khả năng cải thiện thêm”.

Doãn Tiểu Mạt vô cùng xấu hổ, đây có phải là lời đánh giá khéo léo về nhan sắc của cô không?

Một nhân viên trang điểm giỏi cũng giống như một họa sĩ tài ba, có thể biến những cái xấu xí mục nát thành những cái xinh đẹp thần kỳ. Chị Lư không hổ là nhân viên hóa trang lâu năm của Ngải Kha, dưới bàn tay của chị, làn da trắng nõn nà trong sáng của Doãn Tiểu Mạt đã biến thành một quả anh đào đúng nghĩa, làn môi hồng phấn kiều diễm, đôi mắt to tròn đầy thần thái, cả khuôn mặt được trang điểm tinh tế động lòng người.

Chị Lư gật đầu cười rất hài lòng: “Đẹp, đẹp lắm!”. Rồi đột nhiên chị nhíu mày: “Em mặc quần áo kiểu gì thế này?” Nói xong chị Lư không buồn nhìn kỹ đã vơ lấy một bộ lễ phục màu trắng treo trên móc quần áo, hạ lệnh: “Đi thay!”.

Doãn Tiểu Mạt run run hỏi: “Ai đó làm ơn nói cho em biết rốt cuộc mọi người muốn làm gì được không?”.

Nhưng không ai để ý tới cô.

Doãn Tiểu Mạt khẽ đẩy Kỷ Tiên Tiên: “Nói cho em biết đi!”.

Kỷ Tiên Tiên cười đầy bí hiểm: “Giám đốc Lương nói không được nói cho em biết. Dù sao thì lát nữa em cũng biết thôi mà”.

Doãn Tiểu Mạt không thêm giữ hình tượng, trợn mắt lầm bầm: “Cái quái gì thế không biết”.

“Nhanh thay đi!” Kỷ Tiên Tiên đẩy Doãn Tiểu Mạt vào phòng thay đồ.

Doãn Tiểu Mạt không còn cách nào khác, đành phải khuất phục.

Cô đi ra ngoài với vẻ thiếu tự nhiên nghiêm trọng, hai tay không ngừng kéo chiếc váy, nhưng do kéo quá mạnh tay, nên phần trên bị tụt xuống, để lộ ra một mảnh xuân nồn nà. Doãn Tiểu Mạt tiến thoái lưỡng nan.

“Đừng có nhúc nhích!” Kỷ Tiên Tiên giúp cô vuốt thẳng chiếc váy rồi thốt lên: “Xinh quá!”.

Chị Luru chóng cảm khen ngợi: “Quả nhiên rất đẹp!”. Cũng chẳng rõ chị ấy đang tán dương Doãn Tiểu Mạt hay tự khích lệ mắt nhìn của mình nữa: “Qua đây làm tóc nào!”.

Doãn Tiểu Mạt khổ sở nói: “Vẫn chưa hành hạ em đủ sao?”.

Chị Luru hừ một tiếng: “Em có biết chị trang điểm, tạo hình cho người khác kiếm được bao nhiêu tiền không hả? Nếu không phải Giám đốc Lương giao cho chị thì chị đã mặc kệ em rồi nhóc con ạ!”.

Doãn Tiểu Mạt ghen hờn, quả nhiên những người có bản lĩnh tính tình thường không dễ chịu.

Chị Luru làm cho cô một kiểu tóc xoắn, vừa trong sáng vừa quyến rũ. Kỷ Tiên Tiên tròn mắt lên, nói: “Lát nữa chụp nhiều ảnh vào đây nhé”.

Doãn Tiểu Mạt ngớ người: “Làm gì?”.

“Lần sau em được lòng lấy thế này chỉ sợ rằng phải đợi đến lúc em kết hôn ấy!”.

Doãn Tiểu Mạt cảm như hén, khoa trương như vậy sao?

Chị Luru bồi thêm một câu: “Với điều kiện chị vẫn là người trang điểm cho em”.

Doãn Tiểu Mạt day trán, có thể bớt làm nhảm đi được không các bà chị?

Lương Băng hùng hù hỏ hỏ đi vào: “Xong chưa?”.

“Xong rồi, xong rồi. Giám đốc, chị nghiệm thu đi!” Kỷ Tiên Tiên đẩy Doãn Tiểu Mạt đến trước mặt Lương Băng

Lương Băng hí hửng ngắm: “Cũng được đấy! Thời gian không còn nhiều, làm được thế này là ok lắm rồi”

Quả nhiên là sếp, nói lời sắc bén vô cùng. Nhưng Doãn Tiểu Mạt đang trong tình trạng sắp nổi cơn điên, gọi cô tới đây hành hạ ra cái nông nổi này chỉ để nói những lời này sao?

Lương Băng hát cảm: “Kỷ Tiên Tiên, đưa con bé đi đi”.

“Vâng.” Kỷ Tiên Tiên nhận lệnh.

Doãn Tiểu Mạt nhăn nhó không chịu ra khỏi phòng hóa trang.

“Sao thế?” Lương Băng nhíu mày.

“Ăn mặc thế này em làm sao dám ra ngoài?” Doãn Tiểu Mạt chưa từng mặc đồ hở hang như thế bao giờ, cảm thấy rất thiếu tự nhiên.

Lương Băng mỉm cười: “Sao mà không dám? Đẹp mà!”

“Em không muốn.” Doãn Tiểu Mạt lại bắt đầu nổi tính ương ngạnh.

“Thật sự không muốn?” Lương Băng hỏi lại.

Doãn Tiểu Mạt hờn hển vừa thờ vừa nói: “Không muốn”.

“Không hối hận chứ?”

“Á...” Doãn Tiểu Mạt cuối cùng cũng cảm thấy Lương Băng hôm nay quá kỳ lạ, hình như có âm mưu gì đó, nhưng hoàn toàn không đoán ra.

Lương Băng cười giả hoạt: “Muốn biết thì đi theo chị!” Cô mở cửa ra.

Doãn Tiểu Mạt méo máo, không kịp suy nghĩ thêm, đi theo Lương Băng

Lương Băng đưa cô tới một căn phòng hội nghị sang trọng liếc mắt vào bên trong rồi hỏi Tiểu Mạt: “Nhận ra chứ?”.

Doãn Tiểu Mạt kinh ngạc nhìn, nhất thời mòng mị. Cô gái mặc đồ đen nghiêm nghị, mái tóc dài bay bay kia chẳng phải là người đại diện La Thu Thu của

Ngũ Trác Hiên sao?

“Hóa ra công ty mời Ngũ Trác Hiên tham gia cuộc họp thường niên là Ngài Kha?”

Lương Băng kinh ngạc nhìn Doãn Tiểu Mạt: “Cũng nắm bắt tin tức nhạy bén gớm nhỉ!”.

“Chị dâu, chị còn giấu em. Quá thiếu tình nghĩa!” Doãn Tiểu Mạt oán hận.

Lương Băng bật cười: “Muốn cho em một niềm vui bất ngờ mà. Thế mà không giấu được em”.

“Bây giờ cho em biết là tốt rồi.” Doãn Tiểu Mạt thật không dám tưởng tượng, nếu như không chuẩn bị trước, lúc Ngũ Trác Hiên xuất hiện trước mắt cô, cô có hưng phấn đến ngất đi hay không?

Lương Băng tủm tỉm: “Giờ không trách chị nữa chứ?”.

Doãn Tiểu Mạt xấu hổ cúi đầu: “Cám ơn chị dâu!”.

“Bảo Kỳ Tiên Tiên đưa em tới chỗ ngồi, chị còn đi đón tiếp khách quý nữa”.

Lương Băng vẫy tay, Kỳ Tiên Tiên không biết ở đâu chạy ra.

Doãn Tiểu Mạt nghe lời gật đầu với Lương Băng. Hiện giờ bảo cô làm gì cô cũng nghe hết.

Kỳ Tiên Tiên dẫn Tiểu Mạt đi vào một hội trường lớn, cười nói: “Chị sắp xếp cho em vị trí tốt nhất nhé!”. Cô ấy nói tiếp: “Ngũ Trác Hiên sẽ ngồi kia, lát nữa còn có thể đi từ chỗ kia lên bục phát biểu, em ngồi ở đây có thể nhìn rất rõ”.

“Vậy chị ngồi đâu?” Doãn Tiểu Mạt hỏi theo bản năng, bắt cô ngồi một mình một chỗ không quen ai, cô chịu chết.

“Đương nhiên ngồi cùng em rồi.” Kỳ Tiên Tiên cười, cô còn phải gánh vác nhiệm vụ tối quan trọng mà Giám đốc Lương giao phó cơ mà.

Doãn Tiểu Mạt nghe vậy mới yên tâm.

Khách mời đã lần lượt tới đông đủ, ai nấy đều có người đưa tới tận chỗ ngồi.

Kỳ Tiên Tiên túm túm nói: “Anh chàng gần đây luôn gặp may Lục Minh Vũ kia, đẹp trai không?”.

“Ca sĩ à?”

“Không phải.” Kỳ Tiên Tiên xua tay: “Ca sĩ là Lục Minh”.

“Em tưởng Lục Minh là biên kịch?” Doãn Tiểu Mạt ngạc nhiên.

“Biên kịch em nói là Lư Minh Minh.” Kỳ Tiên Tiên bắt lặc.

Doãn Tiểu Mạt sờ mũi: “Lư Minh Minh không phải là cái người trong một lần phỏng vấn đã nói có người muốn chơi quy tắc ngầm với cô ta, bị cô ta từ chối sao?”.

Kỳ Tiên Tiên sắp phát điên: “Đấy là Lữ Minh”.

“À, em nhớ ra rồi, Lữ Minh mấy ngày trước vừa được gả vào một gia đình giàu có!”

Kỳ Tiên Tiên rót đầy một cốc nước: “Người mà em nói đấy là Lôi Vũ Mẫn.”

“Ồ, Lôi Vũ Mẫn có phải là...”

Kỳ Tiên Tiên vội vàng cắt lời Doãn Tiểu Mạt: “Dừng hình! Dừng hình!!! Tiểu Mạt, có phải em chỉ biết mỗi Ngũ Trác Hiên không thế?”.

“Á...” Doãn Tiểu Mạt bị người khác vạch trần, vô cùng ngượng ngùng.

Kỳ Tiên Tiên không dám tiếp tục tranh luận về minh tính với Doãn Tiểu Mạt nữa nhưng khi vừa nhìn thấy thần tượng Lăng Tấn của mình vẫn không nhận được mà kéo tay Tiểu Mạt: “Nhìn kia, Lăng Tấn. Đẹp trai quá đi”.

Doãn Tiểu Mạt nghiêm túc hỏi: “Đẹp trai bằng Ngũ Trác Hiên không?”

Kỳ Tiên Tiên lặng im.

Một lát sau, Kỳ Tiên Tiên lại kích động: “Phượng Triệt cũng tới nữa kìa. Anh ấy hát hay chết đi được!”.

“Có êm tai bằng Ngũ Trác Hiên không?” Doãn Tiểu Mạt hí hóp mắt nửa cười nửa không.

Kỷ Tiên Tiên quả thực bó tay với cô, oán giận nói: “Đồ fan cuồng bại não!”.

Doãn Tiểu Mạt tươi cười: “Cảm ơn lời khen!”.

Dù sao thì ở Ngải Kha ai cũng biết rõ bản chất của cô cả rồi, không cần giả vờ nữa.

Kỷ Tiên Tiên chuyển ánh mắt: “Ngũ Trác Hiên tới rồi!”.

Nụ cười trên môi Doãn Tiểu Mạt đông cứng, suýt nữa phun ra miệng câu: “Ồ đâu?”.

“Chị lừa em thôi!” Kỷ Tiên Tiên úp mặt lên bàn mà cười.

Doãn Tiểu Mạt giả vờ nổi giận, giơ tay ra cù cô ấy. Kỷ Tiên Tiên sợ nhất là bị người khác cù, cười đến ngã nghiêng, vừa cười vừa van xin buông tha. Doãn Tiểu Mạt đầu có dễ dàng chịu bỏ qua như thế. Kỷ Tiên Tiên lại nói: “Đừng nghịch nữa, Ngũ Trác Hiên thật sự tới rồi”.

“Chị nghĩ em tin chị sao hả?” Doãn Tiểu Mạt chống nạnh, trợn mắt nói.

“Thật mà.” Kỷ Tiên Tiên hạ thấp giọng, “Không tin em nhìn kia kia!”. Doãn Tiểu Mạt quay đầu lại nhìn, thoáng cái đầu óc trống tuếch.

Ngũ Trác Hiên mặc bộ đồ comple màu xám bạc, dáng vẻ hiên ngang, tác phong nhanh nhẹn, cử chỉ thông dong. Thật sự là dùng tính từ nào miêu tả cũng không hề thái quá.

Doãn Tiểu Mạt ngẩn ngơ nhìn anh, không muốn rời mắt.

“Hoàn hồn lại chưa?” Kỷ Tiên Tiên nói bên tai cô.

Doãn Tiểu Mạt vẫn không có phản ứng.

“Lau nước miếng đi đã.” Kỷ Tiên Tiên đưa cho cô tờ khăn giấy.

Doãn Tiểu Mạt vô thức nhận lấy, đưa lên lau lau, một lúc mới định thần lại.

Kỷ Tiên Tiên khúc khích cười như hồ ly vừa thực hiện được gian kế.

Doãn Tiểu Mạt mặt đỏ bừng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Kỷ Tiên Tiên, chị chờ đấy!”.

Kỷ Tiên Tiên làm ra vẻ vô tội: “Liên quan gì tới chị đâu”.

“Hừm.” Doãn Tiểu Mạt phải nghiêng người nhìn Ngũ Trác Hiên, không ổn lắm, cô cười gian: “Tiên Tiên, chị đổi chỗ cho em”.

“Vừa nãy em còn đe dọa chị.”

Doãn Tiểu Mạt chớp chớp đôi mắt to: “Là em sai, chị đại nhân đại lượng không chấp kè tiểu nhân như em, được không?”.

“Em tự nhận là tiểu nhân?” Kỷ Tiên Tiên cố nén cười, trêu chọc Doãn Tiểu Mạt đúng là rất vui.

“Vâng, vâng, vâng.” Lúc này ai nói cô là gì thì chính là thế.

Kỷ Tiên Tiên bắt đầu dỗi: “Đổi thì đổi”.

Doãn Tiểu Mạt hí hửng ngồi xuống, bắt tay chống cằm nhìn về phía Ngũ Trác Hiên.

Ngũ Trác Hiên vẫn đang mãi nói chuyện với La Thu Thu, thỉnh thoảng dừng lại uống một ngụm nước. Có người tới mời anh ký tên và chụp ảnh chung anh đều không từ chối, lúc nào cũng giữ thái độ hòa nhã.

“Hiên quá.” Doãn Tiểu Mạt bỗng nhiên thốt lên.

“Cái gì?” Kỷ Tiên Tiên ngạc nhiên hỏi.

Doãn Tiểu Mạt lặng lẽ chỉ một ngón tay về phía Ngũ Trác Hiên: “Xưa nay anh ấy đều không biết cách từ chối người khác”.

“Em đang đổ kyo! Có dám đi không?” Kỷ Tiên Tiên khinh bỉ nói. Thông qua Lương Băng, cô cũng khá hiểu Doãn Tiểu Mạt, Doãn Tiểu Mạt là một người rất nhát gan.

Doãn Tiểu Mạt: “... ”.

Dường như cảm nhận được có người nhìn mình, Ngũ Trác Hiên liếc mắt qua phía này. Doãn Tiểu Mạt cuống quýt úp mặt xuống bàn, vội vội vàng vàng đến mức cốc đầu vào bàn.

Kỷ Tiên Tiên thờ dài: “Nhìn cái bộ dạng nhát gan này của em thật là...”. Cô bắt đầu cảm thấy lực bất tòng tâm trước nhiệm vụ mà Lương Băng giao cho.

Doãn Tiểu Mạt nghiêng đầu nói: “Mau nhìn xem anh ấy còn nhìn về đằng này không?”.

“Không. Đang nói chuyện với người đại diện.”

Doãn Tiểu Mạt thở hắt hắt, xoa bóp cái cổ đau nhức.

Kỷ Tiên Tiên đâm chiêu: “Có tin đồn quan hệ giữa hai người họ không bình thường. Em nghĩ sao?”

“Không thể!” Doãn Tiểu Mạt nói chắc như đinh đóng cột.

“Không có hay là em không muốn tin là thật?” Kỷ Tiên Tiên đã nghiệm trêu ghẹo cô mất rồi.

Doãn Tiểu Mạt tỏ ra nghiêm túc: “Chỉ cần anh ấy thích, em cũng sẽ thích. Cho nên, dù một nửa của anh ấy là ai, em cũng ủng hộ vô điều kiện”.

“Trình độ bại não của em quá giới hạn mất rồi.” Kỷ Tiên Tiên than thở.

Doãn Tiểu Mạt cười hi hi tiếp thu ý kiến.

Trong mắt cô chỉ còn Ngũ Trác Hiên, Kỷ Tiên Tiên lại chăm chú quan sát cô. Doãn Tiểu Mạt ngây thơ, cố chấp, đối xử với mọi người rất thật lòng, tính tình lại quật cường khảng khái, xử sự với ai cũng có nguyên tắc. Bảo sao Lương Băng tiêu một khoản phí lớn như thế để giúp cô hoàn thành tâm nguyện gặp được thần tượng của mình.

Doãn Tiểu Mạt chợt quay lại, bắt gặp Kỷ Tiên Tiên đang nhìn mình: “Trên mặt em dính gì à?”.

“Không.”

“Thế chị nhìn gì?” Doãn Tiểu Mạt khó hiểu hỏi.

Kỷ Tiên Tiên cười hi hi: “Em xinh quá mà!”.

Doãn Tiểu Mạt đỏ bừng mặt.

Cuộc họp thường niên bắt đầu lúc chín giờ tối, người đầu tiên lên hát mở màn là người khiến Kỷ Tiên Tiên kích động không ngớt, Phương Triệt.

Doãn Tiểu Mạt chỉ thấy giai điệu êm tai, ca từ cũng động lòng người, nhưng ý nghĩ đầu tiên nổi lên trong đầu cô đó là: Nếu người hát là Ngũ Trác Hiên thì chắc chắn còn hay hơn hẳn một bậc. Tiếc là mấy năm trở lại đây, anh dồn tâm sức vào sự nghiệp diễn xuất, rất lâu rồi chưa ra đĩa nhạc mới.

“Hay không?” Kỷ Tiên Tiên khê hỏi.

Doãn Tiểu Mạt cũng thì thầm đáp lại: “Có tài năng bẩm sinh, tiếc là thiếu đầu tư”.

“Em nói y hệt chị Lương, không hổ danh người một nhà.”

Doãn Tiểu Mạt nghĩ, chị dâu có con mắt sắc sảo như thế, mọi việc đều rất kiên quyết, mình còn lâu mới được như chị ấy.

Vị khách thứ hai lên sân khấu là Lục Minh Vũ, anh ta vốn không phải ca sĩ chuyên nghiệp, nên cũng chỉ chọn ca khúc Happy time cho hợp với hoàn cảnh mà thôi. Lục Minh Vũ có vóc người cao ráo, khuôn mặt điển trai, dù hát chỉ ở mức thường nhưng cũng nhận được sự cổ vũ nhiệt tình từ mọi người.

Sau đó anh ta còn phát động mấy tiết mục giao lưu khán giả nữa nhưng Doãn Tiểu Mạt đều không có hứng, chỉ một lòng đợi đến lượt Ngũ Trác Hiên lên sân khấu.

Đúng lúc này, di động của cô rung lên.

Hoa Lư Ly: “Lão Ngũ tham gia cuộc họp thường niên của công ty Giải trí Ngải Kha. Weibo có người đăng status đây này”.

Doãn Tiểu Mạt lè lưỡi, hôm nay quá kích động nên đã quên mất không báo tin cho Hoa Lư Ly. Cô nhấn lại: “Nếu tớ nói với cậu là tớ đang có mặt tại hiện trường, cậu có giết tớ không?”.

Hoa Lư Ly: “Ước ao đó kị chứ quyết không hận! Mau thay tớ nhìn anh ấy nhiều nhiều vào!”.

Kỷ Tiên Tiên chợt huých tay Doãn Tiểu Mạt: “Bên kia có người đăng weibo kìa, em có muốn chụp Ngũ Trác Hiên một kiểu đăng lên không?”.

Doãn Tiểu Mạt lắc đầu, đây không phải là buổi biểu diễn bán vé, cô sẽ không đăng ảnh của Ngũ Trác Hiên khi anh chưa đồng ý. Dù cô không thể ngăn cản người khác nhưng cũng kiên quyết nghiêm khắc với bản thân.

Đã tới tiết mục của Ngũ Trác Hiên. Vừa nhắc tới tên anh, cả hội trường bên dưới đã sôi động hẳn lên.

Lúc Ngũ Trác Hiên đi lướt qua bên cạnh, Doãn Tiểu Mạt đã có thể nhìn được anh rõ ràng hơn, vóc người rắn rỏi, mặt sáng như ngọc, ánh mắt kiên định. Dù cả người toát lên một vẻ cao ngạo nhưng nụ cười ấm áp thoáng trên bờ môi lại thu hút tất cả mọi người.

Trái tim Doãn Tiểu Mạt cũng không chịu yên phận mà nhảy loạn xạ trong lồng ngực. cô tranh thủ gửi tình nhắn cho Hoa Lư Ly: “Quả nhiên nhìn từ góc 360 độ rất thích mắt”.

Hoa Lư Ly lập tức trả lời hai chữ: “Ha ha”.

Ngũ Trác Hiên hát ca khúc nổi tiếng nhất của mình: Lời đồn. Anh có giọng hát rất đặc biệt, những nam ca sĩ bình thường khác muốn hát những ca khúc của anh không phải dễ dàng. Doãn Tiểu Mạt đã từng có lần rung cả mình khi nghe một người khác hát bài ca ảm áp động lòng người này.

Bên dưới tiếng vỗ tay rào rào vang lên.

Ngũ Trác Hiên thành danh bao năm nay, người hâm mộ ở mọi độ tuổi nhiều vô kể, hơn nữa sau khi anh chính thức tham gia bộ phim lịch sử chuyển thể từ một tiểu thuyết trên mạng, lại càng được các cô gái trẻ yêu thích hơn.

Chẳng biết có mấy người lạ ở đâu đột nhiên chui ra thét chí tai khiến Doãn Tiểu Mạt mơ hồ có cảm giác như đang tham gia liveshow riêng của Ngũ Trác Hiên.

Cô quay sang hỏi Kỳ Tiên Tiên: “Mấy em gái kia cũng là nhân viên Ngải Kha ạ?” Thoạt nhìn có vẻ như còn trẻ hơn cả Doãn Tiểu Mạt.

Kỳ Tiên Tiên cũng mù mịt nói: “Không quen. Chắc là fan của Ngũ Trác Hiên rồi, bản lĩnh cũng ghê thật đấy. Cuộc họp nội bộ mà cũng có cách trà trộn vào được”. Nói tới đây, Kỳ Tiên Tiên đột ngột cười: “Bọn họ còn nắm bắt tin tức nhạy bén hơn em”.

“Bọn trẻ bây giờ thật là ranh mãnh.” Doãn Tiểu Mạt thản nhiên.

Kỳ Tiên Tiên phì cười: “Em không phải trẻ con hả?”.

Doãn Tiểu Mạt không tiếp tục đôi co nữa. Cô mò côi cha mẹ từ nhỏ, đi làm thuê từ rất sớm để tự nuôi mình, suy nghĩ của cô quả thực là già trước tuổi rất nhiều.

Người dẫn chương trình đứng trên sân khấu nói: “Ca khúc tiếp theo sẽ do Ngũ Trác Hiên song ca cùng một cô gái. Có ai tình nguyện lên đây hát không?”

Tiết mục này thực ra đã được sắp đặt sẵn, Kỳ Tiên Tiên nghĩ thầm, rốt cuộc cũng tới lúc rồi, giám đốc Lương, em nhất định không phụ sự tin nhiệm của chị.

Kỳ Tiên Tiên đột nhiên giơ cao tay.

Doãn Tiểu Mạt tròn mắt: “Chị cũng là fan của Ngũ Trác Hiên hả?”.

“Chị giơ tay thay em.”

Doãn Tiểu Mạt ghen hòng: “Em nói muốn lên hát lúc nào?”.

“Cơ hội tốt như thế em chịu từ bỏ hả?”

Doãn Tiểu Mạt bị Kỳ Tiên Tiên bức đến đau tim: “Chị, chị đừng khiến em xấu mặt”.

Đùa cái gì chứ, song ca với Ngũ Trác Hiên ư? Mới chỉ nhìn trực diện thôi mà tim cô cũng đã nhảy nhót tung bừng rồi.

Kỳ Tiên Tiên cười rạng rỡ tiếp tục giơ tay vẫy vẫy: “Ồ đây này”.

Người dẫn chương trình liếc mắt qua mọi người, cười nói: “Bạn nữ kia có vẻ rất nhiệt tình”.

Kỳ Tiên Tiên chỉ vào Doãn Tiểu Mạt, dùng khẩu hình nói: “Cô ấy, cô ấy!”.

Người dẫn chương trình hiểu ý, liền nhanh nhẹn: “Vậy xin mời cô gái mặc bộ lễ phục màu trắng lên sân khấu”.

Ngũ Trác Hiên cũng nhìn về phía này.

Nói thì chậm mà hành động thì nhanh, Doãn Tiểu Mạt đã chui xuống gầm bàn từ lúc nào.

Kỷ Tiên Tiên uất ức nói: “Mau ra đây cho chị! Mất mặt quá đi mất “.

Doãn Tiểu Mạt kiên quyết không chịu đầu hàng.

Hội trường cười ầm lên. Nhiều người nghĩ rằng đây là kế hoạch ban tổ chức sắp xếp trước nên hào hứng ngồi xem.

“Chị bị em bức tức chết tới nơi rồi.” Kỷ Tiên Tiên oán giận.

Doãn Tiểu Mạt làm như không nghe thấy.

Người dẫn chương trình dùng mắt thăm dò, Kỷ Tiên Tiên buông tay, nhìn lại anh ta với vẻ tiếc nuối. Anh ta không còn cách nào khác đành cười lấy lệ, chương trình thì vẫn phải tiếp tục, thế nên anh ta đành phải tùy ý mời một người khác lên sân khấu. Cô gái kia chắc hẳn cũng là người hâm mộ trung thành của Ngũ Trác Hiên, không chỉ hát được tất cả các ca khúc của anh mà còn có thể nói chính xác được năm phát hành.

Giọng hát của cô ta rất khá, phối hợp ăn ý với Ngũ Trác Hiên. Cô ta nói đã yêu thích Ngũ Trác Hiên nhiều năm, hôm nay lần đầu tiên mới được gặp anh ngoài đời.

Người dẫn chương trình thuận đà lên tiếng đùa một câu, cuối cùng cô gái may mắn kia được như ước nguyện ôm Ngũ Trác Hiên một cái.

Kỷ Tiên Tiên nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nếu không phải em nhát gan thì giờ cái ôm kia là của em rồi đấy”.

Doãn Tiểu Mạt từ lúc chui ra khỏi gầm bàn vẫn chưa dám ngẩng đầu. Việc này tuyệt đối không thể nói với Hoa Lư Ly, bằng không cô ấy sẽ loan tin ầm lên trong câu lạc bộ nữa.

Kỷ Tiên Tiên kéo tai Doãn Tiểu Mạt: “Em đã làm uổng phí tâm tư của Giám đốc Lương rồi đấy, biết không hả?”

Doãn Tiểu Mạt ngớ người không hiểu gì, Kỷ Tiên Tiên cũng không nói nữa. Doãn Tiểu Mạt nhân cơ hội mọi người đang chú ý trên sân khấu liền vội vàng chuẩn bị, nếu bị người ta chụp được bộ dáng xấu hổ kia của cô rồi tung lên mạng thì cô thật sự không có mặt mũi đâu mà đi gặp người khác nữa.

Cô tới phòng thay đồ thay lại quần áo, lúc đi ra đã thấy Kỷ Tiên Tiên chờ bên ngoài.

“Giám đốc Lương bảo chị nói với em, đợi chị ấy đưa em về.”

“À vâng.” Doãn Tiểu Mạt đã sẵn sàng tâm lý ăn mừng.

Lương Băng cũng không bắt cô chờ lâu, những chuyện còn lại đều giao cho người khác xử lý rồi ra đưa Doãn Tiểu Mạt về nhà. Dọc đường, Lương Băng một mực im lặng, Doãn Tiểu Mạt biết mình sai nên cũng không dám lên tiếng.

Xe dừng ngoài cổng khu tập thể, Doãn Tiểu Mạt đang định mở cửa xuống xe thì Lương Băng nói: “Chờ đã!”.

Doãn Tiểu Mạt lập tức dừng lại: “Gì thế chị?”

Lương Băng xoay người, lẳng lặng nhìn cô.

Doãn Tiểu Mạt thấy thế lại càng sợ: “Chị dâu, có chuyện gì chị cứ nói ra đi ạ”.

“Tiểu Mạt, không phải em thích Ngũ Trác Hiên sao?”

“Vâng.” Doãn Tiểu Mạt không phủ nhận.

Lương Băng nhìn cô bằng ánh mắt khó tin: “Sao hôm nay chị tạo cơ hội cho em mà em không nắm lấy?”. Lời nói này cũng coi như đã là khách khí lắm rồi. Doãn Tiểu Mạt không biết nắm cơ hội, đúng là đã lãng phí tâm huyết của cô, lại còn khiến cô mất mặt.

Doãn Tiểu Mạt không trả lời, mà hỏi lại: “Cái đó thì có liên quan gì tới chuyện em thích anh ấy?”.

“Chẳng lẽ em không muốn làm bạn với anh ta?” Lương Băng lại hỏi.

Doãn Tiểu Mạt hiểu ý của chị dâu, cô cười: “Chị, với em chuyện đó không thể thành sự thật được, chị nghĩ có thể đỡ bầu trời xuống dễ dàng thế sao?”. Cô biết tự lượng sức mình, xưa nay chưa bao giờ nghĩ sẽ nhận được sự ưu ái của Ngũ Trác Hiên. Chỉ cần ở đằng sau lặng lẽ quan tâm anh ấy là tốt rồi.

“Tháo ra cái vỏ ngôi sao thì anh ta cũng chỉ là một con người bình thường, không xa xôi như em tưởng tượng.” Lương Băng chậm rãi nói.

Doãn Tiểu Mạt kéo lấy tay Lương Băng: “Chị dâu, em biết chị rất quan tâm em. Nhưng em nghĩ, quan hệ thần thượng và fan vẫn thích hợp với em hơn”.

“Người khác đều ước ao có cơ hội tiếp xúc gần gũi với sao, còn em lại ngược đời, lúc nào cũng trốn xa tít mù khơi.” Lương Băng thật sự hết cách với cô.

Doãn Tiểu Mạt cười khúc khích: “Có một câu nói là khoảng cách sinh ra cái đẹp đấy chị!”.

Lương Băng đánh vào lưng Doãn Tiểu Mạt, cô bé này tâm tính thật tốt! Thực ra Lương Băng không cần quan tâm tới Doãn Tiểu Mạt nhiều như thế nhưng vẫn không kìm được mà yêu thương cô.

“Chị dâu, nếu không còn việc gì nữa thì em lên nhà đây.”

Lương Băng định nói gì rồi lại thôi. Bỏ đi, những chuyện khác tạm thời chưa cần nói với con bé.

Nghê Thiên lại đi công tác, nhà cửa im ắng. Vốn đã quen với sự ồn ào của Nghê Thiên nên Doãn Tiểu Mạt chưa kịp thích ứng với không gian yên tĩnh này.

Tối nay Doãn Tiểu Mạt có phần hưng phấn, chắc chắn sẽ không ngủ nổi, cô dự định thức cả đêm để vẽ tranh minh họa mới.

Cô có thói quen trước khi làm việc sẽ lên QQ, xem có tin nhắn nào hay không. Lần này vừa mới đăng nhập đã thấy hình đại diện của Hoa Lư Ly nhấp nháy dưới góc màn hình bên phải.

Hoa Lư Ly: “Lên rồi hả, vừa đúng lúc đang muốn tìm nàng hóng chuyện!”.

Trà Chanh Bạc Hà: “Chuyện gì???”.

Hoa Lư Ly gửi cho cô một bức ảnh, sau đó hỏi: “Biết cô gái kia không? Tớ down ảnh trên weibo xuống đây”.

Đầu óc Doãn Tiểu Mạt tê liệt! Không biết ai đã chụp được cô từ sau lưng, hơi nghiêng mặt, sau đó đăng lên weibo, lại còn kèm thêm một câu: Chuyện cười đặc sắc nhất ở cuộc họp hằng năm mới đây.

Doãn Tiểu Mạt đánh vài chữ rồi lại xóa đi, cuối cùng trả lời Hoa Lư Ly: “Không biết”.

Hoa Lư Ly có vẻ rất phấn khích: “Nghe nói cô gái này được gọi lên sân khấu hát cùng Ngũ Trác Hiên, nhưng mà trong lúc cấp bách cô ấy đã chui xuống gầm bàn để trốn, có chuyện này thật hả?”.

Doãn Tiểu Mạt thành thật đáp: “Thật”.

Hoa Lư Ly gửi sang một cái biểu tượng khoa trương: “Cô gái này ngốc chết đi được! Tớ cầu còn không được.”

Doãn Tiểu Mạt không biết phải đáp thế nào, trong lòng thầm cảm thấy may mắn vì chỉ bị chụp lưng.

Hoa Lư Ly lại hỏi: “Cô gái này xinh không?”.

Trà Chanh Bạc Hà: “Bình thường thôi”.

Đây là lời nhận xét của chính cô về bản thân mình, hoàn toàn không xạo.

Hoa Lư Ly: “Cậu không chụp ảnh cô ấy à?”

Doãn Tiểu Mạt chợt thấy một đàn quạ đen bay qua đỉnh đầu: “Cậu làm gì mà hứng thú với cô ta thế?”.

Hoa Lư Ly cười ha ha: “Tớ quá tò mò, trên đời này lại có người nhát gan đến thế”.

Doãn Tiểu Mạt thật sự muốn đào một cái lỗ để chui xuống, cô càng thêm kiên định, quyết không kể sự thật với Hoa Lư Ly. Sợ nói dài nói dai thành nói đại, ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách: “Tớ bận rồi, nói chuyện sau nhé”.

Hoa Lư Ly: “Vẽ tranh lão Ngũ à?”.

Doãn Tiểu Mạt vốn không ngờ cô ấy lại nhắc tới, nhất thời hứng thú tăng vọt: “Ừ”.

Hoa Lư Ly: “Cố lên! Trông chờ!!!”.

Doãn Tiểu Mạt cảm tấm bảng vẽ cảm ứng, nhắm mắt hồi tưởng lại tạo hình của Ngũ Trác Hiên đêm nay, bắt đầu vẽ.

Đây là tám đầu tiên cô không nhìn vào ảnh chụp làm mẫu, vẽ hoàn toàn dựa vào ký ức. Tinh thần hôm nay quả thật rất tốt, Doãn Tiểu Mạt phác lại hình ảnh hoàn mỹ của Ngũ Trác Hiên lúc anh đứng trên sân khấu biểu diễn. Vẽ xong, cô hài lòng ngắm nghía tác phẩm của mình rồi đăng lên weibo, sau đó tắt trang web tập trung vẽ tranh minh họa cho tòa soạn.

Ba ngày sau khi bàn bạc với Tào Tử Di, trong đầu cô đã định hình được ý tưởng chung, nhưng mới vẽ được mấy nét lại thấy thiếu thiếu cái gì đó, có thể nào cũng không tiếp tục được. Cô thờ dài, đứng dậy đi lấy một cốc nước, chậm rãi uống.

Tò mò, Doãn Tiểu Mạt mở trang web ra xem phản ứng của mọi người về bức vẽ khi nãy nhưng ngay lập tức nhận được hai tin nhắn riêng, một là của Hoa Lư Ly: “Tiểu Bạc Hà, màu cà vạt cậu vẽ sai rồi”.

Tin còn lại là của Ngũ Trác Hiên: “Hôm nay bạn cũng có mặt ở hội trường đúng không?”.

Doãn Tiểu Mạt đỏ mặt, không kịp suy nghĩ liền trả lời: “Không có”.

Có lẽ Ngũ Trác Hiên cũng đang online, anh lập tức nhấn lại: “Thế bản Q[1] dựa vào đâu mà vẽ?”.

[1] Một thể loại vẽ hoạt họa (như manga, anime)

Doãn Tiểu Mạt nghĩ ra đáp án cực nhanh: “Trên weibo có người post ảnh chụp, em dựa vào đó để vẽ”.

Ngũ Trác Hiên lời ít ý nhiều: “Cà vạt”.

Sao anh ấy cũng nhắc tới cà vạt thế??? Doãn Tiểu Mạt ngây người không hiểu cái gì, cô quay ra tìm bức ảnh trên mạng. Trong ảnh, cà vạt của Ngũ Trác Hiên màu đỏ tía, Doãn Tiểu Mạt lại vẽ chiếc cà vạt màu xanh ngọc.

Cô cẩn thận hồi tưởng một chút, chợt tỉnh ngộ. Lúc ấy đang đùa giỡn với Kỷ Tiên Tiên, cô quay đầu lại thì thấy Ngũ Trác Hiên, khoảnh khắc đó để lại ấn tượng trong não cô rất sâu. Cô nhớ khi đó anh đeo cà vạt màu xanh ngọc, sau đó lên sân khấu biểu diễn mới đổi một chiếc khác màu đỏ tía. Chi tiết này chỉ những người có mặt ở hiện trường mới biết được. Thảo nào Hoa Lưu Ly nói cô vẽ màu sai, còn Ngũ Trác Hiên chỉ cần liếc qua cũng nhìn ra đầu mối.

Doãn Tiểu Mạt tròn mắt, làm sao cô có thể xóa bỏ nghi ngờ của Ngũ Trác Hiên bây giờ?

Nghĩ tới nghĩ lui, mãi không tìm ra giải pháp, Doãn Tiểu Mạt lại sợ Ngũ Trác Hiên thấy mình lâu không hồi âm, cho rằng mình chột dạ, cô cắn môi, phớt lờ số phận: “À, em nghĩ màu xanh ngọc hợp hơn nên tự ý đổi, thật xin lỗi”.

Ngũ Trác Hiên: “Thế à, tôi cũng nghĩ vậy!”.

Doãn Tiểu Mạt há hốc miệng, đây là kiểu “tự sướng” của anh ấy ư? Cô sầm mặt, có cảm giác mình vừa hiểu thêm được một chút về Ngũ Trác Hiên.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Ai Giữa Ngã Rẽ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Ngẫu nhiên

Đến buổi gia sư tuần tiếp theo, Doãn Tiểu Mạt vẫn còn chút thấp thỏm khi tới nhà Lạc Lạc. Ở trước mặt cô bé bảy tuổi này, cô không có chút khả năng vượt trội nào đáng nói, cô phải chuẩn bị tinh thần trước mọi tình huống có thể xảy ra.

Lạc Lạc quả nhiên bắt đầu chơi khó Doãn Tiểu Mạt: “Cô giáo Doãn, nhìn thấy cô gầy như thế này chắc môn thể dục hằng năm đều trượt đúng không?”.

Một câu nói hết sức ngây thơ đã đâm một nhát vào nỗi đau thâm kín của Doãn Tiểu Mạt. Vận động hoàn toàn là thể yếu của cô, đặc biệt là cuộc thi chạy tám trăm mét, lịch sử đau xót đến nỗi đủ để viết thành một cuốn tiểu thuyết. Nhưng làm sao cô có thể thừa nhận việc này trước mặt Lạc Lạc được chứ.

“Sao có chuyện đó! Cô là học sinh đứng đầu môn thể dục ở trường đấy, Chẳng có đại hội thể thao nào thiếu được cô đâu.”

Lạc Lạc nâng cằm. Con người đen to tròn xoe: “Xem ra đây thần kinh vận động của cô rất phát triển! Lát nữa đi chơi bowling với cháu nhé?”

Trước đây đã có lần Doãn Tiểu Mạt đi chơi trò này với Lương Khai Khai và Tưởng Văn, cứ phải gọi là vô cùng thâm! Dù thế nào cũng không thể đồng ý với Lạc Lạc được. Cô nhú mày, chợt nảy ra sáng kiến: “Bowling chẳng có gì thú vị cả, chúng ta chơi trò cân não nào xem ai phản ứng nhanh hơn đi!”.

“Ấu trĩ.” Lạc Lạc khinh bỉ nhìn cô.

Doãn Tiểu Mạt bực mình nói: “Cô không tin cháu có thể trả lời được hết!”.

Lạc Lạc vận mình nói: “Không tin cô có thể thử xem”.

Doãn Tiểu Mạt sột soạt mở sách, tìm thấy một câu mà mình cho rằng khá khó: “Vì sao cò trắng lúc ngủ lại co một chân lên?”.

“Vì co hai chân nó sẽ bị ngã!” Lạc Lạc bóp mũi khinh bỉ.

“Á...” Doãn Tiểu Mạt nhìn đáp án thấy đúng là như vậy, vẫn không phục: “Lại lần nữa”.

“Hỏi!”

Doãn Tiểu Mạt lại hùng hổ tìm, cuối cùng cũng thấy một câu có vẻ cổ quái, rất có sức cân não: “Bố của anh họ của em trai họ của em gái của bố cháu và chị dâu của con trai của chú cháu có quan hệ gì?”. Cô còn đặc ý nói: “Cho cháu ba giây!”.

Lạc Lạc chẳng cần suy nghĩ, lập tức trả lời: “Thân thích”.

Doãn Tiểu Mạt choáng váng, đáp án quả nhiên là như vậy.

“Không vui!” Lạc Lạc xua tay, vênh mặt tự đắc nói: “Không chơi nữa”.

Doãn Tiểu Mạt trán đã đầy mồ hôi, trẻ con bây giờ phản ứng thật là nhanh nhạy, mình cũng không phải là đối thủ của chúng nó nữa rồi.

Lạc Lạc vỗ vai cô: “Hay là để cháu đố cô mấy câu nhé!”.

Doãn Tiểu Mạt kiên trì đến cùng: “Được!”.

Lạc Lạc nhếch miệng: “Cô nói xem “tật đố” và “đố kỵ”[1] có gì khác nhau?”.

[1] Cả hai từ đều có nghĩa là “ghen tỵ”.

Doãn Tiểu Mạt há hốc miệng, ấp úng mãi mà không nói ra được đáp án.

Lạc Lạc lườm cô: “Sinh viên đại học cơ đấy!”.

Doãn Tiểu Mạt xấu hổ, hối hận vì ngày xưa không chịu học Ngữ văn cho tốt.

“Trông bộ dạng bị làm khó của cô kìa! Thôi để cháu đố câu khác cho cô vậy!”

Doãn Tiểu Mạt thở phào.

Lạc Lạc cười xấu xa: “Thế cô nói xem “dạ tiêu” và “tiêu dạ”[2] khác nhau ở đâu?”.

[2] Cả hai từ đều có nghĩa là “bữa ăn khuya”.

Doãn Tiểu Mạt sa sầm mặt, sao nên nhà ở đây lại cứng thế? Một khe hở cũng không có?!

Lạc Lạc bắt đắc dĩ lắc đầu.

Doãn Tiểu Mạt cười chữa ngượng.

Bỗng nhiên dạ dày Lạc Lạc réo ầm ỉ, tạo cơ hội cho Doãn Tiểu Mạt được giải vây, cô hỏi: “Tiếng gì đấy?”.

“Đói bụng rồi!” Lạc Lạc bình chân như vại nói.

Doãn Tiểu Mạt xem đồng hồ trên tay, hô lên: “Cháu chưa ăn cơm trưa đúng không? Giờ đã ba giờ chiều rồi”.

“Không có gì ăn.”

Doãn Tiểu Mạt thấy khó hiểu, chẳng phải trong nhà có người giúp việc chuyên chăm sóc cô bé sao?

Dường như đoán được suy nghĩ trong lòng Doãn Tiểu Mạt, Lạc Lạc chu môi: “Đi ấy làm đồ ăn không ngon!”.

“Mẹ cháu đâu?”

Lạc Lạc trừng mắt: “Đấy không phải mẹ cháu”. Một lúc sau cô bé nói thêm: “Đi shopping rồi”.

Doãn Tiểu Mạt nóng bừng đầu: “Đi!”. Cô kéo tay Lạc Lạc.

“Đi đâu?”

“Đi xuống bếp!”

Lạc Lạc sáng rực hai mắt: “Cô giáo Doãn, cô biết nấu cơm hả?”.

“Biết sơ sơ” Doãn Tiểu Mạt khiêm tốn đáp.

Bước chân Lạc Lạc cực nhanh, gần như bám vào cô mà đi, xem ra đã đói lắm rồi.

Doãn Tiểu Mạt dù mắt ba mẹ từ lâu nhưng ít ra vẫn là hòn ngọc được nâng niu trên tay suốt mười tám năm, đầu như Lạc Lạc bữa đói bữa no. Cô nghĩ tới ba mẹ đã sang thế giới bên kia của mình, lại nghĩ tới hoàn cảnh của Lạc Lạc, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Tìm trong bếp một hồi cũng chỉ có mấy quả trứng gà và một ít com nguội, tủ lạnh dù đầy thức ăn nhưng toàn bộ đều là đồ đông lạnh và nước uống có ga.

“Bình thường cháu đều ăn mấy thứ này sao?”

Lạc Lạc gật đầu.

Doãn Tiểu Mạt bất bình, đúng là coi trời bằng vung. Đứa trẻ này đã không được bố yêu mẹ chiều rồi mà ngay đến người giúp việc cũng bắt nạt con bé.

Cô rất muốn nấu com cho Lạc Lạc nhưng không bột sao gột nên hồ? Cô cũng bất lực. Nghĩ một lúc, Doãn Tiểu Mạt nói: “Hay là làm com rang trứng ăn chống đói trước đã nhé, sau đó cô cháu mình ra ngoài mua thức ăn. Tối cô làm cho cháu”.

Lạc Lạc vỗ tay hoan hô: “Vâng, vâng!”.

Dù thế nào cũng vẫn là một đứa trẻ con, nghe nói tới đồ ăn ngon là lập tức vui vẻ. Doãn Tiểu Mạt rang một đĩa com to, rắc thêm một ít hành băm, màu vàng óng của trứng gà hòa lẫn với màu trắng của com, lại thêm chút xanh xanh của hành lá, nhìn qua đã khiến người ta thấy thèm ăn.

Lạc Lạc chưa ăn mà nước miếng đã chảy ròng ròng, một thìa vừa đưa vào miệng, còn chưa nuốt xuống đã xới thêm một thìa nữa. Cô bé vừa nhai vừa nói không rõ câu: “Ngon quá, ngon quá!”.

“Đó là vì cháu đói quá thôi.” Doãn Tiểu Mạt vẫn rất khiêm tốn.

“Cháu dù có đói meo cũng không nuốt nổi đồ ăn dì Lulu làm.” Lạc Lạc khinh bỉ nói, không quên bỏ một thìa nữa vào miệng.

Doãn Tiểu Mạt xoa đầu cô bé, thấy cô bé ăn ngon miệng như vậy cô cũng rất vui.

“Mùi gì thơm thế?” Cửa phòng bếp bị đẩy ra, một bà cụ tóc bạc như cước đi vào.

“Cụ ơi, cụ lại đây ăn com với cháu!” Lạc Lạc nhanh nhẩu, một hạt com trong miệng bắn ra ngoài.

Bà lão hít mũi: “Thơm quá!”. Rồi cầm lấy một cái đĩa nhỏ: “Cụ ăn không hết được chỗ này, nhiều quá!”. Nói là nói vậy nhưng động tác của bà lão rất nhanh, xúc một muôi com đẩy bỏ vào đĩa của mình, trong đĩa lớn chỉ còn lại một ít.

Lạc Lạc tiếc muốn khóc, buồn bực mà không dám nói gì, chỉ giặt giặt vạt áo của Tiểu Mạt.

Doãn Tiểu Mạt ngẩn tò te ra một lúc, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Cụ bà liếc mắt qua cô: “Tối nấu com nhớ làm cho cả ta nữa nhé!”.

Doãn Tiểu Mạt vô thức đáp: “Vâng!”.

“Cuối cùng cũng tìm được một người biết nấu com tới!”.

Ồ! Hóa ra mình bị hiểu lầm là người giúp việc mới tới sao? Doãn Tiểu Mạt dờ khóc dờ cười.

Lạc Lạc dẫu môi: “Lần nào cũng thế!”.

“Sao cơ?”

“Cụ của cháu và cháu đều rất kén ăn, không nuốt nổi thức ăn của dì Lulu làm. Chú của cháu rất lâu mới về nhà được một lần, đều đích thân xuống bếp nấu com, lần nào cụ cũng tranh với cháu.” Lạc Lạc ầm ừc “kê tội” cụ.

Doãn Tiểu Mạt bật cười, chẳng trách người ta nói, tuổi càng cao thì tính tình càng giống trẻ con.

“Cô Doãn, cháu vẫn đói!” Lạc Lạc ôm chân cô làm nũng.

Doãn Tiểu Mạt véo mũi cô bé: “Bây giờ cô cháu mình đi mua thức ăn về đã!”.

Lạc Lạc cười híp cả mắt: “Cô đợi cháu chút, cháu đi thay quần áo”.

Doãn Tiểu Mạt vò đầu bứt tóc, đúng là người giàu có khác! Ngay cả trẻ con ra khỏi nhà cũng phải chú ý bề ngoài như vậy.

“Đi được rồi!” Lạc Lạc chủ động nắm lấy tay Doãn Tiểu Mạt. Cô bé mặc chiếc váy hoa màu hồng, đi đôi giày hoa, nhìn vô cùng đáng yêu.

Chỉ có Doãn Tiểu Mạt là biết rõ bản chất “con quỷ nhỏ” của cô bé.

Doãn Tiểu Mạt đã ở đây hai mươi năm, rất quen thuộc với cuộc sống nơi này, thậm chí chủ bán hàng rau gần như là người chứng kiến cô lớn lên, hễ gặp là gọi “Tiểu Mạt” rất thân thiết. Biết cô sống khó khăn, mỗi lần bán rau cho cô, chủ đều cho nhiều hơn bình thường. Doãn Tiểu Mạt luôn tươi cười nhận lấy, nhưng lúc trả tiền sẽ đưa tiền chẵn rồi không lấy tiền thừa.

Lần này thấy Doãn Tiểu Mạt đưa cả Lạc Lạc đi cùng, chủ Chu bán thịt tò mò hỏi cô: “Tiểu Mạt, cháu có em gái từ bao giờ thế?”.

“Cô bé là học sinh của cháu ạ.” Doãn Tiểu Mạt hiền ngang nói.

Lạc Lạc bình thản bổ sung: “Cũng không dạy cháu cái gì hết!”.

“Không muốn ăn cơm tối nữa phải không?” Doãn Tiểu Mạt hắng giọng.

Lạc Lạc vội chữa: “Cô giáo Doãn tri thức uyên bác, là cô giáo giỏi nhất ạ!”.

Doãn Tiểu Mạt hết chỗ nói, con bé này thật biết cách nịnh nọt, nhưng cô cũng cảm thấy phần nào hả hê vì được con bé tặng bốc lên chín tầng mây.

“Cô giáo Doãn định làm món gì thế?” Lạc Lạc lên giọng hỏi, khiến tất cả mọi người xung quanh nghe được cách xưng hô của cô bé.

Tiểu Mạt tủm tỉm: “Làm nhiều một chút, nếu không lại bị cụt tranh mất!”.

“Đúng đúng! Cô làm nhiều vào nhé, để mai cháu còn có cái hâm nóng lại rồi ăn.” Lạc Lạc nghĩ luôn tới cả hai bữa ngày hôm sau.

Doãn Tiểu Mạt thở dài, rốt cuộc con nhóc con này bao lâu chưa được ăn một bữa tử tế?

Cô chọn một miếng xương sườn ngon, một ít thịt bò, định dự trữ trong tủ lạnh để lần sau tới có làm thì cũng không phải chạy đi mua nữa.

“Chú Chu, tổng cộng bao nhiêu tiền?” Cô đang lấy ví tiền ra trả thì Lạc Lạc ngăn lại, kiêu hãnh ngẩng đầu lên: “Cô Doãn, cháu có tiền, để cháu trả!”.

“Trẻ con lấy đâu ra tiền!” Doãn Tiểu Mạt đương nhiên không thể dùng tiền của cô bé, dù có hết tiền cô cũng sẽ trực tiếp tìm chủ nhà họ.

Lạc Lạc cau kinh nói: “Cháu có!”, rồi móc ra một thẻ tín dụng nhét vào lòng bàn tay của Doãn Tiểu Mạt: “Cô cứ tha hồ tiêu!”.

Mặc dù con gái đều rất thích “hai đoán hoa”[3], nhưng dù thế nào cũng không thể tiêu tiền của một cô bé được. Doãn Tiểu Mạt khóc dở mếu dở, trả lại thẻ cho Lạc Lạc: “Đừng có làm loạn nữa”.

[3] Chữ “hoa” trong tiếng Hán vừa có nghĩa là “bông hoa”, vừa có nghĩa là “tiêu/dùng (tiền, thời gian)”

Lạc Lạc lại nhét cho cô: “Cô làm cơm cho cháu ăn, đương nhiên cháu không thể khiến cô vừa phải tốn thời gian, công sức, lại tốn thêm tiền được”.

Một người kiên trì đẩy qua, một người kiên trì đẩy lại, giằng co một lúc, tấm thẻ rơi xuống đất. Doãn Tiểu Mạt vội nhặt lên, bất ngờ khi nhìn thấy trên mặt thẻ có khắc dòng tên: WUZHUXUAN.

NGŨ TRÁC HIÊN?

Doãn Tiểu Mạt tương đối nhạy cảm với mấy chữ này, cô hỏi: “Lạc Lạc, thẻ này ai đưa cho cháu?”.

“Ba cháu cho.” Lạc Lạc hồn nhiên nói.

Ngũ Trác Hiên là ba của Lạc Lạc ư? Không phải là không có khả năng ấy. Ngũ Trác Hiên năm nay đã ba mươi hai tuổi, có một cô con gái bảy tuổi cũng chẳng phải chuyện gì lạ. Doãn Tiểu Mạt nhớ tới buổi đầu tiên tới dạy Lạc Lạc, những bài hát mà cô bé đàn đều là của Ngũ Trác Hiên. Xem ra, không phải là vô cớ.

Doãn Tiểu Mạt thận trọng hỏi: “Lạc Lạc, ba cháu đối xử tốt với cháu không?”.

Lạc Lạc nghiêm túc suy nghĩ, trả lời: “Cũng tạm, ba cháu không quản chuyện của cháu nhiều lắm”.

Bận bịu sự nghiệp như vậy, chắc chắn là không lo lắng cho gia đình nhiều. Sự thật hình như càng ngày càng lộ rõ.

Doãn Tiểu Mạt bỗng nhiên lại nghĩ tới hôm trước nhìn thấy một bóng người quen thuộc ở nhà Lạc Lạc. Lúc ấy cô đã cảm thấy giống Ngũ Trác Hiên, nhưng lại lập tức xua tan ý nghĩ ấy, cho là ảo giác. Bây giờ nhớ lại, không chừng đúng là anh ấy cũng nên?! Cô rất muốn tìm ra chân tướng, nhưng lại ngại hỏi trực tiếp Lạc Lạc. Hai hàng lông mày của cô nhíu lại, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Nếu như Ngũ Trác Hiên thật sự có con gái lớn thế này chẳng phải đây là tin vô cùng giật gân ư?

Lúc Doãn Tiểu Mạt còn đang chìm trong tưởng tượng thì Lạc Lạc đã mặc kệ cô, đưa thẻ tín dụng cho chú Chu, cười hi hi: “Cảm ơn chú, chú quét thẻ cho cháu!”.

Chú Chu ngẩn người, chợ nhỏ này đâu có dùng tới thê chứ. Chú gãi đầu cười: “Bé con, ở đây các chú chỉ lấy tiền mặt.”

Lạc Lạc nổi giận: “Chú đang ‘điểm đại khi khách’[4]!” Không biết con bé nghe ở đâu được câu này mà nói.

[4] Cây cửa hàng lớn mà chèn ép, làm khó khách hàng.

Doãn Tiểu Mạt định thần lại, vội vã thay Lạc Lạc xin lỗi: “Chú Chu, cháu xin lỗi, con bé còn nhỏ không hiểu chuyện.” Trả tiền xong, cô lập tức túm Lạc Lạc đang muốn tiếp tục “cãi lý”, lôi đi: “Đi thôi, còn phải mua thứ khác nữa”.

Lạc Lạc mất hứng, lăm bằm: “Sao lại không cho cháu quét thê chứ? Ba cháu nói, cầm cái này đi mua gì cũng được”.

Câu này nghe có vẻ không giống tác phong của Ngũ Trắc Hiền lắm! Doãn Tiểu Mạt lại mơ màng

Cô kiên trì giải thích với Lạc Lạc: “Quét thê cần có máy quét, ở chợ không có máy làm sao cho cháu quét thê được. Hiểu không?”.

Lạc Lạc gật đầu cái hiểu cái không. Những đứa trẻ sống quá sung túc, luôn luôn bắt thực nhân gian yên hóa[5].

[5] Vốn dĩ được dùng để miêu tả phụ nữ. Những cô gái bắt thực nhân gian yên hóa là những cô gái có thể giới nội tâm đẹp, không nhiễm trần tục. Tuy nhiên hiện nay cụm từ này lại được dùng với nghĩa tiêu cực, chỉ những người sống thoát ly quần chúng, sống quá đầy đủ nên không hiểu hết cuộc đời.

Doãn Tiểu Mạt mua khoai tây, cà rốt, nấm hương, cà, củ tỏi, rồi mua thêm cá diếc, trong đầu đã thảo qua một lần thực đơn tối nay.

Về tới nhà, Lạc Lạc khăng khăng đòi vào bếp phụ giúp, Doãn Tiểu Mạt không thể ngăn được, đành phải để cô bé nhặt rau.

Doãn Tiểu Mạt rửa sạch cà rốt, khoai tây, ớt xanh và nấm hương rồi thái con chì, sau đó tiếp tục rửa xương sườn, để ráo nước. Cô đổ dầu vào chảo rồi bật bếp, đợi nóng dầu mới cho một ít tỏi và hành băm nhỏ vào phi thơm, tiếp đến là cho sườn lợn vào xào qua. Cô đổ một ít rượu gia vị, đường trắng, xì dầu và hành cắt khúc vào chảo, lại thêm chút hạt tiêu và đại hồi rồi đảo đều tay, cho vừa vặn nước trắng vào chảo, đợi sôi rồi vặn nhỏ bếp.

Tranh thủ lúc đợi sườn chín hẳn, Doãn Tiểu Mạt pha nước làm món sốt cà. Sau đó cô ngâm củ tỏi đã gọt vào nước muối pha loãng để chuẩn bị làm món củ tỏi xào mộc nhĩ.

Canh đầu cá diếc là món sở trường của Doãn Tiểu Mạt, món ăn này có công dụng tẩm bổ cực hiệu quả, cô tin chắc cụ bà và cả Lạc Lạc sẽ đều thích.

Chỉ ba mươi phút sau, chờ khi sườn đã ninh nhừ, Doãn Tiểu Mạt đổ toàn bộ hỗn hợp rau củ đã cắt khúc lúc đầu vào chảo, cho thêm chút gia vị, lúc gần bắc xuống bếp lại đảo qua một lần nữa. Thế là được một bát sườn hầm thơm lừng đầy dinh dưỡng.

Lúc này cô mua dư ra khá nhiều sườn, số còn lại không dùng tới cô bỏ vào tủ lạnh, lần sau có thể làm canh sườn hầm ngô.

“Cô Doãn, cháu không chờ được nữa rồi!” Lạc Lạc chạy lăng xăng một giây cũng không chịu ngừng, liên tục hé cửa phòng bếp ngó ra ngoài xem cụ có xuất hiện hay không.

Doãn Tiểu Mạt cười, nhéo tai cô bé: “Chỗ này đã đủ cho cháu ăn mấy bữa rồi!”.

Bị cô lật tẩy, Lạc Lạc xấu hổ cúi mặt.

“Đi gọi cụ ra ăn cơm đi!” Doãn Tiểu Mạt nói với cô bé.

Dù rất không tình nguyện nhưng Lạc Lạc vẫn nghe lời cô.

Doãn Tiểu Mạt xào thêm một đĩa rau cải, cuối cùng bê từng đĩa đồ ăn bày lên bàn.

Cụ bà loạng choạng đi xuống cầu thang, ngửi thấy hương thơm nức mũi liền bước nhanh hơn, bước trước bước sau mà nhảy xuống dưới. Doãn Tiểu Mạt thấy vậy sợ hãi kêu lên: “Bà ơi, bà đi cẩn thận!”.

“Không sao, không sao, tôi còn khỏe chán!” Bà cụ đeo một cặp kính trông đậm chất trí thức, ngồi xuống ghế, sống lưng thẳng tắp: “Có những món gì thế?”.

Lạc Lạc nhanh chóng cầm lấy đĩa thò vào đĩa sườn, Doãn Tiểu Mạt khẽ đánh vào tay cô bé: “Uống canh trước đi”, rồi cô múc ra hai bát canh cá diếc: “Bà nếm thử xem ngon không ạ?”.

Bà cụ tao nhả nhấp một ngụm: “Con bé này tay nghề được lắm”.

Doãn Tiểu Mạt chấp hai tay: “Bà quá khen rồi ạ!”.

Lạc Lạc uống ừng ực một hơi hết bát canh, rốt cuộc cũng được giờ nhanh vuốt ra để gấp sườn xào. Doãn Tiểu Mạt không quên gấp rau vào bát cô bé: “Phải ăn cả cái này nữa”.

Lạc Lạc có vẻ không cam lòng lắm nhưng vẫn nghe theo Doãn Tiểu Mạt.

Cụ bà thấy vậy liền nói: “Con bé này nghe lời cháu góm. Hiếm có! Ngay cả chú nó nói chuyện với nó mà nó cũng lạnh nhạt lắm”.

Doãn Tiểu Mạt còn chưa kịp lên tiếng thì Lạc Lạc đã vội nuốt xuống một mồm đầy thức ăn rồi cướp lời: “Nghe lời cô giáo là đúng!”.

Bà cụ nghe xong, kinh ngạc nhìn Doãn Tiểu Mạt.

Doãn Tiểu Mạt nghĩ bụng: Rốt cuộc bà cũng biết cháu không phải người giúp việc rồi, cháu đang “lao động công ích”!

Bà cụ nhỏ giọng tâm tặc: “Hiếm thấy!Hiếm thấy!”.

Không biết là đang khen Lạc Lạc nghe lời Doãn Tiểu Mạt hay là khen Doãn Tiểu Mạt làm gia sư mà còn nấu com

Lạc Lạc chống cằm nói: “Cụ ơi, thực bất ngôn tâm bất ngữ[4]!”.

[6] Lúc ăn không được nói chuyện vì dễ ảnh hưởng tới tiêu hóa, trước lúc ngủ không được làm nhảm vì quá hưng phấn sẽ ảnh hưởng tới giấc ngủ.

Cụ bà nhìn vào đĩa sườn đã voi đi rất nhiều, cuống cuống nói: “Quả nhiên là không thể nói chuyện trong khi ăn, bị con nhóc này cướp sạch rồi”.

Lạc Lạc thích thú cười khúc khích.

Cụ bà cầm lấy khăn giấy lau miệng cho cô bé.

Hai cụ cháu dù hay đấu khẩu nhưng thực ra rất quan tâm đến nhau. Doãn Tiểu Mạt nhìn mà thèm. Ông bà nội của cô chỉ vì chuyện bố cô lấy người phụ nữ đã qua một lần đồ mà cắt đứt quan hệ, ông bà ngoại cô thì lại vì chuyện mẹ cô kiên quyết ly hôn với người chồng giàu có mà chán nản về sau không hỏi thăm gì nữa.

Nghe nói cả bốn người đều còn khỏe mạnh, nhưng thực ra Doãn Tiểu Mạt vẫn chưa được gặp họ. Ngay cả tang lễ của bố mẹ cô mà hai bên ông bà cũng không tới. Rốt cuộc là nỗi thù hận lớn thế nào mới khiến người ta ngay cả đến lúc qua đời cũng không muốn nhìn mặt đối phương đây? Doãn Tiểu Mạt nghĩ không ra.

“Nhóc con, nghĩ cái gì thế?” Cụ bà vừa hỏi, vừa chìa ra một tờ khăn giấy.

Lúc này Doãn Tiểu Mạt mới phát hiện mình đã rơi lệ lúc nào không hay.

Lạc Lạc nhanh nhẹn lau nước mắt giúp cô. Doãn Tiểu Mạt ương ngạnh nói: “Để hai người chê cười rồi!”.

“Không có gì, con gái, ta thích sự chân thật của con.” Ánh mắt cụ bà lấp lánh ý cười.

Doãn Tiểu Mạt nhận lấy khăn giấy lau nước mắt.

“Con gái, không ăn chút gì sao?” Rõ ràng thức ăn chẳng còn lại là bao nhưng bà cụ vẫn tỏ ra khách sáo.

Doãn Tiểu Mạt nén cười: “Cháu không đói, bà cứ ăn đi ạ”.

Thế là bà cụ yên dạ yên lòng tiếp tục tranh miếng sườn cuối cùng với Lạc Lạc.

Doãn Tiểu Mạt áng chừng đồ ăn đủ cho ba bốn người, áy vậy mà không ngờ toàn bộ đã bị một già một trẻ ăn sạch sẽ. Cô bất đắc dĩ lắc đầu, tình trạng này xác thực đã bị bỏ đói nhiều ngày. Cô thu dọn bàn ăn, rửa bát đĩa rồi cất gọn gàng, những việc này không phải là cô được dạy bảo từ nhỏ mà là học được khi còn làm thêm ở nhà hàng.

Quay lại phòng học của Lạc Lạc, cảm thấy mình cảm tiền gia sư nhưng lại chẳng dạy được gì, Doãn Tiểu Mạt vô cùng áy náy, liền giả mù sa mưa hỏi: “Bài tập có chỗ nào không hiểu không?”.

Lạc Lạc trả lời cũng không thèm quay đầu lại: “Cháu làm được rồi”.

Doãn Tiểu Mạt cảm thấy mất mặt, hôm nay cô đã ở lại đây lâu quá rồi, cũng đến lúc phải về: “Vậy cháu làm đi nhé, cô về đây”.

Lạc Lạc đứng phắt dậy: “Bao giờ cô lại tới? Cháu nhớ cô lắm”.

Doãn Tiểu Mạt lườm cô bé: “Cháu nhớ gì cô chứ? Có mà muốn cô làm com cho ăn ấy”.

Lạc Lạc cười khi.

Doãn Tiểu Mạt đau thương phát hiện, đột nhiên mình lại phải làm thêm một công việc nữa.

“Được rồi, tuần sau nhé.”

Lạc Lạc ủ rũ: “Thế là cháu lại bị đói một tuần ư?”.

Doãn Tiểu Mạt day trán: “Ngoan, cô chỉ có thể tới một tuần một lần thôi”.

“Vậy thì bây giờ tăng lên hai lần một tuần hoặc là ba lần một tuần đi. Cháu sẽ bảo người kia tăng lương cho cô”.

Doãn Tiểu Mạt lắc đầu, trước đây cô sẽ vui vẻ đồng ý, nhưng từ sau khi nhận công việc ở tạp chí, cô thật sự không có nhiều thời gian. Lực bất tòng tâm, cô chỉ có thể từ bỏ một thứ.

Lạc Lạc mất hứng, hậu quả rất nghiêm trọng, cô bé chu môi, quay mòng lại phía Doãn Tiểu Mạt, làm bộ không thèm để ý nữa.

Doãn Tiểu Mạt đương nhiên không sợ, cô đi tới xoa đầu,捏 má Lạc Lạc, còn cố ý làm mặt quỷ chọc cười cô bé. Lạc Lạc nói gì thì nói vẫn chỉ là một đứa trẻ, vờ giận dữ được một lúc lại cười: “Cô đi thật à?”.

Doãn Tiểu Mạt chìa ra ba ngón tay vẫy vẫy.

Lạc Lạc cũng bắt chước động tác của cô, nói: “Bye bye”.

Doãn Tiểu Mạt đi tới cửa, đột nhiên nghĩ ra chuyện gì liền đứng lại hỏi: “Lạc Lạc, cháu họ gì?”. Cô chỉ biết nữ chủ nhà này họ Dương, tên Lena.

“Cháu họ Ngũ, sao ạ?”

“Không có gì.” Quả nhiên! Trống ngực Doãn Tiểu Mạt kêu liên hồi, đầu óc cô hỗn loạn, muốn nhanh chóng đi tìm Hoa Lư Ly điều tra manh mối chuyện này. Vừa mới mở cửa, Doãn Tiểu Mạt đụng ngay Dương Lena, hai người liếc mắt nhìn nhau, Tiểu Mạt lên tiếng: “Chị Dương”.

“Muộn vậy còn chưa về?” Dương Lena nhíu mày.

Doãn Tiểu Mạt không muốn giải thích, chỉ khẽ “vâng” một tiếng.

“Tận tâm gớm nhỉ!” Dương Lena mỉa mai.

Doãn Tiểu Mạt ghét nhất nghe thấy giọng điệu ấy, nhưng cũng chỉ có thể nén giận, làm như không nghe thấy, nói: “Chào chị!” rồi ra khỏi nhà.

Đúng lúc ấy Lạc Lạc chạy ra đuổi theo cô, vừa thở vừa nói: “Cô Doãn! Cù cháu tìm”.

“Tìm cô?” Doãn Tiểu Mạt bối rối.

“Vâng.”

Dương Lena dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn cô.

Doãn Tiểu Mạt cũng bất ngờ, nhưng vẫn đi theo Lạc Lạc lên tầng hai.

Đi tới căn phòng cuối cùng, Lạc Lạc nói: “Cù cháu bảo cô một mình vào!”.

Doãn Tiểu Mạt gõ cửa.

“Vào đi!”

Cô đẩy cửa ra, Lạc Lạc còn nháy mắt với cô mấy cái rồi mới chạy đi.

Doãn Tiểu Mạt không dám vào hẳn trong, đứng ngay cửa hỏi: “Cù tìm cháu có việc gì ạ?”.

“Cô bé, vào đây!”

Doãn Tiểu Mạt bước lên mấy bước.

Bà cụ xoay người lại, cười nói: “Cháu sợ cái gì chứ? Ta đâu có ăn thịt cháu”.

Doãn Tiểu Mạt không sợ, chỉ là cảm thấy kỳ lạ. Đến gần cô mới phát hiện ra bà cụ đang cầm một bức ảnh, là hình Ngũ Trác Hiến. Doãn Tiểu Mạt vì vậy lại càng khẳng định quan hệ giữa Ngũ Trác Hiến và người nhà này nhất định không tầm thường.

“Cháu trai của ta đây, đẹp trai không?” Bà cụ hạnh diện nói.

“Đẹp ạ.” Chẳng hiểu sao Doãn Tiểu Mạt có cảm giác rất mạnh: Ngũ Trác Hiến là cháu trai của bà cụ, Lạc Lạc là chất của bà cụ, đáp án thế nào không cần nghĩ cũng biết.

Bà cụ nghi hoặc nhìn cô: “Cháu không biết nó à?”.

Doãn Tiểu Mạt ho nhẹ: “Biết thì có biết ạ, nhưng mà...”.

Bà cụ chen ngang: “Nhưng mà cháu không quen nó, nó không quen cháu, đúng không?”.

Doãn Tiểu Mạt cười gượng, bà cụ thật sự là một người sáng suốt.

“Cháu thích nó không?”

Câu hỏi này... quá thẳng thắn! Doãn Tiểu Mạt suy nghĩ nửa thì bị dọa đến ngất xỉu.

“Vậy ta đổi một câu khác. Cháu có đồng ý thay ta chăm sóc nó không?”

Câu hỏi này lại càng có lực sát thương, Doãn Tiểu Mạt hoàn toàn không biết nói gì.

“Cháu hiểu sai ý ta.” Bà cụ tròn mắt: “Ý ta nói là trợ lý, trợ lý cuộc sống riêng”.

Doãn Tiểu Mạt thở dài, hết trận kinh ngạc này đến trận kinh ngạc khác, chẳng mấy chốc mà cô mắc bệnh tim.

“Ta hỏi cháu bằng cách khác, cháu có đồng ý là trợ lý cho Ngũ Trác Hiên không?” Bà cụ nửa cười nửa không.

Doãn Tiểu Mạt không cần nghĩ nhiều, lập tức nói: “Chẳng phải anh ấy luôn không thích fan làm việc cùng công ty hay có liên quan gì tới công việc của anh ấy sao ạ?” Cô nhớ lần trước Hoa Lư Ly muốn tới công ty của Ngũ Trác Hiên làm việc, dù hồ sơ rất đẹp nhưng sau khi đích thân phỏng vấn, Ngũ Trác Hiên đã cho Hoa Lư Ly rớt. Lý lẽ của anh là, không biết cô ấy tới làm việc thật hay là vì sự hâm mộ.

“Cháu là fan của Trác Hiên à?”

“A...” Doãn Tiểu Mạt ừ ừ, đúng là chưa đánh đã khai.

Bà cụ chẳng bận tâm: “Cháu không cho nó biết là được”.

Muốn cô giả vờ như người qua đường cũng không phải là khó, dù sao thì cô cũng không lộ hết mặt ra như Hoa Lư Ly. Ấn tượng của Ngũ Trác Hiên đối với cô cho tới thời điểm này chỉ là qua lại vài câu trên weibo. Nhưng vấn đề ở đây là, cô còn nửa năm nữa mới hoàn thành việc học ở trường, hiện tại không thể làm việc toàn thời gian. Cô xin lỗi bà cụ: “Cháu không thể nhận được ạ”.

Bà cụ ngạc nhiên: “Vì sao?”. Tự nhiên trên trời rơi xuống một miếng bánh mà còn có người đứng dưng như vậy?

“Cháu còn chưa tốt nghiệp đại học, nửa năm tới sẽ rất bận rộn.” Doãn Tiểu Mạt thành thật đáp.

“Vậy thì vị trí này đợi cháu nửa năm nữa.” Bà cụ vẫn nói với giọng điệu bình thản, khoe miệng duy trì nụ cười.

Doãn Tiểu Mạt không ngờ bà coi trọng mình như vậy liền hỏi ra miệng.

Bà cụ cười một tràng dài rồi nói: “Nhìn cháu rất biết quan tâm người khác, quan trọng hơn cả là cháu nấu ăn ngon, thằng cháu của ta lúc nào cũng bận rộn, cháu lúc nào rảnh rồi làm vài món tâm bồi cho nó là ta cũng yên tâm phần nào”.

Doãn Tiểu Mạt nhướn mày. Cô đã biết ngay lý do không phải vì cô đẹp hay hiền lành gì, chẳng qua vẫn là phận làm “bảo mẫu” mà thôi. Suy nghĩ một lát, Doãn Tiểu Mạt mới khéo léo nói: “Đây không phải là công việc của trợ lý ạ, cháu nghĩ bà nên tìm cho anh ấy một người vợ”.

Được rồi, cô thừa nhận đang thăm dò. Cô vô cùng muốn biết có phải Ngũ Trác Hiên đã kết hôn ngầm với Dương Lena hay không, Ngũ Lạc Lạc có phải con gái anh hay không?

Bà cụ đúng là rất tinh đời, không chiều theo ý muốn của cô, mà nói lảng sang chuyện khác: “Nó cũng hơn ba mươi rồi, không cần ta quan tâm”. Ánh mắt bà cụ đảo qua một vòng, nụ cười như có như không: “Nhóc con, cháu thích nó hả?”.

Một câu nói khiến mặt Doãn Tiểu Mạt đỏ bừng. Cô lắp bắp: “Cháu phải về đây ạ”. Sau đó vội vàng chuồn mất.

Tâm trạng bà cụ có vẻ rất tốt, bật cười ha ha.

Doãn Tiểu Mạt về tới nhà, mặt vẫn chưa hết đỏ.

Nghê Thiên quan tâm hỏi: “Sốt đấy à?”.

Doãn Tiểu Mạt không buồn trả lời, Nghê Thiên cũng không bận tâm, như làm ảo thuật lấy đầu ra một cái khay: “Bữa tối hôm nay em lật bài quyết định”.

“Không phải chị một lần coi em là hoàng đế mà nghiện đấy chứ?”

Nghê Thiên gật đầu cười.

Trong khay có bốn tấm thẻ, mặt trên viết chữ: Suron xào, thịt bò sốt cà chua, thịt kho tàu, gà hầm nấm hương.

Doãn Tiểu Mạt gạt mấy sợi tóc mái đảo trên trán, thuận miệng nói: “Em muốn ăn tất, được không hả?”

“Được thì được thôi, chỉ sợ em ăn không hết ấy!” Nghê Thiển vờ tỏ ra khó xử.

“Không hết thì bỏ vào tủ lạnh là được.”

Nghê Thiển cười mập mờ: “Đề vào tủ lạnh không ổn lắm!”.

“Vi sao?”

“Lát nữa em sẽ biết.”

Doãn Tiểu Mạt ngồi chờ bữa đại tiệc của Nghê Thiển đến một giờ, bấy giờ Nghê Thiển mới bung ra một khay bốn bát mì ăn liền đủ loại khác nhau. Doãn Tiểu Mạt trở mặt nhìn, cười ra nước mắt, mãi mới nói được một câu: “Em thật sự phục chị sát đất”.

“Cảm ơn lời khen.” Nghê Thiển còn không biết hổ thẹn mà tiếp nhận.

Hai người hợp lực ăn sạch bốn bát mì, sau đó ôm bụng ngồi trên sofa. Chẳng mấy khi ăn món này, Doãn Tiểu Mạt lại cảm thấy khá ngon miệng. Nghê Thiển vân vê tay cô: “Tiểu Mạt, chị yêu rồi!”.

Doãn Tiểu Mạt ngồi bật dậy: “Thật hả?”. Cô mừng thay cho Nghê Thiển.

“Ừ.” Nghê Thiển xưa nay vốn vô tư tùy tiện, tự dưng lúc này lại thẹn thùng.

“Bao lâu rồi?”

Nghê Thiển đỏ mặt: “Hôm nay anh ấy vừa thổ lộ. Chị đồng ý rồi”.

“Anh ấy là người thế nào? Nói em nghe với.”

Ánh mắt Nghê Thiển long lanh, suy nghĩ một lát rồi mới nói: “Anh ấy cao ráo, đẹp trai, dịu dàng, biết quan tâm”. Vừa nói, khóe miệng cô ấy còn khẽ cong lên, quả nhiên là dáng vẻ của một cô gái vừa rơi vào lưới tình.

“Vẫn chung chung quá!” Doãn Tiểu Mạt tiếp tục nói: “Thế anh ấy làm gì?”.

“Mở công ty.”

“Sao hai người quen biết?”

“Doãn Tiểu Mạt!” Nghê Thiển chống nạnh: “Cô đang điều tra hộ khẩu đấy hả?”.

Doãn Tiểu Mạt lườm: “Em đang quan tâm bà chị”.

“Lần trước đi công tác quen trên máy bay.”

Doãn Tiểu Mạt học toán không tốt lắm, cô giơ ngón tay lên đếm đếm: “Ồ thế mới gần đây à?”.

“Chị luôn cho rằng tình yêu và thời gian không liên quan.” Nghê Thiển cười.

Nếu cô ấy đã nói như vậy thì Doãn Tiểu Mạt cũng không còn gì để phản bác nữa, chỉ cần Nghê Thiển hạnh phúc, những chuyện khác đều không đáng bận tâm.

“Chờ khi nào có dịp sẽ bắt anh ấy mời com em” Nghê Thiển cọ cánh tay vào người cô.

Doãn Tiểu Mạt gạt đầu: “Phải qua cửa em mới được rước chị đi!”.

“Đâu có nhanh như vậy!” Nghê Thiển thẹn thùng nói.

“Tình yêu và thời gian không liên quan!” Doãn Tiểu Mạt bình thản đem tặng lại lời vừa rồi cho Nghê Thiển.

Nghê Thiển véo khuôn mặt bầu bĩnh của cô, hai người cùng cười vui vẻ.

Chuông di động chợt vang lên, Nghê Thiển liếc mắt nhìn tên người gọi, xấu hổ đi chỗ khác nghe điện thoại.

Doãn Tiểu Mạt lên mạng đã thấy Hoa Lư Ly đang online, mấy lần định hỏi chuyện về Ngũ Trác Hiên nhưng đánh mấy chữ rồi lại xóa đi. Nếu đây là sự

thật, cô nói ra nhất định sẽ làm ảnh hưởng tới anh, còn nếu là giả, thì không cần phải xác thực làm gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Ai Giữa Ngã Rẽ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Yêu em từ khoảnh khắc ấy

Khi nhận điện thoại của Hoa Lư Ly, Doãn Tiểu Mạt đang trên đường tới nhà hàng Côn Luân.

Tối qua, một người bạn học của cô làm thêm ở đó gọi điện tới nói nhà hàng đang thiếu người làm, muốn cô tới phụ giúp vài ngày, Doãn Tiểu Mạt đương nhiên vui vẻ đồng ý.

Hoa Lư Ly hào hứng nói: “Tiểu Bạc Hà, tối nay tám giờ lên trang Tieba[1] đăng ký nhé, nhớ kỹ phải cố tranh được một suất đấy”.

[1] Tên trang một web trực thuộc Baidu, công ty cung cấp dịch vụ tìm kiếm dữ liệu trên mạng lớn nhất Trung Quốc đại lục.

Doãn Tiểu Mạt mơ hồ: “Suất gì?”.

“Suất gặp mặt thần tượng.” Hoa Lư Ly bắt lặc nói: “Này, không phải cậu quên mất vụ này rồi đấy chứ?”.

Gần đây bận đến đầu tắt mắt tối, Doãn Tiểu Mạt quả nhiên đã quên sạch sành sanh chuyện này, cô lè lưỡi, vội trả lời: “Ừ ừ biết rồi!”. Nhưng chợt nghĩ giờ đó mình vẫn phải ở nhà hàng, lấy đâu ra thời gian mà lên mạng. Cô rầu rĩ: “Tám giờ tớ không thể sò vào máy tính được rồi, làm sao đây?”.

“Lên bằng điện thoại.”

“Á...” Doãn Tiểu Mạt thật sự không mấy tin tưởng vào tốc độ truy cập internet của chiếc di động “cùi” này.

“Hay là để tớ giúp cậu tranh, cậu mời tớ ăn một bữa là ok!” Hoa Lư Ly cười lớn.

Doãn Tiểu Mạt vô tư đồng ý: “Không thành vấn đề”.

Đã định khi tới quán ăn sẽ gửi mật khẩu tài khoản Tieba của mình cho Hoa Lư Ly qua tin nhắn, nhưng Doãn Tiểu Mạt bận quá suýt thì quên băng đi mất, may mà Hoa Lư Ly rất nhiệt tình, mấy lần nhắc cô, cuối cùng mới không hỏng việc. Vừa mới gửi tin nhắn xong cô lại bị giục đi bung đồ ăn.

Theo chỉ dẫn của quản lý, cô chỉ cần bung đồ ăn tới cửa các phòng ăn rồi sẽ có nhân viên khác nhận và mang vào trong. Thật trùng hợp, người phục vụ phòng này là cô bạn cấp ba Vương Hiểu Tuệ. Vừa trông thấy Doãn Tiểu Mạt, Vương Hiểu Tuệ mừng quýnh như tóm được vị cứu tinh: “Cậu giúp tớ một lát, tớ phải đi WC bây giờ”. Nói xong, cô ấy liền chạy mất.

“Áy cậu bung vào đã rồi đi!”

“Không nhin được nữa!” Chưa dứt lời, Vương Hiểu Tuệ đã biến mất dạng.

Doãn Tiểu Mạt ngậy người ngoài cửa, lát sau cửa phòng bị đẩy ra. Một người đàn ông thò đầu ra hỏi: “Sao vẫn chưa có đồ ăn thế?”

“Tới rồi đây!” Doãn Tiểu Mạt vô thức đáp.

“Thế còn không mang vào đi!” Người đàn ông mở rộng cửa.

Doãn Tiểu Mạt chần chờ giây lát, cuối cùng vẫn nghe theo ý khách, bung đồ ăn vào phòng. Trống ngực cô đập thình thịch, trước đây cô từng giúp người khác thế này, cho nên bây giờ rất sợ làm không tốt, phá hỏng quy tắc nhà hàng lại bị cuốn gói.

Thật chẳng dễ dàng gì mới dọn hết món ăn lên bàn, Doãn Tiểu Mạt thở hắt ra một hơi nhẹ nhõm. Chợt có người khách nữa thông thả vào phòng, ngồi ngay ghế bên cạnh Doãn Tiểu Mạt. Đúng lúc cô vừa ngẩng đầu lên, ánh mắt chiếu thẳng tới người đó. Cô cả kinh, suýt nữa thì gọi ra tiếng.

Là Ngũ Trác Hiên!

Doãn Tiểu Mạt cảm thấy tim mình nhảy lờ mờ một nhịp, bàn tay run run, đầu óc rối rắm. Thật sự cô không biết mình bị làm sao, cũng không biết thân thể mình ở chỗ nào. Cô bắt đầu luống cuống, ồng tay áo quệt vào chén trà trên bàn, may mà Ngũ Trác Hiên nhanh mắt nhanh tay, kịp thời đỡ lấy cái chén, còn dịu dàng hỏi cô một câu: “Bạn không sao chứ?”.

“Không sao, không sao!” Doãn Tiểu Mạt đỏ bừng mặt.

Ngũ Trác Hiên gạt đầu rồi quay đi nói chuyện với người bên cạnh.

Doãn Tiểu Mạt hít sâu. Chuyện này tới quá đột nhiên cô hoàn toàn không chuẩn bị sẵn tâm lý đón nhận. Cô cảm thấy lẽ ra mình nên nói một câu xin lỗi với Ngũ Trác Hiên, nhưng anh đang nói chuyện với người khác, ngắt lời họ quả thực không hay cho lắm. Nhưng cứ như thế mà đi thì rõ ràng cô không lịch sự, Doãn Tiểu Mạt tiến thoái lưỡng nan. Còn đang do dự thì có người bên cạnh huých nhẹ tay cô. Doãn Tiểu Mạt định thần lại, bắt gặp cái nhìn của Lương Băng. Lần này thì cô trực tiếp vấp phải ghế, đau đến nước mắt sắp trào ra.

Người đàn ông ban nãy nghiêm mặt giận giữ: “Cô này làm sao thế hả? Gọi quản lý của các cô lại đây”.

Doãn Tiểu Mạt còn chưa kịp cầu xin thì hai giọng nói đã đồng thanh vang lên:

“Thôi thôi, đừng chấp nhặt với cô gái!”

“Thiên Vũ, bỏ đi, cô ấy cũng không có ý.”

Đáy lòng Doãn Tiểu Mạt chợt gọn sáng, Lương Băng nói đỡ cho cô là điều dễ hiểu, nhưng ngay cả Ngũ Trác Hiên cũng mở miệng giúp cô, cô thật sự bất ngờ. Cô mím môi, gắng thốt ra câu “Cám ơn!”.

Lương Băng bình thản nói: “Em ra ngoài trước đi, cần gì chúng tôi sẽ gọi”.

Doãn Tiểu Mạt gật đầu, lập tức lui ra ngoài. Cửa vừa khép lại, cô gần như tê liệt toàn thân, ngồi bệt dưới đất.

Vương Hiểu Tuệ khoan thai đi về, vừa nhìn thấy khuôn mặt đỏ ửng, kỳ quái của cô liền kinh ngạc hỏi: “Tiểu Mạt, cậu sao thế?”.

Doãn Tiểu Mạt hận không thể đánh cho cô ấy một trận, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Sao cậu không nói cho tớ biết Ngũ Trác Hiên ở trong đó?”

Vương Hiểu Tuệ vỗ đầu: “Á! Tớ đã định nói rồi nhưng mà đau bụng quá nên quên mất tiêu”.

Doãn Tiểu Mạt hoàn toàn bó tay với cô bạn ngốc nghếch này. Đúng lúc ấy thì điện thoại trong túi rung lên.

Lương Băng: “Hết giờ làm đội chị, có chuyện cần nói với em”.

Doãn Tiểu Mạt đau khổ cười, cô hết giờ làm cũng phải đến nửa đêm, không biết ai chờ ai nữa!

Cô vừa mới gửi tin nhắn lại cho Lương Băng, bảo chị ấy không cần đợi mình, có chuyện gì thì lần khác nói, vừa gửi xong liền nhận được điện thoại của Hoa Lưu Ly.

Vương Hiểu Tuệ vỗ vai cô: “Vào WC mà nghe, cẩn thận không quản lý trông thấy”.

Doãn Tiểu Mạt trốn vào WC, bắt máy, cố gắng nhỏ giọng nói: “A lô”.

“Tiểu Bạc Hà, tớ giành được một suất cho cậu rồi nhé, còn không mau cảm ơn!”

Doãn Tiểu Mạt mừng rỡ: “Hi hi... Đội cậu tới thành phố S tớ sẽ mời cậu đi ăn!”.

“Vậy nhé, tớ còn có việc, không nói chuyện được nữa”. Hoa Lưu Ly tắt máy.

Doãn Tiểu Mạt đi ra ngoài, đầu óc vẫn chìm trong suy nghĩ, Hoa Lưu Ly nói vội vội vàng vàng, cô còn chưa kịp kể cho Hoa Lưu Ly chuyện bắt gặp Ngũ Trác Hiên ở đây thì anh ấy đã lại xuất hiện bên cạnh cô. Ngũ Trác Hiên đang bình thản rửa sạch bọt xà phòng trên tay, anh mặc bộ đồ thoải mái, không đeo kính râm. Doãn Tiểu Mạt thầm nghĩ, anh ấy thật sự không coi bản thân là ngôi sao. May mà nhà hàng này có quy củ nghiêm ngặt, bằng không thì đã có một đám người chen chúc đòi xin chữ ký và chụp ảnh với anh ấy rồi. Doãn Tiểu Mạt chợt nhớ tới một lần nghe Hoa Lưu Ly nói, Ngũ Trác Hiên nghiện cà phê, mỗi ngày phải uống đủ bảy cốc, thế nên cũng khó tránh khỏi phải đi WC nhiều lần. Doãn Tiểu Mạt không nhịn được, khóe miệng tủm tỉm cười.

Ngũ Trác Hiên trông thấy cô: “Có chuyện gì vui vậy?”

Doãn Tiểu Mạt vội vàng cúi đầu: “Không có gì”. Nếu anh ấy biết mình đang nghĩ xấu về anh ấy thì mình chẳng còn đường mà trốn nữa!

May mà Ngũ Trác Hiên không hỏi tiếp.

Thấy anh sắp đi, Doãn Tiểu Mạt cố lấy can đảm gọi anh lại: “Chuyện vừa nãy, cảm ơn anh”. Cô cúi người nói với vẻ chân thành.

“Vừa nãy bạn đã cảm ơn tôi rồi!” Ngũ Trác Hiên quay đầu lại cười.

Doãn Tiểu Mạt ấp úng: “Cám ơn càng nhiều thì càng không bị người ta trách mà!”.

Ngũ Trác Hiên cười, quay người đi.

Doãn Tiểu Mạt vẫn còn trầm mê trong nụ cười ấy của anh, say như điên đảo.

Mãi tới khi Vương Hiểu Tuệ xuất hiện, khua tay trước mặt cô, cô mới khôi phục lại trạng thái bình thường.

“Này này, nghĩ cái gì thế?”

Hai má Doãn Tiểu Mạt đỏ ửng một cách đáng ngờ, cô cuống quýt tìm có tẩu thoát.

Vương Hiểu Tuệ ngồi vực nhìn theo cô nhưng không tìm được manh mối.

Di động lại hết pin, Doãn Tiểu Mạt về tới nhà sạc điện mới nhận được tin nhắn của Lương Băng: “Cũng không phải chuyện gì quá quan trọng, mấy ngày nữa em sẽ biết thôi”.

Doãn Tiểu Mạt nhún vai, không quá để tâm chuyện này.

Nghê Thiên lại đang “nấu cháo” điện thoại với người yêu. Doãn Tiểu Mạt mở máy tính, không thấy Hoa Lưu Ly online trên QQ, cô để lại lời nhắn cho cô ấy rồi chuyển tâm về hình Ngũ Trắc Hiên hôm nay.

Doãn Tiểu Mạt đã từng được nhìn thấy Ngũ Trắc Hiên mặc những bộ đồ thoải mái như thế nhiều lần, có lúc là hình ảnh đang đánh golf, có lúc là hình ảnh chụp khi đi du lịch, còn có những bức hình anh tham gia hoạt động từ thiện.

Hôm nay, tạo hình của anh tuy không phải trang trọng nhưng bộ quần áo không hề khiến anh mất đi vẻ lịch lãm, ngược lại, rất phù hợp với tính cách hiền hòa của anh.

Doãn Tiểu Mạt nhắm mắt hồi tưởng rồi đưa bút vẽ phác thảo viền bên ngoài, tròn một đường, đôi mắt to đáng yêu của Ngũ Trắc Hiên liền xuất hiện trên màn hình. Doãn Tiểu Mạt nâng cằm, tỉ mỉ quan sát, chợt nổi hứng thú, bèn vẽ thêm một hộp sữa vào tay anh. Dáng vẻ âm ức kết hợp hoàn hảo với hộp sữa, quả thực không chê vào đâu được. Doãn Tiểu Mạt nhìn mà khoái chí không ngớt.

“Lại đang vẽ thần tượng đấy hả?”

Bỗng đằng sau vang lên giọng nói, Doãn Tiểu Mạt giật mình. Cô xoa ngực: “Chẳng phải chị đang buồn điện thoại sao? Ở đâu chui ra thế này?”.

Nghê Thiên lườm cô: “Thôi lâu rồi, chị còn đi tắm xong mới vào đây đấy! Tại em quá chăm chú nên không phát hiện ra thôi”.

Doãn Tiểu Mạt chớp mắt mấy cái không nói gì thêm.

Nghê Thiên bắt chước Doãn Tiểu Mạt, cũng chống cằm lên giả vờ đoan trang, mấy giây sau chợt hét lên: “Tiểu Mạt, chị phát hiện em vẽ càng ngày càng có hồn nha!”

Doãn Tiểu Mạt che miệng cười: “Cám ơn chị động viên”.

“Không, tuyệt đối không bốc phét đâu, cũng không phải nịnh em. Chị nói thật lòng đấy!” Nghê Thiên mím môi ngẫm nghĩ: “Đúng ra phải nói thế này, trước đây em vẽ Ngũ Trắc Hiên rất giống, rất thú vị, nhưng không bắt được thần thái của anh ấy, hay nói cách khác là thiếu sức sống. Bây giờ không như vậy nữa rồi, rất sống động, hơn nữa, rất sang tạo, biết cách “vẽ rỗng điểm mắt”[2]! Chị phải nhìn em bằng cặp mắt khác xưa rồi”.

[2] Vẽ rỗng điểm mắt (điểm tích): Làm nổi bật nét chính.

Nghê Thiên tuy không phải học chuyên ngành mỹ thuật nhưng mỗi lần đánh giá tranh của Doãn Tiểu Mạt đều rất sắc sảo, luôn chỉ đúng cái hay cái dở. Tiểu Mạt thường xuyên ghi nhớ những nhận xét của Nghê Thiên, hơn nữa, cô ấy là một người rất thích bắt bẻ, rất hiếm khi khen người khác. Bởi vậy, Doãn Tiểu Mạt lần này cực kỳ hưng phấn: “Được chị tán dương quả không dễ dàng gì!”

“Chị nghiêm khắc như vậy hả?” Nghê Thiên sờ mũi, có lẽ vì được tình yêu tưới tẩm, cô nàng trở nên dịu dàng hơn bình thường khá nhiều, chỉ có điều bản thân còn chưa nhận ra mà thôi.

Doãn Tiểu Mạt thêm mấy nét bút cuối cùng để tô đậm, rồi đưa màn hình bảng vẽ cho Nghê Thiên: “Xin mời phê bình!”.

“Vô cùng đẹp, có thể nói là hoàn mỹ!” Nghê Thiên nghiêm túc nói.

Doãn Tiểu Mạt đẩy cô ấy một cái.

“Em cứ như là vừa được đá thông nhâm, đốc mạch[3], thay da đổi thịt ấy!” Nghê Thiên dùng từ miêu tả không chính xác lắm nhưng cũng không sai lệch là mấy. “Nào chia sẻ chị nghe xem vì sao kinh nghiệm của em lại đột ngột tăng vọt bậc như thế?”

[3] Nhâm mạch và đốc mạch: Hai mạch quan trọng trên cơ thể con người theo quan điểm của y học cổ truyền phương Đông.

Kinh nghiệm ở đâu ra chứ, Doãn Tiểu Mạt mỉm cười, trong lòng cô rất rõ ràng, đó là vì cô được tận mắt gặp Ngũ Trắc Hiên ngoài đời. Mọi người đều nói Ngũ Trắc Hiên ngoài đời đẹp trai phong độ gấp trăm lần trên phim ảnh, quả nhiên không sai. Người thật hài hước, dí dỏm, phim ảnh làm sao mà sánh nổi.

Doãn Tiểu Mạt đăng tấm hình vừa vẽ lên Weibo rồi cầm áo ngủ đi vào phòng tắm.

Lúc tắm xong đi ra cô lại thấy Nghê Thiển đang ôm điện thoại tâm sự với bạch mã hoàng tử. Đúng là con gái khi đang yêu cuồng nhiệt đều hết thuốc chữa. Doãn Tiểu Mạt làm mặt quỷ với Nghê Thiển, rồi ôm sách vở lên giường.

Bức tranh vừa đăng đã có hơn một trăm lượt chia sẻ. Doãn Tiểu Mạt mãi cũng quen với chuyện này nên chẳng để tâm, nhưng trong số những thông báo kia lại xen lẫn một thông báo có tin nhắn chưa đọc. Doãn Tiểu Mạt chợt có linh cảm lạ, căng thẳng hẳn lên, cô click xem tin nhắn, quả nhiên là của Ngũ Trác Hiên: “Tạo hình hôm nay lấy từ đâu?”.

Doãn Tiểu Mạt lập tức hiểu ra mình lại phạm sai lầm, lần trước còn có thể xuê xoa mà bịp được, còn lần này làm thế nào mới qua ải được đây?

Cô mím môi hồi lâu, chợt nảy ra ý hay, nhanh chóng trả lời: “Bức tranh có chỗ nào không đẹp sao ạ? Anh không thích ạ?”. Cô còn gửi kèm theo mấy cái biểu tượng mặt đầm nước mắt.

Ngũ Trác Hiên: “Tranh khá đẹp, sao lại không thích chứ”. Đằng sau là một chuỗi biểu tượng vẽ mặt kinh ngạc đáng yêu.

Doãn Tiểu Mạt tươi cười hớn hở, chỉ cần Ngũ Trác Hiên không tiếp tục hỏi nữa thì cô đã đạt được mục đích rồi.

Đêm nay, cô ngủ một mạch tới tận nửa đêm, bỗng nhiên nghe được tiếng thút thít đau khổ của ai đó. Doãn Tiểu Mạt còn tưởng mình nằm mơ, nhưng càng lúc tiếng rên càng lớn, rốt cuộc cô cũng ép mình mở mắt ra, nghe kỹ thì phát hiện tiếng rên phát ra từ căn phòng kế bên.

Là Nghê Thiển!

Doãn Tiểu Mạt lập tức tỉnh ngủ, cô xuống giường, chạy sang phòng bên cạnh, đập vào mắt cô là cảnh tượng Nghê Thiển đang ôm bụng lăn qua lăn lại trên giường. Doãn Tiểu Mạt sợ hãi đến toát mồ hôi lạnh: “Tiểu Thiển, sao vậy?”.

“Đau bụng.” Nghê Thiển yếu ớt nói.

Doãn Tiểu Mạt vừa chạm vào người Nghê Thiển liền nhú mảy, lại sờ lên trán cô ấy: “Nóng quá, chị sốt rồi, em đưa chị đi bệnh viện”.

Nghê Thiển xua tay: “Không cần, chắc là ‘bà dì’ tới thôi. Trong túi của chị có thuốc giảm đau, uống một viên là đỡ thôi”. Nghê Thiển co quắp người, nôn khan một lúc nhưng không ra được gì, mặt mày nhăn nhó, trông cực kỳ thống khổ.

“Không được, nhất định phải đi bệnh viện.” Doãn Tiểu Mạt giúp Nghê Thiển mặc quần áo, rồi tự mình khoác thêm một cái áo bên ngoài sau đó cô dìu Nghê Thiển ra khỏi nhà.

May là ngoài khu nhà vừa có một chiếc taxi trả khách. Vừa trông thấy hai cô xuống tới nơi, tài xế liền chủ động ra giúp đỡ, còn bất chấp khả năng bị máy bắn tốc độ chụp được, chạy xe rất nhanh tới bệnh viện RJ gần nhất.

Bác sĩ chuẩn đoán Nghê Thiển bị viêm ruột thừa cấp tính, phải mổ ngay lập tức. Doãn Tiểu Mạt đi nộp viện phí, nhìn Nghê Thiển bị đẩy vào phòng phẫu thuật. Lúc này cô mới thở phào một hơi, lau cái trán đầy mồ hôi của mình.

Mổ ruột thừa cũng không có gì nghiêm trọng, cuộc phẫu thuật của Nghê Thiển tiến hành suôn sẻ, nhưng cô ấy vẫn phải nằm viện theo dõi vài ngày. Doãn Tiểu Mạt thu xếp ổn thỏa cho Nghê Thiển rồi sáng sớm chạy về nhà mang một ít quần áo và đồ dùng đến bệnh viện. Môn học hôm nay không quá quan trọng, Doãn Tiểu Mạt bấm bụng, đành nghỉ một buổi vậy!

Nghê Thiển trải qua ca mổ, vẫn còn yếu, Doãn Tiểu Mạt ngồi bên giường nhìn cô, dịu giọng nói: “Đừng sợ, không sao nữa rồi”.

“Tối qua thật sự cảm ơn em!”

“Bạn bè tốt còn phải nói mấy lời này à?” Doãn Tiểu Mạt giả bộ hờn dỗi lườm Nghê Thiển. Cô nhớ kỹ những thời điểm mình gặp khó khăn, Nghê Thiển đã giúp đỡ mình nhiều thế nào.

Nghê Thiển nắm chặt tay cô.

Doãn Tiểu Mạt nhéo cái mũi xinh xắn của Nghê Thiển. Hai người đều không nói gì nữa.

“Tiểu Mạt, điện thoại của chị đâu, chị muốn gọi điện thoại.”

Doãn Tiểu Mạt lục lọi trong túi một lúc rồi cười: “Em đi vội quá không cầm di động của chị đi rồi, dùng máy của em này”. Cô đưa điện thoại cho Nghê Thiển.

Nghê Thiển bấm một dãy số rồi ấn nút gọi đi, bỗng nhiên thấy trên màn hình xuất hiện tên Hứa Chi Nhiên, cô vội vàng ấn nút tắt cuộc gọi, nhìn về phía Doãn Tiểu Mạt với ánh mắt không dám tin.

Doãn Tiểu Mạt vẫn vô tư cười: “Không gọi được à?”.

Nghê Thiển không biết phải nói thế nào.

Đúng lúc này, Hứa Chi Nhiên gọi lại. Doãn Tiểu Mạt nhìn màn hình, bĩu môi: “Anh của em, mặc kệ đi”.

Nhưng Nghe Thiển đã nhanh chóng ấn nút nghe.

“Tiểu Mạt, tìm anh à?”

Nghê Thiển hắng giọng một tiếng, nói: “Là em”.

Hứa Chi Nhiên ngỡ ngàng bỏ điện thoại ra nhìn lại màn hình, còn ngỡ mình gọi nhầm số.

Nghê Thiển qua loa kể lại chuyện mình nằm viện, Hứa Chi Nhiên thấp giọng nói: “Anh tới ngay đây”.

Tất máy, bầu không khí trong phòng bệnh rơi vào trạng thái đóng băng.

Một lúc sau, Doãn Tiểu Mạt mới khó khăn mở miệng “Tiểu Thiển, người yêu của chị là Hứa Chi Nhiên ư?”.

Nghê Thiển gật đầu.

Doãn Tiểu Mạt xốt xa: “Anh ấy là anh trai em”.

Nghê Thiển lại gật đầu, cô cũng vừa mới biết.

Doãn Tiểu Mạt bậm môi, do dự hồi lâu cuối cùng vẫn nói: “Em cảm thấy hai người không hợp nhau”.

“Bởi vì Lương Băng ư?” Nghe Thiển hỏi thẳng. Cô và Doãn Tiểu Mạt là bạn đã lâu, đương nhiên cũng biết chuyện của Lương Băng.

“Chị đừng hiểu lầm, chị dâu em...” Doãn Tiểu Mạt ngừng lại: “Chị Lương Băng cũng không có ý định sẽ tái hợp với anh trai em, hơn nữa, trước đây là do chị ấy đề nghị chia tay, với tính cách của chị ấy, tuyệt đối sẽ không có chuyện quay đầu”.

“Vậy thì vì sao?”

“Em không đồng ý chuyện của hai người là vì anh ấy là Hứa Chi Nhiên, em quá hiểu anh ấy. Anh ấy hẹn hò với phụ nữ chưa bao giờ quá nửa năm”
Doãn Tiểu Mạt bổ sung: “Ngoại trừ Lương Băng”.

Nghê Thiển không đồng tình: “Lương Băng có thể, sao chị không thể? Em không có lòng tin với chị?”.

“Tiểu Thiển, đây không phải vấn đề em có lòng tin hay không, mà là Hứa Chi Nhiên có đáng được như vậy hay không?” Nghe Thiển là bạn tốt nhất của cô, cô không thể nhìn cô ấy từng bước lao vào hố lửa được.

Nghê Thiển đang định phản bác thì điện thoại của Doãn Tiểu Mạt đổ chuông.

“Em nghe điện đi đã!” Nghe Thiển đưa di động cho Tiểu Mạt một mồi nói.

Lương Khai Khai lo lắng nói: “Tiểu Mạt, cậu mau quay về trường ngay, vừa rồi giờ học môn Lịch sử Văn học Anh Mỹ chỉ có hai sinh viên đi học, thầy Hạ nổi giận báo cho hiệu trưởng Lưu rồi. Bây giờ từng người một đang bị gọi lên dạy bảo”.

Doãn Tiểu Mạt cảm thấy mình đúng là số đen, cô trước giờ vẫn luôn chăm chỉ, học giỏi, hiếm hoi lắm mới có một lần nghỉ học như hôm nay thì lại gặp phải tình huống này. Cô khó xử nhìn Nghe Thiển, hiện giờ không thể bỏ cô ấy lại một mình được.

Nghê Thiển nhìn ra vẻ băn khoăn của cô, cười nói: “Em về trường trước đi, chị không sao”.

Doãn Tiểu Mạt chần chừ hỏi: “Chị ở đây một mình có được không?”.

“Được, có y tá mà, với lại anh trai em cũng sắp tới rồi.”

Doãn Tiểu Mạt ngẫm nghĩ rồi nói: “Vậy em để di động lại đây, có chuyện gì thì gọi cho em”.

Nghê Thiển dờ khóc dờ cười: “Em để điện thoại lại đây rồi thì chị gọi cho em thế nào, có việc gì chị sẽ nhờ y tá gọi cho em, mau đi đi”.

Doãn Tiểu Mạt gạt tóc mái: “Em đi thật đây?”.

Nghê Thiển xua tay.

Doãn Tiểu Mạt vừa ra tới cửa thang máy thì chạm mặt Hứa Chi Nhiên, cô làm bộ không thấy. Gọi Doãn Tiểu Mạt lại mà cô không thèm trả lời, Hứa Chi Nhiên vừa tức vừa thẹn. Tìm được phòng Nghe Thiển, bước vào cửa anh ta liền hỏi: “Tiểu Mạt nó làm sao thế?”

Nghê Thiển nghiêng người: “Chắc không vui vì biết chuyện của chúng ta”.

Hứa Chi Nhiên cảm thấy kỳ quặc: “Anh với em yêu nhau thì làm sao mà nó không vui?”.

Vấn đề của mình mà một chút cũng không ý thức được. Nghe Thiên khiến cười. Cô quen biết Doãn Tiểu Mạt lâu như vậy, đương nhiên biết rõ cách đối nhân xử thế của anh trai Tiểu Mạt. Nói thực lòng, Doãn Tiểu Mạt cũng không mấy khi nhắc tới Hứa Chi Nhiên trước mặt cô, vừa rồi cô bắt bẻ Tiểu Mạt, chẳng qua chỉ vì không thích đòi tư của mình bị người khác quấy nhiễu. Nhưng trên thực tế, cô hoàn toàn không có lòng tin với Hứa Chi Nhiên.

Hứa Chi Nhiên cầm lấy tay Nghe Thiên, dịu giọng nói: “Tôi qua sao không gọi cho anh?”.

Nghe Thiên cúi đầu nói: “Sợ đánh thức anh đang ngủ”.

“Đồ ngốc!” Hứa Chi Nhiên khẽ vuốt mái tóc mềm như mây của cô, lại nhẹ nhàng véo má cô: “Sau này không được như thế nữa nghe chưa, em xảy ra chuyện anh sẽ rất lo lắng”.

“Ừm.” Nghe Thiên gật đầu.

Hứa Chi Nhiên ôm lấy cô, cúi xuống hôn lên trán cô.

Nghe Thiên dựa vào ngực anh, trong lòng trăm mớ cảm xúc ngổn ngang.

Doãn Tiểu Mạt chạy tới trường, bị giáo sư Hạ và hiệu trưởng Lưu mắng một trận. Hiệu trưởng tức giận nói: “Tiểu Mạt, tôi vẫn cho rằng em là một sinh viên ngoan, không ngờ em cũng theo bạn bè trốn học”.

“Thầy hiệu trưởng, em xin lỗi!” Doãn Tiểu Mạt hổ thẹn, biết thân biết phận cúi gằm mặt.

Giáo sư Hạ lạnh lùng nói: “Đừng nghĩ là thành tích cao thì có thể dễ dàng tốt nghiệp, thái độ học tập tôi cũng đưa vào để đánh giá điểm cuối kỳ đấy”.

Doãn Tiểu Mạt bây giờ mới ý thức được vấn đề nghiêm trọng, nếu không được tốt nghiệp, cô chẳng những mất mặt với mọi người mà còn không thể gánh nổi học phí bổ sung. Cô vốn không định giải thích, bởi vì tự ý trốn học là lỗi của cô, nhưng đến nước này thì chỉ còn cách nói ra thôi. Cô trình bày lại chuyện Nghe Thiên bị đau ruột thừa, sau đó cúi đầu một lần nữa nhận sai: “Thầy Lưu, thầy Hạ, lẽ ra em phải nhờ bạn học xin phép hộ. Trốn học là em sai, hai thầy muốn phạt thế nào em cũng xin nhận”.

Hiệu trưởng Lưu nghe vậy liền nói: “Nếu đúng là vậy thì có thể châm chước được”.

Giáo sư Hạ vốn rất ưng Doãn Tiểu Mạt, hơn nữa đây là lần đầu tiên cô phạm lỗi, trong lòng đã sớm có ý định tha thứ, lúc này mới mở một lối đi cho cô: “Được rồi, biết sai là được rồi. Lần sau không được trốn học nữa”.

“Vâng ạ!” Doãn Tiểu Mạt lấy lại dáng vẻ nhanh nhẹn.

“Sao rồi? Thầy Hạ có trừ điểm cậu không?” Thấy cô ra khỏi văn phòng, Lương Khai Khai liền kéo cô sang một bên hỏi.

Doãn Tiểu Mạt nhăn nhó thờ dãi.

Lương Khai Khai lo lắng cuống quýt, đứng tại chỗ xoay mấy vòng: “Chết rồi chết rồi, nếu vậy thì...”. Cô hạ quyết tâm: “Chúng ta vào đó nói với thầy Hạ, chuyển điểm của tớ sang cho cậu, dù sao tớ mới là đứa hay trốn học, hôm nay số tớ son hơn cậu thôi, còn cậu hiếm lắm mới có một lần, tớ tin thầy sẽ hiểu”.

Doãn Tiểu Mạt cảm động, bật khóc, cô chỉ muốn đưa Lương Khai Khai một chút, không ngờ cô ấy lại nghĩa khí đến vậy. Cô đâm vào vai Lương Khai Khai, thút thít vừa khóc vừa nói: “Cảm ơn, cảm ơn cậu, Khai Khai”.

Thấy Doãn Tiểu Mạt nước mắt lưng tròng, Lương Khai Khai cuống quýt: “Áy, đừng khóc, đừng khóc, thầy Hạ thấu tình đạt lý, nhất định sẽ đồng ý”. Nói rồi, Lương Khai Khai kéo cô vào trong văn phòng.

Doãn Tiểu Mạt nhanh chóng tóm tay áo Lương Khai Khai lại: “Khai Khai, thầy Hạ tha lỗi cho tớ rồi, không trừ điểm tớ đâu”.

“Thật không?” Lương Khai Khai đâm cô một cái: “Không nói sớm làm người ta lo muốn chết”.

Doãn Tiểu Mạt tủm tỉm cười: “Tớ là trò cưng của thầy Hạ, thầy mới không nỡ trừ điểm của tớ”.

Lương Khai Khai từ vui hóa giận: “Đám trâu chọc tôi! Hừ!”. Nói xong, cô tức giận quay lưng bỏ đi.

Doãn Tiểu Mạt vội chạy lên chặn trước mặt Lương Khai Khai, cúi đầu xin lỗi. Lương Khai Khai vẫn không thèm bỏ qua. Đến lúc Doãn Tiểu Mạt cố ý lè lưỡi làm mặt quỷ dọa, cô ấy mới không nhịn được mà bật cười.

“Cuối cùng cũng chịu cười, làm tớ sợ muốn chết.”

“Đám đùa giỡn tôi! Tôi lại không thể trị lại cô hả?” Lương Khai Khai chống nạnh, hung hãn nói.

Doãn Tiểu Mạt ôm lấy cô bạn: “Đi thôi, chúng mình đi ăn, tớ sắp chết đói rồi”. Doãn Tiểu Mạt và Lương Khai Khai vừa nói vừa cười đi tới nhà ăn. Vu Trụ từ chỗ ngoặt đi ra, trông thấy hai người, trong lòng bỗng thấy bất lực. Nhiều lúc anh thật sự đố kỵ với bạn của Doãn Tiểu Mạt, nếu như cô cũng có thể đối xử với anh như vậy, buổi tối đi ngủ anh cũng có thể bật cười thành tiếng được.

Lương Khai Khai xúc một thìa cơm to bỏ vào miệng, chợt nhớ ra hỏi: “Không phải về bệnh viện chăm sóc bệnh nhân à?”.

Doãn Tiểu Mạt không phải là không lo cho Nghê Thiển, nhưng cô thật sự không muốn nhìn thấy Hứa Chi Nhiên. Cô nhìn ra chỗ khác, buồn bực nói: “Tối nay tớ mới tới đó”.

Lương Khai Khai không phải người tinh tế, nghe Doãn Tiểu Mạt nói vậy cũng không hỏi gì thêm nữa.

Trong lúc Doãn Tiểu Mạt còn đang phân vân không biết có nên đi bệnh viện hay không thì Hứa Chi Nhiên đã gọi điện tới. Cô căn bản không muốn nghe, nhưng lại sợ Nghê Thiển có gì dặn dò nên vẫn nhận máy.

“Tiểu Mạt, tối nay anh ở lại với Thiển Thiển, em không cần tới nữa.”

“Ừm.” Doãn Tiểu Mạt không muốn nhiều lời.

“Sáng mai em mang cháo đến cho Thiển Thiển!”

Cái giọng điệu ra lệnh của Hứa Chi Nhiên khiến Doãn Tiểu Mạt rất khó chịu, bình thường, cô nhất định sẽ giễu cợt lại vài câu nhưng lần này là chuyện liên quan tới Nghê Thiển nên cô nhịn. Hứa Chi Nhiên lại không biết điều, trêu chọc cô: “Ái chà, mèo hoang thay tính đôi nét rồi đấy à?”.

Lừa gạt hừng hực bốc cháy, Doãn Tiểu Mạt hít sâu vài cái mới kiềm chế được không bộc phát tại chỗ. Cô lạnh lùng nói: “Còn việc gì nữa không? Không thì em tắt máy”.

“Đợi đã.”

Doãn Tiểu Mạt cố nén giận: “Gì nữa?”.

“Lương Băng gần đây vẫn khỏe chứ?”

Doãn Tiểu Mạt bị ông anh trai của mình làm cho tức đến bật cười, vì sao anh ta lại cứ thích khiêu chiến với cô như thế? Lần này chẳng nói chẳng rằng, cô tắt máy.

Hứa Chi Nhiên nghe thấy tiếng tút tút liên hồi, gần như không tin được vào tai mình. Anh ta quay vào phòng bệnh, tức tối nói với Nghê Thiển: “Con bé này càng ngày càng kỳ quái, dám cúp máy”.

Nghê Thiển bị kẹp giữa hai anh em nhà họ, cũng không biết nói sao cho phải, đành khuyên nhủ: “Tiểu Mạt vì đưa em đi bệnh viện mà sáng nay phải nghỉ học, chắc giờ về trường bị giáo viên mắng rồi, anh thông cảm cho con bé”.

Nghe vậy, Hứa Chi Nhiên mới thoải mái một chút, nhưng vẫn bất bình nói: “Cái trường dở hơi kia có cái gì mà học, anh đã bảo nó đi du học ở trường tốt nhất rồi mà nó không chịu nghe”.

Nghê Thiển mấy lần áp ứng, rốt cuộc vẫn nói: “Tiểu Mạt rất có chủ kiến, nó sẽ biết cách lo liệu cuộc sống của mình”.

“Ý của em là anh quản quá nhiều chuyện à?” Hứa Chi Nhiên cuối cùng cũng hiểu ra ý của Nghê Thiển, không khỏi tức giận: “Anh đang nghĩ cho nó”.

“Tiểu Mạt lớn rồi, có cánh nghĩ riêng, không cần tới người khác sắp xếp tương lai cho mình.” Nghê Thiển không muốn đôi co với Hứa Chi Nhiên nhưng chuyện liên quan tới Tiểu Mạt, cho dù Hứa Chi Nhiên có mất hứng thì cô vẫn phải nói giúp Tiểu Mạt.

“Sao anh lại là người khác, anh là anh trai của nó.” Hứa Chi Nhiên cao giọng.

Nghê Thiển im lặng một lúc: “Anh trai cũng không có quyền quản lý cuộc sống của em gái!”.

“Em!” Trong mắt Hứa Chi Nhiên, Nghê Thiển là một cô gái dịu dàng, ngoan ngoãn, chưa từng chống đối lại anh bao giờ, thế nên lúc này cảm thấy thật khó chấp nhận. Anh là một người cao ngạo, không nói gì nữa, liếc nhìn Nghê Thiển một cái rồi xoay người bỏ đi.

Nghê Thiển bậm môi, trong lòng trống trải, không rõ là cảm xúc gì. Hai người còn đang ở trong giai đoạn yêu thương nồng nhiệt mà Hứa Chi Nhiên đã mặt lạnh với cô, vậy thì sau này...

Cô bàng hoàng, ôm lấy bụng. Thuốc tê vừa hết tác dụng, vết mổ bắt đầu đau nhức. Tâm trạng cô lúc này lại không tốt, càng thêm khó chịu.

Hứa Chi Nhiên đứng ở lối thoát hiểm, hút hết mấy điếu thuốc, do dự lúc lâu cuối cùng vẫn đi vòng vèo quay về phòng bệnh. Thấy vẻ đau đớn của Nghê Thiển, trái tim Hứa Chi Nhiên cũng quặn thắt. Anh cảm thấy may mắn vì mình chưa rời khỏi đây, anh lẳng lặng đi tới phía sau Nghê Thiển, ôm lấy hai vai cô: “Thiến Thiến, xin lỗi em!”.

Nghê Thiến xoay người lại, nhào vào lòng Hứa Chi Nhiên, nước mắt lăn chả rơi, cô tũn thân nện vào ngực anh: “Sau này không được bỏ em lại”.

“Nhất định thế!” Hứa Chi Nhiên hôn lên gò má cô.

Dù Hứa Chi Nhiên hứa hẹn như vậy nhưng Nghê Thiến hiểu rõ, vấn đề giữa họ vẫn chưa được giải quyết. Chỉ là nam nữ khi yêu đều mù quáng mà thôi.

Doãn Tiểu Mạt về tới nhà, ngồi chờ người ra một lúc, vắng tiếng nói cười lủ lo của Nghê Thiến bên tai thật sự là không quen.

Hoa Lư Ly buzz cô trên QQ: “Buổi gặp thân tượng là hai giờ chiều mai, đừng có quên”.

Doãn Tiểu Mạt dù có hơi lơ mơ thật nhưng tuyệt đối sẽ không quên chuyện quan trọng như thế. Cô cười, nhắn lại: “Tớ sao dám phụ công cậu tranh chỗ cho tớ chứ!”.

Hoa Lư Ly: “À đúng rồi, nói với cậu một tin, đối với cậu là tốt, đối với tớ là xấu!!!”.

Doãn Tiểu Mạt: “Tin gì?”.

Hoa Lư Ly: “Lão Ngũ hình như muốn chuyển công việc tới thành phố S”.

Doãn Tiểu Mạt suýt nữa nhảy dựng lên: “Thật á?”.

Hoa Lư Ly: “Ừ đúng thế, cụ thể thế nào còn chưa rõ”.

Thế này chẳng phải về sau cô có nhiều cơ hội được gặp Ngũ Trắc Hiền ư? Doãn Tiểu Mạt mừng như mở cờ trong bụng.

Hoa Lư Ly gửi tới một biểu tượng rầu rĩ: “Sau này muốn gặp anh ấy cũng không dễ dàng gì nữa rồi, nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại cũng tốt, có lý do để tớ đi gặp cậu”.

Doãn Tiểu Mạt gần như muốn vỗ tay hoan hô, đúng là vẹn cả đôi đường, thật sự đáng mừng.

Hai người câu qua câu lại một lúc, Doãn Tiểu Mạt thoát QQ để làm việc.

Hôm sau là thứ Bảy, không phải lên lớp nhưng Doãn Tiểu Mạt vẫn dậy sớm để nấu cháo cho Nghê Thiến. Cô không nấu cháo trắng mà nấu với thịt xương sườn thái mỏng, thêm một chút hành băm, như vậy vừa ngon miệng lại vừa đủ chất, cô làm rất cẩn thận.

Doãn Tiểu Mạt xách cặp lồng cháo tới bệnh viện. Không thấy Hứa Chi Nhiên ở đó, cô thở phào nhẹ nhõm, cô thật sự không muốn cãi nhau với anh trai trước mặt Nghê Thiến.

Nghê Thiến cười hi hi nói: “Đói muốn chết rồi!”.

Doãn Tiểu Mạt lẳng lặng múc một bát cháo đầy.

Nghê Thiến nhìn bát cháo thơm ngon, cảm động nói: “Tiểu Mạt, em tốt bụng quá! Sau này ai lấy được em thật có phúc!”.

“Mau ăn đi!” Doãn Tiểu Mạt vẹo mũi Nghê Thiến.

Nghê Thiến húp sùm sục: “Bát nữa!”.

Doãn Tiểu Mạt lo lắng hỏi: “Có được ăn nhiều như vậy không, hay để em đi hỏi bác sĩ đã”.

“Áy đừng, nửa bát nửa thôi vậy, chị đảm bảo không nhiều!”

Doãn Tiểu Mạt khúc khích cười: “Coi như chị tự giác, chờ sau khi chị hồi phục hẳn, em lại nấu cho chị ăn”.

Nghê Thiến gật đầu liên hồi, rồi lại dè dặt nhìn Doãn Tiểu Mạt miệng ngập ngừng muốn nói lại thôi.

“Sao thế?” Doãn Tiểu Mạt tưởng Nghê Thiến thèm ăn, tùm tùm cười: “Muốn ăn gì cứ liệt kê tên ra, em nhất định sẽ đáp ứng chị”.

“Không phải, Tiểu Mạt...” Nghê Thiến lấp lửng.

Doãn Tiểu Mạt nhìn chăm chăm cô: “Áp a áp ứng cái gì thế, chẳng giống chị tẹo nào”.

“Chi Nhiên đi mua đồ rồi.” Nghê Thiến không biết nên nói thế nào, quyết định mở đầu vòng vo.

“Ừm.” Doãn Tiểu Mạt thờ ơ: “Em không có hứng thú về hành tung của anh ấy”.

Nghê Thiến gượng gạo lắc đầu. Cô không ngờ Hứa Chi Nhiên và Doãn Tiểu Mạt là anh em, quan hệ hai người họ kém như vậy, cô làm nhân bánh kẹp ở giữa thật chẳng dễ dàng gì. Thế này cô lại càng không biết mở lời thế nào.

Hứa Chi Nhiên thông thả đi vào phòng bệnh, trong tay là một bao thuốc lá.

Doãn Tiểu Mạt lạnh lùng nhìn lướt qua: “Có ai chăm sóc bệnh nhân mà đi cửa hàng chăm sóc không hả?”.

Hứa Chi Nhiên chẳng chịu thua: “Em bớt cái kiểu ném đá giấu tay đi!”.

Doãn Tiểu Mạt hừ lạnh.

Hứa Chi Nhiên rút một liều thuốc, lấy bật lửa trong túi áo ra, Doãn Tiểu Mạt không thèm nói đã giật lấy thuốc ném lên bàn, giận dữ nói: “Đây là phòng bệnh”.

Nghê Thiến vội lên tiếng hòa giải: “Đề anh ấy ra ban công hút cũng được, không sao cả”.

“Nơi công cộng không được hút thuốc, đây là lẽ thường tình.” Doãn Tiểu Mạt tuyệt không dung túng Hứa Chi Nhiên.

Hứa Chi Nhiên lừ mắt: “Doãn Tiểu Mạt, em có ý gì?”

“Em nào dám có ý gì!” Doãn Tiểu Mạt cười mỉa

“Doãn Tiểu Mạt, anh còn chưa tính sổ với mày đây, mày lại còn dám vừa ăn cướp vừa la làng.” Hứa Chi Nhiên hừ lạnh.

Nghê Thiến lau mồ hôi, cả bộ dạng lẫn giọng điệu hai anh em nhà họ giống nhau y đúc, mỗi lần gặp mặt đều như hành tinh nhỏ va vào trái đất, hai hồ cắn nhau, con què con cụt. Nghê Thiến tóm lấy tay áo Hứa Chi Nhiên: “Chi Nhiên, anh hơi quá rồi đấy”.

Hứa Chi Nhiên bật ra một tiếng cười giễu, thờ ơ nói: “Quá cái gì? Từ lúc anh vào đây đã nói câu nào đã kích nó chưa?”.

Doãn Tiểu Mạt không chịu thua: “Anh vừa nói cái gì mà chưa tìm em tính sổ còn gì?”.

Hứa Chi Nhiên giúp Nghê Thiến nâng cái gối kê cao đầu lên, thân nhiên đáp: “Em không chăm sóc tốt cho Nghê Thiến”.

Doãn Tiểu Mạt ngậy người.

“Nên anh định đưa cô ấy về nhà, đích thân chăm sóc.”

Doãn Tiểu Mạt kinh ngạc.

Nghê Thiến cúi đầu, không dám nhìn cô.

“Hóa ra vừa nãy chị định nói với em chuyện này.” Doãn Tiểu Mạt lẩm bẩm

“Tiểu Mạt, chị không có ý đó.” Nghê Thiến đồng ý chuyển tới ở cùng Hứa Chi Nhiên là vì không nỡ từ chối lời mời của anh, không ngờ Hứa Chi Nhiên lại dùng việc này để dả kích em gái. Cô trừng mắt lườm Hứa Chi Nhiên.

Hứa Chi Nhiên vờ vô tội.

Doãn Tiểu Mạt cắn môi, đúng là Nghê Thiến bị bệnh sau khi chuyển tới nhà cô, chuyện này cô không thể phủ nhận. Cô nhỏ giọng nói: “Tiểu Thiến, xin lỗi”.

Nghê Thiến cuống cuống, hai bàn tay bện xoắn: “Việc này không liên quan tới em”. Cô nghiêng đầu, hung hãn nói: “Hứa Chi Nhiên, anh nói bấy bọ cái gì thế?”.

Hứa Chi Nhiên dương dương đắc ý vì đã kích Doãn Tiểu Mạt thành công, ai bảo cô em gái này cứ đối đầu với anh chứ? Khó khăn lắm mới được một lần đề đầu nó, anh tuyệt đối không chịu thua.

Doãn Tiểu Mạt nghiêm mặt nói: “Em không chăm sóc chị Nghê Thiến tốt, lỗi này em nhận. Nhưng không có nghĩa là em đồng ý chuyện chị ấy chuyển tới ở cùng anh”. Cô không để ý tới Hứa Chi Nhiên, trịnh trọng quay sang nói với Nghê Thiến: “Em không tán thành hai người yêu nhau, anh ấy không xứng với chị”.

Hứa Chi Nhiên phản nộ: “Doãn Tiểu Mạt, đến lượt em nói câu đó à?”.

“Em nói đều là sự thật.” Không phải cô bối rối Hứa Chi Nhiên, mà là anh ta dễ thay lòng đổi dạ, đòi tư hỗn loạn, lại quá gia trưởng. Trừ khi Hứa Chi Nhiên sẵn lòng thay đổi mình vì Nghê Thiến, nếu không, tương lai Nghê Thiến nhất định sẽ phải hối hận. Doãn Tiểu Mạt thà rằng bây giờ chia rẽ hai người họ, để Nghê Thiến hận cô, còn hơn là để cô ấy sau này đau khổ.

“Quả nhiên, gia đình thế nào thì con cái thế ấy!” Giọng nói Hứa Chi Nhiên lạnh như băng: “Một chút phép tắc cũng không biết”. Anh ta lại bổ sung: “Vô giáo dục!”.

“Anh nói cái gì?” Doãn Tiểu Mạt có thể mặc kệ người khác mắng chửi mình nhưng tuyệt đối không cho phép ai nhục mạ cha mẹ cô. Lòng ngực Doãn Tiểu Mạt đập phồng, sắc mặt trắng bệch.

“Tao nói sai hả? Bố mẹ mày không dạy mày phải nói chuyện với anh trai thế nào à?” Hứa Chi Nhiên cay nghiệt nói, giọng điệu rất thân nhiên.

Nghê Thiên cảm nhận được bầu không khí càng lúc càng nghiêm trọng, lập tức đẩy Hứa Chi Nhiên: “Anh ra ngoài trước đi, để em nói chuyện với Tiểu Mạt”.

“Sao anh phải ra ngoài?” Hứa Chi Nhiên nói xong cũng có chút hối hận, nhưng vì sĩ diện nên không chịu dừng lại.

Doãn Tiểu Mạt mím chặt môi: “Hứa Chi Nhiên, mẹ tôi không phải mẹ anh sao?”.

“Từ sau khi bà ấy ruồng bỏ tao mà đi, tao đã thề không nhận bà ấy nữa!” Giọng điệu của Hứa Chi Nhiên không để lộ cảm xúc, chỉ có đôi mắt lộ vẻ cau có. Từ nhỏ đã không được hưởng tình yêu thương của mẹ, trong lòng Hứa Chi Nhiên, Mạnh Hiểu Lộ đã bỏ bố con anh, bỏ gia đình này mà đi. Bà bỏ con giữa chợ, trước giờ chưa từng quay về nhìn con trai mình lấy một lần, bà không làm tròn trách nhiệm của một người mẹ, anh không bao giờ tha thứ.

Doãn Tiểu Mạt tức giận bật cười: “Hứa Chi Nhiên, anh không nhận mẹ là mẹ anh, vậy thì tôi cũng không phải em gái anh”. Nói xong, cô quay lưng bỏ đi.

Nghê Thiên oán giận nói: “Anh biết rõ tính Tiểu Mạt mà không chịu nhường con bé một chút?”.

Hứa Chi Nhiên vẫn chưa nguôi giận: “Anh còn chưa đủ tốt với nó chắc? Tháng nào anh cũng đưa tiền sinh hoạt cho nó...”

Lời còn chưa dứt, Hứa Chi Nhiên đã thấy Doãn Tiểu Mạt xông vào phòng.

“Nghĩ thông suốt rồi hả? Giờ nhận sai vẫn còn kịp đấy!” Hứa Chi Nhiên vênh mặt đắc ý.

Doãn Tiểu Mạt thẳng tay ném thẻ ngân hàng trước mặt anh ta, không thèm nhìn lại, quay đầu bỏ đi.

Hứa Chi Nhiên sững người.

Nghê Thiên thờ dãi: “Anh là anh trai con bé, nhưng anh không hiểu nó”.

“Sao anh không hiểu nó chứ?” Hứa Chi Nhiên bực bội. “Nó lập dị, tự làm tự chịu.”

Nghê Thiên lắc đầu: “Danh dự luôn là thứ Doãn Tiểu Mạt quan tâm số một, con bé sẽ không chịu nhận bố thí”.

Hứa Chi Nhiên nhướn mày: “Nó nghĩ anh đang bố thí cho nó à?”.

“Còn không phải?” Nghê Thiên hỏi ngược.

Hứa Chi Nhiên bắt đầu dậm chiêu.

“Anh lúc nào cũng tỏ ra cao ngạo kiêu căng, đối xử với Tiểu Mạt cũng thế.” Nghê Thiên nói trúng tim đen của Hứa Chi Nhiên, nhưng trong lòng vẫn thầm vui vì ít nhất anh cũng thành thật với cô.

Hứa Chi Nhiên trầm mặc.

Nghê Thiên lại nói: “Thứ Tiểu Mạt cần là sự quan tâm, sự yêu thương, không phải viện trợ tiền bạc”. Cô vỗ vai Hứa Chi Nhiên: “Bố mẹ con bé đều đã qua đời rồi, anh là người thân duy nhất của con bé”.

“Thế sao nó còn đối xử với anh như thế?” Hứa Chi Nhiên thấy khó hiểu.

Nghê Thiên bình tĩnh nói: “Ai bảo anh trước đây tạo nhiều vết nhơ cho lắm vào, Tiểu Mạt chỉ không muốn em nhảy vào hố lửa mà thôi”. Cô không hy vọng mình có thể trở thành người phụ nữ cuối cùng của anh chàng công tử bột này, nhưng lại không có cách nào chống lại được sức hấp dẫn của Hứa Chi Nhiên. Thực lòng, cô vẫn còn đang đấu tranh tư tưởng.

Hứa Chi Nhiên lặng im, dù chưa chịu thừa nhận trước đây mình làm chuyện sai lầm nhưng suy ngẫm một hồi cũng ý thức được hôm nay đã nói những điều quá đáng với Tiểu Mạt.

“Quan trọng nhất là, Tiểu Mạt luôn luôn tôn kính cha mẹ, anh lại phạm vào điều kiêng kỵ ấy của con bé. Em thấy lần này anh gặp rắc rối lớn rồi!” Nghê Thiên tiếp tục than vãn.

Hứa Chi Nhiên vẫn không lên tiếng, chẳng lẽ lần này anh thật sự đã sai? Anh nhìn Nghê Thiên với ánh mắt mong chờ.

Nghê Thiên nhún vai: “Xin lỗi, em không giúp anh được”.

Hứa Chi Nhiên biết Tiểu Mạt đã chịu nhiều khổ cực, anh rất yêu thương cô, nhưng hai người hễ chạm mặt đều không thể nói chuyện hân hoan từ tẻ, nếu

không phải Tiểu Mạt châm chọc anh thì là anh mĩa mai, không phải Tiểu Mạt giận giữ lườm nguýt thì là anh trừng mắt phẫn nộ. Có lẽ, anh nên thử đổi một cách thức giao lưu khác với em gái mình?

Nghê Thiên lẳng lặng quan sát Hứa Chi Nhiên, thâm nghĩ, mình thật sự có năng lực giúp hai anh em họ hòa giải ư?

Doãn Tiểu Mạt đứng đứng nổi giận rời khỏi bệnh viện, tâm trạng cực tệ, cô đã cãi nhau vô số lần với Hứa Chi Nhiên, lần này là kịch liệt nhất. Trước đây chỉ vì chuyện Hứa Chi Nhiên cho cô tiền sinh hoạt, còn cô khăng khăng không nhận, nhưng hôm nay anh ta nói chuyện không lựa lời, lời cả bố mẹ cô vào, chuyện này còn khiến cô khó chịu hơn cả bị người ta giết. Trong lòng Doãn Tiểu Mạt, sự tồn tại của bố mẹ cô chẳng kém thần linh, không ai có thể lăng mạ họ, kể cả Hứa Chi Nhiên.

Doãn Tiểu Mạt căm phẫn đến nổi bờ vai run rẩy, cô lấy điện thoại ra, cho cái tên Hứa Chi Nhiên vào danh sách đen.

Cô một mình đi bộ trên đường, tâm trạng dần dần bình ổn lại. Thực ra, cô biết rõ, hôm nay mình đã vì Nghê Thiên khiêu khích Hứa Chi Nhiên trước. Nghê Thiên là một cô gái đơn thuần, còn quá khứ của Hứa Chi Nhiên quá phức tạp. Tuy chưa yêu đương bao giờ nhưng Doãn Tiểu Mạt hoàn toàn có thể nhìn ra hai người họ không hợp nhau. Hứa Chi Nhiên là anh trai cô, không sai, nhưng như thế không có nghĩa là cô sẽ nói đỡ cho anh ra. Nếu anh ta gặp phải trở ngại thì đó là báo ứng anh ta đáng phải chịu. Nghê Thiên thì khác, nhìn ở góc độ nào đi nữa, cô ấy cũng không phải là đối thủ của một tay giang hồ lão luyện như Hứa Chi Nhiên, nếu cứ để mặc cô ấy lún sâu vào, sau này chắc chắn sẽ chịu nhiều đau khổ.

Doãn Tiểu Mạt có chút hối hận vì cứ thế bỏ đi khi chưa giải quyết xong chuyện, như vậy chẳng phải đã đẩy Nghê Thiên vào tay Hứa Chi Nhiên hay sao? Nhưng Doãn Tiểu Mạt cũng không cam tâm quay lại, cô nghĩ tới nghĩ lui, tạm thời chỉ có thể gác chuyện này sang một bên, đợi có cơ hội sẽ thuyết phục Nghê Thiên sau.

Di động nhấp nháy đèn, Doãn Tiểu Mạt cầm lên xem, là cái tên cô vừa cho vào danh sách đen. Cô cười gượng, Hứa Chi Nhiên hành động nhanh hơn cô tưởng. Mỗi lần cãi nhau xong, Hứa Chi Nhiên đều xuống nước làm lành, lần này cũng không ngoại lệ, nhưng cô quyết tâm phớt lờ, nỗi hận này không dễ gì nuốt xuống được.

Tin nhắn của Hứa Chi Nhiên bị gửi tới mục thư rác “Anh em mình là người một nhà, sao phải tuyệt tình như vậy? Em ở đâu, anh tới tìm em”.

Doãn Tiểu Mạt do dự hồi lâu, quyết định không trả lời. Nhiều lúc cô băn khoăn tự hỏi, vì sao với người ngoài cô có thể nhã nhặn mềm mỏng được, mà khi đối mặt với người thân duy nhất này, lại luôn nói những lời khó nghe. Lương Băng bảo cô không cần phải lên tiếng bênh vực cô ấy, dẫu sao hai người họ cũng từng thật lòng yêu nhau, từng có một quãng thời gian hạnh phúc ngọt ngào, cũng coi như không lãng phí thanh xuân. Nhưng Doãn Tiểu Mạt vẫn không thể kiềm chế được bản thân vì lý do chẳng thể nói thành lời ấy.

Lương Khai Khai gọi điện thoại tới, cắt ngang mạch suy nghĩ của cô: “Tiểu Mạt, nhớ xin chữ ký giúp tớ nhé”.

“Chữ ký gì?” Doãn Tiểu Mạt còn chưa hoàn hồn, phoi nắng giữa trưa đến mức đầu óc mòng mị.

Lương Khai Khai hét lên: “Trời ạ! Chữ ký của Ngũ Trác Hiên! Ngày cậu không quên đấy chứ?”.

Bấy giờ Doãn Tiểu Mạt mới giật mình, hồng rỗi, gầy gổ với Hứa Chi Nhiên xong, cô thật sự quên bống chuyện này. Cô ngượng ngùng nói: “Quên đâu mà quên, tớ đang trên đường tới buổi giao lưu đấy”.

“Giờ vẫn chưa tới nơi á? Cậu cũng thật là quá bình tĩnh! Tớ giúp cậu tỉnh táo lại một chút nhé, giờ đã là hai giờ năm phút rồi! Chính xác mà nói thì cậu đã muộn giờ!”

Doãn Tiểu Mạt vừa nói chuyện vừa vội vã taxi. Bình thường cô không bao giờ hoang phí tiền như thế nhưng hôm nay cô không bận tâm. Chuyện này đều tại Hứa Chi Nhiên! Doãn Tiểu Mạt thâm mắng anh ta một trăm lần.

“Tớ tới ngay đây, cúp máy nhé!”

Chẳng biết hôm nay là ngày gì mà taxi đều có khách, chạy thẳng không thèm dừng. Doãn Tiểu Mạt cuống đến mức đổ đầy mồ hôi, tốn bao nhiêu công sức mới leo lên được một chiếc xe, cô báo địa chỉ rồi giục tài xế chạy nhanh.

“Cô gái, đằng trước xảy ra tai nạn, tắc đường rồi, không nhanh được.”

“Vậy chú đi đường khác được không?”

“Ngại quá, chú mới lái xe, không quen đường lắm.”

Doãn Tiểu Mạt: “...”.

Cô lau mồ hôi, nếu không phải sợ mất thời gian cô nhất định đổi xe khác. “Vậy để cháu chỉ đường cho chứ”.

“Được được.”

Khó khăn lắm mới tới được địa điểm, Doãn Tiểu Mạt trả tiền xe xong liền chạy vào trong. Lúc leo cầu thang, cô tình cờ bắt gặp Ngũ Trác Hiên và mấy người nữa đang đi xuống. Cô luống cuống bước hụt một bước, lập tức tạo thành một thế quỳ gối trên mặt đất.

“Ừ ôi! Thịnh an hoàng thượng đây ư! Cô gái này thật biết lễ nghi!” Có người lên tiếng châm chọc trước nỗi đau của người khác.

Đầu gối Doãn Tiểu Mạt bị đập mạnh xuống đất, đau đến ứa nước mắt.

Chợt một giọng nói êm tai vang lên: “Bạn không sao chứ?”.

Một cánh tay chìa ra trước mặt cô, những ngón tay đẹp đẽ như tay của một nghệ sĩ dương cầm.

“Cám ơn!” Doãn Tiểu Mạt cầm lấy bàn tay ấy mà đứng dậy, vừa mới đối diện với ánh mắt người kia liền quên mất cả đau, chân lập tức nhảy ra xa như bị rút gân.

Ngũ Trác Hiên vờ buồn rầu: “Tôi đáng sợ đến thế sao?”. Nhìn kỹ một lúc, anh vui vẻ nói: “Hóa ra là bạn”.

Một giọng nói khác cùng lúc vang lên với vẻ kỳ quái: “Lại là cô!”.

Doãn Tiểu Mạt nhìn sang, chẳng phải là người đàn ông tên Thiên Vũ đã từng muốn gây rắc rối cho cô đấy ư? Lòng bàn tay cô đầy mồ hôi, vẫn đứng cách xa Ngũ Trác Hiên, không dám ngẩng đầu nhìn anh.

Ngũ Trác Hiên mỉm cười vui vẻ rồi đi.

Anh vừa đi khỏi, những người hâm mộ liền lao lên trước, Doãn Tiểu Mạt bị đám đông vây quanh hồi tít tít:

“Cầm tay Ngũ Trác Hiên có cảm giác đặc biệt không?”

“Hic... bạn thật may mắn!”

“Bạn là fan của Ngũ Trác Hiên à?”

Doãn Tiểu Mạt đương nhiên không dám nhận, nếu thừa nhận thì nhất định sẽ bị hỏi nick weibo, đến lúc ấy thì chuyện mất mặt này của cô làm sao giấu được.

Doãn Tiểu Mạt hít sâu một hơi, hùng hồn nói: “Không phải, mình chỉ đi ngang qua đây thôi”.

“Quả nhiên, người qua đường có phúc hơn.”

“Cũng đúng, nếu tới tham gia hoạt động gấp gờ fan thì đâu có đợi đến lúc kết thúc rồi mới đến chứ?”

Doãn Tiểu Mạt thẹn đến toát mồ hôi, không phải cô có ý đến muộn mà!!!

Thấy cô đứng chỉ đi ngang qua, mọi người đều mất hứng, nói vài câu rồi tản hết.

Doãn Tiểu Mạt vội vã chuồn khỏi hiện trường, hi vọng không có ai chụp được bộ dạng vấp ngã ban nãy của mình.

Trên đường, cô nhận được điện thoại của Lạc Lạc: “Cô Doãn, lúc nào cô tới nhà cháu? Cháu với cụ đều đói sắp chết rồi”.

Dù biết con bé chỉ nói quá nhưng Doãn Tiểu Mạt vẫn nâng tay lên nhìn đồng hồ, cười nói: “Giờ cô qua ngay đây!”.

Lập tức cô liền nghe được một tràng reo hò phấn khích của Lạc Lạc xen lẫn giọng nói già nua của bà cụ. Hai cụ cháu này thật sự khiến người ta không khỏi bật cười.

Doãn Tiểu Mạt đi mua đồ ăn rồi đến nhà họ, vừa vào cửa đã được Lạc Lạc nghênh đón như khách quý, đôi mắt cô bé tròn xoe nhìn cô với vẻ trông ngóng: “Hôm nay cô định làm món gì thế?”.

Doãn Tiểu Mạt bĩu môi: “Rất nhiều, nhưng cháu phải rửa rau giúp cô”.

“Không thành vấn đề!” Lạc Lạc nhanh chóng đáp ứng.

Thế nhưng, lý tưởng đẹp đẽ bao nhiêu thì hiện thực tàn khốc bấy nhiêu, sau khi Lạc Lạc đánh vỡ hai cái bát, xách rổ rau làm vung vãi nước khắp nhà, Doãn Tiểu Mạt cuối cùng hiểu ra một đạo lý, có những người từ khi lọt lòng đã không có duyên với bếp núc. Cô đuổi Lạc Lạc ra ngoài, bắt lực nói: “Lát nữa làm xong rồi cô gọi cháu”.

“Cháu đảm bảo sẽ không làm vỡ bát nữa.” Lạc Lạc trịnh trọng tuyên bố.

“Thôi xin cháu, cháu ra ngoài chơi với cụ đi!” Doãn Tiểu Mạt thật sự không dám để con bé lại trong này, có nó cô chỉ thấy bận thêm.

“Thôi được rồi.” Lạc Lạc bất đắc dĩ nhún vai.

Doãn Tiểu Mạt bận rộn một hồi, làm được mấy món ăn, để sang một bên, sau đó chuẩn bị thái khoai tây. Bất thành linh, từ đằng sau thò lên một cái tay,

với tới đĩa thịt kho tàu. Doãn Tiểu Mạt chẳng kịp nghĩ ngợi, xoay người lại đánh vào mu bàn tay người kia: “Đồ tham ăn, rửa tay chưa?”.

Sau đó, hai người tròn mắt nhìn nhau.

“Sao lại là anh?” Doãn Tiểu Mạt tưởng Lạc Lạc ăn vụng, không ngờ lại là Ngũ Trác Hiên.

“Sao lại là em?” Ngũ Trác Hiên cứ nghĩ là người giúp việc, không ngờ lại là cô gái có duyên hai lần gặp mặt.

Doãn Tiểu Mạt ngơ ngác nhìn tay mình, cô vừa rồi dám đánh Ngũ Trác Hiên?

Anh cũng đang nhìn chăm chú vào tay cô, chỉ có điều anh nhìn vào bàn tay đang cầm dao: “Có gì từ từ nói, đừng động thủ!”.

Doãn Tiểu Mạt bấy giờ mới chú ý tới bộ dạng đáng xấu hổ của mình, hai má ửng đỏ: “Xin... lỗi!”.

Ngũ Trác Hiên gấp một miếng thịt kho tàu, nhai ngấu nghiến, nuốt xong mới mở miệng: “Chỗ này là do em làm hết đấy hả?”.

Doãn Tiểu Mạt vẫn còn chưa thoát khỏi cảm giác mơ hồ, vô thức gật đầu.

“Tay nghề được đấy!” Ngũ Trác Hiên lại ném thử một món khác.

Doãn Tiểu Mạt cứng nhắc nhếch miệng cười: “Anh thích là tốt rồi”. Có nằm mơ cô cũng không dám nghĩ sẽ được làm đồ ăn cho Ngũ Trác Hiên.

Ngũ Trác Hiên liếc cô một cái.

Doãn Tiểu Mạt lúng túng, vừa nãy mình nói bậy bạ cái gì thế?!

Ngũ Trác Hiên xắn tay áo, Doãn Tiểu Mạt theo phản xạ lùi về sau mấy bước.

“Tôi cũng không đánh em, sao mà sợ vậy chứ?” Ngũ Trác Hiên cảm thấy rất kỳ quặc, anh đối xử với fan rất tốt, ở công ty làm việc chăm chỉ, lúc nào cũng hòa nhã gần gũi với mọi người, thật sự không hiểu vì sao cô gái này cứ trông thấy anh là lại tự động tránh xa, thậm chí còn sợ hãi run lẩy bẩy.

“Thế... anh định làm gì?” Doãn Tiểu Mạt hoàn toàn không biết mình có tội nói lấp này, đầu óc cô mông mị, căng thẳng tột độ.

“Nấu ăn! Cá rán tôi làm khá được, giao cho tôi đi!” Ngũ Trác Hiên không khách khí chiếm lấy phòng bếp, để mặc Doãn Tiểu Mạt đứng một bên, lại còn đeo tạp dề vào nữa.

Doãn Tiểu Mạt há hốc miệng, anh ấy còn biết nấu cơm? Cái này chưa từng nghe Hoa Lư Ly đề cập tới!

Tựa như nghe được tiếng lòng của cô, Ngũ Trác Hiên quay nửa người lại, mỉm cười: “Lát ném thử thì biết!”.

Mồ hôi đổ đầy đầu, Doãn Tiểu Mạt không biết là do trong bếp quá nóng hay là vì Ngũ Trác Hiên. Nhưng nhìn Ngũ Trác Hiên đeo tạp dề có hình con vịt vàng, thật sự rất buồn cười, Doãn Tiểu Mạt nén cười đến đau bụng.

Chẳng mấy chốc mà Ngũ Trác Hiên làm xong món cá rán, anh chia đĩa cá ra trước mặt cô: “Thử không?”.

Doãn Tiểu Mạt nào dám, vội vàng lắc đầu: “Em tin tay nghề của anh phải vào hạng nhất!”.

Ánh mắt Ngũ Trác Hiên thấp thoáng nụ cười.

Doãn Tiểu Mạt mím môi, ngẫm nghĩ rồi nói: “Em biết mấy hôm nay liên tục đụng phải em, anh nhất định cảm thấy kỳ lạ, nhưng em thật sự không bám theo anh, mong anh tin!”.

Ngũ Trác Hiên nhướn mày: “Hóa ra em biết tôi à?”. Anh cười, vàng trán cao sáng sủa.

“Đương nhiên là biết, em có phải từ sao Hỏa tới đâu!” Doãn Tiểu Mạt lấy gan đối đáp lại một câu.

“Thế sao cứ gặp tôi là em lại giống như gặp phải ma thế?” Đây là vấn đề mà Ngũ Trác Hiên vô cùng khó hiểu.

Doãn Tiểu Mạt sững người, dù thế nào cũng không thể nói với anh ấy là mình sợ được. Cô vắt óc suy nghĩ, quyết định sống chết không chịu thừa nhận: “Không có chuyện đó, chắc chắn anh hiểu lầm rồi”.

“Thật à?” Ngũ Trác Hiên bán tín bán nghi.

“Thật!”

Ngũ Trác Hiên tủm tỉm cười, thực ra anh không hề nghi ngờ Doãn Tiểu Mạt có động cơ, nếu còn không phân biệt được tốt xấu thì chẳng phải quá uổng công anh lớn hơn cô ngần ấy tuổi sao. “Vậy thì ăn cơm thôi!”.

“Hả?” Anh ấy chuyển chủ đề quá nhanh, cô không theo kịp.

“Em ra ngoài kia gọi hai cụ cháu Lạc Lạc vào ăn cơm, để tôi dọn bàn.”

Doãn Tiểu Mạt rất tự giác nhận lấy phần việc lao động chân tay kia: “Anh đi gọi đi, em xào thêm đĩa rau là có thể ăn được rồi”.

“Vậy cũng được.” Ngũ Trác Hiên cười.

Doãn Tiểu Mạt chậm rãi thở phào, đột nhiên cô phát hiện vừa rồi nói chuyện với Ngũ Trác Hiên, cô không nói lắp, không run rẩy nữa.

Lạc Lạc trông thấy Ngũ Trác Hiên liền mếu máo: “Lại thêm một người nữa tới tranh ăn!”.

Bà cụ cũng cúi đầu lẩm bẩm: “Sớm không về, muộn không về...”.

Doãn Tiểu Mạt nghĩ bụng: Hóa ra Ngũ Trác Hiên không được hoan nghênh ở nhà này.

Ngũ Trác Hiên ho nhẹ: “Cháu đâu có ăn không uống không chứ, tốt xấu gì cháu cũng làm món cá rán, cho cháu chút thể diện không được hả?”.

“Thảo nào mùi vị cứ là lạ.” Bà cụ nháy mắt.

“Vừa so sánh đã biết cao thấp thế nào rồi!” Lạc Lạc làm mặt quỷ.

Ngũ Trác Hiên lại ù rừ: “Trước đây chẳng phải hai cụ cháu nói đồ ăn cháu làm rất ngon sao. Cả bà, cả Lạc Lạc suốt ngày gọi cháu về nấu cơm đầy thôi. Tuần trước bà còn gọi điện thoại cho cháu, nói nhớ món cá rán của cháu!”.

Bà cụ buông đôi đũa, trịnh trọng nói: “Có đồ ngon hơn rồi sao còn nhớ tới thứ đồ hạng hai chứ?”.

Lạc Lạc gật đầu tán thành.

Ngũ Trác Hiên bị một già một trẻ chọc tức muốn học máu. Còn Doãn Tiểu Mạt chỉ biết giương mắt nhìn mấy người trong gia đình này.

Bà cụ ném thử món rau xào, liếc Tiểu Mạt một cái, rồi gấp một miếng vào bát Lạc Lạc.

Lạc Lạc nháy dựng lện: “Cháu không ăn cái này!”.

“Lời cô giáo dạy cháu quên rồi hả? Trẻ con không được kén chọn.”

Cái mác “cô giáo” của Doãn Tiểu Mạt vẫn rất hữu hiệu. Lạc Lạc lập tức nghe lời. Thế nhưng cô bé nhanh chóng nhổ miếng rau ra: “Mặn quá!”.

Bà cụ có lẽ ngại chê Doãn Tiểu Mạt, liền uyển chuyển nói: “Đúng là hơi mặn!”.

“Hơi đâu mà hơi!” Lạc Lạc là trẻ con, không kiêng dè gì mà nói thẳng.

Doãn Tiểu Mạt vốn không tin, liền ném thử một miếng, sau đó vò đầu: “Chắc là cháu bỏ nhiều muối quá!”. Mạt cô ửng đỏ, nguyên nhân là gì cô rõ ràng nhất. Vốn tưởng nói chuyện với Ngũ Trác Hiên không căng thẳng nữa mà cho rằng tính cách mình có bước đột phá, thật không ngờ lại càng tồi tệ hơn, ảnh hưởng tới tay nghề nấu ăn, mặt mặt quá đi!

Bà cụ ý tứ sâu xa liếc trộm cô một cái, rồi lại nhìn Ngũ Trác Hiên, vẻ mặt đầy bí hiểm.

Lạc Lạc chẳng buồn để ý tới xung quanh, chỉ chăm chăm gấp món mình thích, ăn ngấu ăn nghiêng.

“Nhóc con, bị chuyện gì làm ảnh hưởng tới tâm trạng thế? Để ta thay cháu xử lý.” Bà cụ trêu chọc.

Doãn Tiểu Mạt đương nhiên không chịu thừa nhận, lấp liếm: “Tại cháu sơ suất thôi!”.

Bà cụ nháy mắt, cười như hiểu rõ.

Ngũ Trác Hiên thú vị quan sát hai người đánh đố nhau, nhất thời không chú ý, suýt nữa không tranh được miếng thịt kho tàu cuối cùng. May mà anh nhanh tay, gấp về bát mình trước khi Lạc Lạc kịp động đũa, sau đó còn nhếch môi khiêu khích cô bé.

Doãn Tiểu Mạt nhiều lần xem phim từng được chiêm ngưỡng nụ cười như gió xuân hút hồn của Ngũ Trác Hiên, cũng từng trông thấy vẻ mặt nửa cười nửa không của anh, nhưng đáng vẻ tươi cười như trẻ con này thì mới lần đầu tiên được chứng kiến. Cô lặng im quan sát đến thất thần.

“Chú là đồ đáng ghét!” Lạc Lạc bất mãn dẩu môi.

Ngũ Trác Hiên tỏ ra thách thức.

“Sau này đợi chú không có nhà, cháu mới gọi cô giáo Doãn tới nấu cơm.” Lạc Lạc tức giận nói.

“Chú?” Doãn Tiểu Mạt giật mình kinh ngạc. Ngũ Trác Hiên quả nhiên không phải là bố của Lạc Lạc.

“Cô giáo Doãn?” Ngũ Trác Hiên cũng ngạc nhiên không kém

Doãn Tiểu Mạt cúi gầm đầu, xem ra Ngũ Trác Hiên cũng tưởng cô là người giúp việc.

“Cô Doãn, chú của cháu đẹp trai không?” Lạc Lạc lại quay sang phía Ngũ Trác Hiên: “Chú ơi, cô Doãn tài giỏi lắm nhé!”.

Doãn Tiểu Mạt then toát mồ hôi, giờ con bé này còn biết khen mình cơ đấy! Không biết lúc đầu ai ra oai phủ đầu cô kịch liệt nữa!

Ngũ Trác Hiên không tiếp lời, chỉ tủm tỉm cười.

Ăn com xong, Doãn Tiểu Mạt vội vàng ra về vì còn một bức tranh minh họa đêm nay cô buộc phải làm xong. Cô chào bà cụ và Lạc Lạc, rồi ra cửa thay giày, Ngũ Trác Hiên gọi cô lại: “Để tôi đưa em ra ngoài”. Câu nói thăm dò ý kiến nhưng giọng điệu lại kiên quyết.

Doãn Tiểu Mạt nào dám liên lụy tới Ngũ Trác Hiên, mồ hôi lạnh từng giọt chảy xuống: “Không cần, không cần, em tự đi được”.

Ngũ Trác Hiên bình tĩnh nói: “Tôi có chuyện muốn nói”.

Đã như vậy, Doãn Tiểu Mạt cũng không thể chối được, cô cố gắng tỏ ra điềm nhiên như không nhưng vẫn buộc giày sai hai lần.

Ngũ Trác Hiên tựa lưng vào cửa, khoe miệng hơi cong lên như đang cười.

Đi ra tới tận cổng khu biệt thự, Doãn Tiểu Mạt không dám để Ngũ Trác Hiên tiễn nữa, cô nói: “Có việc gì thế ạ?”. Trong đầu cô chợt nảy ra mấy suy nghĩ kỳ quái, không phải anh ấy muốn nướng cô như cá mực đấy chứ? Hay là vì cô biết nhiều chuyện quá nên muốn... giết người diệt khẩu?

Ngũ Trác Hiên cân nhắc hồi lâu mới nói: “Tôi không hề coi em là người giúp việc, hai người họ cũng không”.

Hả? Doãn Tiểu Mạt không ngờ sẽ nghe được những lời này.

“Em là gia sư của Lạc Lạc, bắt em tới nấu com quả thật là không đúng, nhưng vì họ khá kén ăn... ” Ngũ Trác Hiên ngừng một chút, khó khăn mở miệng: “Tôi cũng không biết phải giải thích thế nào, nói tóm lại là em đừng hiểu lầm!”.

Doãn Tiểu Mạt hí mắt cười: “Em không hiểu làm đâu!”. Thực ra cô rất vui, Ngũ Trác Hiên ôn hòa gần gũi với người làm thêm như vậy, chứng tỏ con người anh rất tốt, cô không thích làm người.

“Vậy thì tốt rồi.”

Vừa đi vừa nói, hai người cũng đã ra tới cổng khu biệt thự, bảo vệ trực cổng khom người cung kính: “Anh Ngũ!”.

Ngũ Trác Hiên chưa kịp trả lời, thì một luồng sáng đã lóe lên. Doãn Tiểu Mạt mơ hồ không biết chuyện gì nhưng anh thì biết rõ, anh đưa tay lên che mặt cô, đồng thời kéo cô vào ngực.

Trái tim Doãn Tiểu Mạt lỡ mất nửa nhịp, sau đó cô có ảo giác mình sắp nghẹt thở. Cái ôm của Ngũ Trác Hiên cực kỳ ấm áp, trên người anh còn tỏa ra mùi hương dịu dịu, đó là mùi hương thuộc về riêng anh. Khuôn mặt Doãn Tiểu Mạt đỏ như món gà rán sả ớt, nhịp thở dồn dập, cô vừa ngẩng đầu liền bị Ngũ Trác Hiên ấn xuống. Anh thì thầm bên tai cô: “Có phóng viên chụp trộm. Nếu họ chụp được mặt em thì sau này em sẽ gặp nhiều rắc rối đấy, vì thế... ”. Anh bình tĩnh nói: “Đành xin lỗi phải mạo phạm em”.

“Không sao!” Doãn Tiểu Mạt đáp, giọng líu ríu như tiếng muỗi vo ve. Mạch suy nghĩ của cô đã không thể bình thường được nữa, trong đầu cô chỉ có duy nhất một ý nghĩ: Mình đang được Ngũ Trác Hiên ôm, tối nay liệu có thể ngủ được không???

Ngũ Trác Hiên kéo cô quay trở lại: “Để tôi lái xe đưa em về”.

“Ừm” Doãn Tiểu Mạt vô thức trả lời, rồi giật mình: “Em ở gần đây thôi, không cần đưa đâu”.

“Em cứ thế đi ra kiểu gì cũng bị bám theo.” Ngũ Trác Hiên kiên nhẫn giải thích.

Nghe anh nói vậy, Doãn Tiểu Mạt mới hiểu ra sự trầm trọng của vấn đề, cũng phải, Ngũ Trác Hiên trước giờ chưa có vụ tai tiếng nào, hiện giờ có cơ hội thế này, khẳng định sẽ “được tuyên dương trắng trợn” không thương tiếc. Tạm thời không cần biết có ảnh hưởng gì tới anh hay không, nhưng ít nhất thì bản thân cô sẽ không được yên ổn. Thử nghĩ một chút, ngày mai trên chuyên mục giải trí của tất cả các tờ báo, tạp chí đều đăng ảnh cô, liệu cô còn mặt mũi đi học nữa không, còn được làm việc ở tòa soạn nữa không? Ngũ Trác Hiên suy nghĩ chu toàn giúp cô như vậy, trong lòng cô chợt rung động.

Ngũ Trác Hiên đưa cô tới bãi đỗ xe, lái chiếc Audi A6 màu đen ra ngoài. Quả nhiên là khiêm tốn, hệt như cách hành xử của anh.

Doãn Tiểu Mạt còn chưa kịp định thần lại thì đã thấy mình ngồi vào ghế phụ từ bao giờ.

Ngũ Trác Hiên chạy xe ra khỏi cổng lớn của khu biệt thự. Qua ô cửa kính, Doãn Tiểu Mạt có thể nhìn thấy phía đường đối diện chĩa ra một chiếc ống

Kính máy ảnh dài, cô lạnh sống lưng, nếu vừa nãy cứ liều lĩnh xông ra thì giờ đã chết thảm rồi. Ngũ Trác Hiên không hỏi cô ở đâu, anh rẽ vào một khúc ngoặt rồi chạy xe lên đường trên cao.

Doãn Tiểu Mạt tóm chặt lấy vạt áo, tinh thần vẫn còn đắm chìm trong cái ôm của Ngũ Trác Hiên, hai má nóng bừng, trái tim buống bình kiên quyết đòi nhảy ra khỏi lồng ngực.

Ngũ Trác Hiên bất ngờ lên tiếng: “Ghế sau có nước đấy!”.

“Hả?” Doãn Tiểu Mạt mơ mơ hồ hồ.

Ngũ Trác Hiên cười khê. Sau khi xuống khỏi đường trên cao, anh dừng xe sát lề đường, với tay lấy chai nước khoáng ở ghế sau, mở nắp rồi đưa cho cô: “Uống nước”.

“Em không uống.” Doãn Tiểu Mạt vẫn chưa hoàn hồn, hiện tại cũng chẳng dám ngẩng đầu lên nhìn Ngũ Trác Hiên, chỉ khur khur ôm lấy cái ba lô của mình.

Ngũ Trác Hiên không nói thêm, dúm chai nước vào tay cô.

Doãn Tiểu Mạt dời sự chú ý từ ba lô sang chai nước, nắm chặt không buông.

Ngũ Trác Hiên dường như đang cười: “Thắt dây an toàn vào”.

Doãn Tiểu Mạt vội với dây an toàn nhưng lần mò mãi không thấy đâu.

Ngũ Trác Hiên nghiêng người, thò tay cảm lấy hai đầu dây bảo hiểm, kéo ra, “cách” một tiếng đã thắt xong.

Cự ly rất gần, hơi thở và mùi hương trên người Ngũ Trác Hiên lớn vòn quanh chóp mũi khiến Doãn Tiểu Mạt hoảng loạn làm đổ chai nước trong tay. Một ít rớt trên người cô, Ngũ Trác Hiên cũng không tránh được. Doãn Tiểu Mạt thật sự muốn khóc, ở trước mặt anh vì sao cô không thể tỏ ra cẩn thận được một chút. “Xin lỗi, xin lỗi!” Cô lấy khăn giấy ra nhưng lại không biết nên lau giúp anh thế nào, tay khựng lại, ngáy người nhìn.

“Không sao, lần sau em đèn tôi cái quần khác là được” Ngũ Trác Hiên nói có phần nghiêm túc, anh nhìn Doãn Tiểu Mạt, nói tiếp: “À, đèn cả đệm ghế! Còn phải rửa xe nữa”.

Doãn Tiểu Mạt choáng váng! Quần áo của Ngũ Trác Hiên, cô làm sao đèn nổi! Cô vội vàng nghĩ xem tài khoản tiết kiệm của mình còn bao nhiêu tiền, rồi tính toán xem phải làm thêm bao lâu nữa mới đủ tiền bồi thường. Cô rụt rè hỏi: “Có thể trả góp được không? Xe của anh có thể để em rửa được không?”. Sợ Ngũ Trác Hiên không đồng ý, cô mở to mắt nói với giọng chắc nịch: “Em nhất định sẽ rửa sạch sẽ!”.

Bộ dạng đắm chiêu ù dột của cô khiến Ngũ Trác Hiên khựng lại hồi lâu, cuối cùng bật cười nghiêng ngả.

Doãn Tiểu Mạt nhìn anh, không hiểu mình là gì sai mà lại bị mang ra làm trò đùa.

Cười thỏa thích, Ngũ Trác Hiên mới nói: “Tôi đùa thôi!” Nụ cười rạng rỡ trên gương mặt anh, anh chợt thấy trêu chọc cô thật thú vị, cảm giác này trước giờ chưa từng có.

Doãn Tiểu Mạt bậm môi: “Thực ra đúng là do em gây ra. Em...”.

Ngũ Trác Hiên ngắt lời cô, đồng thời chuyển ánh mắt: “Bây giờ đi mua quần áo!”.

Doãn Tiểu Mạt sợ hãi, không nhanh đến vậy chứ, cô lắp bắp nói: “Em không mang theo tiền”.

Ngũ Trác Hiên không để ý tới cô, lái xe với tốc độ rất nhanh.

Doãn Tiểu Mạt vò đầu bứt tai, bây giờ chỉ có thể gọi điện cầu cứu Nghê Thiên thôi. Vừa nghĩ tới Nghê Thiên, cô lại không tránh được nghĩ tới Hứa Chi Nhiên, sắc mặt cô trầm xuống, môi mím chặt.

Ngũ Trác Hiên không nhận ra sự khác lạ của cô, thậm chí anh còn không dám quay sang nhìn cô, trong đầu một mực muốn cô thay áo thật nhanh.

Doãn Tiểu Mạt lấy di động ra xem, Hứa Chi Nhiên không gọi cho cô thêm lần nào, chỉ có mấy tin nhắn của Nghê Thiên liên tục hỏi cô đang ở đâu. Nghê Thiên chẳng đặc tội gì với cô, cô không nên trút sự giận dữ với Hứa Chi Nhiên lên đầu cô ấy. Cô trả lời ngắn gọn: “Có chút việc đang ở bên ngoài, lát nữa em về nhà”.

Có lẽ Nghê Thiên vẫn đang chờ tin nhắn của cô nên rất nhanh đã hồi âm: “Mai em tới thăm chị không?”.

Doãn Tiểu Mạt nghĩ một lúc rồi trả lời: “Mai rồi nói sau”.

Nghê Thiên có vẻ thất vọng, không thấy nhắn lại.

Doãn Tiểu Mạt đắm chiêu, chợt có cảm giác phiền muộn. Đợi khi cô định thần lại thì xe đã dừng trước một cửa hàng thời trang sang trọng.

Ngũ Trác Hiên xuống xe, ánh mắt một mực nhìn thẳng phía trước, quay lưng về phía Doãn Tiểu Mạt, nói: “Xuống xe”.

Doãn Tiểu Mạt không nghĩ nhiều, chỉ mơ hồ cảm thấy Ngũ Trác Hiên đánh mắt phong độ.

Ngũ Trác Hiên vẫn không chịu nhìn cô, hạ giọng nói: “Đi theo tôi!”, rồi đi thẳng.

Hai người vào trong cửa hàng, một cô gái cao ráo, dáng người mảnh khảnh đang đứng sắp xếp lại hàng, nghe có tiếng bước chân, cô gái quay lại. Vừa nhìn thấy Ngũ Trác Hiên, cô ta lập tức vui vẻ: “Áy! Hôm nay rông đến nhà tắm cơ à!”.

Ngũ Trác Hiên chỉ vào Doãn Tiểu Mạt đi đằng sau: “Tìm cho cô ấy một bộ để cô ấy thay”.

Mua áo cho cô? Doãn Tiểu Mạt thấy mờ mịt, giờ cô mới phát hiện ra đây là một cửa hàng thời trang nữ.

Cô gái kia đáp lại một tiếng rồi đẩy Doãn Tiểu Mạt đang ngỡ ngàng vào thẳng phòng thay đồ.

Doãn Tiểu Mạt si ngốc hỏi: “Sao lại bắt em thay áo?”.

Cô gái bữu môi, ngắn gọn đáp: “Soi gương!”.

Ý cô ấy là ‘nhân yếu y trang, phật yếu kim trang’[4] ư? Doãn Tiểu Mạt ngơ vờ. Vừa mới quay mặt vào gương, cô lập tức sững người, chiếc áo T-shirt màu trắng của cô bị ướt gần như có thể nhìn xuyên thấu! Bảo sao Ngũ Trác Hiên một mực quay lưng về phía cô, anh phát hiện ra điều này nên mới nhẫn nại đưa cô đi thay áo. Khuôn mặt Doãn Tiểu Mạt thoáng cái chỗ hồng chỗ trắng, vì sao cô cứ gây ra chuyện không hay trước mặt Ngũ Trác Hiên thế?

[4] Phật muốn sáng đẹp phải được mạ vàng, người muốn đẹp phải nhờ vào quần áo.

“Mặc cái này đi!” Cô gái lục lọi một hồi, cuối cùng cũng tìm ra một bộ đưa cho Doãn Tiểu Mạt.

Quần áo ở đây cái nào cũng phải lên đến mấy nghìn tệ, làm gì có bộ nào cho người như cô mặc chứ! Doãn Tiểu Mạt chết đến nơi vẫn không ngừng giãy giụa: “Chỗ chị có máy sấy không?”.

Cô gái lắc đầu.

Doãn Tiểu Mạt không chịu bỏ cuộc: “Có khăn choàng không? Dùng xong em đảm bảo giặt sạch mang trả chị”.

Cô gái tiếp tục lắc đầu.

Doãn Tiểu Mạt còn đang nghĩ xem có thể dùng túi che ngực được hay không thì cô gái đã mở miệng: “Em đang muốn chị giúp em thay áo đấy à? Chị không ngại đâu”.

Nhưng mà tôi ngại!!! Doãn Tiểu Mạt nuốt câu này xuống bụng, đỏ mặt nói: “Em tự làm được”.

Cô gái tươi cười đi ra.

Đây là một chiếc váy liền thân, hơi giống lễ phục, nhưng không quá trang trọng. Cô gái bán hàng nhìn người rất chuẩn, chiếc váy vừa khít người Tiểu Mạt, làn da trắng mịn của cô càng được tôn lên bởi màu vàng nhạt của chiếc váy, trông đậm khí chất và nổi bật. Thế nhưng Doãn Tiểu Mạt lại cảm thấy không thoải mái, bởi vì cổ áo quá rộng, như thế nào cũng không quen.

“Xong chưa thế?” Cô gái bán hàng gõ cửa.

“Chưa!” Doãn Tiểu Mạt nuốt nước bọt, mặc thế này đi ra ngoài so với vừa rồi nào có khác nhau là bao?

Qua một lúc nữa, cô gái lại lên tiếng: “Em mà không ra là chị phá cửa vào đấy!”.

Dù chỉ là nói đùa nhưng Doãn Tiểu Mạt hoàn toàn tin cô ấy có thể làm được. Cô hít sâu, hai tay kéo cổ áo, chậm chạp ra khỏi phòng thay đồ.

“Ôi trời!” cô gái thốt lên, lao tới gạt tay Doãn Tiểu Mạt, “Chiếc váy đẹp thế này bị em mặc thành cái bộ dạng gì thế không biết!”. Nói rồi, cô ta giúp Doãn Tiểu Mạt chỉnh lại cổ áo, rồi lui về sau một bước, khoanh tay trước ngực, đánh giá: “Xuong quai xanh đẹp thế kia, giấu đi thì thật đáng tiếc!”.

Doãn Tiểu Mạt nóng ran mặt, hai tay lúng túng không biết để ở đâu.

Ngũ Trác Hiên lướt mắt qua: “Đi thôi, tôi đưa em về nhà”.

Doãn Tiểu Mạt có phần hụt hẫng. Những nữ diễn viên từng đóng cặp với Ngũ Trác Hiên, ngoại hình ai nấy đều quyền rũ, đâu có như cô, bộ dạng của cô nào có thể lọt vào mắt anh được.

Cô gái bán hàng kinh ngạc: “Sao đi vội thế?”.

“Vẫn... chưa trả tiền.” Sắc mặt Doãn Tiểu Mạt buồn như đưa đám. Còn đang muốn nhắc lại chuyện trả góp.

Cô gái kia chợt bật cười khanh khách, đẩy Doãn Tiểu Mạt đến trước mặt Ngũ Trác Hiên: “Chủ nợ của em là anh ấy, hai người tự dàn xếp với nhau đi. Tôi không can thiệp”.

Doãn Tiểu Mạt lặng im đi theo Ngũ Trác Hiên, đột nhiên bị cô gái trong kia gọi lại: “À, chị tên Thẩm Phi Hồng, còn em?”.

Cái tên nghe có phần quen tai, Doãn Tiểu Mạt thầm nghĩ.

“Doãn...” Cô còn chưa nói hết, Ngũ Trác Hiên đã ngăn lại: “Không liên quan tới em!”, rồi anh quay sang nói với Doãn Tiểu Mạt: “Không còn sớm nữa, nếu không về thì người nhà em sẽ lo lắng đấy”.

Doãn Tiểu Mạt gật đầu, không giải thích nhiều.

Thẩm Phi Hồng trẻ môi nhẵn mặt, giận dữ ném một câu: “Nhỏ mọn!”.

Ngũ Trác Hiên làm như không nghe thấy.

Xe chạy được một đoạn rồi, Doãn Tiểu Mạt mới giật mình kêu lên thất thanh: “Dừng xe!”.

Ngũ Trác Hiên vẫn bình tĩnh: “Không được dừng ở đường trên cao, chuyện gì thế?”.

“Quần áo của em thay ra để quên ở cửa hàng rồi.” Doãn Tiểu Mạt nhỏ giọng nói, cô ừ ừ, cứ gặp phải Ngũ Trác Hiên là cái tật quên trước quên sau của cô lại trỗi dậy.

“À, cũng không phải chuyện lớn, lần sau tới lấy là được.”

Anh ấy nói sao mà nhẹ nhàng thế? Doãn Tiểu Mạt nghẹn họng, cô làm gì có cơ hội tới cửa hàng xa xỉ đó lần nữa chứ!

Ngũ Trác Hiên gõ nhẹ vào vô lăng: “Có phải trước đây chúng ta từng gặp nhau rồi không?”.

Ngực Doãn Tiểu Mạt kêu bùng bùng, vờ vô tội nói “Chính là lần ở nhà hàng Côn Luân?”.

“Không phải.” Ngũ Trác Hiên nói với giọng chắc nịch.

Chuyện chui xuống gầm bàn trốn tránh kia là chuyện xấu hổ nhất của Doãn Tiểu Mạt, có đánh chết cô cũng không nhận. Cô giả vờ mờ mịt trả lời Ngũ Trác Hiên: “Có sao? Em hoàn toàn không có ấn tượng gì cả”.

Ngũ Trác Hiên nghẹn họng, anh có lòng tin tuyệt đối vào việc mình có thể khiến người khác vừa gặp đã nhớ, vậy mà Doãn Tiểu Mạt lại nói không có ấn tượng, vậy thì có lẽ là anh nhớ nhầm thật rồi.

Doãn Tiểu Mạt thở phào, thầm mừng trong lòng.

Ngũ Trác Hiên bấy giờ mới nhớ ra hỏi địa chỉ của cô, Doãn Tiểu Mạt cụp mi mắt: “Thực ra chỉ cách nhà anh một con đường mà thôi, tới gần đây anh cho em xuống là được rồi”.

“Muộn thế này em đi một mình về có an toàn không?” Ngũ Trác Hiên ân cần hỏi.

Doãn Tiểu Mạt cười: “Không sao, hàng xóm đều là người tốt”. Nơi cô ở là khu dân cư nghèo, sơ sài đến mức bọn trộm cướp chẳng thèm bén mảng tới.

Ngũ Trác Hiên chạy xe tới gần đầu ngõ mới dừng lại.

Doãn Tiểu Mạt vẫy vẫy tay, Ngũ Trác Hiên vẫn chưa yên tâm, nhìn theo cô.

Doãn Tiểu Mạt đi được mấy bước liền quay lại, Ngũ Trác Hiên hạ cửa kính xe xuống, cười hỏi: “Quên gì à?”.

“Anh đã đồng ý với em là chấp nhận trả góp rồi, không được nuốt lời đâu đấy!” Doãn Tiểu Mạt nhắc lại vấn đề quan trọng.

Ngũ Trác Hiên bật cười trêu: “Có cần ngoắc tay không?”.

Doãn Tiểu Mạt đỏ mặt, vội vàng chạy mất.

Ngũ Trác Hiên thích thú cười, không phải anh tiếc mấy nghìn tệ mà đáp ứng thỉnh cầu của cô, anh chỉ cảm thấy nếu có sự ràng buộc này, họ sẽ vô tình có thêm một mối liên hệ nữa. Ngũ Trác Hiên rất rõ ràng, bản thân mình muốn gặp lại Doãn Tiểu Mạt, chứ không phải là ngẫu nhiên như mọi khi.

Doãn Tiểu Mạt lại không nghĩ nhiều như thế, cô chỉ vì không muốn mắc nợ ân tình của anh.

Cô hi vọng thể hiện những mặt tốt của mình trước mặt Ngũ Trác Hiên, tiếc là luôn thất bại, vì thế cô càng không thể để anh hiểu lầm mình là người hám

hư vinh hay có mục đích được. Nghĩ lại sự tiếp xúc gần gũi ngày hôm nay, hai má cô lại không kìm được mà hồng rực, khóe miệng cong lên, náo nức như đang chiếu phim, phát lại toàn bộ cảnh tượng diễn ra hôm nay.

“Cuối cùng cũng chịu về rồi đấy à?” Một giọng nói ồm ồm đột nhiên vang lên.

Doãn Tiểu Mạt giật mình, nhìn kỹ mới phát hiện Hứa Chi Nhiên đang đứng dựa gốc cây, ngón tay kẹp điều thuốc, khuôn mặt mờ ảo dưới ánh đèn đường. Tuy không nhìn rõ sắc mặt Hứa Chi Nhiên nhưng Doãn Tiểu Mạt có thể hình dung ra bộ dạng anh lúc này rất khó coi. Cô chẳng buồn phản ứng, thờ ơ “ừ” một tiếng rồi đi tiếp.

Hứa Chi Nhiên không có ý định bỏ qua, túm lấy cổ tay Doãn Tiểu Mạt: “Vừa nãy ai đưa em về?”. Đứng từ xa anh cũng trông thấy một chiếc xe dừng ngoài đường lớn, Doãn Tiểu Mạt xuống xe vẫn còn lưu luyến không muốn rời, cô là em gái anh, anh không thể không quan tâm.

“Không phải chuyện của anh.” Doãn Tiểu Mạt lạnh lùng nói.

“Mày xen vào chuyện của anh và Nghê Thiên, anh lại không thể quản chuyện của mày được à?” Hứa Chi Nhiên cười: “Doãn Tiểu Mạt, giờ anh mới biết mày có cái kiêu bên trong bên khinh như thế!”.

Hai chuyện này vốn dĩ không giống nhau hiểu không hả? Doãn Tiểu Mạt lườm Hứa Chi Nhiên: “Anh có thể thôi suy nghĩ bản thủ như vậy đi được không?”.

“Bản thủ?” Hứa Chi Nhiên phản nộ: “Được, vậy mày nói đi, tao đang nghe đây!”.

Doãn Tiểu Mạt ngập ngừng, quan hệ kỳ quái của cô và Ngũ Trác Hiên không thể nói rõ được. Nếu như nói ra, chi sợ phải bắt đầu từ chuyện gia sư cho Lạc Lạc, thế có mà nói tới sáng. Hơn nữa, Doãn Tiểu Mạt không cảm thấy mình phải giải thích với bất kỳ ai.

“Chỉ có một câu, không giống những gì anh nghĩ.”

Hứa Chi Nhiên nhướn mày: “Hôm nay mày không nói cho rõ ràng thì đừng hòng mong anh bỏ qua”.

Doãn Tiểu Mạt tức giận: “Anh có tư cách gì?”.

“Anh là người thân duy nhất của mày.” Hứa Chi Nhiên không cảm Tiểu Mạt yêu đương, ở độ tuổi này có yêu cũng chẳng phải chuyện lạ, nhưng anh lo lắng cô gặp phải kẻ xấu nên mới ngăn cản.

Những lời lúc trưa vẫn còn vang vọng bên tai Doãn Tiểu Mạt, con thịnh nộ của cô cô lại trỗi dậy: “Cậu Hứa trí nhớ thật kém! Mấy giờ đồng hồ trước anh nói những gì đã quên rồi sao? Có cần tôi nhắc lại một lần nữa không?”.

Hứa Chi Nhiên nghẹn không nói được câu nào, một lúc lâu sau mới gượng gạo lên tiếng: “Dù thế nào thì chuyện của mày anh vẫn phải quản, mày không nói cũng không sao, anh tự biết cách tìm hiểu”. Anh nói được làm được, dựa vào mảnh khõe và quan hệ của mình, tìm ra một người chẳng có gì khó khăn.

“Anh!” Doãn Tiểu Mạt tức giận: “Anh thật vô lý!”. Cô nện giày lộp cộp đi lên nhà, một từ cũng không muốn nói thêm.

Hứa Chi Nhiên giậm chân, anh quan tâm và bảo vệ em gái nhưng Doãn Tiểu Mạt đều nhắm mắt làm ngơ, anh muốn cho em gái một cuộc sống tốt đẹp nhưng cô cũng chẳng cảm kích, thậm chí còn đối đầu với anh. Anh tức giận đến hồ đồ, tối nay tìm tới đây là vì muốn hòa giải với Doãn Tiểu Mạt, kết quả mọi chuyện càng thêm rối mù. Đứng bất động một lúc, Hứa Chi Nhiên đột nhiên ý thức được một chuyện vô cùng hệ trọng, lúc chiều Doãn Tiểu Mạt bỏ đi rõ ràng không phải như thế này. Bộ váy cô đang mặc chắc chắn không rẻ, dựa theo tính cách Tiểu Mạt mà nói thì tuyệt đối cô sẽ không tiêu tiền vào chuyện ăn mặc. Vậy... ai mua cho Tiểu Mạt? Cô khuya thế này mới về nhà rốt cuộc là đã làm gì? Hứa Chi Nhiên cau mày nghĩ.

Doãn Tiểu Mạt giận đùng đùng mở cửa, tâm tình đang tốt bị một vị khách không mời mà đến phá hỏng hoàn toàn. Cô vút ba lô lên ghế, bỗng nhiên bật cười, cô quên quần áo của mình, nhưng chai nước mà Ngũ Trác Hiên đưa cho cô vẫn cầm khư khư trong tay.

Cô uống một ngụm.

Uống hết hơn nửa chai, còn thừa lại một ít, Doãn Tiểu Mạt không nhớ uống nốt. Cô đóng nắp chai lại, để lên tủ đầu giường.

Nếu Nghê Thiên trông thấy, nhất định sẽ nói: Có phải em đang tìm một chỗ để thờ không? Mỗi ngày thấp ba nén nhang?

Doãn Tiểu Mạt tủm tỉm cười.

Cô cầm áo ngủ vào phòng tắm, lúc đi qua tấm gương trong phòng khách, cô dừng lại. Cô gái trong gương hai má phớt hồng, đôi mắt long lanh như nước, bộ váy vừa vặn ôm những đường cong trên cơ thể, cô áo rộng để lộ xương quai xanh vừa gợi cảm, lại không mất đi vẻ đáng yêu. Doãn Tiểu Mạt trước giờ chưa từng trông thấy bộ dạng mình như vậy, ngay cả trong buổi họp thường niên của Ngải Kha, được trang điểm tỉ mỉ nhưng cô cũng không thấy mình đẹp như hôm nay. Cô nâng làn váy, xoay người một vòng trước gương, không nhớ thay ra.

Nếu lúc này Nghê Thiên có mặt ở đây, chắc chắn cô ấy sẽ cười cô: chắc cái váy này em thuê về nhỉ, nên mặc được lúc nào hay lúc ấy phải không?

Doãn Tiểu Mạt ngắm nghía mình trong gương rất lâu, chợt nghĩ tới nhiệm vụ chưa hoàn thành, vội dọn dẹp nhà cửa rồi đi vẽ tranh.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Ai Giữa Ngã Rẽ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Ai là ai của ai

Vì bản vẽ có một vài điểm cần sửa nên hôm sau vừa tan học, Doãn Tiểu Mạt liền đi thẳng tới tòa soạn. Sau khi sửa theo yêu cầu của Tào Tử Di, bức tranh nhìn đã đẹp hơn nhiều.

Tào Tử Di khen không ngớt miệng: “Rất có năng lực, nói một chút đã hiểu!”.

Doãn Tiểu Mạt xấu hổ.

“Xem này xem này, tin siêu hot!” Lư Tinh vỗ tay gọi hai người.

Lư Tinh chính là người đẹp chân dài mà trước đây tìm Doãn Tiểu Mạt để mua những bức vẽ đăng trên weibo.

Sau khi đã quen thuộc với công việc ở tòa soạn, Doãn Tiểu Mạt thoải mái hơn rất nhiều, vừa nghe thấy Lư Tinh gọi, cô và Tào Tử Di lập tức đi tới.

Lư Tinh quay màn hình máy tính qua để hai người nhìn rõ.

Đập vào mắt là một cái tit giật gân cực thu hút: Ngũ Trác Hiên hẹn hò cùng bạn gái bí ẩn.

Hình minh họa là một loạt các bức ảnh được chụp trộm trước cổng khu biệt thự nguyên một đêm nhưng không thấy cô gái bí ẩn kia đi ra. Như vậy cũng có nghĩa là, cô ta đã qua đêm ở nhà Ngũ Trác Hiên, đủ để chứng minh quan hệ giữa hai người không tầm thường.

Doãn Tiểu Mạt chợt rung mình, mồ hôi lạnh đầm đìa.

Lư Tinh chỉ vài mấy dòng cuối cùng: “Nhìn này!”.

Trên đó viết, bọn họ đã đứng chờ ngoài cổng khu biệt thự nguyên một đêm nhưng không thấy cô gái bí ẩn kia đi ra. Như vậy cũng có nghĩa là, cô ta đã qua đêm ở nhà Ngũ Trác Hiên, đủ để chứng minh quan hệ giữa hai người không tầm thường.

Doãn Tiểu Mạt bội phục trí tưởng tượng của đám phóng viên này, chuyện không có mà nói như thật.

“Tiểu Mạt! Em thấy thế nào?” Lư Tinh cười hi hi: “Thần tượng có người tình bí mật, có phải là một cú đả kích lớn đối với fan không?”.

Doãn Tiểu Mạt không biết trả lời như thế nào, cô là một người hâm mộ lý trí, luôn mong muốn thần tượng của mình có thể tìm được một người thật lòng thật dạ để yêu, nếu chuyện này là sự thật, nhất định cô sẽ chúc họ hạnh phúc, nhưng vấn đề là, đây không phải là chuyện không liên quan tới cô, cô rõ ràng là nữ chính trong tin đồn này. Doãn Tiểu Mạt ấp úng, không tài nào mở miệng được.

“Biết thừa là em sẽ không vui rồi.” Lư Tinh cốc đầu cô giải thích.

“Nói đi nói lại thì Ngũ Trác Hiên chắc chắn rất coi trọng cô gái kia, mọi người nhìn xem động tác của anh ta kia, sự bảo vệ rất rõ ràng.” Lư Tinh lại nói, sợ chạm vào nỗi đau của Tiểu Mạt nên cố gắng tìm từ cẩn thận.

Coi trọng! Bảo vệ! Có sao? Không phải là vì anh sợ gặp rắc rối thôi ư? Doãn Tiểu Mạt trầm mặc nghĩ.

Tào Tử Di liếc cô, lại đảo mắt vào mấy bức ảnh: “Nhìn dáng người cô gái kia từ sau lưng hình như hơi giống Tiểu Mạt”.

Lư Tinh tỉ mỉ quan sát, gật đầu như giả vờ: “Chị không nói thì em cũng không để ý, đúng là rất giống”.

Vốn dĩ là một người mà! Nghĩ vậy nhưng Doãn Tiểu Mạt đương nhiên không dám nói ra, chỉ có thể sờ mũi cười trừ.

“Hóa ra Ngũ Trác Hiên thích kiểu phụ nữ này. Tiểu Mạt em không phải là hết cơ hội!” Lư Tinh lại bắt đầu trêu cô.

Doãn Tiểu Mạt cúi đầu nhìn chân, cảm thấy vô cùng may mắn vì mình không mặc chiếc áo T-shirt trắng kia đến nếu không thì đã bị Tào Tử Di tình mắt nhìn ra rồi.

“Thôi thôi, đừng trêu Tiểu Mạt nữa!” Tào Tử Di nhéo tay Lư Tinh. “Cô còn không mau làm việc đi, chi biết hóng hớt!”.

Lư Tinh lè lưỡi: “Tin đồn về Ngũ Trác Hiên em mới hóng týt, chứ người khác em chẳng thèm!”.

Doãn Tiểu Mạt làm xong việc, thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra về thì bị Lưu Tinh gọi lại: “Tiểu Mạt, Ngũ Trác Hiên sẽ ở lại thành phố S làm việc, em biết chưa?”.

“Em có nghe nói.” Doãn Tiểu Mạt thành thật đáp.

“Anh ấy mở văn phòng làm việc bên Ngải Kha, chắc chỉ nay mai là cũng công bố chính thức thôi.” Lưu Tinh còn tỏ ra phần khích hơn cả fan như Doãn Tiểu Mạt.

Ngải Kha? Doãn Tiểu Mạt chợt hiểu ra chuyện lần trước Lương Băng muốn nói với mình là chuyện gì.

“Thế cậu ta còn thời gian hợp tác với bên mình cái vụ chụp ảnh không?” Tào Tử Di lo xa, lúc nào cũng nghĩ cho công ty.

Lưu Tinh cười: “Chị ngốc thế! Anh ta đã tới S phát triển sự nghiệp rồi, chúng ta ở đây đương nhiên có lợi”.

“Cô nói cũng phải.”

“Đương nhiên!” Lưu Tinh đắc ý. “Tiểu Mạt, mai chị đi họp báo phỏng vấn Ngũ Trác Hiên, em muốn đi cùng chị không?”

“Lưu Tinh, mượn việc công làm việc riêng, cẩn thận bị giám đốc tóm được thì rắc rối to đấy!” Tào Tử Di nhắc nhở.

“Da mặt em dày, bị anh ta mắng vài câu cũng chẳng sao.” Lưu Tinh bình chân như vại.

Doãn Tiểu Mạt không do dự đáp: “Dạ thôi ạ”.

“Đừng có hối hận đấy, tận dụng thời cơ, không có lần thứ hai đâu nha!” Lưu Tinh nháy mắt.

Doãn Tiểu Mạt bình thản: “Mai em phải đi học cả ngày, em không muốn trượt tốt nghiệp đâu”.

Tào Tử Di véo mũi cô: “Lấy việc học làm trọng, em làm đúng lắm, đừng có bắt chước Lưu Tinh!”.

Lưu Tinh giận dữ ‘hừ’ một tiếng.

Doãn Tiểu Mạt tranh thủ gọi điện hỏi thăm Lương Băng, vừa mở miệng đã gọi ‘chị dâu’. Cô quen rồi, sửa thế nào cũng không được.

Lương Băng chẳng buồn sửa cách gọi đó của cô nữa, chỉ hỏi cô có chuyện gì.

“Chị dâu, Ngũ Trác Hiên và Ngải Kha...” Doãn Tiểu Mạt ngập ngừng.

“Cô biết rồi à?”

“Vâng.”

Lương Băng cười: “Nhanh gọn!”.

Doãn Tiểu Mạt cười ngây ngô.

“Vì thế lúc trước chị mới gọi cô tới công ty chị làm, có thể có nhiều cơ hội tiếp xúc với anh ta.” Lương Băng không quên dụ dỗ cô.

“Chị dâu, không phải là em không muốn, mà là lực bất tòng tâm” Doãn Tiểu Mạt nghiêm túc nói. Lúc bà cụ muốn cô làm trợ lý cho Ngũ Trác Hiên, cô cũng phải từ chối, vì bận chuyện học hành.

Lương Băng cười khúc khích.

Doãn Tiểu Mạt thật sự rất tiếc, nhưng chẳng còn cách nào khác.

“Vậy lễ công bố ngày mai em tới được không? Chị dành cho em một chỗ.”

“Em đến làm gì chứ, chẳng giúp gì được chị, lại thêm rắc rối.”

“Em có thể bung trà rót nước, đặt com, tiếp điện thoại.” Lương Băng bình thản nói đùa.

Doãn Tiểu Mạt cau kinh nói: “Em làm cũng chẳng sao, nhưng mai em còn phải đi học”.

“Tan học nếu rảnh thì qua nhé, mai chỗ chị bận lắm, rất cần người giúp.”

“Em sẽ cố gắng.” Doãn Tiểu Mạt nói nửa vơi, thực ra đi học là một cái cơ quang minh chính đại, sự thật là cô thấp thỏm không yên. Sau khi xảy ra chuyện tối qua, cô còn chưa sẵn sàng gặp lại Ngũ Trác Hiên lần nữa.

“Không còn chuyện gì nữa thì chị cúp máy trước nhé, còn nhiều việc phải giải quyết quá.” Lương Băng định tắt máy.

“Chị dâu...” Doãn Tiểu Mạt lưỡng lự.

“Chuyện gì nữa?”

Doãn Tiểu Mạt nghe thấy có người gọi Lương Băng giữa những âm thanh ồn ào bên kia, biết là cô ấy rất bận nên nói ngắn gọn: “Chị dâu, anh trai em lại có bạn gái mới rồi”.

“Hả?” Lương Băng dường như không tập trung nghe lắm. “Vậy thì sao?”

“Chị không bận tâm chứ?”

Lương Băng cười: “Tiểu Mạt, anh trai em là người thế nào em còn không rõ ư? Chị bận tâm liệu có tác dụng không? Hơn nữa, anh chị chia tay lâu rồi, không can thiệp chuyện tình cảm của nhau nữa”.

Sau khi chia tay với Lương Băng, Hứa Chi Nhiên đã kết giao với nhiều phụ nữ khác, Doãn Tiểu Mạt đếm không xuể, nhưng lần này đối tượng là Nghệ Thiên, Lương Băng cũng quen biết. Doãn Tiểu Mạt phản đối phần là vì cảm thấy Hứa Chi Nhiên không đáng tin, phần là vì Lương Băng. Cô thực sự mong muốn hai người gương vỡ lại lành, cũng đã làm công tác trung gian rất nhiều, sau khi Lương Băng nói rõ không có khả năng đó, cô mới từ bỏ hi vọng. Thế nhưng trong lòng vẫn luôn coi Hứa Chi Nhiên là người đàn ông của Lương Băng.

Huống hồ, Lương Băng một mực đặt tâm tư vào công việc, từ đó tới giờ vẫn độc thân, trong khi bên cạnh Hứa Chi Nhiên đã tới rồi đi, đi rồi tới bao nhiêu cô gái, anh ta xứng với Lương Băng ư? Doãn Tiểu Mạt nghĩ mà bất bình thay cho Lương Băng.

“Không còn gì nữa thì chị tắt máy thật nhé?”

“Vâng.” Doãn Tiểu Mạt nắm chặt di động, mở xem tin nhắn hôm qua, bản khoản không biết nên đến bệnh viện hay không.

Không đi thì cảm thấy có lỗi với Nghệ Thiên, mà đi thì lại sợ đụng mặt Hứa Chi Nhiên. Cô không sợ anh trai, nhưng hai người dễ gặp nhau là cãi nhau, mỗi lần cãi nhau là lại tổn thương tình cảm.

Cuối cùng Doãn Tiểu Mạt quyết định hoãn lại vài ngày, đợi mọi người ổn định lại tâm trạng, lúc ấy gặp nhau có lẽ sẽ tốt hơn.

Ngũ Trác Hiên bụng cốc nước cam ép tới gõ cửa phòng Lạc Lạc. Vừa nãy con bé gào thét đòi uống nước cam nhưng đi Lưu lại không có đây, anh đành phải tự tay làm. Đợi mãi không thấy Lạc Lạc trả lời, anh khẽ đẩy cửa ra.

Lạc Lạc đang nằm trên giường, ngủ say sưa.

Ngũ Trác Hiên mỉm cười lắc đầu, lại gần đắp chăn cho con bé, tăng nhiệt độ máy điều hòa lên một chút, đang định đi ra thì thấy Lạc Lạc trở mình, dưới thân rơi ra hai bức tranh.

Một bức vẽ hình mẹ Lạc Lạc, phác thảo bằng bút chì, còn nguyên màu sắc ban đầu. Nét vẽ này Ngũ Trác Hiên nhìn rất quen mắt. Mẹ của Lạc Lạc là chị dâu của Ngũ Trác Hiên, hai năm trước bị bệnh qua đời, chẳng bao lâu thì anh trai của anh kết hôn với Dương Lena, nghe nói chị ta đối xử với Lạc Lạc không tốt, cũng không quan tâm tới bà nội. Công việc của anh bận rộn, bình thường không có thời gian lo chuyện ở nhà, chỉ có thể đáp ứng được nhu cầu kinh tế của họ. Bây giờ anh chuyển sự nghiệp tới thành phố S, đồng thời giao bớt việc đóng phim, chính là vì muốn có nhiều cơ hội chăm lo cho gia đình.

Còn một bức tranh khác, Ngũ Trác Hiên nhìn quen đến mức không thể quen hơn. Bức tranh vẽ kiểu nhân vật hoạt hình mô phỏng theo hình ảnh thực tế của anh, hai mắt to tròn tròn, trong tay cầm một hộp sữa. Ngũ Trác Hiên vừa nhìn đã nhận ra đây là tác phẩm của Trà Chanh Bạc Hà. Kỳ quái chính là, bức tranh này sao lại xuất hiện trong phòng của Lạc Lạc? Ai cho nó? Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Ngũ Trác Hiên. Lúc này, anh thật sự muốn đánh thức Lạc Lạc dậy, hỏi xem bức tranh có phải do Doãn Tiểu Mạt đưa cho cô bé không. Nhưng nhìn Lạc Lạc ngủ say, anh lại không nỡ.

Không ngờ Lạc Lạc dường như có linh cảm, tự tỉnh dậy, vừa trông thấy Ngũ Trác Hiên, cô bé dụi dụi mắt, làm nũng: “Chú ơi, bé!”.

Ngũ Trác Hiên ôm lấy cô bé, thừa cơ hỏi: “Lạc Lạc, ai cho cháu hai bức tranh này?”.

“Cô Doãn, có phải cô vẽ rất đẹp không chú?”

Nụ cười rạng rỡ hiện lên trên khóe môi Ngũ Trác Hiên, quả nhiên là cô ấy! Vì sao mỗi lần bắt gặp mình, cô ấy không ngă thì cũng làm rơi đồ, bây giờ xem ra có câu trả lời hợp lý rồi. Không hiểu vì sao, Ngũ Trác Hiên cảm thấy rất vui. Anh hít một hơi, thương lượng với Lạc Lạc: “Cho chú bức tranh này được không?”.

“Bức Tranh này là cô Doãn cho cháu, sao đem tặng người khác được?” Lạc Lạc đúng là cô bé có nguyên tắc.

“Đổi một hộp sữa.” Ngũ Trác Hiên biết tổng điểm yếu của cô bé ở đâu.

Lạc Lạc liếm môi: “Hai hộp”.

“Ok!”

Thật đáng thương cho những nguyên tắc kia, đặt bên cạnh scôôla đã trở thành hư vô.

“Cháu phải hứa với chú một chuyện nữa, không được nói với cô Doãn là đã tặng chú bức tranh này!”

“Vì sao?”

Ngũ Trác Hiên giao hoát cười: “Vạch trần đáp án sớm quá chơi không vui!”.

Lạc Lạc gật đầu nửa hiểu nửa không, sau đó cười cười bí hiểm: “Cháu hiểu rồi!”.

Ngũ Trác Hiên ngờ ngác: “Cháu hiểu cái gì?”.

Lạc Lạc nhảy dựng trên giường, mở một trang web đã đánh dấu ra cho Ngũ Trác Hiên xem.

Ngũ Trác Hiên đã dự liệu được chuyện này, vẫn may là diện mạo của Doãn Tiểu Mạt không bại lộ.

Lạc Lạc cười gian: “Chú ơi, cháu bảo này, nếu cháu đem bán thông tin cá nhân của cô Doãn cho họ, liệu sẽ kiếm được bao nhiêu tiền?”.

Ngũ Trác Hiên vỗ vào đầu Lạc Lạc.

Cô bé âm ức nói: “Đùa tí thôi mà cũng không được”

“Không được!” Ngũ Trác Hiên nghiêm mặt nói.

“Hic! Chú đừng có chọc tức cháu, giờ cháu đang nắm thóp chú đấy nhé!”

Ngũ Trác Hiên phớt lờ, Lạc Lạc tiếp tục lên kế hoạch: “Vậy để cháu đi nói với cụ”.

“Bổn hộp scôôla.” Ngũ Trác Hiên hoàn toàn bó tay, không phải anh sợ bà nội phản đối, mà là sợ bà quá nhiệt tình lại khiến Doãn Tiểu Mạt bị dọa chết khiếp.

“Giao kèo thành công!” Lạc Lạc vui đến quên trời đất, sơ ý ngã từ trên ghế xuống đất.

Ngũ Trác Hiên cầm bức tranh về phòng mình, kẹp trong một cuốn tạp chí anh hay đọc, sau đó mở máy tính, đăng nhập weibo, trả lời một ít bình luận của mọi người, anh tiện tay mở trang weibo của Doãn Tiểu Mạt.

Trước kia anh từng vào xem qua, biết Trà Chanh Bạc Hà là một người trầm tính, xưa nay không bao giờ đăng ảnh, càng ít nói chuyện gia đình. Weibo của cô chủ yếu chuyển tiếp lại trạng thái của anh, đăng những bức hoạt họa hoặc áp phích mà cô tự làm, thỉnh thoảng chia sẻ niềm vui khi làm được món ăn ngon. Những điều này hoàn toàn hợp với tính cách Doãn Tiểu Mạt.

Ngũ Trác Hiên mở trang đầu tiên, vô tình thấy trong những bình luận dưới một dòng trạng thái có một đường dẫn tới blog, tò mò, anh click vào đó. Chủ nhân của blog này có lẽ là bạn tốt của Doãn Tiểu Mạt, cô ấy viết người mà cô ấy khâm phục nhất và yêu quý nhất chính là Doãn Tiểu Mạt. Doãn Tiểu Mạt vốn dĩ có một gia đình hạnh phúc nỉm nỉm nhưng không may sau đó cha mẹ cô gặp tai nạn qua đời. Cô không muốn tiếp nhận sự curu mạng từ người khác nên chỉ có thể làm thêm khắp nơi, kiếm sống bằng chính đôi tay mình. Càng đáng quý hơn là, cô luôn vui cười lạc quan, luôn nhìn về phía trước, chẳng bao giờ oán giận ông trời, oán giận cuộc đời bất công, lúc nào cô cũng tràn đầy năng lượng.

Không ngờ cô lại có cảnh ngộ như vậy, Ngũ Trác Hiên nhủ mảy. Từ nhỏ đã nặng gánh sinh nhai, cô ấy đã quá vất vả rồi. Mình có thể giúp gì được cho cô ấy không? Doãn Tiểu Mạt tính tình quật cường, nhất định sẽ không chịu nhận sự giúp đỡ, anh phải làm thế nào để không bị cô phát hiện? Chuyện này thật hao tâm tổn sức.

Ngũ Trác Hiên không ngờ cơ hội lại tới nhanh như vậy.

Hôm sau, buổi họp báo được tiến hành, Ngũ Trác Hiên công bố chuyển tới thành phố S phát triển sự nghiệp xong, liền bị phóng viên vây lấy phỏng vấn. Ngoài vấn đề phương hướng hoạt động sau này, chuyện mà mọi người quan tâm nhất đương nhiên là tin đồn đang xôn xao trên mạng suốt từ hôm qua.

Phóng viên hỏi: “Cô gái đó là người yêu của anh ư?”.

Ngũ Trác Hiên vô tư cười: “Không phải”.

“Thế hai người có quan hệ gì?”

“Bạn bình thường.” Anh cười máy móc.

Câu giải thích ấy không khiến mọi người thỏa mãn có ai đó hỏi tiếp: “Vậy người bạn bình thường đó có khả năng trở thành người yêu của anh không?”.

Ngũ Trác Hiên ngẫm nghĩ một lúc, cười: “Mọi chuyện đều có thể xảy ra, không phải sao?”.

Sự đối đáp nhanh trí của anh khiến ở dưới nổi lên một trận vỗ tay rào rào.

Đúng lúc này, Ngũ Trác Hiên chú ý tới một bóng người mảnh khảnh, lò dò tiến vào hội trường, ngồi ở hàng ghế cuối cùng. Biết rõ cô tới đây vì mình, Ngũ Trác Hiên cười rạng rỡ.

Doãn Tiểu Mạt vừa tan học liền vội vội vàng vàng tới đây, cô nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy nhất định không thể bỏ lỡ cơ hội thấy Ngũ Trác Hiên, nếu cô cứ trốn giữa đám đông thì Ngũ Trác Hiên cũng không thấy được. Cô còn có lý do chính đáng là tới giúp Lương Băng.

Doãn Tiểu Mạt tới khá muộn, không nghe được câu trả lời vừa rồi của Ngũ Trác Hiên, cô vừa ngồi xuống hàng ghế cuối, nhìn Ngũ Trác Hiên được mấy lần đã bị Lương Băng lôi đi lao động.

Đợi đến khi Ngũ Trác Hiên bận bịu chụp ảnh và phỏng vấn xong, quay đầu xuống dưới nhìn đã không thấy bóng dáng Doãn Tiểu Mạt đâu. Chẳng hiểu sao anh lại cảm thấy hụt hẫng. Anh day day thái dương, lách qua đám đông muốn tìm một nơi yên tĩnh ngồi nghỉ. Vừa mới rẽ vào đại sảnh công ty Ngải Kha, Ngũ Trác Hiên lại bắt gặp Doãn Tiểu Mạt, cô chạy qua chạy lại như con thoi giữa đám đông để chuyển phát bảng biểu, bận đến quay cuồng.

Vừa đúng lúc Lương Băng vội vội vàng vàng đi qua, Ngũ Trác Hiên liền gọi cô ấy lại: “Ồ đằng kia làm gì thế?”.

“Fan nữ của anh biết tin anh tới Ngải Kha họp tác liền chạy tới đây xin làm thêm đây.” Lương Băng cười.

Ngũ Trác Hiên nhếch môi: “Tôi cần trợ lý kia, thông báo tuyển dụng đi”.

“Hả?” Lương Băng kinh ngạc, trước giờ chưa từng nghe Ngũ Trác Hiên nhắc tới.

Ngũ Trác Hiên chỉ vào đáng người nhanh nhẹn kia: “Chính là cô ấy”.

“Anh nói cô bé mặc áo đen kia á?” Lương Băng không dám khẳng định phán đoán của mình.

“Đúng thế!” Ngũ Trác Hiên cười thần bí.

Lương Băng choáng váng, Doãn Tiểu Mạt từ khi nào đã để lại ấn tượng sâu sắc như vậy với Ngũ Trác Hiên? Nhưng sau một lúc định thần lại, Lương Băng lập tức nhớ đến tin đồn hôm qua, vốn dĩ cô đã thấy cô gái trong ảnh hao hao giống Tiểu Mạt, bây giờ càng thêm phần chắc chắn. Lương Băng cười hỏi: “Lý do chọn cô ấy là gì?”.

Ngũ Trác Hiên không thể nói rõ vì mình muốn tạo cho Doãn Tiểu Mạt một công việc ổn định để cô yên tâm hoàn thành việc học được, đành nói: “Trong bao nhiêu người ở đây, chỉ có cô ấy không phải fan của tôi, cô cũng biết đấy, tôi không thích có fan tham gia vào công việc của tôi, công tư khó phân định rạch ròi”.

“Là như vậy ư?” Lương Băng vẫn chưa hết nghi hoặc.

Ngũ Trác Hiên nghiêm túc đáp: “Chính là như vậy”.

Lương Băng nén cười: “Được, vậy tôi đi sắp xếp”. Tuy ngoài mặt không biểu hiện gì, nhưng trong bụng Lương Băng đã cười đến co giật. Doãn Tiểu Mạt vẫn có bản lĩnh đầy chữ, cô ấy mà không phải fan của Ngũ Trác Hiên thì trái đất này dừng quay lâu rồi. Có điều, Lương Băng tin chắc Doãn Tiểu Mạt sẽ không để công tư lẫn lộn, nhất định lấy việc công làm trọng.

Trước ánh mắt ghen tị của mọi người, Doãn Tiểu Mạt bị gọi đi. Cô đầu đầy sương mù, bất cô tới giúp việc là Lương Băng, hiện giờ người nói với cô không cần vội cũng là Lương Băng.

Lương Băng nhìn chằm chằm khiến Doãn Tiểu Mạt phát hoảng.

“Ồ... Chị dâu, sao thế?”

Lương Băng buông thõng hai tay: “Thành thật khai mau, em và Ngũ Trác Hiên xảy ra chuyện gì?”.

Cô và Nghê Thiên không giống nhau, Nghê Thiên nhất định sẽ nói: “Thắng thắn được khoan hồng, chống cự chịu nghiêm phạt, mau kể rõ ràng quá trình câu kết thông đồng giữa em và Ngũ Trác Hiên ra nhanh!”.

Doãn Tiểu Mạt giả ngốc: “Cái gì mà xảy ra chuyện gì?”.

“Người khác không biết đã đánh, chị mà còn không nhìn ra sao?” Lương Băng thực ra chưa khẳng định một trăm phần trăm, nên cố tình giăng bẫy bừa để xem Doãn Tiểu Mạt đối đáp ra sao.

Doãn Tiểu Mạt quả nhiên mắc lừa, ấp úng: “Việc này...”.

Trong lòng Lương Băng đã có tính toán nên không gấp gáp tra hỏi Doãn Tiểu Mạt bằng được, cô cười gian xảo.

Da đầu Doãn Tiểu Mạt tê dại, bà chị dâu này hôm nay hình như hơi đáng sợ.

Lương Băng cười đủ rồi mới lên tiếng: “Hai người bắt đầu từ bao giờ?”.

“Chị dâu, chị hoàn toàn hiểu lầm rồi!” Doãn Tiểu Mạt cuống quýt, người khác hiểu lầm thì thôi đi, nhưng sao Lương Băng cũng nghĩ như họ chứ. Lương Băng không giống Hứa Chi Nhiên, cô ấy nhất định đòi lời giải thích rõ ràng. Doãn Tiểu Mạt tóm tắt sơ qua chuyện tối hôm đó, còn cường điệu rằng Ngũ Trác Hiên làm vậy chỉ vì không muốn cô gặp rắc rối về sau, giữa hai người hoàn toàn không có quan hệ mờ ám.

Lương Băng tuyệt đối tin tưởng những lời của Doãn Tiểu Mạt, cô ấy vốn dĩ không biết nói dối. Thế nhưng, đối với Ngũ Trác Hiên, Lương Băng vẫn giữ nguyên thái độ, hành vi của Ngũ Trác Hiên hôm nay nhất định có mưu đồ. Lương Băng nhẹ nhàng thờ dài một hơi, thờ ơ nói: “Năm phút đồng hồ trước Ngũ Trác Hiên chỉ mặt điểm danh em làm trợ lý cho anh ta”.

“Á!” Doãn Tiểu Mạt há miệng to đến mức có thể nhét vừa một nắm tay.

“Thế nên, em nghĩ chị tin những lời em vừa nói sao?” Lương Băng cố tình giăng bẫy.

“Em nói đều là sự thật.” Doãn Tiểu Mạt gơ hai tay lên thề.

“Vậy em có làm hay không?”

Chuyển đề tài thật nhanh! Doãn Tiểu Mạt nhất thời không kịp phản ứng, im lặng hồi lâu mới lên tiếng: “Em không thể làm trợ lý cho anh ấy, chẳng phải trước đây em cũng đã từ chối tới làm ở Ngải Kha đấy thôi”.

“Hiện giờ, tình hình khác rồi, Ngũ Trác Hiên đích thân yêu cầu em, hơn nữa, cơ hội này còn tốt hơn ở Ngải Kha gấp trăm lần.”

Không biết vì sao, Doãn Tiểu Mạt đột nhiên nghĩ tới một câu thoại trong Tây du ký: “Trời xanh đã an bài, còn cần người đến từ chối?”. Đặt vào tình huống này có thể nói: “Ngũ Trác Hiên đã tự mình chọn trợ lý, đến lượt người từ chối sao?”. Người khác chắc chắn sẽ trăm ngàn lần không bỏ qua cơ hội này, nhưng Doãn Tiểu Mạt lại đắn đo. Việc học tập là một chuyện, mặt khác là vì, nếu xuất hiện bên cạnh Ngũ Trác Hiên, chẳng phải sẽ có người nhận ra cô là cô gái trong bức ảnh kia sao. Đến lúc đó cô có giải thích thế nào cũng không nổi. Doãn Tiểu Mạt thờ dài: “Chị dâu, giúp em từ chối anh ấy đi”.

“Thật sự muốn từ bỏ?” Lương Băng có thể đoán ra kết quả này, nhưng không ngờ Doãn Tiểu Mạt lại kiên quyết như vậy.

Doãn Tiểu Mạt gật đầu.

Lương Băng thì thầm: “Chị rất háo hức muốn thấy vẻ mặt của Ngũ Trác Hiên khi biết tin này”.

Doãn Tiểu Mạt nghe không rõ: “Chị dâu, chị nói gì cơ?”.

“Không có gì!” Lương Băng ho khan một tiếng, Ngũ Trác Hiên chắc là không quen bị người khác từ chối.

Doãn Tiểu Mạt mím môi: “Vậy em đi phát bản khai tuyển dụng tiếp đây”.

Lương Băng nhìn theo bóng lưng Doãn Tiểu Mạt, chợt cảm thấy thông cảm cho Ngũ Trác Hiên. Doãn Tiểu Mạt trì hoãn đến mức này, nếu thật sự anh ta có ý với Tiểu Mạt, xem ra con đường phía trước còn bao la mịt mờ lắm!

Sau khi nói chuyện với Lương Băng, Ngũ Trác Hiên lại bị đám phóng viên vây lấy. Nguyên một buổi chiều phải tươi cười để chụp ảnh, miệng đã mỏi nhừ. Ngôi sao cũng có nỗi khổ của ngôi sao, nhiều lúc khát khao một cuộc sống bình thường, không muốn cứ ra khỏi cửa lại phải đeo kính râm để phòng bị chụp lén. Vật lộn trong giới giải trí bao năm nay, anh thật sự đã mệt rồi.

Chuyển nơi làm việc là một bước ngoặt trong cuộc đời của Ngũ Trác Hiên, anh muốn thử một chút cảm giác thay đổi sau đó sẽ từ từ rút lui hoàn toàn ra khỏi làng giải trí, sống một cuộc sống bình thường. Ngũ Trác Hiên bung cốc cà phê đi tới gần phòng hội nghị tầng một, mọi người đều đang bận rộn trên tầng hai nên dưới này tương đối yên tĩnh. Thế nhưng đến gần Ngũ Trác Hiên mới phát hiện ở đây không phải không có người, trên bàn hội nghị có người đang cầm cúi tô tô vẽ vẽ cái gì đấy. Nghe thấy tiếng bước chân, Doãn Tiểu Mạt liền ngẩng đầu lên. Hai ánh mắt giao nhau, cô lập tức cup mí.

“A, đang vẽ gì thế?”

Doãn Tiểu Mạt cuống quýt gấp quyển vở vào, cô không chắc Ngũ Trác Hiên có thể nhận ra cô là Trà Chanh Bạc Hà thông qua những bức ảnh này hay không, nhưng cũng không dám mạo hiểm. Cô quanh co: “Không có gì hết”.

Ngũ Trác Hiên thần nhiên cười.

Doãn Tiểu Mạt bỗng nhiên nhớ ra buổi họp báo hôm nay có hơn mười đoàn phóng viên tới tham dự, ngộ nhờ họ bắt gặp cô và Ngũ Trác Hiên ở đây với nhau thì thật là khủng khiếp. Doãn Tiểu Mạt cuống cuồng lùi lại một bước: “Em... còn bận việc, em đi trước đây”. Nói xong, cô chạy trốn chết, còn thầm cầu xin ông trời phù hộ để không bị phóng viên bắt gặp ngoài cửa.

Ông trời nghe được lời thỉnh cầu của cô, giúp cô rút lui thuận lợi. Nhưng sắc mặt Ngũ Trác Hiên lại không tốt chút nào, Doãn Tiểu Mạt rõ ràng đang cố tình né tránh, anh đương nhiên nhìn ra được. Chẳng mất công nghĩ anh cũng biết nguyên nhân là gì, Doãn Tiểu Mạt là fan thì sao chứ, cô chắc chắn không muốn cuộc sống yên bình của mình bị quấy nhiễu, còn anh là thần tượng thì sao chứ, hóa ra cũng có lúc không thể nắm được mọi việc trong tay.

“Haizz, anh ở đây à, tôi tìm anh này giờ.” Lương Băng đưa cho Ngũ Trác Hiên một bản hợp đồng: “Cái này cần anh ký”.

Chữ viết của anh rất đẹp, chữ ký như rồng bay phượng múa, đầy khí thế.

“Lát nữa ký cho tôi thêm vài tấm ảnh nữa, đám bạn tốt của tôi đều muốn có chữ ký của anh.”

Ngũ Trác Hiên cười: “Đừng đùa!”.

Lương Băng nghiêm nghị nói: “Tôi giống đang nói đùa lắm sao?”.

“Giống!”

Lương Băng không nhịn được bật cười.

Ngũ Trác Hiên cũng cười theo.

Lương Băng tranh thủ đi vào việc chính: “Đầu tiên phải xin lỗi anh, việc tuyển trợ lý không thành”.

Ngũ Trác Hiên đánh ánh mắt dò hỏi.

“Cô gái ấy từ chối!” Lương Băng khoan thai nói.

Ngũ Trác Hiên đơn giản nói: “Lý do?”.

“Cô ấy vẫn còn nửa năm nữa mới tốt nghiệp, ngày nào cũng phải lên lớp, không thể tập trung làm việc được.”

Lý do này rất hợp lý! Ngũ Trác Hiên cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

“Còn người nào thích hợp hơn nữa không? Nếu không thì thôi, để tôi tìm giúp anh.” Lương Băng thử thăm dò.

Ngũ Trác Hiên không do dự nói: “Không cần đâu, đợi cô ấy. Nửa năm nữa cô gọi điện hỏi ý cô ấy xem sao”.

Lương Băng tròn mắt, suýt nữa thì vỗ tay tán dương.

Ngũ Trác Hiên bình thản cười: “Thông báo mọi người bây giờ hợp”.

Lương Băng nhún vai, tự dung chuyển tới một vị đối tác cường công việc hơn cả cô, không biết là phúc hay họa nữa.

Doãn Tiểu Mạt về nhà, kinh ngạc thấy đèn trong nhà sáng choang, mãi tới khi Nghe Thiển đi từ bếp ra, cô mới thở phào: “Sao chị lại tới đây?”.

“Không hoan nghênh sao?” Nghe Thiển phụng phịu nói.

“Chị biết rõ em không có ý đó.” Doãn Tiểu Mạt ôm lấy hai vai Nghe Thiển: “Chẳng phải mai chị mới ra viện ư?”.

“Chị nhớ cô mà!” Nghe Thiển cúi kính nói.

Doãn Tiểu Mạt véo mũi cô: “Thật không?”.

“Đáng ghét!” Nghe Thiển gạt tay cô ra: “Mũi chị sắp thành mũi tẹt rồi đấy!”.

Doãn Tiểu Mạt cười hi, ôm lấy Nghe Thiển.

Nghe Thiển vòng tay ôm lại, có chút xúc động muốn khóc.

Doãn Tiểu Mạt dụi mắt: “Muốn ăn gì, em làm cho”.

Nghe Thiển nuốt nước bọt: “Tạm thời vẫn không được ăn thịt, cá. Cho em nợ lần này đây!”.

Doãn Tiểu Mạt: “...”.

Hai người hiểu ý nhau mà không nhắc tới Hứa Chi Nhiên, Doãn Tiểu Mạt cũng biết Hứa Chi Nhiên đồng ý để Nghe Thiển về nhà mình đã là một sự nhượng bộ lớn.

Doãn Tiểu Mạt đăng nhập weibo, thấy có mấy tin nhắn chưa đọc.

Tin thứ nhất: “Có thể cho tôi số điện thoại được không, có việc cần tìm cô”.

Tin nhắn thứ hai là một số điện thoại: “Có thời gian thì gọi cho tôi”.

Hai tin cách nhau chừng mười phút, đều đến từ một người: La Thu Thu.

La Thu Thu là người đại diện của Ngũ Trác Hiên, thông minh, giỏi giang, biết cách đối nhân xử thế, là cánh tay đắc lực của Ngũ Trác Hiên. Sau khi Ngũ Trác Hiên theo dõi weibo Doãn Tiểu Mạt không lâu, La Thu Thu cũng theo dõi, chỉ có điều hai người chưa bao giờ nói chuyện.

Doãn Tiểu Mạt không biết La Thu Thu tìm mình có chuyện gì, nhưng vì phép lịch sự vẫn phải gọi điện lại cho cô ấy.

“A lô, ai vậy?”

“Chào chị, em là Trà Chanh Bạc Hà.” Doãn Tiểu Mạt sợ sệt nói.

“À, cuối cùng cũng liên lạc được với cô.” La Thu Thu có vẻ phấn khích.

Doãn Tiểu Mạt nhỏ giọng hỏi: “Chị tìm em có chuyện gì thế ạ?”

“Là thế này...”, La Thu Thu dường như đang lật giấy tờ gì đó, âm thanh sột soạt liên tục vang lên: “Chúng tôi muốn mua tranh của cô để tuyên truyền”.

Doãn Tiểu Mạt hào phóng nói: “Được ạ, cần bức nào các chị cứ lấy đi ạ”.

“Về phần tiền công...”

“Miễn phí!”

La Thu Thu kinh ngạc hít một hơi: “Cô đùa chút”.

Doãn Tiểu Mạt nghịch mái tóc theo thói quen.

Một lúc sau La Thu Thu mới nói: “Trà Chanh Bạc Hà, cô còn đây không?”

“Còn ạ.”

“Chúng tôi cần với số lượng lớn, sau này tất cả những tranh vẽ Ngũ Trác Hiên của cô chúng tôi đều mua.”

“Không thành vấn đề.”

“Không phải đều miễn phí hết chứ?”

Doãn Tiểu Mạt cười: “Đương nhiên”. Xưa nay cô chưa từng nghĩ sẽ bán thân tượng của mình lấy tiền.

La Thu Thu gần như bị sặc, thì thầm nói: “Cô gái này bị ngốc!”.

“Hả?” Doãn Tiểu Mạt nghe rõ mồn một nhưng vẫn không dám tin.

“Xin lỗi, không phải tôi nói cô.” La Thu Thu ho nhẹ, “Chúng tôi muốn mua bản quyền các bức vẽ của cô, sau đó cô sẽ không thể tự ý dùng được nữa”.

Vậy thì sao? Những bức tranh đó cô vốn dĩ vẽ tặng Ngũ Trác Hiên, có giữ cũng chẳng để làm gì, Doãn Tiểu Mạt cười ha ha nói: “Ừm, được ạ”.

La Thu Thu ghen ứ: “Cô gái, nghe tôi nói này, chúng tôi không thể lấy không của cô được. Cô ra giá đi”.

Doãn Tiểu Mạt choáng váng, làm gì có cái lý bất cô phải nhận tiền, lúng túng: “Thật sự không cần mà”.

La Thu Thu hết cách, đành phải ra đòn cuối: “Nếu cô khẳng khẳng không lấy tiền thì chúng tôi đành phải hủy bỏ hợp đồng này vậy. Chúng tôi lo ngại sau này xảy ra vấn đề về bản quyền”.

“Sao có thể? Em có thể viết đơn ủy quyền, hoặc là ký giấy đảm bảo cho chị, tuyệt đối không xảy ra chuyện tranh chấp bản quyền.” Doãn Tiểu Mạt hi vọng tác phẩm của mình có thể giúp được Ngũ Trác Hiên, ước nguyện của cô ngay từ lúc bắt đầu vẽ tranh minh họa chính là như vậy, trước giờ chưa từng thay đổi.

La Thu Thu day trán, cô gái này đúng là đã hỏng não rồi. Cô uống một ngụm nước rồi mới tiếp tục nói: “Cho dù thế nào, mất công cũng phải được hưởng lợi. Cô cho tôi số tài khoản ngân hàng của cô, tôi dựa vào chất lượng và số lượng tranh cuối tháng sẽ gửi tiền trả cô. Cô thấy thế nào?”.

Doãn Tiểu Mạt bất đắc dĩ hỏi: “Không lấy không được sao?”.

“Không được.” La Thu Thu nói chắc như đinh đóng cột.

“Vậy em có một yêu cầu.”

“Cô nói đi.” Cô gái này rốt cuộc cũng bình thường rồi, La Thu Thu nghĩ.

“Vậy sau này em gửi tranh qua email cho chị, không cần gặp mặt được không?”

La Thu Thu ngừng lại một lúc: “Được”. Còn thăm oán, vẫn không được bình thường cho lắm.

“Ừm! Vậy cảm ơn chị!”

Cuộc điện thoại kỳ quái kết thúc.

La Thu Thu cúp máy, nghiêng đầu nhìn ông chủ của mình: “Hai người thật sự khiến người khác hết chỗ nói! Người kia không lấy tiền thì người này kiên quyết không lấy tranh. Rốt cuộc là muốn chơi cái trò gì thế”.

Ngũ Trác Hiên mặt mày rạng rỡ: “Làm tốt lắm”. Nếu không phải La Thu Thu cương quyết đến cùng thì Doãn Tiểu Mạt đâu có chịu nhận chứ.

La Thu Thu hồ nghi: “Chẳng mấy khi anh để tâm tới một người như thế, anh đừng nói với em vụ scandal lần trước là thật đấy nhé”.

Ngũ Trác Hiên cười: “Giả mà thật, thật mà giả”.

La Thu Thu: “... ”.

Ngũ Trác Hiên hí hửng vừa huýt sáo vừa lái xe.

Còn La Thu Thu một mình lẩm bẩm: “Xem ra mùa xuân của ông chủ sắp tới rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Ai Giữa Ngã Rẽ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Hóa ra đó là yêu

Doãn Tiểu Mạt mấy ngày nay vẫn không dám tới nhà Lạc Lạc vì sợ đụng mặt phóng viên, mãi đến lúc Lạc Lạc gọi điện thoại tới kiến nghị, cô mới lén lén lút lút như trộm mà lên vào. Trước lúc đi, Doãn Tiểu Mạt đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý để nếu có gặp Ngũ Trác Hiên thì có thể điềm nhiên như không, tiếc là cô đã nghĩ quá nhiều, anh vốn không ở nhà.

Lạc Lạc vừa trông thấy cô liền hỏi: “Cô và chú cháu đang yêu nhau phải không?”.

Doãn Tiểu Mạt hoảng hốt: “Ai nói với cháu thế, đừng có bậy bạ”.

“Trong bức ảnh kia, người mà chú ôm rõ ràng là cô.” Lạc Lạc không chịu khuất phục.

“Ảnh nào?” Cụ của Lạc Lạc lọ mọ đi từ tầng hai xuống.

Doãn Tiểu Mạt vội bịt miệng Lạc Lạc lại, trừng mắt cảnh cáo cô bé.

Lạc Lạc đầu môi chống đối.

Doãn Tiểu Mạt dịu bà cụ ngồi xuống ghế, bà cụ hứng chí hỏi: “Nhóc con, hai đứa vừa nãy nói chuyện gì thế?”.

“Không có gì, bà nghe nhầm rồi ạ.” Doãn Tiểu Mạt cắn răng dút khoát không chịu mở miệng.

“Vậy sao?” Bà cụ nhìn Lạc Lạc.

Doãn Tiểu Mạt khẽ đá chân Lạc Lạc, ra hiệu bằng khẩu hình: Cháu còn muốn ăn sườn xào chua ngọt nữa không?

Lạc Lạc không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ không có cái ăn, lập tức vỗ ngực bảo đảm: “Vâng, thật sự không nói gì ạ!”.

Bà cụ bán tín bán nghi, nhưng không tiếp tục truy hỏi đến cùng nữa.

Doãn Tiểu Mạt bỏ lại một cái nháy mắt cho Lạc Lạc trước khi vào bếp, Lạc Lạc hiểu ý, gơ tay ra dấu “ok”, nhưng khi Doãn Tiểu Mạt vừa khuất khỏi tầm nhìn, cô bé lập tức thú nhận.

Bà cụ nghe Lạc Lạc kể mà hai mắt sáng rực, bà đã nhắm Doãn Tiểu Mạt từ lâu, luôn cảm thấy cô và Ngũ Trác Hiên là một đôi trời sinh. Bà cụ đưa mắt cười với vẻ đầy mờ ám: “Lạc Lạc bé bỏng, có muốn cô giáo Doãn làm thím không?”.

Lạc Lạc tròn mắt: “Có ạ, có ạ! Nếu cô giáo Doãn trở thành thím của cháu thì từ nay về sau ngày nào cháu cũng có đồ ăn ngon”.

Bà cụ cốc đầu Lạc Lạc: “Cháu chỉ có biết ăn”.

“Lẽ nào cụ không muốn sao?” Lạc Lạc âm ỉ, chẳng qua cô bé chỉ nói giúp tiếng lòng của cụ mà thôi, nói thật mà còn bị đánh! Trái đất thật đáng sợ, cô bé muốn về sao Hỏa.

Bà cụ khề ho một tiếng, hắng giọng nói: “Cháu nói xem, chúng ta phải giúp hai người đó thế nào?”.

“Giúp thế nào?”

“Tạo cơ hội cho hai người đó ở bên nhau.” Bà cụ đắc ý như đã định sẵn mọi việc.

Lạc Lạc ngây ngô: “Tạo thế nào ạ?”.

“Chú cháu lát nữa sẽ về, cụ cháu ta bây giờ chuẩn ra ngoài để cho họ có không gian riêng, cụ mời cháu ăn KFC được không?”

Lạc Lạc lại không chịu: “KFC không ngon, đồ ăn cô Doãn làm mới ngon, mãi mới gọi được cô Doãn tới làm, cháu không muốn bỏ lỡ”.

Cụ bà nghiêm mặt: “Cháu có muốn cô Doãn được gả vào nhà ta không?”.

“Muốn.”

“Vậy còn không mau đi thay quần áo.”

“Ừm.” Lạc Lạc không cam lòng quay vào phòng mình, cô bé thật sự không hiểu chuyện cô Doãn và chú của mình yêu nhau thì có liên quan gì tới chuyện được ở lại nhà ăn cơm.

Doãn Tiểu Mạt đang thái khoai tây, chợt nhớ lại lần trước khi đang làm cơm thì Ngũ Trác Hiên bất ngờ đi vào, cô tưởng là Lạc Lạc ăn vụng, bèn đánh vào mu bàn tay anh. Lúc ấy cả hai đều ngây người, nhất là khi cô vùng con dao lên, bộ dạng hung dữ ấy của cô chắc chắn khắc sâu trong đầu anh rồi.

Khóe môi cô cong lên, biết rõ là anh không có ở đây nhưng vẫn quay đầu nhìn.

Người ấy, đang ung dung đứng tựa cửa, dáng vẻ ưu nhã, không biết đã đứng bao lâu. Anh thân nhiên nhả ra một câu: “Em đang tìm tôi đấy à?”.

Doãn Tiểu Mạt lúng túng. Anh ấy về khi nào thế, vì sao một tiếng động cô cũng không nghe thấy?

Ngũ Trác Hiên cực kỳ phấn khích với vẻ mặt của cô lúc này, đến nỗi không giấu nổi nụ cười rạng rỡ trên mặt: “Có gì cần giúp không?”.

“Xong ngay đây, hay là anh ra phòng khách ngồi đợi một chút đi!” Doãn Tiểu Mạt không dám phiền tới Ngũ Trác Hiên, hơn nữa, hôm nay anh đã bận rộn cả ngày rồi, cần phải nghỉ ngơi.

“Tay nghề kém cỏi hơn người khác nên tôi bị bêu rêu rồi, nhưng làm trợ thủ cho em chắc là có thể nhì!” Ngũ Trác Hiên nháy mắt.

Doãn Tiểu Mạt bất giác nghĩ tới chú chó con mà Lương Khai Khai nuôi ở nhà, sau mỗi lần gây chuyện lại có biểu cảm thế này. Cô cúi đầu nhin cười, không thể để Ngũ Trác Hiên phát hiện ra được.

“Có chuyện gì mà cười vui thế?” Ngũ Trác Hiên nhíu mày.

“A, không có gì, hay là anh giúp em bê đồ ăn ra ngoài vậy.”

Ngũ Trác Hiên vô tư nhận lời.

Doãn Tiểu Mạt tháo tạp dề, xới hai bát bát cơm bung ra ngoài, kinh ngạc hỏi: “Bà và Lạc Lạc đâu?”.

“Hai cụ cháu có việc gấp ra ngoài rồi.” Ngũ Trác Hiên thân nhiên bịa chuyện, thậm chí không buồn ngẩng đầu lên. Thực ra lúc về tới nhà đã bắt gặp hai cụ cháu đang lén lút chuẩn khỏi nhà, một người liên tục nháy mắt, một người mặt mày hớn hờ, anh dùng đầu ngón chân cũng biết hai người đang giờ trò quý gì.

Doãn Tiểu Mạt còn tin anh nói thật, có chút tiếc nuối nói: “Tiếc quá em làm nhiều thức ăn thế này”.

“Yên tâm, có tôi ở đây, sẽ không lãng phí đâu.” Ngũ Trác Hiên rất nể mặt.

Anh có máu ăn uống đến thế ư? Doãn Tiểu Mạt hoài nghi, chợt thốt ra mà không suy nghĩ: “Anh không phải giữ dáng à?”.

Ngũ Trác Hiên sặc, cách đây mới vài hôm hình như có bên truyền thông nào đó nói anh mập lên, anh hằng ngày đều kiên trì tập thể hình, cũng xem như có tác dụng, vậy mà Doãn Tiểu Mạt lại đột nhiên nhắc tới. Đúng là chuyện xấu càng muốn tránh càng bị khơi ra.

Doãn Tiểu Mạt phản ứng chậm, không phát hiện ra bầu không khí có phần kỳ lạ.

Nhưng Ngũ Trác Hiên vẫn bình thản như không: “Ăn xong rồi vận động một chút là được. Nếu ngày nào cũng phải áng chừng lượng ca lo mà ăn thì còn gì thú vị nữa”.

Doãn Tiểu Mạt đồng tình đến mức không thể đồng tình hơn, cô là người tùy tiện vô phương cứu chữa, không vì chuyện giữ eo giữ dáng mà kiêng ăn, nhưng cô lại cực kỳ yêu thích vận động giảm béo. Đương nhiên, cô không phải chơi thể thao, mỗi ngày chen chúc trên xe công cộng chật chội, đi làm thêm, bận tới bận lui, thế là đã đủ làm rồi.

Ngũ Trác Hiên gấp miếng ốt gạt sang một bên, lúc sau lại gạt hành trong bát canh cá ra ngoài. Bữa cơm lần trước Doãn Tiểu Mạt bị chìm trong trạng thái căng thẳng đến nỗi không dám ngẩng đầu lên, bởi vậy cô không chú ý tới động tác của anh. Hôm nay chỉ có hai người, cô mới phát hiện, hóa ra Ngũ Trác Hiên kén ăn đến vậy. Đến lần thứ ba khi anh gấp cả chua bỏ ra, Doãn Tiểu Mạt thật sự không chịu nổi: “Kén ăn quá không tốt đâu”.

“Tôi không kén ăn.” Ngũ Trác Hiên đồng dạng nói, tay vẫn không ngừng gấp hành lá.

Doãn Tiểu Mạt không còn gì để nói: “Anh như vậy sẽ không cân bằng chất dinh dưỡng”.

“Từ bé tôi đã như vậy rồi, chẳng phải vẫn sống tốt đấy ư?” Ngũ Trác Hiên cười, chết vẫn còn cái cổ.

Doãn Tiểu Mạt day trán, ngôi sao lớn hóa ra cũng có khuyết điểm, tuy nhiên như vậy mới hợp với con người anh. Cô nghĩ cách để khiến Ngũ Trác Hiên nếm thử tất cả, nhưng anh không giống Lạc Lạc, cô không thể hăm dọa được. Nhíu mày ngẫm nghĩ một hồi, chợt nảy ra ý hay, Doãn Tiểu Mạt nhấn nhò nói: “Nói thật đi, có phải là em nấu không hợp khẩu vị của anh không?”.

“Sao có thể chứ?” Ngũ Trác Hiên còn không hiểu rõ ý cô, cười nói: “Tay nghề của em rất đáng được khen ngợi”.

“Bà và Lạc Lạc đều thích, nhưng em không thấy anh thích.” Doãn Tiểu Mạt buồn rầu nói.

Ngũ Trác Hiên vì muốn thể hiện mình rất thích mà vội gấp một miếng lớn.

Doãn Tiểu Mạt vẫn chưa chịu thôi: “Nhưng bà và Lạc Lạc không bỏ ốt xanh, hành lá, cũng không bỏ cà chua”.

Lần này dù có ngốc đến mấy, Ngũ Trác Hiên cũng nhìn ra âm mưu của Tiểu Mạt. Anh nửa cười nửa không: “Đây là vấn đề cá nhân, không liên quan đến tay nghề của em”.

Doãn Tiểu Mạt khịt mũi: “Em nghe nói, nấu ăn đến một trình độ nhất định nào đó, có thể khiến cho người ta ăn ngon lành những thứ người ta vốn không thích ăn, rõ ràng là em đã thất bại rồi”.

Ngũ Trác Hiên bỗng nhiên nhếch miệng cười, cô vòng vo một hồi như vậy chẳng qua chỉ vì muốn dụ anh đừng kén ăn nữa mà thôi. Ngũ Trác Hiên không hề khó chịu khi cô xen vào chuyện người khác, ngược lại còn cảm động vì cô đã phải tốn công tốn sức, nói hết lời vì lo nghĩ cho sức khỏe của mình. Ánh mắt anh luẩn quẩn trên khuôn mặt Doãn Tiểu Mạt hồi lâu, anh gấp một mảnh ốt xanh vào bát mình, cười trộm nhìn cô, rồi không cau mày, không nhăn mặt bỏ vào miệng ăn.

Doãn Tiểu Mạt trong lòng đắc ý, giả vờ đáng thương quả nhiên là phương pháp hữu hiệu đối với Ngũ Trác Hiên.

Ngũ Trác Hiên vừa ăn vừa nghĩ đến một lần gửi tin nhắn trên weibo cho Trà Chanh Bạc Hà, hồi bức tranh hoạt họa cô vẽ dựa vào mẫu nào. Cô không muốn trả lời, liền tỏ ra đáng thương mà hỏi lại có phải anh không thích hay không, khiến anh mềm lòng không hỏi tiếp nữa. Chiều này xem ra không tồi, dùng lần nào trúng lần ấy. Doãn Tiểu Mạt hoàn toàn không biết, không phải với ai Ngũ Trác Hiên cũng bị khuất phục bởi chiều này, mà chỉ có với cô, anh mới như vậy. Ngũ Trác Hiên chăm chú nhìn cô, con người sinh động. Doãn Tiểu Mạt vừa ngẩng đầu liền bắt gặp ánh mắt của anh, tim nhảy dựng lên một cái, suýt nữa bật ra khỏi lồng ngực.

Bầu không khí như ngưng đọng. Ngũ Trác Hiên lên tiếng phá vỡ cục diện bế tắc: “Giọng điệu vừa rồi của em rất quen, dường như tôi đã nghe ai đó nói rồi”.

Doãn Tiểu Mạt kinh ngạc, mắt tự chủ hỏi: “Ai?”.

Ngũ Trác Hiên cố ý ngừng lại: “Hình như ai đó trên weibo”.

Doãn Tiểu Mạt sợ đến nỗi mặt biến sắc.

Ngũ Trác Hiên biết rõ nhưng vẫn muốn đùa cô: “À đúng rồi, em có weibo không?”.

“Không.” Doãn Tiểu Mạt lập tức trả lời.

“Đăng ký một cái thử xem, thỉnh thoảng lên chơi cũng thú vị.”

Doãn Tiểu Mạt ghen hòng, nếu đăng ký thêm một tài khoản nữa thì chẳng hóa ra là cô phải giả làm nhiều người sao.

“Dù sao em cũng không phải fan của tôi, không cần theo dõi tôi.”

Doãn Tiểu Mạt: “...”, kìm nén hồi lâu cô mới thốt ra được một câu: “Nếu đăng ký nhất định em sẽ theo dõi anh”.

“Cám ơn em đã nể mặt.” Ngũ Trác Hiên nhếch miệng cười.

Doãn Tiểu Mạt: “...”.

Ấn no rồi, Ngũ Trác Hiên tranh đi rửa bát, Doãn Tiểu Mạt không chịu: “Đừng, cứ để em làm thì hơn”.

“Sợ tôi phá nát bếp hả?” Ngũ Trác Hiên pha trò.

“Việc này em làm quen rồi, anh không cần tranh với em”

“Doãn Tiểu Mạt!” Ngũ Trác Hiên đột nhiên thôi cười, nghiêm túc nói.

Doãn Tiểu Mạt vô thức: “Vâng”.

“Chúng ta có phải bạn bè không?”

Doãn Tiểu Mạt đâu dám treo cao, nhưng Ngũ Trác Hiên đã hỏi như vậy, cô không thể bác bỏ, đành gật đầu.

“Vậy không phải được rồi ư, em nấu cơm, tôi rửa bát là điều hiển nhiên.” Về khoái trá hiện rõ trong giọng điệu của anh.

Thế cũng được sao? Người nấu cơm, người rửa bát là kiểu mẫu vợ chồng mới đúng chứ? Doãn Tiểu Mạt vỗ khuôn mặt đỏ bừng của mình, không dám nghĩ tiếp.

Ngũ Trác Hiên xắn ống tay áo, bắt đầu lao động.

Không phải coi anh là ông chủ mà Doãn Tiểu Mạt mới đề nghị rửa bát, chỉ vì cô không quen nhìn thấy thần tượng làm việc chân tay như thế. Cô quanh quẩn một vòng. Trong tiểu thuyết còn chưa xuất hiện đoạn này bao giờ, vậy mà nó lại xảy ra trong đời thực, Doãn Tiểu Mạt vừa mừng vừa lo. Thực ra, cô đã từng tưởng tượng tới cảnh mình sống chung với Ngũ Trác Hiên, nhưng nghĩ thế nào cũng ra hình ảnh anh dương dương tự đắc, cô khúm núm sợ sệt hoặc là anh kiêu căng ngạo mạn, còn cô chỉ biết trông cậy si, chứ hoàn toàn không phải như thế này: Hai người ngồi ăn cùng bàn, thỉnh thoảng anh nói đùa vài câu, sau đó tranh đi rửa bát, còn cô lúc đầu vừa nhìn thấy anh đã run rẩy, vậy mà bây giờ lại cả gan giả bộ đáng thương để lừa anh ăn ớt xanh. Khác biệt quá lớn! Trình tự có chỗ nào lệch lạc ư? Doãn Tiểu Mạt cảm thấy ngàn lần khó tin.

“Doãn Tiểu Mạt.”

Không phản ứng.

Ngũ Trác Hiên gọi lần nữa: “Doãn Tiểu Mạt”.

Bây giờ cô mới định thần lại.

“Phiền em giúp tôi buộc lại tạp dề.” Rõ ràng Ngũ Trác Hiên không quen làm những việc này, bộ quần áo đắt tiền của anh đã bị dầu mỡ bắn tung tóe.

Doãn Tiểu Mạt vừa tiếc bộ quần áo vừa oán thăm: Đã bảo để em làm rồi còn không chịu.

Chiếc tạp dề nhân vật hoạt hình hoàn toàn không hợp với phong độ của anh chút nào, nhưng Ngũ Trác Hiên có vẻ chẳng bận tâm.

Về mặt anh ôn hoà: “Phiền em buộc dây đằng sau lại cho tôi”.

Doãn Tiểu Mạt mãi mê ngắm động tác ưu nhã của anh mà quên mất phải đi tới giúp anh. Cô lè lưỡi, vòng tay tới lưng Ngũ Trác Hiên, tạo thành tư thế ôm. Chợt ý thức được tư thế lúc này, mặt cô ửng hồng, càng lúc càng cuống, càng buộc càng không xong.

Giọng nói ảm áp của Ngũ Trác Hiên lại vang lên: “Đừng cuống, thông thả buộc”.

Trong phòng chỉ có tiếng thở của hai người cùng với tiếng nước của Doãn Tiểu Mạt.

“Chú về nhà rồi à!” Lạc Lạc lanh chanh chạy vào bếp bật đèn, lớn tiếng hét: “Cháu không nhìn thấy gì hết, không nhìn thấy gì hết”, rồi che mắt chạy ra ngoài.

Gương mặt Doãn Tiểu Mạt đỏ đến nỗi sắp bùng ra máu, vậy mà Ngũ Trác Hiên vẫn thản nhiên như không có chuyện gì, tiếp tục rửa bát.

Cụ bà gõ cửa: “Ta và Lạc Lạc lên tầng, không làm phiền hai đứa, hai đứa nên làm gì thì làm cái đó”.

Doãn Tiểu Mạt làm sao dám ngồi lại: “Cháu cũng phải về nhà đây ạ!”, nói rồi, cô xách túi bỏ chạy. Chạm phải ánh mắt đầy tham ý của bà cụ, cô càng cuống. Đang đứng ngoài cửa buộc giày, Doãn Tiểu Mạt nghe thấy Lạc Lạc chạy vào bếp nói: “Sao chú không để phần đồ ăn cho cháu, KFC khó

ăn muốn chết”.

Dù suy nghĩ có chậm chạp nhưng Doãn Tiểu Mạt không hề ngốc, cô biết bà cụ cố tình làm vậy để cô và Ngũ Trác Hiên có không gian riêng. Cô thở dài trong lòng, bà có ý tốt, nhưng tiếc là khoảng cách giữa cô và Ngũ Trác Hiên quá lớn, hai người không có khả năng. Trước đến giờ cô chưa từng mơ ước viễn vông điều gì, cô chỉ cần từ xa lặng lẽ quan sát anh, thấy anh hạnh phúc là tốt rồi.

Doãn Tiểu Mạt vừa về tới nhà, Nghe Thiển đã lập tức nhìn ra khác thường, cô nhìn chăm chăm Tiểu Mạt hồi lâu, cười ha ha: “Doãn Tiểu Mạt, em vắc bộ mặt này còn không mau khai thật!”.

“Giữ chứ?” Doãn Tiểu Mạt không tin Nghe Thiển liếc mắt đã nhận ra, cô ấy đâu có năng lực siêu nhiên chứ.

“Đừng có giả vờ! Hai hàng lông mày của em có viết rõ mấy chữ: Xuân tâm nảy nở.”

Doãn Tiểu Mạt đỏ mặt hơi lạnh.

Nghe Thiển ôm lấy cô: “Ai dám cướp người bên cạnh chị đi thế?”.

“Làm gì có!”

“Doãn Tiểu Mạt, chúng ta thân như vậy, em còn giấu chị?” Nghe Thiển hậm hực.

“Thật sự không có.”

Nghe Thiển vẫn chưa chịu buông tha cô.

Nếu là trước đây, có lẽ Doãn Tiểu Mạt sẽ kể hết mọi chuyện với Nghe Thiển, nhưng hiện tại Nghe Thiển là người yêu của Hứa Chi Nhiên, cô ấy lại nhanh nhẹn nhanh miệng, ngộ nhờ lỗ miệng nói hết ra. Doãn Tiểu Mạt không mấy để tâm, nhưng Hứa Chi Nhiên chuyện bé xé ra to thì không ai chịu nổi.

Doãn Tiểu Mạt đẩy Nghe Thiển: “Nếu em có người yêu, nhất định sẽ kể với chị đầu tiên, cũng giống như chị vậy. Tin em đi!”.

Nghe Thiển vỗ vai cô: “Chị đương nhiên tin em”.

Doãn Tiểu Mạt cười vui vẻ, cô luôn tràn ngập hy vọng với tương lai, cô tin Mr.Right của mình nhất định đang yên lặng đợi cô, chẳng bao lâu cô sẽ tìm được.

Trong lúc này, Ngũ Trác Hiên đang ở trong phòng bà nội để chịu thẩm vấn.

“Nói mau, có phải cháu có tình ý với con bé Tiểu Mạt không?” Bà cụ làm mặt nghiêm trọng, tính tình thẳng thắn cháu nội này nguội lạnh thờ ơ, hành động chậm chạp, chẳng biết đường đưa con gái nhà người ta về, cũng không biết xum xoe nịnh bợ. Nếu còn tiếp tục như vậy, biết đến năm nào tháng nào bà mới được ôm cháu?

Ngũ Trác Hiên không phủ nhận: “Bà đừng dọa cô ấy”.

“Nếu cháu chủ động giành lấy thì bà sẽ không nhúng tay vào.” Bà cụ vô cùng hài lòng với Doãn Tiểu Mạt, vừa xinh đẹp, vừa tốt tính, hơn nữa cô còn là fan trung thành của Ngũ Trác Hiên. Bà là người từng trải, nhìn qua cũng thấy cảm tình của Doãn Tiểu Mạt đối với Ngũ Trác Hiên không đơn giản chỉ là sự hâm mộ, mà trong đó còn có sùng bái và thật tâm. Thời buổi này còn bao nhiêu cô gái không kiêu căng, không hám lợi mà sẵn sàng chịu khổ như Tiểu Mạt? Thằng cháu ngốc nghếch này của bà nếu không sớm ra tay chỉ sợ bị người khác cướp đi mất.

Ngũ Trác Hiên ung dung nói: “Bà đừng lo, chuyện của cháu, trong lòng cháu hiểu rõ nhất”.

“Năm!”

“Á?”

Bà cụ nói chắc nịch: “Bà cho cháu năm năm, nếu cháu còn không theo đuổi được con bé thì bà đích thân ra tay”.

Ngũ Trác Hiên bật cười: “Bà muốn đích thân theo đuổi Tiểu Mạt?”.

“Anh đừng có mà cợt nhả với tôi! Anh mà để mất nó thì sau này muốn khóc cũng không được đâu.”

Ngũ Trác Hiên gật đầu, anh hoàn toàn đồng ý với những điều bà nội nói. Anh chưa chủ động theo đuổi Tiểu Mạt, chỉ vì sợ tạo áp lực cho cô. Cô hiện giờ vẫn còn coi anh là thần tượng, đột nhiên thay đổi quan hệ, chắc chắn sẽ không thể thích ứng ngay được, chỉ sợ lúc ấy cô lại lần trốn mất tăm mất dạng. Ngũ Trác Hiên là người nếu đã không muốn làm thì chẳng ai kích động được, nhưng một khi đã xác định thì sẽ không dễ dàng từ bỏ. Anh đang chờ một bước chuyển biến, đợi khi Doãn Tiểu Mạt quên đi mối quan hệ giữa người hâm mộ với thần tượng, coi anh là một người bình thường, đấy mới là lúc thời cơ chín muồi. Nghĩ đi nghĩ lại thì năm năm cũng không đến nỗi. Nếu năm năm sau mà Doãn Tiểu Mạt vẫn ngây ngây ngốc ngốc, không cảm nhận được gì thì dù có phải hù dọa cô một trận cũng phải mạo hiểm.

Lạc Lạc đứng ngoài cửa, khua chân múa tay, giờ nắm tay bé tí lên: “Chú ơi cố lên!”.

Ngũ Trác Hiên xoa đầu cô bé, vì chuyện đại sự cả đời của mình, anh nhất định sẽ nỗ lực.

Về phòng, Ngũ Trác Hiên mới thấy điện thoại có một cuộc gọi nhờ của La Thu Thu, anh liền gọi lại.

“Ông chủ Ngũ à, em muốn xin chỉ thị của anh, ảnh chụp mới nhất có cần gửi cho Doãn Tiểu Mạt không?”

“Đương nhiên cần.” Không giao cho cô ấy nhiều việc thì sao cô ấy kiếm tiền được chứ.

La Thu Thu mỉm cười: “Tuân lệnh”.

“Đợi chút!”

La Thu Thu định ấn nút tắt liền dừng tay: “Ông chủ, còn chỉ thị gì nữa không?”

“Em mail ảnh cho anh để anh gửi cho cô ấy.” Ngũ Trác Hiên vờ thản nhiên.

“Ông chủ, anh muốn ra tay rồi à?” La Thu Thu “đánh hơi” được tin sốt dẻo, hai mắt sáng rực lên.

Ngũ Trác Hiên vẫn bình tĩnh: “À, anh có yêu cầu cần nói với cô ấy”.

“Ồ...” La Thu Thu dài giọng: “Hay là có yêu cầu gì anh nói với em, em giúp anh nói với cô ấy”.

“La Thu Thu, hạn cho cô trong vòng mười phút nữa gửi hết cho tôi! Không thì tự gánh lấy hậu quả.” Ngũ Trác Hiên cao giọng.

“Vâng, vâng, vâng.” Ông chủ then quá hóa giận, làm thuộc hạ thì phải biết điều phối hợp, La Thu Thu khúm núm vâng dạ mà trong lòng đã cười đến co rút.

Ngũ Trác Hiên click chuột: “Có đó không?”, rồi ngồi đợi hồi đáp. Anh không ngờ mình lại giống một cậu con trai mười bảy, mười tám tuổi, trong lòng có một chút háo hức, một chút thấp thỏm.

Bên kia, Doãn Tiểu Mạt nhìn thấy tin nhắn weibo của Ngũ Trác Hiên, đáy lòng như dậy sóng, chữ còn chưa kịp đánh mà mặt đã hồng rực. Cô trấn tĩnh lại bản thân, nhấn lại: “Có!”, nghĩ một lúc, lại đánh thêm mấy chữ: “Có chuyện gì sao?”.

“Ảnh mới chụp, giờ gửi có tiện không? Đợi em có thời gian thì vẽ, không cần gấp.”

Phản ứng đầu tiên của Doãn Tiểu Mạt là: Anh ấy bị trộm mật khẩu weibo ư? Việc nhỏ thế này sao anh ấy phải đích thân làm?

Cô cẩn thận hỏi: “Anh là Ngũ Trác Hiên? Hay là... trợ lý của anh ấy?”

Ngũ Trác Hiên thật sự muốn bỏ não Doãn Tiểu Mạt ra xem trong đó có gì! Anh hít sâu: “Là tôi, cần kiểm chứng không?”.

“Hơ... Không cần đâu. Anh gửi qua đi, em sẽ hoàn thành nhanh chóng.” Thật ra không thể trách cô được, Ngũ Trác Hiên một ngày chỉ được ngủ ba tiếng đồng hồ, cô làm sao nghĩ anh có thời gian mà thảo luận chuyện tranh vẽ với mình.

Ngũ Trác Hiên chọn lấy hai bức tranh vừa ý nhất gửi cho cô. Doãn Tiểu Mạt rất kích động, sao anh ấy có thể đẹp mê hồn đến thế, lại còn là ảnh gốc hẳn hoi. Nhưng một mình vui không bằng nhiều người cùng vui, có chuyện tốt đương nhiên cô không thể quên Hoa Lư Ly được, cô liền hỏi Ngũ Trác Hiên: “Hai bức ảnh này em có thể công khai không?”.

“Tùy em!” Ngũ Trác Hiên có phần nản chí, cô hoàn toàn tỏ ra mình là một fan tiêu chuẩn, không hề có ý đồ riêng.

Doãn Tiểu Mạt không nghĩ nhiều, hí hửng gửi cho Hoa Lư Ly xem.

Hoa Lư Ly: “Oa! Đẹp trai quá đi! Ở đâu ra thế?”.

Bây giờ Doãn Tiểu Mạt mới nhớ ra mình còn chưa cho Hoa Lư Ly biết chuyện đã liên lạc với La Thu Thu. Cô tóm tắt ngắn gọn, lược bớt chi tiết Ngũ Trác Hiên trực tiếp gửi ảnh đến.

Hoa Lư Ly: “Giỏi thật! Sau này tớ phải nhờ cả vào cậu để moi tin tức rồi”.

Trà Chanh Bạc Hà: “Vớ vẩn, cậu là đội trưởng đội hậu cần, tớ mới phải ôm chân bám gót theo cậu ấy”.

Hoa Lư Ly cười ha ha: “Vậy thì giúp đỡ lẫn nhau nhé!”

Ngũ Trác Hiên đợi hồi lâu không thấy Doãn Tiểu Mạt nhấn lại, có chút hụt hẫng.

Doãn Tiểu Mạt hoàn toàn không ý thức được mình làm tổn thương trái tim một chàng thanh niên ngây thơ!

Vài hôm sau, Doãn Tiểu Mạt vẽ xong tranh liền gửi thẳng tới hộp thư của La Thu Thu, trong tiềm thức, cô không cho rằng chuyện này cần đến Ngũ Trác Hiên lao tâm khổ trí.

Thật không ngờ, mấy tiếng sau lại nhận được tin nhắn weibo của Ngũ Trác Hiên: “Về sau tranh vẽ xong gửi thẳng cho tôi”.

Doãn Tiểu Mạt vô cùng kinh ngạc, lập tức hỏi lại: “Vì sao?”.

Ngũ Trác Hiên trả lời: “Em về tôi, tôi muốn là người đầu tiên được xem, không sao chứ?”.

Đương nhiên không sao, nhưng Doãn Tiểu Mạt vẫn cảm thấy kỳ quái.

Về sau, La Thu Thu đánh giá hành động của Ngũ Trác Hiên bằng một câu: Anh ấy quá kiêu ngạo rồi!

Mấy lần sau đến nhà Lạc Lạc, Doãn Tiểu Mạt đều không chạm mặt Ngũ Trác Hiên. Lúc đầu, cô còn không có cảm giác gì, nhưng dần dần chợt thấy nhớ anh. Hai mươi năm qua không gặp người thật, chẳng phải vẫn sống vui vẻ ư, gần đây được nếm ngọt ngào thường xuyên quá thành ra vắng một chút đã khó chịu. Quả nhiên, từ khổ thành sướng thì dễ mà từ sướng thành khổ thì vô cùng khó.

Có lẽ cô nên giả vờ bình tĩnh, không quan tâm, nhưng vẫn không nén được mà hỏi Lạc Lạc: “Lạc Lạc, hình như rất lâu rồi không thấy chú của cháu về nhà?”.

“Nhớ chú ấy phải không?” Lạc Lạc cầm bút vẽ nguệch ngoạc, không thèm ngẩng đầu lên.

“Á.” Doãn Tiểu Mạt bị sặc.

“Nếu nhớ thì tự mình hỏi đi.” Lạc Lạc cuối cùng cũng có lương tâm: “Cháu cho cô số điện thoại của chú”.

“Áy áy, không cần đâu.” Dù có số điện thoại, Doãn Tiểu Mạt cũng không có gan gọi đi.

Lạc Lạc cười ngỏn ngởn: “Thật sự không lấy sao?”.

“Không.” Doãn Tiểu Mạt dứt khoát.

“Không hối hận?”

“Không hối hận!”

Lạc Lạc nhún vai: “Vây thôi”, rồi thờ dãi, “chú hai thật đáng thương”.

Trên đường về nhà, Doãn Tiểu Mạt nhận được điện thoại của Hoa Lư Ly, vừa nhận đã nghe tiếng cô ấy hét chói tai: “Trà Chanh, cậu đoán xem tớ đang ở đâu?”.

“Không phải thành phố B sao?”

“Haizz, tớ đang ở Lệ Giang.” Hoa Lư Ly cười tí tít. “Vây cậu đoán xem tớ đang ở cạnh ai?”

“Tớ sao biết được, bạn trai à?” Doãn Tiểu Mạt đoán bừa.

Hoa Lư Ly bắt đầu đi lắc đầu: “Để tớ bảo anh ấy nói chuyện với cậu!”.

“Hả?” Doãn Tiểu Mạt mơ hồ.

“Trà Chanh, chào em, tôi là Ngũ Trác Hiên.” Từ trong điện thoại đột ngột vang ra câu nói hết sức giản đơn mà đầy sức hấp dẫn của Ngũ Trác Hiên.

Doãn Tiểu Mạt giật mình, suýt nữa ném điện thoại đi, cô trừng lớn mắt như vừa bị đá kích một cú, miệng không thốt lên lời.

“A lô, em còn nghe không?”

“Chào... chào... chào... chào anh.” Doãn Tiểu Mạt ấp úng mãi mới nói được một câu, chỉ sợ Ngũ Trác Hiên nhận ra giọng của cô, lúc này cô vẫn không không chế được tâm trạng của mình.

Hình như Ngũ Trác Hiên vừa khẽ cười: “Em đang làm gì?”.

“Em... em... em đang đi ngoài đường.” Doãn Tiểu Mạt nói năng lộn xộn.

“Qua đường cẩn thận, chú ý an toàn!” Ngũ Trác Hiên dịu dàng nói.

Tật nói lấp của Doãn Tiểu Mạt càng lúc càng nặng: “Vâng... vâng... vâng ạ”.

Hoa Luru Ly nhận lại di động than thở: “Trà Chanh Bạc Hà, cậu thật không có tiền đồ!”.

Doãn Tiểu Mạt cũng cực kỳ bó tay với biểu hiện của mình, đầu phải lần đầu tiên gấp chứ, càng không phải lần đầu tiên nghe giọng anh, thậm chí hai người còn từng mờ ám ở một chỗ với nhau, vậy sao cô vẫn căng thẳng ra nông nỗi này? Cô dè dặt hỏi: “Anh ấy tức giận à?”.

“Không có.” Hoa Luru Ly liếc mắt về phía Ngũ Trác Hiên. “Anh ấy chắc định nói mấy câu với cậu nhưng cậu hành động quá buồn cười.”

“Cái này phải trách cậu, ai bảo cậu đưa điện thoại cho anh ấy, tớ không kịp chuẩn bị.”

“Trời!” Hoa Luru Ly cao giọng: “Anh ấy chủ động yêu cầu, liên quan gì tới tớ”.

Doãn Tiểu Mạt: “...”.

“Nói thật đi, bao lâu rồi cậu không theo dõi Ngũ Trác Hiên hả? Cậu không biết chúng tớ đi tham gia hoạt động ở Vân Nam sao?”

“Hả, hoạt động gì?”

Hoa Luru Ly day trán: “Hoạt động từ thiện giúp đỡ trẻ em mù chữ. Có thông báo trên Tieba mà, tớ nghĩ cậu nhất định không có thời gian đi nên không báo với cậu”.

Doãn Tiểu Mạt mơ màng, dường như có một chút ấn tượng, nhưng cô hoàn toàn không lưu tâm. Phần là vì gần đây cô bận đến hoa mắt chóng mặt, phần là vì nhiều lần gặp mặt Ngũ Trác Hiên riêng nên không mấy để ý tới thông báo và lịch trình làm việc của anh nữa.

“Hoạt động bắt đầu rồi, tớ cúp máy đã nhé, lúc về có thời gian sẽ gọi cho cậu.” Hoa Luru Ly vội vàng tắt điện thoại.

Rất nhanh sau đó Doãn Tiểu Mạt nhận được tin nhắn đa phương tiện, trong hình, Ngũ Trác Hiên đeo khăn quàng đỏ đang đánh bóng bàn với mấy em nhỏ. Cô mỉm cười.

Tan học, Doãn Tiểu Mạt bị giáo viên phụ trách gọi tới văn phòng, cô chột dạ nghĩ, gần đây mình đâu có trốn học?!

Lương Khai Khai phóng ánh mắt đồng cảm về phía cô: “Đi đi, Chúa sẽ phù hộ cho cậu”.

Doãn Tiểu Mạt thấp thòm gõ cửa phòng giáo vụ.

“Vào đi!” Chủ nhiệm Cận ngẩng đầu, híp mắt cười. Doãn Tiểu Mạt bót căng thẳng một chút.

“Tiểu Mạt, tôi giới thiệu với em, đây là nhà thiết kế nổi tiếng Thẩm Phi Hồng, chắc em có nghe danh rồi.”

Doãn Tiểu Mạt bây giờ mới chú ý tới một người ngồi trong góc phòng. Vừa trông thấy Tiểu Mạt, cô gái kia mừng rỡ hét lên: “Ồ em không phải là Doãn ... Doãn gì gì đấy, hôm ấy Ngũ...”.

“Chào chị, em là Doãn Tiểu Mạt.” Doãn Tiểu Mạt vội vàng ngắt lời Thẩm Phi Hồng, không thể để cô ấy nói hết ra.

Chẳng trách lần trước nghe tên cô lại cảm thấy quen tai. Nghe nói, mỗi bộ trang phục mà Thẩm Phi Hồng thiết kế đều độc nhất vô nhị, mặc ra ngoài đường tuyệt đối không đụng hàng, đương nhiên giá cả cực kỳ cao, nhưng người ta vẫn đổ xô mà chạy theo, trong đó có rất nhiều ngôi sao. Doãn Tiểu Mạt chợt nhớ tới chiếc váy lần trước, toàn thân run rẩy, bao giờ cô mới trả được hết khoản tiền này?

Chủ nhiệm cận tò mò hỏi: “Hai người quen biết nhau à? Vậy thì tốt quá!”.

“Từng gặp mặt một lần.” Doãn Tiểu Mạt qua loa nói.

Thẩm Phi Hồng cười mờ ám.

“Nhà thiết kế Thẩm muốn tìm một người mẫu thử trang phục, tôi cảm thấy em là thích hợp nhất.”

“Em?” Doãn Tiểu Mạt kinh ngạc chỉ vào mũi mình, mặt không xinh, dáng người không đẹp, sao thầy Cận lại chọn cô cơ chứ?

Chủ nhiệm Cận không để ý tới Doãn Tiểu Mạt, quay sang đọi ý kiến của Thẩm Phi Hồng.

“Em thấy được ạ.”

“Vậy thì là em ấy đi.”

Hai người hoàn toàn làm ngơ Doãn Tiểu Mạt, cứ như vậy quyết định mọi chuyện.

“Đội chút!” Doãn Tiểu Mạt không kìm được phải mở miệng: “Chị Thẩm, em quá bình thường, thực sự không mặc nổi những thiết kế của chị”. Trong lòng

cô biết rõ ưu khuyết điểm của mình thế nào.

Thẩm Phi Hồng bình thân: “Chị thiết kế là để cho người bình thường mặc mà”. Cô ngừng lại một chút: “Những người bình thường mặc quần áo chị thiết kế mà trở nên chói lọi, chẳng phải đã chứng minh được thành công của chị hay sao?”.

Doãn Tiểu Mạt xấu hổ, câu này nghe thế nào cũng không giống khen ngợi.

“Vậy mời nhà thiết kế đưa người đi!”

“Chủ nhiệm Cận, hiệu suất làm việc của thầy thật cao!”

Hai người tăng bốc nhau một hồi, Doãn Tiểu Mạt đứng bên cạnh như người thừa.

Nhân lúc Thẩm Phi Hồng đi vào phòng vệ sinh, chủ nhiệm Cận nói với cô: “Tiểu Mạt, thầy giúp em hỏi rồi, mỗi lần đi thử trang phục mới được trả hai trăm tệ, em chăm chỉ làm nhé”. Nói xong, chủ nhiệm Cận còn nháy mắt mấy cái, ba gọng tóc sau gáy bay phất phơ trong gió, đáng yêu cực điểm.

Doãn Tiểu Mạt bấy giờ mới hiểu được tấm lòng của chủ nhiệm Cận, tận đáy lòng cô vô cùng cảm kích: “Em cảm ơn thầy!”.

Chủ nhiệm Cận mỉm cười.

Thẩm Phi Hồng lái xe đưa Doãn Tiểu Mạt tới cửa hàng lần trước, cười nói: “Nhân tiện em có thể mang bộ quần áo lần trước để quên ở đây về”.

Nếu không phải Thẩm Phi Hồng nhắc tới thì Doãn Tiểu Mạt cũng quên mất tiêu. Cô gật đầu, cắn môi dưới: “Chị Thẩm, có chuyện này em muốn hỏi chị được không?”.

“Hỏi đi!” Thẩm Phi Hồng thờ ơ nói: “Nhưng mà em đồng ý với chị một chuyện đã, đừng có gọi “chị Thẩm” xa lạ như thế nữa!”.

Doãn Tiểu Mạt nghĩ mãi không biết nên xưng hô thế nào, hai người còn chưa thân thiết đến mức gọi tên nhau.

“Gọi chị là Phi Hồng đi!”

Doãn Tiểu Mạt vẫn chưa dám nhận lời.

“Có gì cần hỏi thì em hỏi đi, kể cả chuyện của Ngũ Trác Hiền, chị đảm bảo đã biết thì sẽ nói, đã nói thì sẽ nói sạch sành sanh.” Biểu cảm của Thẩm Phi Hồng vô cùng sinh động, hoàn toàn đối lập với vẻ ngoài kiêu sa của mình.

Doãn Tiểu Mạt đột nhiên không biết làm sao mở miệng.

“Được rồi, được rồi, không trêu em nữa. Vừa nãy em định hỏi gì?” Thẩm Phi Hồng phì cười.

“Nếu đơn giản là chuyện thử trang phục, chị có thể tìm người mẫu, bọn họ đáng người rất chuẩn, nếu như cần toát lên được khí chất thì càng phù hợp, vì sao chị lại tìm một sinh viên trường mỹ thuật?” Doãn Tiểu Mạt chỉ đơn giản cảm thấy tò mò, từ lúc lên xe tới giờ cô vẫn muốn hỏi câu này.

Thẩm Phi Hồng nghiêm túc đáp: “Sinh viên mỹ thuật khá mẫn cảm với màu sắc, về mặt thiết kế chị rất tự tin, chủ yếu cách phối màu, chị muốn nghe được những ý kiến tốt nhất”.

“Thì ra là thế!” Doãn Tiểu Mạt cuối cùng cũng xem như hiểu ra.

“Đáp án như thế hài lòng không?” Thẩm Phi Hồng tủm tủm cười.

Doãn Tiểu Mạt chỉ sợ chủ nhiệm Cận vì muốn giúp đỡ cô mà hết lòng tiến cử, nếu vậy cô sẽ rất áy náy, hiện giờ xem ra thật sự có thể giúp được việc, đương nhiên không gì có thể tốt hơn.

“Vậy chúng ta bắt đầu nhé!” Thẩm Phi Hồng lấy một bộ từ trên giá treo xuống: “Thử bộ này trước đã để chị xem hiệu quả thế nào”.

Doãn Tiểu Mạt đứng trước gương kéo cổ áo mãi mới dám đi ra. Trang phục do Thẩm Phi Hồng thiết kế, đến quá nửa là cổ rộng, Doãn Tiểu Mạt thật sự cảm thấy không quen.

“Trời ơi! Em vừa làm hỏng sáng tạo của chị, bộ này phải mặc thế này mới đẹp.” Thẩm Phi Hồng không để Doãn Tiểu Mạt kịp lên tiếng, kéo cổ áo rộng ra, sau đó hài lòng nói: “Xem xem, hiệu quả hoàn toàn khác!”.

Doãn Tiểu Mạt hoàn toàn hết cách.

“Em phải tin vào con mắt của chị.” Thẩm Phi Hồng híp mắt cười đắc ý.

“Con mắt bà tốt ở đâu?” Một giọng nói trong trẻo cất lên xen vào cuộc đối thoại của hai người.

Thẩm Phi Hồng không buồn ngắt đầu: “Từ Đào, bà phải hù tôi sợ chết khiếp mới cam lòng hả?”

Từ Đào không để ý đến Thẩm Phi Hồng, mà quay về nói với Doãn Tiểu Mạt: “Ngại quá, ý tôi không phải là ánh mắt chọn người mẫu của Thẩm Phi Hồng không tốt, ý tôi là ánh mắt nhìn đàn ông của cô ấy không tốt”.

Doãn Tiểu Mạt cười, cô đâu có nghĩ tới chuyện này.

“Từ Đào, im miệng.” Thẩm Phi Hồng chống nạnh: “Cửa hàng này cũng có phần của bà đấy nhó, cả ngày chẳng tới giúp gì được thì thôi, chi biết làm loạn”.

Từ Đào phớt lờ: “Hề nói tới chuyện này là bà lập tức đánh trống lảng”.

“Tiểu Mạt, người này đầu óc không bình thường, đừng nên qua lại làm gì.” Thẩm Phi Hồng vỗ vai Doãn Tiểu Mạt.

“Này này, Thẩm Phi Hồng, có ai giới thiệu người khác như bà không hả?” Từ Đào bắt mẫn.

Doãn Tiểu Mạt cảm thấy cách đối đãi của hai người này với nhau có phần giống cô và Nghê Thiên, lấy việc đấu võ mồm là một thú vui.

Từ Đào huých mõng chen lên trước Thẩm Phi Hồng, vô tư chia tay ra: “Xin chào, tôi là bạn xấu của Thẩm Phi Hồng”.

Doãn Tiểu Mạt bắt tay cô ta, giới thiệu tên mình.

“Doãn. . .” Từ Đào đắm chiêu vân về cảm: “Hóa ra em chính là. . .”.

Câu nói của Từ Đào bị Thẩm Phi Hồng cắt ngang: “Từ Đào, nếu nhàn rồi thì bà giúp tôi đỡ mấy gói hàng vừa chuyển tới này đi”.

“À à tí nữa thì quên, tôi tới đây để lấy đồ gửi mà!” Từ Đào lăm bắm một mình: “Mỹ phẩm tôi mua ở đâu rồi?”.

Thẩm Phi Hồng thở ra một hơi: “Tiểu Mạt, em thấy bộ này kiểu dáng thế nào?”.

Doãn Tiểu Mạt không rành lắm về thời trang, hơn nữa tư tưởng của cô khá bảo thủ, luôn bài xích những chiếc áo trẻ cổ. Có điều Thẩm Phi Hồng là nhà thiết kế nổi tiếng, cô có thể đạt được thành công chắc chắn phải có nét đặc sắc riêng Doãn Tiểu Mạt nói: “Đẹp ạ”.

“Vậy còn màu sắc?” Thẩm Phi Hồng truy hỏi.

Vấn đề này là điểm mạnh của Doãn Tiểu Mạt, cô trầm tư một lúc: “Rất hợp với thời tiết mùa này”.

Thẩm Phi Hồng với trên giá treo một chiếc khăn choàng cùng tông màu: “Khoác cái này xem, có phải xuân thu đều mặc được không?”.

Doãn Tiểu Mạt khen: “Rất đẹp”.

“Đừng có vội khen, em thấy thiết kế cái khóa kéo này thế nào?”.

Trên phần eo có một chiếc khóa kéo được may ẩn vào trong, Doãn Tiểu Mạt cảm thấy hơi thừa, nhưng lại nghĩ Thẩm Phi Hồng là nhà thiết kế nên không dám tự ý bình luận: “Em nghĩ chắc là có công dụng nào khác phải không?”

“Đoán trúng phóc!” Thẩm Phi Hồng đắc ý nói: “Kéo cái khoá này thì chiếc váy sẽ trở thành áo”. Cô ấy lại làm áo thuật lôi ở đâu ra một chiếc quần dài cùng chất: “Kéo lên nữa thì sẽ thành bộ áo quần liền thân thế này”.

Doãn Tiểu Mạt tròn mắt ngạc nhiên: “Đây rõ ràng là một bộ trang phục đa năng!”

“Thế nên dù quần áo chị thiết kế rất đắt nhưng rất đáng giá phải không?”

Doãn Tiểu Mạt ca tụng: “Ý tưởng thật tuyệt vời!”.

Từ Đào đứng ở một góc lăm lăm: “Chỉ có em mới là tri âm của bà ấy, chị thấy, có ai ăn no rùng mỡ mới mặc một bộ quần áo lật đi lật lại như thế. Thà rằng mua nhiều bộ để thay đổi còn hơn, như thế mới tạo cảm giác mới mẻ, làm tăng tỷ lệ đàn ông quay đầu lại nhìn”.

“Đi đi, đi đi!” Thẩm Phi Hồng đuổi Từ Đào: “Đi tìm mỹ phẩm của bà đi!”.

Doãn Tiểu Mạt gượng gạo sờ mũi, hai người này chẳng thêm giữ thể diện cho nhau gì hết.

Thẩm Phi Hồng lại bảo Doãn Tiểu Mạt thay vài bộ quần áo khác, bộ nào cũng rất độc đáo, Doãn Tiểu Mạt thật sự khâm phục sức sáng tạo của cô ấy, đúng là nhiều người bẩm sinh đã thích hợp với nghề này. Duy nhất một bộ màu xanh lá cây, Doãn Tiểu Mạt đề nghị đổi sang màu nhạt hơn, Thẩm Phi Hồng ngẫm nghĩ một lúc rồi mở máy tính so sánh, sau đó vui vẻ tiếp thu ý kiến của cô.

“Ê, Phi Hồng, sao bà mua lăm tạp chí về Ngũ Trắc Hiên thế?” Thanh âm của Từ Đào lại truyền tới từ góc tường.

Thẩm Phi Hồng vội chạy đến: “Này, ai cho bà mở gói đồ của tôi”.

“Ế, chẳng phải chính bà bảo tôi mở hết ra ư?” Từ Đào bĩu môi nói.

Thẩm Phi Hồng nhét hết số tạp chí vào hộp giấy, nói: “Hộp nào không ghi tên bà thì bà đừng có mở”.

“Tuân lệnh Thẩm tiểu thư!” Từ Đào làm mặt quỷ.

Thẩm Phi Hồng liếc Doãn Tiểu Mạt, thấy cô đang ngồi nhìn máy tính, không quay sang bên này, liền thở phào một hơi.

Thực ra Doãn Tiểu Mạt đã nhìn thấy hết, toàn bộ đều là tạp chí có hình Ngũ Trác Hiên, cho dù chỉ là ngoài trang bìa, cô ấy cũng đều mua về cất giữ cẩn thận. Trên website bán hàng của Thẩm Phi Hồng đều có mấy thứ này, nhưng mà Doãn Tiểu Mạt có phần không rõ, rõ ràng Thẩm Phi Hồng và Ngũ Trác Hiên là bạn, vì sao cô ấy phải vụng trộm sưu tầm tạp chí có hình của anh? Đây không phải là chuyện các fan hay làm ư?

Thẩm Phi Hồng ngậy người nhìn hộp giấy, Từ Đào lắc đầu thờ dài.

“Chị Phi Hồng, còn phải thử bộ nào nữa không?” Doãn Tiểu Mạt hỏi, không thấy Thẩm Phi Hồng trả lời, cô hỏi lại lần nữa.

“À, hết rồi, em thay quần áo đi rồi về.” Thẩm Phi Hồng lơ đãng nói.

Doãn Tiểu Mạt không vội tới chiếc khóa kéo sau lưng, vừa nãy Thẩm Phi Hồng kếp giúp cô, giờ đành phải nhờ cô ấy nữa vậy.

“Chị Phi Hồng, kéo xuống giúp em với!”

Thẩm Phi Hồng như người mất hồn, Từ Đào lại thờ dài: “Đề chị!”.

“Chị Phi Hồng sao vậy ạ?” Doãn Tiểu Mạt hỏi, dù hai người mới gặp nhau hai lần nhưng nói chuyện khá ăn ý, cô cảm thấy vẫn nên quan tâm Thẩm Phi Hồng một chút.

“À, không sao đâu.” Từ Đào thản nhiên nói rồi liếc Doãn Tiểu Mạt một cái: “Tiểu Mạt, Phi Hồng đối tốt với em không?”.

“Rất tốt.” Doãn Tiểu Mạt cảm thấy câu hỏi này thật kỳ quái nhưng vẫn trả lời.

“Vậy liệu em có tranh với Phi Hồng không?”

“Tranh? Tranh cái gì?” Doãn Tiểu Mạt càng khó hiểu.

Từ Đào lắc đầu: “Không có gì”.

Thế là thế nào? Nói không đầu không cuối vậy là ý gì? Doãn Tiểu Mạt dùng ánh mắt dò xét nhưng Từ Đào không nói gì thêm.

Mặc quần áo của mình xong, Doãn Tiểu Mạt xách túi chuẩn bị ra về thì cửa chốt bị người ta mở ra. Ngũ Trác Hiên đột ngột xuất hiện, vừa đi vừa hỏi: “Phi Hồng, anh đến lấy đồ, không cần để ý tới anh, anh lấy xong rồi đi ngay”. Vừa ngẩng đầu lên bắt gặp Doãn Tiểu Mạt, anh lập tức tươi cười: “A! Trùng hợp quá!”.

“Ồ!” Về mặt Doãn Tiểu Mạt cứng ngắc, anh ấy luôn xuất quỷ nhập thần như thế sao?

“Lâu không gặp!”

“Vâng.” Doãn Tiểu Mạt cười ngây ngốc.

Một cuộc đối thoại kỳ lạ, Từ Đào chau mày.

“Anh đến lấy quần áo của Tiểu Mạt phải không?” Thẩm Phi Hồng thản nhiên hỏi.

Ngũ Trác Hiên gật đầu không hề che giấu.

Doãn Tiểu Mạt ngậy người, chuyện con con này cần anh ấy đích thân làm ư? Rốt cuộc là cô gặp được vận may lớn cỡ nào thế?

Thẩm Phi Hồng vẫn không biến đổi sắc mặt: “Vậy thì đúng lúc quá, anh đưa cô bé về nhé!”.

“Em đi xe buýt được rồi, rất tiện, lúc tới em đã nhìn qua rồi, ngoài cửa có một trạm dừng...” Câu nói của Doãn Tiểu Mạt bị chôn vùi dưới cái nhìn đầy thâm ý của Ngũ Trác Hiên, cô cụp mi.

“Ừ, anh cũng tiện đường.” Ngũ Trác Hiên vô tư nói: “Đi thôi!”.

Doãn Tiểu Mạt đành ngoan ngoãn đi theo sau.

Từ Đào bực mình véo tay Thẩm Phi Hồng: “Sao không giữ Ngũ Trác Hiên lại mà còn bảo anh ấy đưa Doãn Tiểu Mạt về? Thẩm Phi Hồng, nào bà có

vấn đề à?”.

“Bà chị của tôi, đau!” Thảm Phi Hồng âm ức muốn khóc.

“Tay đau thì tim mới không đau nữa!” Từ Đào lạnh lùng nói.

Thảm Phi Hồng chuyển ánh mắt, hờ hững nói: “Chẳng hiểu bà nói cái gì!”.

“Không hiểu hay giả vờ không hiểu?” Từ Đào tức giận nói: “Chưa bao giờ thấy bà lại kiên định đẩy người mình thích về phía người khác như vậy bao giờ!”.

Thảm Phi Hồng không lên tiếng. Từ Đào hừ lạnh: “Hoàng thượng chưa lo mà thái giám đã cuống muốn chết! Chuyện này liên quan gì tới tôi mà tôi phải lo chứ!”.

Thảm Phi Hồng ôm lấy hai vai Từ Đào: “Vậy bà đừng nghĩ nữa!”. Trước khi Từ Đào nổi cơn tam bành, cô vội nói tiếp: “Tôi tự biết chừng mực mà”.

“Xin bà đối xử tốt với bản thân một chút!” Từ Đào thật sự hết cách.

Thảm Phi Hồng nựng hai má Từ Đào: “Tôi có bà là đủ rồi!”.

Từ Đào không thể làm gì khác ngoài thờ dài.

Doãn Tiểu Mạt lững thững vừa đi vừa nghĩ liên tục, não bộ của cô mãi nghĩ chuyện Ngũ Trác Hiên vì cô mà phải đích thân tới đây một chuyến. Thời giờ của anh không phải là rất đáng giá ư? Sao lại lãng phí để làm một chuyện vặt vãnh như thế? Nhưng đáy lòng cô rất vui, điều này thể hiện rằng Ngũ Trác Hiên coi trọng cô.

Doãn Tiểu Mạt mãi mê suy nghĩ, cuối cùng đi sai đường.

Ngũ Trác Hiên kéo cô trở lại: “Xe tôi đỗ đằng kia”.

Doãn Tiểu Mạt ửng hồng hai má.

Ngồi vào xe, cô chủ động thắt dây an toàn. Vừa nhớ lại ngày hôm ấy, nhịp tim cô liền gia tăng tốc độ, khuôn mặt đỏ rần.

Ngũ Trác Hiên cũng nhớ tới chuyện đó, thần sắc tươi tỉnh: “Chắc còn chưa ăn cơm? Tôi biết một nhà hàng đồ ăn rất ngon”.

Ăn cơm với Ngũ Trác Hiên? Chẳng phải lần đầu tiên, nhưng trước đây đều không phải ở nơi công cộng. Doãn Tiểu Mạt lưỡng lự.

“Yên tâm đi, là một câu lạc bộ tư nhân, không có người làm phiền đâu!” Ngũ Trác Hiên đương nhiên đọc được suy nghĩ của cô.

Doãn Tiểu Mạt gật đầu: “Ừm”. Lát sau lại hỏi: “Rất đắt phải không?”.

Ngũ Trác Hiên cười: “Đừng lo, không cần em trả góp!”.

Doãn Tiểu Mạt cúi đầu: “Tiền chiếc váy kia, tạm thời em chưa thể trả anh”.

Ngũ Trác Hiên ảo não, dù biết lòng tự trọng của Doãn Tiểu Mạt rất cao, nhưng sao cô cứ nhắc mãi vụ này thế.

“Tôi không có ý đó.”

Doãn Tiểu Mạt vẫn chưa dám ngẩng đầu lên: “Em biết”.

Ngũ Trác Hiên chuyển đề tài: “Em thích ăn gì?”.

“Em không kén ăn.” Cô nhỏ giọng, sau đó tủm tỉm cười một mình.

Ngũ Trác Hiên cũng cười theo: “Tôi sẽ cố gắng không kén ăn nữa”.

Lúc nói câu này, vẻ mặt của anh rất nghiêm túc, con ngươi đen láy, sâu thẳm. Doãn Tiểu Mạt cảm thấy như vừa nghe được một lời hứa hẹn nghiêm túc, ánh mắt cô sáng lên, long lanh như nước mùa thu.

“Doãn Tiểu Mạt!” Ngũ Trác Hiên đột nhiên gọi tên cô.

“Ừm?”

“Em ngồi cho vững!”

Doãn Tiểu Mạt ngây người.

“Em nhìn tôi như thế, tôi không chuyên tâm lái xe được.” Ngũ Trác Hiên lại nổi hứng trêu đùa cô.

Doãn Tiểu Mạt: “...”.

Cô quay người, đáy lòng chột gọn sóng.

Trên đường, Ngũ Trác Hiên gọi một cuộc điện thoại, hình như đặt chỗ. Người nghe điện bên kia hình như khá thân quen, không ngừng trêu chọc anh.

Sau đó Doãn Tiểu Mạt nghe thấy Ngũ Trác Hiên nói một câu: “Gặp rồi sẽ biết!”

Gặp cô ư? Thế là muốn giới thiệu cô với bạn của anh ư? Doãn Tiểu Mạt thấp thỏm, rồi chột thấy mình nghĩ quá nhiều, lại khiến Ngũ Trác Hiên mất mặt.

Ngũ Trác Hiên nhìn cô lằm nhăm một mình, cúp máy liền hỏi: “Em sao thế?”.

“Em... em không đói.” Doãn Tiểu Mạt cũng không rõ vì sao mình lại thốt ra câu đó.

“Nhưng tôi đói! Em đi cùng tôi ăn chút gì đó đi.”

Doãn Tiểu Mạt không còn lý do để từ chối.

Ngũ Trác Hiên đưa Doãn Tiểu Mạt vào nhà hàng từ cửa sau, nhân viên phục vụ ở đây có lẽ đã quá quen, thấy ngôi sao xuất hiện nhưng vẫn bình thản.

Một anh chàng đẹp trai dẫn đường hai người vào một căn phòng.

“Nhân viên ở đây sao lại đẹp trai như thế!” Doãn Tiểu Mạt lằm bằm trong miệng.

Ngũ Trác Hiên ho nhẹ một tiếng, người đẹp trai nhất rõ ràng đang ở trước mặt em đây mà vẫn còn ngấm người khác!

Doãn Tiểu Mạt phản ứng chậm, ánh mắt vẫn di chuyển theo những nhân viên đang bận rộn đi tới đi lui.

Ngũ Trác Hiên không thể tiếp tục nhìn được nữa, xoay đầu cô lại: “Gọi món”.

“Anh gọi đi!” Doãn Tiểu Mạt còn muốn quay đi, Ngũ Trác Hiên lại không buông tay, nghiêm túc nói: “Doãn Tiểu Mạt, thứ nhất, nếu em còn nhìn chăm chăm họ như thế, họ sẽ không tự nhiên”.

“Xin lỗi, trước giờ em chưa từng nhìn thấy nhiều người đẹp trai như thế cùng lúc.” Doãn Tiểu Mạt vịn vịn bàn tay, lè lưỡi nói.

“Thứ hai, em có nghĩ tới cảm nhận của tôi không hả?” Về mặt Ngũ Trác Hiên có phần nghiêm trọng.

Chuyện này thì có liên quan gì tới anh ấy? Doãn Tiểu Mạt sững sốt. Cũng may cô không đến nỗi quá ngốc, rất nhanh hiểu được ý Ngũ Trác Hiên, cô cười nói: “Yên tâm, trong mắt fan, anh luôn là số một”.

“Thật?” Ngũ Trác Hiên hỏi vặn.

“Đương nhiên là thật.” Doãn Tiểu Mạt vuốt nửa giờ tay lên thề.

Ngũ Trác Hiên truy hỏi đến cùng: “Thế lúc tôi đầu đầy tóc bạc, mặt đầy nếp nhăn thì sao?”.

“Anh quên anh với họ từng có lời thề tóc bạc rồi sao?”

Ngũ Trác Hiên trầm mặc. Năm ngoái anh tham gia một bộ phim hoàng cung, phải cạo đầu và đội một bộ tóc bạc giả, anh lên weibo hỏi đùa: Nếu có một ngày tôi già đi, lúc ấy mọi người có còn yêu thích tôi nữa không? Người hâm mộ tới tấp bình luận, trả lời rằng sẽ ở bên anh tới tận lúc bạc đầu. Đây chính là “lời thề tóc bạc” mà Doãn Tiểu Mạt nói, anh vẫn còn nhớ. Hiện giờ, anh rất muốn hỏi lại cô, chỉ một mình cô, rằng có nguyện lòng ở bên anh tới già không? Anh tin cô sẽ trả lời là có, đáng tiếc đó không phải câu trả lời anh muốn nghe. Cô rất tự giác làm tròn bổn phận của một người hâm mộ đúng nghĩa, còn thứ anh muốn lại không phải quan hệ thân trọng và người hâm mộ.

Doãn Tiểu Mạt thật lòng nói với anh, cô là fan trung thành của anh, nhất định sẽ dõi theo anh cả đời, cho dù anh còn trẻ đẹp hay đã bạc đầu. Nhưng Ngũ Trác Hiên luôn tỏ rõ thái độ không muốn người hâm mộ xen quá sâu vào cuộc sống riêng của anh, cô rất sợ bị anh hiểu lầm mình có ý đồ khác, hôm nay đâm lao đành phải theo lao.

Ngũ Trác Hiên cảm thấy chưa phải lúc, hiện giờ nói những lời này, thứ nhất sẽ khiến cô rối trí, thứ hai, cô có lẽ còn chưa phân định rõ tình cảm của cô dành cho anh là sự mến mộ hay tình yêu, anh không muốn dùng thân phận này đặt áp lực lên cô, anh cần tình yêu xuất phát từ hai phía.

Doãn Tiểu Mạt cảm nhận được cách đối đãi của Ngũ Trác Hiên với mình không giống với những người khác, nhưng cô lại không dám suy nghĩ quá xa.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa: “Có thể mang đồ ăn lên chưa ạ?”

“Chẳng phải chúng ta còn chưa gọi sao?” Doãn Tiểu Mạt thấp giọng hỏi.

Ngũ Trác Hiên nói với người ngoài cửa: “Vào đi”.

Một người đàn ông có lẽ là đẹp trai nhất, phong độ nhất trong số nhân viên bưng một đĩa thức ăn vào, vừa đi vừa tươi cười hớn hở.

Ngũ Trác Hiên đảo mắt qua anh ta: “Sao thế? Hôm nay bận rộn tới mức chủ quán đích thân phục vụ cơ à?”

“Ha ha.” Anh ta cười xấu xa: “Cậu biết mục đích của tôi mà”.

Mặt Doãn Tiểu Mạt đột nhiên nóng ran.

“Chủ câu lạc bộ, Phạm Phiên!” Ngũ Trác Hiên giới thiệu với Doãn Tiểu Mạt, ánh mắt ngăm ra hiệu cho Phạm Phiên đừng có ý đồ khác.

“Gọi Phạm Phiên là được rồi!” Phạm Phiên vừa giơ tay ra vừa cười giảo hoạt: “Hân hạnh, hân hạnh!”.

“Doãn Tiểu Mạt.” Cô đang định bắt tay thì Ngũ Trác Hiên đã nhanh chóng tóm lấy tay Phạm Phiên, lắc lắc vài cái rồi buông ra.

Phạm Phiên kinh hãi.

Doãn Tiểu Mạt cũng sợ ngây người.

Ngũ Trác Hiên thân nhiên nói: “Thế là đã nể mặt cậu lắm rồi!”.

Phạm Phiên lập tức nhìn ra vị trí quan trọng của Doãn Tiểu Mạt trong mắt Ngũ Trác Hiên, anh ta cười hớn hở: “Hai người ăn đi nhé, các món khác sẽ được dọn lên ngay”.

Ngũ Trác Hiên gạt Phạm Phiên sang một bên, quay đầu hỏi Doãn Tiểu Mạt: “Em uống gì?”.

“Tùy ý đi!” Doãn Tiểu Mạt cúi đầu.

Phạm Phiên hưng phấn: “Áy trời! Sao em biết đồ uống nổi danh nhất chỗ anh là “Tùy Ý” thế? Anh bảo người mang tới ngay đây!”.

Doãn Tiểu Mạt ngây người, thật sự có loại này sao?

Ngũ Trác Hiên trừng mắt: “Cậu khoác lác vừa thôi!”.

“Tại cậu quá lâu rồi không tới, một tháng trước tôi vừa mới nghiên cứu pha chế ra thứ đồ uống này, rất được yêu thích đấy!” Phạm Phiên trừng mắt đồng dạng nói.

Ngũ Trác Hiên phớt lờ anh ta, khuyên nhủ Doãn Tiểu Mạt: “Theo kinh nghiệm của tôi thì chắc chắn không phải thứ gì tốt”.

“Ê này, Ngũ Trác Hiên, tốt xấu gì cậu cũng phải nếm thử qua rồi mới bình phẩm chứ!” Phạm Phiên bắt nạt.

Doãn Tiểu Mạt vội nói: “Được, vậy thì cái đó đi!”.

Phạm Phiên chớp mắt: “Vẫn là Tiểu Mạt biết thương người khác”. Anh cố tình khích Ngũ Trác Hiên.

Quả nhiên, Ngũ Trác Hiên lập tức phản bác: “Tiểu Mạt là để cậu gọi à?”.

“Vi sao không thể gọi?” Phạm Phiên hậm hực, rồi lại quay sang phía Doãn Tiểu Mạt: “Anh có thể gọi em như vậy được không, Tiểu Mạt?”.

Doãn Tiểu Mạt nhỏ nhẹ nói: “Được ạ”. Gọi thế nào chẳng được, lại còn phải xin phép như vậy!

Ngũ Trác Hiên buồn bực nghĩ: Tôi vẫn còn chưa được gọi như thế!

Phạm Phiên nhìn Ngũ Trác Hiên bằng ánh mắt khiêu khích, khoe miệng cười càng tươi.

Ngũ Trác Hiên hiện tại chỉ muốn lập tức đuổi cái bóng đèn đáng ghét kia ra ngoài, bắt đầu thấy hối hận vì đưa Tiểu Mạt đến đây.

Món ăn nhanh chóng được dọn lên, còn có cả thứ đồ uống gọi là “Tùy Ý”, màu sắc khá bắt mắt, hơi giống cocktail, phân lớp rõ ràng. Doãn Tiểu Mạt nhấp thử một ngụm, chua chua ngọt ngọt, rất dễ chịu.

Phạm Phiên hỏi: “Thế nào? Ngon không?”.

Doãn Tiểu Mạt cười nói: “Rất ngon”.

Phạm Phiên đắc ý: “Anh biết em sẽ thích mà”.

Ngũ Trác Hiên thân nhiên: “Đừng vội mừng, cô ấy chỉ nói theo phép lịch sự, không muốn đả kích cậu mà thôi”.

“Thật vậy sao?” Phạm Phiên hỏi Doãn Tiểu Mạt.

Ngũ Trác Hiên thay cô trả lời: “Thật!”.

“Ngũ Trác Hiên! Cậu không khích bác tôi thì không chịu được hả?” Phạm Phiên ù dột.

Doãn Tiểu Mạt cười trộm.

Ngũ Trác Hiên phì hơi qua mũi: “Hừ, đồ ăn dọn lên rồi cậu đứng đây làm gì nữa? Cậu lạc bộ sắp sập tiệm rồi à? Không còn chuyện gì khác phải làm nữa à?”.

“Cậu đúng là biết cách làm tổn thương người khác!” Phạm Phiên là người thông minh, đương nhiên hiểu ý Ngũ Trác Hiên chê mình kỳ đà cản mũi. Cái tên trọng sắc khinh bạn kia, không biết ý tốt của mình gì cả. Phạm Phiên dứt khoát ngồi xuống: “Tiểu Mạt, lần đầu gặp mặt, bữa cơm này anh mời. Em muốn ăn gì nữa cứ gọi nhé, đừng khách sáo!”.

Doãn Tiểu Mạt xua tay: “Không cần, không cần, thế này là đủ rồi!”.

Phạm Phiên còn niềm nở gấp thức ăn cho Doãn Tiểu Mạt, khiến Ngũ Trác Hiên tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Phạm Phiên trong lòng đắc ý, ai bảo cậu dám hung hăng với tôi!

Doãn Tiểu Mạt dường như muốn nói gì, nhưng không dám, cô sợ nói sai khiến Ngũ Trác Hiên khó xử.

Phạm Phiên nhìn ra vẻ do dự của cô: “Có gì cần hỏi anh à? Cứ hỏi đi, cỡ quần trong của Ngũ Trác Hiên anh cũng vô tư cung cấp”.

Doãn Tiểu Mạt xấu hổ đỏ bừng mặt.

Ngũ Trác Hiên đẩy Phạm Phiên một cái, hạ giọng nói: “Đừng trêu cô ấy như thế!”.

Phạm Phiên thật không ngờ Doãn Tiểu Mạt lại dễ thẹn thùng như vậy, có vẻ ngây thơ hơn nhiều cô gái khác. Anh ta xoa xoa tay: “Có chuyện gì em nói đi, lòng hiếu kỳ của anh tương đối trầm trọng, giúp anh thỏa mãn một chút, nếu không tối nay anh không ngủ được vì tò mò mất!”.

Doãn Tiểu Mạt nhìn Ngũ Trác Hiên, Ngũ Trác Hiên dùng ánh mắt khích lệ cô. Cô lấy hết can đảm hỏi: “Vì sao chỗ này của anh toàn là nam giới phục vụ, mà ai cũng đẹp trai hết?”. Thật sự không sợ người khác suy nghĩ viển vông, dẫn đến hiểu lầm ư?

“Lúc đầu thông báo tuyển dụng, anh yêu cầu hàng đầu là phải đẹp trai! Em nghĩ xem, có thấy bọn họ rất hợp khẩu vị không?”

“Nhưng như vậy cũng chỉ hợp khẩu vị phụ nữ thôi!”

“Vậy còn chưa đủ sao?”

“Nhưng thông thường là người đàn ông thanh toán hóa đơn mà?”

“Phụ nữ hài lòng, đàn ông còn không vui vẻ thanh toán sao?”

Ngũ Trác Hiên rót thêm nước cho Doãn Tiểu Mạt, nói: “Đừng có nghe cậu ta nói bậy!”.

Nhưng thực ra, ngại biện của Phạm Phiên cũng khiến Doãn Tiểu Mạt cảm thấy khá có lý.

Phạm Phiên khinh bỉ: “Tôi nói sự thật”.

“Đúng là di chứng của nhà biên kịch.”

Doãn Tiểu Mạt kinh ngạc: “Anh ấy còn là nhà biên kịch nữa à?”.

“Thế nên mới ăn nói ba hoa, già mồm cãi láo, thổi phồng mọi chuyện.”

“Biến đi, biến đi!” Phạm Phiên đẩy Ngũ Trác Hiên.

“Vậy vì sao anh đổi nghề?” Doãn Tiểu Mạt hào hứng hỏi, cô luôn có lòng kính nể với những người có óc tưởng tượng phong phú.

“Làm biên kịch anh chết đói! Đành phải, mở nhà hàng kiếm tiền.”

Ấy! Cái này thì Doãn Tiểu Mạt không tin, tùy tiện đổi nghề mà đổi được thành ra thế này, vậy thì mọi người chẳng phải sẽ tranh nhau đổi sao?

Phạm Phiên cười: “Nhưng mà gần đây anh lại có ý tưởng mới rồi, chưa biết chừng một ngày nào đó lại quay về nghề cũ”.

“Ý tưởng thế nào? Nói em nghe xem”

“Thì chính là chuyện em với Ngũ Trác Hiên ấy.” Phạm Phiên cười ranh mãnh.

Doãn Tiểu Mạt vô tình bị cuốn vào bẫy của anh ta.

Ngũ Trác Hiên vỗ đầu Phạm Phiên một cái, cảnh cáo anh ta không được nói bậy.

Nụ cười như có như không nơi khóe miệng của Phạm Phiên rất giống đang cười Ngũ Trác Hiên.

Bữa cơm này vô cùng ngon miệng, tuyệt vời không gì sánh được.

Phạm Phiên tiễn hai người ra cửa: “Hoan nghênh lần sau lại tới!”.

“Cậu cảm thấy thế nào?” Ngũ Trác Hiên tức giận.

Phạm Phiên dở khóc dở cười: “Ngũ Trác Hiên cậu hôm nay thật là mất phong độ!”. Anh ta lại nói với Doãn Tiểu Mạt: “Lần sau em tới một mình, anh vẫn rất hoan nghênh”.

Ngũ Trác Hiên chưa bao giờ muốn đánh cho Phạm Phiên một trận như lúc này, hối hận vì mình kết bạn cầu thả.

Doãn Tiểu Mạt chỉ cười mà không nói gì.

Ngũ Trác Hiên đưa cô về nhà, vẫn như lần trước, anh dừng xe ngoài đầu ngõ, nhưng hôm nay anh lại xuống mở cửa xe cho cô, nụ cười chân thành thấp thoáng trên gương mặt: “Để tôi đưa em vào được không?”.

Doãn Tiểu Mạt khựng lại mắt vài giây: “Rất nhiều người biết anh”. Nếu bị thám Trương hay bà Vương hàng xóm bắt gặp Ngũ Trác Hiên đưa cô về, đảm bảo không cần tới sáng mai, cả phố đều biết.

“Vậy tôi đưa em tới cửa tò vò, không lên gác được chứ?” Mọi hành động lần trước của Ngũ Trác Hiên đều là vì bảo vệ cô, lần này anh cũng không muốn làm cô khó xử.

Doãn Tiểu Mạt cắn môi: “Anh đeo kính râm vào được không?”.

Ngũ Trác Hiên phì cười: “Em đánh giá tôi quá cao rồi, trời tôi như bụng thế này, ngoài em ra còn có ai nhận ra tôi nữa?”.

Anh ấy chẳng biết bản thân mình chói lóa đến cỡ nào, đứng ở đâu là ở đó thành cảnh đẹp. Doãn Tiểu Mạt chần chừ: “Vậy cũng được”.

Ngũ Trác Hiên vuốt mái tóc ngắn xinh đẹp của cô.

Doãn Tiểu Mạt sợ bị hàng xóm bắt gặp, bước đi cực nhanh, bỏ xa Ngũ Trác Hiên đằng sau.

Ngũ Trác Hiên buồn cười nói: “Em đi chậm thôi, nhìn đường cẩn thận”.

Doãn Tiểu Mạt không dám quay đầu, ngang ngạnh nói: “Em vẫn thường đi nhanh như thế, hơn nữa, đường này có nhắm mắt em cũng đi được”. Vừa dứt lời, cô giẫm phải một cái vỏ chuối, trượt chân ngồi bệt xuống đất, đau đến nhăn mặt.

Ngũ Trác Hiên vội chạy tới, chỉ kịp nâng cô dậy, anh lo lắng hỏi: “Đau lắm không? Bị thương ở đâu không?”.

Doãn Tiểu Mạt nào dám nói bị đau hông, đành cố nhịn: “Không sao”. Trong lòng cô chán nản, lại làm trò hề trước mặt anh lần nữa! Cô đứng dậy đi cà nhắc, cảm thấy đầu gối nóng rát, có lẽ đã bị xước rồi.

Ngũ Trác Hiên chớp lấy vai cô: “Có thể đi được không?”.

Không được cũng phải được, chẳng lẽ để Ngũ Trác Hiên công mình ư? Doãn Tiểu Mạt bị ý nghĩ trong đầu hù dọa: “Đi được, đi được!”. Cô cuống cuống nói.

Ngũ Trác Hiên thật ra không ngại công cô về, nhưng cô không muốn, anh chỉ có thể đưa cô tới chân cầu thang, nhíu mày nói: “Nhìn bộ dạng em thế này, tôi không yên tâm em lên nhà một mình được”.

Nếu ở nhà một mình, không chừng Doãn Tiểu Mạt sẽ cắn răng nhận lời, nhưng ở nhà còn có Nghê Thiển nữa, nói thế nào cô cũng không dám đồng ý. Cô kiên trì: “Không sao đâu, em có thể đi được”.

Ngũ Trác Hiên bắt đầu đi, nhìn cô nhỏ bé mềm yếu như vậy nhưng một khi đã khẳng khái thì ai nói cũng không nghe.

Doãn Tiểu Mạt vẫy tay: “Tạm biệt!”.

Ngũ Trác Hiên đột nhiên mở miệng: “Tiểu Mạt!”.

Doãn Tiểu Mạt run lên, đây là lần đầu tiên anh gọi cô như vậy.

Ngũ Trác Hiên vươn cánh tay ra ôm lấy cô thật chặt. Doãn Tiểu Mạt đỏ mặt tới mang tai. Anh nhẹ nhàng hôn lên trán cô, trống ngực Doãn Tiểu Mạt đập dồn dập, xấu hổ tới nỗi không nói được lời nào.

Không biết bao lâu sau, Ngũ Trác Hiên mới buông cô ra, thì thầm bên tai cô: “Chiếc váy đó coi như quà anh tặng em được không? Sau này không cần nhắc tới nữa!”.

Doãn Tiểu Mạt chưa hết đỏ mặt, nhưng vẫn còn chút ý thức: “Không được”.

“Đồ ngốc!” Ngũ Trác Hiên dịu dàng nheo mắt cô.

Trái tim Doãn Tiểu Mạt nhảy loạn xạ trong lồng ngực, mặt nóng ran như sắp bốc cháy, Ngũ Trác Hiên rất thích vẻ thẹn thùng này của cô, nhìn thế nào cũng không thấy đủ. Đầu Doãn Tiểu Mạt càng lúc càng cúi thấp, da mặt càng lúc càng hồng, cô bật ra một tiếng từ cổ họng: “Em phải về rồi”.

Ngũ Trác Hiên mỉm cười: “Ngủ ngon!”, rồi nhìn theo cô từng bước một lên cầu thang.

Doãn Tiểu Mạt đứng ngoài cửa hít thở sâu mấy cái, đợi đến khi mặt hết hồng mới dám mở cửa. Trong nhà tối om, Nghe Thiển không có nhà, chắc đi hẹn hò với Hứa Chi Nhiên. Chẳng hiểu sao Doãn Tiểu Mạt lại thở dài một hơi. Cô ngồi phịch xuống ghế, ngón tay sờ soạng trên trán, vị trí Ngũ Trác Hiên vừa mới hôn cô, trong lòng có chút rối ren. Hôm nay Ngũ Trác Hiên lại ôm cô, còn tiến thêm một bước mà hôn cô, giọng điệu của anh khi nói chuyện với cô, thái độ ân cần của anh dành cho cô, không phải cô không nhận ra, chỉ là cô không dám tin. Nói như vậy nghĩa là Ngũ Trác Hiên thích cô, cho dù chỉ là một chút thôi cũng đủ khiến cô vui mừng khôn xiết rồi.

Chuông cửa đột nhiên reo lên, phản ứng đầu tiên của Doãn Tiểu Mạt là Ngũ Trác Hiên quay lại tìm cô. Cô thấp thỏm, nhưng cũng có chút hi vọng, thế nên khi mở cửa nhìn thấy Nghe Thiển, trong lòng chợt thấy hụt hẫng.

Nghe Thiển thờ phào: “May mà em ở nhà, chị quên không mang chìa khóa”.

“Ừm.” Doãn Tiểu Mạt hờ hững.

Nghe Thiển cảm thấy kỳ lạ: “Này, sao cứ như em thất vọng vì trông thấy chị thế?”.

Doãn Tiểu Mạt giấu giếm: “Làm gì có”.

Nghe Thiển trông thấy cô vẫn mặc bộ đồ lúc sáng ra khỏi nhà, kỳ quái hỏi: “Vẫn chưa tắm rửa à?”.

“Em mới về được một lúc.”

Nghe Thiển lại càng khó hiểu: “Chiều nay em không có giờ học cơ mà?”.

“Chiều em đi làm thêm, tối đi ăn với bạn.” Doãn Tiểu Mạt qua loa nói, đạo lý lăm lờ lăm chuyện cô hiểu rõ.

Nghe Thiển tòm tòm kẻ sát vào cô: “Bạn nào thế?”.

“Chị không quen.” Doãn Tiểu Mạt chẳng nói dối bao giờ, trán đã lấm tấm mồ hôi.

“Ế! Bạn nào của em mà chị không biết chứ!” Thấy Doãn Tiểu Mạt ấp úng, Nghe Thiển ra vẻ thông minh nói: “Là Lương Băng phải không? Em sợ chị khó chịu nên mới không nói chứ gì?”.

Doãn Tiểu Mạt hàm hồ gật đầu.

Nghe Thiển than ngắn thở dài một lúc, nhưng cô ấy là một người lạc quan nên rất nhanh lại hào hứng: “Này Tiểu Mạt, em đoán xem vừa nãy chị trông thấy ai?”.

“Ai?” Doãn Tiểu Mạt thuận miệng hỏi.

“Ngũ Trác Hiên.”

Doãn Tiểu Mạt suýt nữa nhảy dựng lên: “Sao có thể?”. Cô đã vào nhà khá lâu rồi, lẽ ra Ngũ Trác Hiên cũng đi rồi chứ?

“Thật đấy!” Nghe Thiển trợn mắt.

Doãn Tiểu Mạt nói chắc nịch: “Chị nhận nhầm rồi”.

“Nhầm là nhầm thế nào, em quên chị và anh ấy từng ngồi chung một chuyến bay à?”

Doãn Tiểu Mạt á khẩu, thầm cầu mong Nghê Thiên không đoán ra được điều gì.

Nghê Thiên hí hửng nói: “Hình như đang đợi ai đó, chị thấy anh ấy đứng mãi dưới nhà nhìn lên trên”.

Doãn Tiểu Mạt không dám nói gì.

Nghê Thiên tiếp tục: “Chị đoán, bạn gái anh ấy cũng ở trong khu nhà này, thậm chí còn cùng tòa nhà với chúng ta”.

Doãn Tiểu Mạt bị Nghê Thiên dọa đến mức sắp phát bệnh tim, vội vàng phủ nhận suy nghĩ của cô ấy: “Không thể!”.

“Sao mà không thể chứ?” Nghê Thiên tràn ngập lòng tin vào giác quan thứ sáu của mình: “Hơn nữa, Ngũ Trác Hiên còn từng nói, mọi chuyện đều có thể xảy ra”.

“Anh ấy nói khi nào? Sao em không biết?” Doãn Tiểu Mạt khẳng định câu này là do Nghê Thiên biên soạn ra, vì tuyệt đối không có chuyện gì Nghê Thiên biết mà cô lại không biết.

“Đề chị nghĩ lại xem nào.” Nghê Thiên thực ra không nhớ rõ đã nghe ở đâu, nhưng lại chắc chắn là câu nói của Ngũ Trác Hiên. “Hình như ở buổi họp báo của Ngải Kha lần trước”.

“Vậy thì càng không phải, hôm đó em cũng có mặt ở đó.”

Nghê Thiên nhức đầu: “Trên mạng có quay clip đấy, chị tìm cho mà xem!”.

Trong lúc tìm đoạn clip kia, Nghê Thiên vô tình thấy bài báo về tin đồn của Ngũ Trác Hiên: “Nói thật, chị thấy cô gái này đáng người khá giống em”.

“Không phải em.”

“Chị đương nhiên biết không phải em, nếu là em thì đã nói cho chị biết rồi.”

Doãn Tiểu Mạt cúi đầu im lặng, không dám tưởng tượng tới phản ứng của Nghê Thiên sau khi biết sự thật.

Nghê Thiên tìm được đoạn clip kia, Doãn Tiểu Mạt nghe thấy Ngũ Trác Hiên nói: “Mọi chuyện đều có thể xảy ra, không phải sao?”. Câu này anh nói trước khi cô tới buổi họp báo nên mới không biết. Doãn Tiểu Mạt tủm tủm cười, Nghê Thiên chớp lấy cô: “Em vui như thế làm gì?”.

Doãn Tiểu Mạt vội lảng sang chuyện khác: “Chị trông thấy anh ấy rồi sao nữa?”.

“Hình như anh ấy phát hiện bị chị nhìn nên đi mất, nhưng mà...” Nghê Thiên cố ý dừng lại, đợi Doãn Tiểu Mạt cuống quýt mới nói tiếp: “Lúc gần đi anh ấy còn ngẩng đầu lên nhìn lần nữa, chị nghĩ, người đó rất quan trọng với anh ấy”.

“Vậy sao?” Doãn Tiểu Mạt mỉm cười, nghe được lời này, cô rất vui.

Nghê Thiên ngáp một cái: “Mệt chết đi, chị đi tắm trước đây”.

Doãn Tiểu Mạt chìm trong suy nghĩ. Trước giờ cô đều không tự tin, ngoại hình của cô khá bình thường, chỉ thuộc vào dạng đáng yêu ưa nhìn, vóc dáng nhỏ gầy, không ngực, không mông, cô có lẫn trong đám đông cũng không ai trông thấy. Cô chẳng bao giờ ôm hy vọng xa vời Ngũ Trác Hiên sẽ để ý tới mình, thật không ngờ lại có một ngày được bước vào cuộc sống của anh. Cô trầm tư hồi bản thân, tình cảm của cô dành cho anh rốt cuộc là thứ tình cảm gì? Cô biết rõ, tình cảm ấy đã vô thức vượt lên trên sự ái mộ từ lâu rồi. Dù không có ý đồ nhưng khi cơ hội đến, cô không ngốc đến mức trốn chạy khỏi nó. Hào quang xung quanh Ngũ Trác Hiên tuy rất rực rỡ, nhưng cô cũng sẽ nỗ lực tự mình tỏa sáng. Cô không có quá nhiều tự tin, nhưng cũng không hề tự ti, cô tin tưởng có một ngày xứng đáng sánh vai bên cạnh anh.

Doãn Tiểu Mạt nằm trên giường lăn qua lăn lại, toàn thân mệt mỏi, não bộ không thể nghỉ ngơi, đầu đầu cũng tràn ngập hình ảnh Ngũ Trác Hiên, đêm nay đã định trước là một đêm khó ngủ với cô.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Ai Giữa Ngã Rẽ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Đi lướt qua nhau

Sáng sớm, Doãn Tiểu Mạt đã bị tin nhắn từ một số điện thoại lạ đánh thức: “Anh đây, tối qua ngủ ngon không?”

Ngũ Trác Hiên sẽ không nhận rồi như vậy đâu, Doãn Tiểu Mạt nghĩ thầm, mặc dù anh ta muốn có số điện thoại của cô thì rất đơn giản, Lạc Lạc có thể cho anh biết. Doãn Tiểu Mạt nhất quyết không để ý tới.

Một lát sau, lại có âm báo “tít tít” vang lên: “Hôm nay không phải đi học à? Chắc là dậy rồi chứ hả?”

Doãn Tiểu Mạt vừa nhìn đồng hồ liền nhảy dựng lên, vội vội vàng vàng vào phòng tắm đánh răng rửa mặt, thay quần áo, rồi xách túi ra khỏi nhà. Cô chạy bộ tới bến xe buýt, không một bóng người, chắc chắn vừa có chuyến xe chạy qua, Doãn Tiểu Mạt khóc không ra nước mắt. Phía sau có tiếng còi xe, tâm trạng đang không tốt, Doãn Tiểu Mạt quay lại trừng mắt nhìn, không ngờ bắt gặp Ngũ Trác Hiên thò đầu ra khỏi xe, mặt mày rạng rỡ.

Cô há miệng không thể ngâm vào được.

“Lên xe!”

Doãn Tiểu Mạt vội dòm ngó xung quanh, chỉ sợ bị người quen nhìn thấy. Ngũ Trác Hiên rất biết phối hợp, đeo kính râm lên: “Còn không mau lên xe đi, anh đưa em đi học.”

Doãn Tiểu Mạt lên xe liền thắc mắc: “Anh không phải đi làm sao?”

“Anh thấy đưa em đi học là việc quan trọng.” Ngũ Trác Hiên nghiêm túc nói.

Hai má Doãn Tiểu Mạt lại ửng hồng.

Ngũ Trác Hiên với tay lấy một cái túi từ ghế sau, bên trong có sữa đậu nành, sữa bò, bánh bao, bánh quẩy, bánh mì, cam, táo, kiwi.

Doãn Tiểu Mạt sững sốt, sao lại nhiều thế này?

“Không biết bình thường em ăn gì nên mỗi thứ anh đều mua một ít.” Ngũ Trác Hiên có phần ngại ngùng.

Ngũ Trác Hiên mua bữa sáng cho cô, đưa cô đến trường, đại nào Doãn Tiểu Mạt nhất thời không thể tiếp thu những điều bất thường này.

“Mau ăn đi, để lạnh không tốt cho dạ dày đâu.” Ngũ Trác Hiên dịu dàng nói.

Doãn Tiểu Mạt rất lâu mới định thần lại. “Cùng ăn đi.”

“Anh ăn rồi, chỗ này đều mua cho em đây.”

Coi cô là heo sao, một mình cô ăn sao hết?

“Hoa quả đợi giờ nghỉ giao lao rồi ăn cũng được.” Ngũ Trác Hiên thu xếp thỏa đáng.

Doãn Tiểu Mạt lẳng lặng cắn một miếng bánh bao, uống sữa đậu nành. Xưa nay cô ghét mùi sữa đậu nành, không hiểu sao hôm nay lại uống ừng ực một hơi hết sạch, đột nhiên cảm thấy đúng là mỹ vị nhân gian.

Ngũ Trác Hiên mím môi: “Đưa đi động đây cho anh.”

Doãn Tiểu Mạt lấy làm lạ, nhưng vẫn lấy ra đưa cho Ngũ Trác Hiên.

Anh lưu một dây số vào máy cô: “Sau này có chuyện gì thì gọi cho anh!”

“A” Lòng Doãn Tiểu Mạt như được tưới mát ngọt. Cô nhận lấy điện thoại, nhìn vào mới biết hóa ra hai tin nhắn kia thật sự là của anh. Cô nhỏ giọng nói: “Vừa này không biết là anh.”

“Về sau biết là được rồi!” Ngũ Trác Hiên nhìn sang cô, mỉm cười, nụ cười độc nhất vô nhị chỉ anh mới có, hiện tại anh đang cười với cô.

Doãn Tiểu Mạt liếc nhìn di động, cô không phải là người nhạy cảm với những con số, nhưng không hiểu sao dây số ấy lại tự nhiên khắc sâu trong đầu cô.

“Máy ngày nữa anh phải về thành phố B một chuyến.” Ngũ Trác Hiên nhướn mày.

Anh ấy đang báo cáo lịch trình với mình ư? Doãn Tiểu Mạt mỉm cười: “Ừm.”

“Chắc là khoảng ba ngày mới về đây.”

“Ừm.”

“Doãn Tiểu Mạt!”

“Có.”

“Ngoài ‘ừm’ ra em còn biết nói gì nữa?”

“Ừm, em biết rồi.”

“...” Ngũ Trác Hiên ảo não, vì sao Doãn Tiểu Mạt chẳng có lấy một chút biểu hiện không nổi xa anh thế?

Doãn Tiểu Mạt đắm chiêu: “Đi đường... cẩn thận!”

“Chỉ một câu đấy thôi?”

“Còn phải nói gì nữa?” Doãn Tiểu Mạt ngây ngô hỏi.

Ngũ Trác Hiên vuốt tóc cô, chậm rãi nói: “Nghĩ kỹ rồi nói lại với anh!”

“Ừm.”

Ngũ Trác Hiên cười bất lực.

“Để em xuống chỗ rẽ kia được không?” Doãn Tiểu Mạt vội vàng nói.

Cô sợ bị bạn học trông thấy, đây rõ ràng là chuyện Ngũ Trác Hiên cần lo, nhưng cô còn tỏ ra cẩn thận hơn cả anh. Ngũ Trác Hiên trộm cười, cứ như anh mới là tình nhân bí mật của cô không bằng. Anh làm theo lời cô, rẽ vào khúc cua rồi dừng xe: “Đừng quên mang đồ theo.”

Đây không phải là những lời mà tài xế taxi hay nói sao? Doãn Tiểu Mạt nghĩ lung tung. Đi được một đoạn khá xa rồi, quay đầu lại vẫn thấy xe chưa chạy, cô liền quay lại, gõ gõ lên cửa kính.

Ngũ Trác Hiên hạ cửa kính xuống, Doãn Tiểu Mạt khom người, hôn phớt lên trán anh. Sau đó mặt cô lập tức đỏ bừng, vội vàng chạy đi. Ngũ Trác Hiên sững sờ một lúc, đôi mắt u tối càng thêm thâm sâu, nụ cười chậm rãi hiện lên trên mặt.

Doãn Tiểu Mạt ôm hai má chạy vào trường, mặt cô mọng đỏ như trái táo. Vừa rồi cô làm cái gì thế? Đúng là ma xui quỷ khiến! Giờ hối hận thì đã muộn. Liệu Ngũ Trác Hiên có nghĩ cô quá chủ động hay thiếu chừng mực không?

Di động trong túi quần chọt rung lên, tin nhắn của Ngũ Trác Hiên: “Anh rất thích, tiếp tục phát huy!”

Doãn Tiểu Mạt mặt đỏ tới tận mang tai, đây là yêu sao? Mỗi tình đầu ngây ngô, đẹp đẽ trong tưởng tượng của cô hóa ra lại huyền diệu đến vậy.

Lần đầu tiên cô bỏ học là vì Nghê Thiên, lần đầu tiên cô ngồi trong lớp mà tâm hồn treo ngược cành cây là vì Ngũ Trác Hiên. Thảo nào người lớn luôn ngăn cản trẻ con yêu sớm, yêu sớm nhất định sẽ ảnh hưởng đến học tập. Doãn Tiểu Mạt hơn hai mươi tuổi mới được nếm thử mùi vị tình yêu, so với những cô gái khác lại càng dễ suy nghĩ lung tung. Trong lúc đang vui vẻ nháy nhót, cô vẫn còn sợ đây chỉ là giấc mộng, sợ chớp mắt liền tỉnh dậy. Lúc này trong đầu cô chỉ có Ngũ Trác Hiên, những câu văn sâu xa và những âm tiếng anh khó đọc đều bị cô ném lên chín tầng mây.

“Câu hỏi này tôi muốn một bạn trả lời, Doãn Tiểu Mạt!” Giáo sư Lý một mực coi Doãn Tiểu Mạt là học sinh xuất sắc, đáng tiếc Doãn Tiểu Mạt đại tiểu thư còn đang du ngoạn giữa chốn thần tiên, hoàn toàn không nghe thấy.

Vu Trụ huyếch tay, Doãn Tiểu Mạt mới định thần lại, vừa nãy giáo sư hỏi gì? Doãn Tiểu Mạt mông lung.

“Đừng cuồng, từ từ nói!” Giáo sư Lý đương nhiên không biết Doãn Tiểu Mạt nãy giờ không nghe giảng, ông còn cổ vũ cô.

Vu Trụ mặt tỉnh bơ đẩy mảnh giấy về phía cô, Doãn Tiểu Mạt cuối cùng cũng bình tĩnh, trả lời chính xác.

“Trả lời tốt lắm, các bạn khác cần học tập Doãn Tiểu Mạt.” Không hổ là học trò “ruột”, khiến giáo sư Lý mát mặt.

Doãn Tiểu Mạt xấu hổ, thấp giọng cảm ơn Vu Trụ.

Vu Trụ ra hiệu bảo cô không cần khách khí, nhưng trong lòng có phần lo lắng cho Doãn Tiểu Mạt. Rõ ràng là cô đang phân tâm, việc này xưa nay chưa từng xảy ra.

Tan học, Doãn Tiểu Mạt thu dọn sách vở chuẩn bị ra về. Vu Trụ quan tâm hỏi cô: “Cậu không khỏe à?”

“Không.”

Vu Trụ lại hỏi: “Có phải trong nhà xảy ra chuyện không?”

“Cũng không.” Doãn Tiểu Mạt lấy làm lạ: “Sao cậu lại hỏi như vậy?”

“Tớ thấy cậu hôm nay là lạ.”

Mặt Doãn Tiểu Mạt bỗng nóng ran.

Vu Trụ giờ tay lên muốn sờ trán cô xem có sốt hay không, nhưng Doãn Tiểu Mạt khéo léo tránh: “Tớ không sao!”

“Có chuyện gì phiền muộn, chúng ta... là bạn bè.” Mọi người đều biết Vu Trụ thích Doãn Tiểu Mạt, cũng biết Doãn Tiểu Mạt luôn giữ khoảng cách với Vu Trụ. Vu Trụ không miễn cưỡng cô làm những việc cô không muốn, nên chỉ có thể chấp nhận làm bạn bè với cô. Đứng ở một góc độ khác để nghĩ, đây có lẽ là cách tốt nhất, ít ra thì Doãn Tiểu Mạt sẽ không né tránh cậu cả ngàn dặm.

Doãn Tiểu Mạt gật đầu cười: “Tớ đi trước nhé.”

Vu Trụ cảm nhận rõ, dù biểu hiện của Doãn Tiểu Mạt vẫn như thế, nhưng thực ra cô đã thay đổi. Cô cười nhiều hơn, nhú mày ít hơn, trước đây mặc dù cô luôn là một người lạc quan nhưng nụ cười trên môi vẫn phảng phất một nỗi chua xót. Sự thay đổi hôm nay của cô, Vu Trụ tin chắc là vì một người. Người đó mang lại niềm vui cho cô, đáng tiếc, không phải cậu.

Doãn Tiểu Mạt chân chừ hồi lâu ở bến xe buýt, mới xa một buổi sáng mà cô đã thấy nhớ anh. Giờ này chắc anh đang ở Ngải Kha, cô không muốn quấy rầy anh. Người ta đều nói khi yêu, phụ nữ luôn dính lấy tình yêu, cô không muốn bị Ngũ Trác Hiên ghét bỏ, nhưng không kìm được lòng nghĩ tới anh.

Doãn Tiểu Mạt phân vân một lúc, lấy dũng khí gửi tin nhắn cho Ngũ Trác Hiên: “Em nhớ anh, làm sao bây giờ?”

Ngũ Trác Hiên trả lời: “Bây giờ anh còn có việc chưa đi được, em về chơi với bà nội trước vậy nhé!”

Doãn Tiểu Mạt vui vẻ nhận lời: “Vâng.”

Trên đường đi, cô đã nghĩ ổn thỏa, tới nơi sẽ làm một bàn thức ăn thật ngon. Chuyện công việc cô không giúp nổi Ngũ Trác Hiên, nhưng khi anh về nhà sẽ có một bữa cơm ngon lành, chút chuyện nhỏ này cô có thể làm được. Cô kích động xách túi thức ăn ăn chuông cửa, thấy một người đàn ông lạ mặt ra mở cửa, cô còn tưởng mình vào nhầm nhà.

“Cô là ai?” Người đàn ông nhú mày hỏi.

“Ba, cô Doãn là gia sư của con.” Lạc Lạc cướp lời.

Hóa ra là anh trai của Ngũ Trác Hiên. Doãn Tiểu Mạt thăm nghĩ, trước giờ nghe về anh ta nhiều mà chưa được gặp người thật.

Ngũ Tư Minh để cô vào nhà, Doãn Tiểu Mạt sợ hết hồn, trong nhà bữa bãi lộn xộn, chẳng khác nào vừa xảy ra chiến tranh thế giới thứ ba. Tầng trên còn có một người phụ nữ điên cuồng vừa khóc vừa la hét, Doãn Tiểu Mạt dùng khẩu hình hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế?”

Lạc Lạc lắc đầu.

Ngũ Tư Minh không nhịn được gào lên: “Cấm miệng! Đừng có làm trò cười cho người khác!”

Dương Lena chạy hồng hộc từ trên gác xuống: “Người nào, ai dám cười tôi?” Trông thấy Doãn Tiểu Mạt, Dương Lena trề môi khinh bỉ: “Hóa ra là cô à? Cô có tư cách gì mà cười tôi?”

Doãn Tiểu Mạt nằm mà cũng trúng đạn, cô lúng túng nói: “Em... em không cười chị, em vừa mới vào nhà, không biết chuyện gì hết.”

Lạc Lạc túm lấy tay Doãn Tiểu Mạt: “Cô Doãn, vào bếp với cháu.”

Doãn Tiểu Mạt mang đồ vào bếp rồi theo Lạc Lạc lên gác.

Lạc Lạc nói: “Ba cháu đi làm ở nơi khác, lâu lắm mới về nhà một lần. Nhưng hễ hai người họ gặp nhau là lại âm ỉ, hôm nay còn nhẹ đấy!”

Doãn Tiểu Mạt ghen hòng, một ngày vui vẻ xem ra bị cô phá hỏng mất rồi.

Lạc Lạc không quan tâm Doãn Tiểu Mạt có nghe hay không, tiếp tục kể: “Lần trước bà ta chê ba cháu kiếm ít tiền, lần trước nữa còn trách ba cháu không thường xuyên về nhà. Hôm nay, bà ta lại cần nhân một mình chăm sóc không nổi một già một trẻ. Ngày nào, bà ta cũng dạo phố, mua sắm, chơi mát chược, cô Doãn, cô cũng biết đấy, cô tới đây đụng mặt bà ta ở nhà được mấy lần chứ.”

Doãn Tiểu Mạt ngẫm nghĩ một lúc, tính cả lần đầu tiên, tổng cộng là ba lần gặp Dương Lena.

Tầng dưới lại bắt đầu ồn ào, còn có tiếng đồ đạc đổ vỡ, Doãn Tiểu Mạt run run hỏi: “Chúng ta xuống dưới khuyên họ được không?”

“Mặc kệ họ đi, tốt nhất là hai người họ mau chóng ly hôn.”

Doãn Tiểu Mạt nào có muốn lo chuyện của họ, cô chỉ sợ thức ăn mình để trong bếp bị hại thê thảm mà thôi.

“Cụ đâu rồi?”

“Đang đọc sách trong phòng, cụ cháu quen rồi, không bị chuyện này làm ảnh hưởng đâu.”

Doãn Tiểu Mạt thở dài, Ngũ Trác Hiên làm việc khổ cực như vậy, gia đình lại không yên ổn, cô thật sự đau lòng thay anh.

Chừng nửa tiếng sau, hai tiếng đóng cửa mạnh vang lên, dưới nhà im ắng.

Lạc Lạc thút thít: “Cuối cùng cũng yên tĩnh rồi.”

Doãn Tiểu Mạt và Lạc Lạc rón ra rón rén xuống tầng dưới. Hai kẻ đầu têu quả nhiên đã không thấy đâu nữa. Bà cụ cũng ra khỏi phòng, đẩy cặp kính lão, lắc đầu than thở.

Doãn Tiểu Mạt đang bận rộn dọn dẹp phòng thì bị bà cụ ngăn lại: “Đề đi Lư làm đi!”

“Cháu giúp được ạ!” Doãn Tiểu Mạt đâu có mặt dày mà ngồi chơi nhìn đi Lư một mình làm, nhưng đi Lư lại không để cô làm, kéo cô ngồi xuống ghế.

Dọn dẹp xong xuôi, đi Lư chào bà cụ một tiếng rồi ra về.

Bà cụ xoa đầu Doãn Tiểu Mạt: “Chuyện hôm nay để cháu chê cười rồi.”

“Không đâu ạ!” Doãn Tiểu Mạt vội phủ nhận.

“Dù sao thì cái nhà này là thế, cháu chịu khó nhẫn nhịn một chút nha!”

Lời này nghe thế nào cũng thấy kì lạ?!

Bà cụ lại về phòng. Doãn Tiểu Mạt vội chạy vào bếp, may mà thức ăn vẫn còn nguyên vẹn, cô phân loại các thứ rồi bắt đầu làm cơm. Vừa nãy để lỡ nhiều thời gian, cô hi vọng có thể nhanh tay một chút, làm xong mọi thứ trước khi Ngũ Trác Hiên về nhà.

Việc xong được một nửa thì Ngũ Trác Hiên xuất hiện, anh xắn tay áo: “Anh giúp em một tay.”

Doãn Tiểu Mạt đẩy anh ra: “Anh đi nghỉ đi!”

Không nên thấy cô nhỏ người mà cho rằng năng lực kém, Ngũ Trác Hiên cười. Thừa dịp Doãn Tiểu Mạt không để ý, anh lại lên vào: “Anh không phải Lạc Lạc, sẽ không gây trở ngại cho công việc của em đâu!”

Doãn Tiểu Mạt nghĩ một lát: “Nếu muốn tìm việc để làm, hay là anh đi xem bà nội đi!”

“Hả?”

“Hôm nay ba Lạc Lạc về nhà.” Doãn Tiểu Mạt đơn giản nói một câu.

Ngũ Trác Hiên lập tức hiểu ý, lông mày anh nhíu lại, sắc mặt trầm ngâm. Anh véo má cô: “Em vất vả rồi.”

Tự tay nấu ăn cho người mình yêu là điều hạnh phúc nhất, sao lại vất vả chứ, Doãn Tiểu Mạt cam tâm tình nguyện. Cô muốn vĩnh viễn đứng sau anh, lặng lẽ ủng hộ anh, chứ không muốn tiếp tục đứng từ xa trốn tránh anh nữa.

Tâm trạng tốt, động tác cũng nhanh nhẹn hơn, Doãn Tiểu Mạt làm xong món cuối cùng, lau văng trán đầy mồ hôi rồi dọn bàn ăn. Kỳ lạ là, mọi lần chỉ cần ngửi thấy mùi thức ăn là Lạc Lạc sẽ chạy vào bếp, nhưng hôm nay, Doãn Tiểu Mạt gọi mấy tiếng cũng không thấy cô bé đâu. Cô tháo tạp dề, lên gác gọi mọi người xuống ăn cơm.

Vừa bước chân lên tầng hai, Doãn Tiểu Mạt liền trông thấy Lạc Lạc đang đứng ngoài cửa phòng cụ, cô định gọi thì con bé ra hiệu cô giữ im lặng.

Doãn Tiểu Mạt nhẹ nhàng đi tới, khẽ hỏi: “Sao thế?”

“Cô Doãn, cụ và chú đang nói chuyện về cô.” Lạc Lạc đã hoàn toàn coi Doãn Tiểu Mạt là người phe mình nên mới nói với cô.

Doãn Tiểu Mạt vốn không muốn lên lút nghe trộm, kể cả người được nhắc đến là cô, thế nhưng từng chữ từng chữ một vẫn lọt vào tai cô, khiến cô dừng chân lại.

Trong giọng nói của bà cụ xen lẫn sự tức giận: “Có phải cháu vẫn còn nghĩ tới Thẩm Phi Hồng không?”

“Bà nội, bà nghĩ gì thế?” Là giọng bắt lực của Ngũ Trác Hiên.

“Con bé đó trước đây không thích cháu, cháu còn trông đợi bây giờ được nó để mắt tới sao?” Tâm trạng bà cụ có vẻ rất xấu.

Doãn Tiểu Mạt chớp mắt.

Ngũ Trác Hiên vẫn giữ giọng điệu bình tĩnh: “Thật sự là bà đã nghĩ quá nhiều rồi.”

“Anh đừng cho rằng tôi không biết, cửa hàng quần áo đó là do anh đầu tư.”

Trái tim Doãn Tiểu Mạt như rút xuống.

Ngũ Trác Hiên nói: “Cháu và cô ấy chỉ là bạn, giúp đỡ cô ấy một chút cũng là việc nên làm.”

Bà cụ tức giận nói: “Bao nhiêu năm như thế, anh đừng nói với tôi, anh vẫn còn chưa quên được nó.”

Doãn Tiểu Mạt rơi thẳng xuống vực sâu.

“Cháu phải nói thế nào bà mới chịu tin?” Ngũ Trác Hiên thật sự không biết làm sao với sự cố chấp của bà nội.

“Vài ba ngày anh lại chạy tới cửa hàng, anh bảo tôi làm sao tin anh?” Bà cụ không thích Thẩm Phi Hồng, luôn cảm thấy cô ta làm lỡ dở cuộc đời Ngũ Trác Hiên, khiến Ngũ Trác Hiên hơn ba mươi tuổi rồi vẫn còn chán đơn gối chiếc. Bố mẹ của Ngũ Trác Hiên ở nước ngoài, không quản được anh, mới giao anh cho người làm bà nội này dạy bảo.

Ngũ Trác Hiên quả thật không biết phải nói thế nào. Người ta nói, càng nhiều tuổi thì càng khó tính, bà nội quả nhiên đã nổi trận lôi đình. Ngũ Trác Hiên run rẩy.

Bà cụ lẩm bẩm: “Năm xưa, nếu không phải vì một câu của nó mà bảo anh đi vào con đường diễn xuất này sao?”

Doãn Tiểu Mạt đột ngột hiểu ra tất cả.

Cô thấy khâm phục bản thân vì có thể bình thản đến như vậy, cô nói với Lạc Lạc: “Cô cháu mình xuống dưới trước đi!”

Lạc Lạc tuy còn nhỏ nhưng vẫn cảm nhận được điều gì đó. Cô bé túm tay áo Doãn Tiểu Mạt: “Cô Doãn, cô đừng tức giận.”

Doãn Tiểu Mạt cười: “Cô có tức giận đâu!”

Cô lấy tư cách gì để tức giận? Giờ phút này cô thông suốt ra rất nhiều điều. Ngũ Trác Hiên làm sao có thể thích một người như cô, anh đưa cô tới chỗ Thẩm Phi Hồng thay quần áo là để diễn kịch, sau đó đích thân tới lấy đồ cho cô cũng chỉ là cái cớ, anh muốn kích động Thẩm Phi Hồng. Thẩm Phi Hồng không phải đã cạm tình với Ngũ Trác Hiên, nếu không thì chị ta thu thập tạp chí có hình của anh để làm gì. Hai người họ yêu nhau, còn cô ở vị trí nào? Trước đây, cô có thể vô tư nhìn họ yêu nhau, thậm chí còn vui mừng cho họ, bởi vì, cô luôn hi vọng Ngũ Trác Hiên tìm được hạnh phúc thực sự của mình. Nhưng hiện giờ, cô không thể bình tĩnh làm khán giả đứng xem được nữa, vì anh đã khuấy động mặt hồ phẳng lặng trong lòng cô.

Cô cười mình ngốc, ngốc đến mức tin rằng Ngũ Trác Hiên thật sự có tình cảm với mình, có điều tất cả chỉ là những ý nghĩ viển vông mà thôi.

Cô cười mình ngốc, ngốc đến mức dễ dàng đánh mất trái tim, chỉ vì một lần nhận được sự ấm áp từ anh.

Cô không còn cách nào đối diện với anh nữa, chỉ có thể chạy trốn, trốn thật xa, để xoa dịu vết thương trong tim mình.

Doãn Tiểu Mạt nén nước mắt, bỏ lại một câu: “Cô hơi mệt, cô về nhà trước đây.”

“Cô Doãn, cô Doãn.” Lạc Lạc gọi tên cô, Doãn Tiểu Mạt làm như không nghe thấy, một mực bỏ chạy.

Cô không biết mình làm thế nào về tới nhà, chỉ cảm thấy tay mình run lẩy bẩy, điện thoại reo mấy lần, cô đều không nhận, cũng không có gan nhận. Sợ nghe thấy tiếng của Ngũ Trác Hiên, cô sẽ hoàn toàn suy sụp, càng sợ nếu không phải Ngũ Trác Hiên, cô lại thêm đau lòng.

Doãn Tiểu Mạt tự khen ngợi mình quyết cường đến mức bị đánh không chết, chuyện lớn thế nào chỉ cần tỉnh lại là sẽ coi như không có gì. Nhưng lần này, cô đã đánh giá mình quá cao, đã đánh giá quá thấp sức ảnh hưởng của Ngũ Trác Hiên. Cô căn bản không thể ngủ được, nhắm mắt lại, nụ cười rạng rỡ của Ngũ Trác Hiên lại hiện lên, mờ mờ ảo ảo, trên tường là khóe miệng mỉm cười của anh.

Đầu óc hỗn loạn, nước mắt ướt đầm mặt. Cô phải làm thế nào để rút lui, để trở lại vị trí người hâm mộ của Ngũ Trác Hiên đây?

Doãn Tiểu Mạt không nhận điện thoại khiến Ngũ Trác Hiên thật sự lo lắng. Anh không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao chỉ trong nháy mắt mọi thứ đã thay đổi hoàn toàn.

Lạc Lạc rón rén đi tới bên cạnh anh: “Chú ơi, chú đồng ý không được mắng cháu, cháu sẽ nói cho chú biết vì sao cô Doãn tức giận.”

Ngũ Trác Hiên ngồi xổm cạnh Lạc Lạc, đặt tay lên vai cô bé: “Cháu nói đi, chú đảm bảo không mắng cháu.”

“Cô Doãn nghe thấy chú và cụ nói chuyện rất lâu, sau đó nói mệt về nhà.”

Ngũ Trác Hiên đắm chiêu, hóa ra là như vậy, cô bé ngốc này chắc chắn đã hiểu làm điều gì rồi. Anh cầm chìa khóa xe ra cửa, muốn đến nhà Doãn Tiểu Mạt, đích thân nói với cô mọi chuyện không giống cô nghĩ.

Vừa vào trong xe, Ngũ Trác Hiên lại nhận được điện thoại của La Thu Thu, giọng nói của cô phần nghiêm trọng: “Sếp, em có chuyện cần nói với anh.”

“Không quan trọng thì để mai nói đi!” Hiện giờ đối với Ngũ Trác Hiên, việc gấp gáp nhất là giải thích rõ chuyện của anh và Thẩm Phi Hồng cho Doãn Tiểu Mạt.

“Rất quan trọng.”

“Vậy lát nữa rồi nói được không?”

“Không được!” La Thu Thu bổ sung thêm một câu: “Liên quan tới Doãn Tiểu Mạt.”

Ngũ Trác Hiên giảm mạnh lên phanh xe, một tiếng két chỏi tai vang lên. La Thu Thu ở bên kia kính hôn bật vĩa: “Sếp, anh không sao chứ?”

“Không sao.” Ngũ Trác Hiên trầm mặc nói.

“Nói qua điện thoại không rõ ràng, trong tay em có một tập tài liệu, nếu tiện thì bây giờ em mang tới cho anh.”

“Em đang ở đâu, anh đến luôn.”

“Em đang ở công ty.”

Ngũ Trác Hiên cúp máy, hàng lông mày nhíu lại, anh lái xe cực nhanh, chưa đầy hai mươi phút đã có mặt ở Ngải Kha.

La Thu Thu đưa cho anh tập tài liệu: “Trước hết phải nói rõ, em không điều tra cô ấy, cái này là trong lúc tìm tư liệu em vô tình phát hiện ra.”

Ngũ Trác Hiên nhìn La Thu Thu, bao năm làm việc cùng nhau đã có sự ăn ý nhất định, La Thu Thu xách túi ra về: “Anh xem kỹ đi.”

Chỉ là một tập tài liệu mỏng, nhưng Ngũ Trác Hiên lại cảm thấy nặng tựa ngàn cân. Anh bình ổn lại tinh thần, mở phong bì ra xem, càng xem càng sùng sốt. Anh rất ít khi hút thuốc, chỉ những lúc cảm thấy quá áp lực hoặc mệt mỏi mới hút một điếu. Vậy mà lúc này anh đã hút liền ba điếu, nhưng tâm trạng vẫn chưa thể bình thường trở lại.

Anh không thể tưởng tượng Doãn Tiểu Mạt từng bước từng bước tiếp cận anh là xuất phát từ mục đích gì, nhưng dù thế nào cũng là gia đình anh có lỗi với cô trước. Cô hao tâm tổn sức nghĩ cách đến gần anh để báo thù, anh có thể hiểu được. Chỉ có điều, anh không thể tha thứ cho việc cô lợi dụng tình cảm của anh, thậm chí còn lợi dụng bà nội và Lạc Lạc.

Ngũ Trác Hiên thờ dài, vậy thì hôm nay cô bỏ đi chắc chắn không phải vì chuyện của Thẩm Phi Hồng, có lẽ lương tâm thức tỉnh, hoặc sợ bị phát hiện.

Từ nay về nhau, coi như cả hai không còn nợ gì nhau.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Ai Giữa Ngã Rẽ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Tiểu vong thư[1]

[1] Tựa đề một bài hát tiếng Trung

Nửa năm sau.

Doãn Tiểu Mạt bị Tào Tử Di gọi vào phòng làm việc. Sau khi Úc Doanh chuyển công tác, Tào Tử Di đảm nhiệm vị trí chủ biên.

“Tiểu Mạt, chị muốn em đảm nhận việc viết bài báo này.” Tào Tử Di đưa cho Doãn Tiểu Mạt một tập tài liệu.

“Vâng.” Doãn Tiểu Mạt nhanh chóng đồng ý. Trước đây có lần biên tập viên Từ Lâm không kịp hoàn thành công việc, vừa đúng lúc Doãn Tiểu Mạt đang rảnh liền giúp cô ấy một tay. Kết quả chuyện này bị Tào Tử Di phát hiện, chị ta không ngờ Doãn Tiểu Mạt chẳng những vẽ đẹp mà hành văn cũng hay, thế nên mỗi lần biên tập viên có việc bận rộn không đến, Doãn Tiểu Mạt liền được gọi đi đảm nhận thay, có lúc là viết bản thảo, có lúc là ra ngoài phỏng vấn.

Tào Tử Di cười: “Em không mở ra xem à?”

Doãn Tiểu Mạt cười: “Nhiệm vụ chị giao em dám không hoàn thành sao?” Cho dù quan hệ trong cuộc sống của hai người có tốt đến mấy, chuyện công việc cũng không thể mập mờ qua loa. Doãn Tiểu Mạt mở tập tài liệu ra, vừa nhìn lập tức sững người.

“Niềm vui bất ngờ phải không?” Tào Tử Di hỏi.

Doãn Tiểu Mạt lẩm nhẩm trong miệng: “Có bất ngờ, nhưng không vui.” Tập tài liệu này có liên quan tới chuyến công tác Paris của Ngũ Trác Hiên, công việc chụp ảnh là do một nhóm khác đảm nhận, chuyến đi này có thể coi vừa là công tác, vừa là du lịch. Việc biên tập chế bản được giao cho nhóm của Doãn Tiểu Mạt.

Tào Tử Di không nghe rõ câu nói vừa rồi của Doãn Tiểu Mạt, còn tưởng cô đang vui quá hóa hồ đồ, chị ta hưng phấn nói: “Chị đặc biệt dành cơ hội này cho em đấy, thế nào, còn không mau cảm ơn đi!”

Doãn Tiểu Mạt cúi đầu: “Em có thể từ chối được không?” Nếu chỉ viết bài thì được, đằng này còn phải liên lạc với quản lý của anh, hện thời gian mang bản thảo tới cho anh xem, Doãn Tiểu Mạt thật sự không có dũng khí.

Tào Tử Di lấy làm lạ: “Chẳng phải em là fan của anh ấy sao?”

“Vâng.” Dù trước kia đã xảy ra chuyện gì, Doãn Tiểu Mạt vẫn không phủ nhận được điều này. Thế nhưng...

“Thế em do dự cái gì?” Tào Tử Di cười. “Doãn Tiểu Mạt, em đừng có nói với chị, em là Diệp Công thích rỗng[2] đấy nhé!”

[2] Ngoài mặt tỏ ra yêu thích nhưng thực chất trong lòng thì không.

Doãn Tiểu Mạt không biết nên giải thích thế nào, cô đâu có thể kiên quyết có bị đánh chết cũng không nhận lời.

Tào Tử Di không còn cách nào, đành hạ lệnh: “Những người khác đều đã được giao công việc hết rồi, em không đi thì chẳng còn ai làm nữa. Không có hình, không kịp đưa vào tạp chí để in ấn, em bảo chị làm sao ăn nói với sếp đây?”

Doãn Tiểu Mạt rụt rè: “Thật sự không thể đòi người được ạ?”

“Không thể.”

Doãn Tiểu Mạt mím môi: “Vậy được, em nhận.”

Cô cầm tập tài liệu ra khỏi phòng. Tào Tử Di cảm thấy rất khó hiểu, rõ ràng đây là chuyện tốt, vì sao Doãn Tiểu Mạt lại tỏ ra đau khổ, miễn cưỡng như vậy?

Doãn Tiểu Mạt ngồi ngầy người trước máy tính.

Nửa năm trước kiên định rời khỏi Ngũ Trác Hiên, không giữ lại cho mình bất cứ một đường lui nào. Cô lấy lý do bận rộn bài vở để xin bà cụ thôi việc gia sư của Lạc Lạc, lần đầu tiên cô phải chấp nhận vay tiền của Hứa Chi Nhiên, sau đó nhờ người tới Ngải Kha trả tiền cho Ngũ Trác Hiên. Cô thậm chí còn chuyển nhà, đổi số điện thoại. Về sau cô mới biết, Ngũ Trác Hiên vốn không hề đi tìm cô, tất cả là do cô tự mình đa tình. Hiện tại, có lẽ anh đã quên sự tồn tại của cô, cô sợ gặp lại anh như vậy rốt cuộc là vì sao?

Nửa năm trở lại đây, cô tiếp tục thực hiện lời hứa, giao tranh về cho La Thu Thu qua thư điện tử, đây bởi vì cô vẫn còn coi anh là thần tượng của mình, sẵn lòng dùng một chút năng lực còn con của mình để giúp đỡ anh. Ngũ Trác Hiên thời gian qua cũng không hề nhắn tin qua weibo cho Trà Chanh Bạc Hà, còn cô vẫn tiếp tục chia sẻ trạng thái của anh, quan tâm tới lịch trình làm việc của anh, thu thập tạp chí có ảnh của anh, chỉ có điều cô không tham gia vào các hoạt động gặp mặt người hâm mộ của Ngũ Trác Hiên nữa.

Hoa Lư Ly từng có ý định để Doãn Tiểu Mạt đảm nhận vị trí hội trưởng câu lạc bộ fan của thành phố S nhưng cô lấy lý do bận công việc mà từ chối. Mỗi lần thông báo có hoạt động, cô cũng viện đủ cớ để thoái thác.

Hoa Lư Ly càng nghĩ càng không hiểu, Ngũ Trác Hiên tới thành phố S làm việc, rõ ràng càng có nhiều cơ hội để gặp gỡ, nhưng vì sao Trà Chanh Bạc Hà lại tỏ ra hồ hững như vậy? Nếu không phải cô vẫn còn vẽ tranh minh họa cho Ngũ Trác Hiên thì có lẽ Hoa Lư Ly đã tưởng rằng cô đã rời khỏi câu lạc bộ fan rồi.

Doãn Tiểu Mạt tốt nghiệp đại học xong, được tòa soạn nhận vào làm chính thức. Một tuần trước khi cô tới làm việc, dự án Paris mà tạp chí hợp tác cùng Ngũ Trác Hiên đã chính thức bắt đầu, Doãn Tiểu Mạt không kịp tham gia, nhưng trong lòng cảm thấy may mắn.

“Tiểu Mạt, đang nghĩ gì thế?” Lư Tinh vỗ đầu cô.

Doãn Tiểu Mạt bước ra khỏi hồi ức, gượng cười.

“Có phải tối qua ngủ không ngon không? Sắc mặt em không tốt lắm.”

Doãn Tiểu Mạt thuận theo câu hỏi mà trả lời: “Vâng.”

“Về nhà nghỉ ngơi sớm chút đi, chị và chị Tử Di sẽ bao che cho em.”

“Như thế không ổn lắm!” Doãn Tiểu Mạt trước giờ là người luôn giữ đúng quy củ, nào dám cả gan làm loạn như Lư Tinh.

“Sợ gì chứ? Nghe chị đi không sao đâu.” Lư Tinh cầm điện thoại và ví tiền trên bàn bỏ vào túi xách của Doãn Tiểu Mạt. “Đi đi, không sao đâu.”

Doãn Tiểu Mạt do dự.

Lư Tinh đẩy cô ra cửa, còn ấn mở thang máy giúp cô. “Về nhà ngủ một giấc đi, em xem em kia, còn trẻ mà mắt đã có quầng thâm rồi đây này.”

Doãn Tiểu Mạt không quá để tâm tới dung mạo của mình, nhưng nghe Luru Tinh nói vậy cũng giật mình nghĩ về nhà sẽ dùng lá trà đắp.

Trên đường, cô nhận được điện thoại của Vu Trụ. “Tiểu Mạt, tối nay đi xem phim nhé, hôm nay bắt đầu công chiếu Nhất kiến chung tình mà Ngũ Trác Hiên đóng vai chính.”

Lòng Doãn Tiểu Mạt chợt bị xáo trộn: “Nghe nói vé rất khó mua phải không?”

“Cậu lo cái gì chứ, giao cho tớ đi.” Trong điện thoại dường như còn truyền qua cả tiếng Vu Trụ vỗ ngực.

Doãn Tiểu Mạt cười khúc khích: “Được.”

“Vậy tan làm tớ đến đón cậu.”

“Không cần đâu, cứ đợi tớ ngoài cửa rạp là được”

“Vậy cũng được, giờ đó có thể sẽ tắc đường, cậu đi tàu điện ngầm sẽ nhanh hơn đấy.”

Hẹn thời gian xong, Doãn Tiểu Mạt cúp máy.

Quãng thời gian đau khổ nhất, khó khăn nhất của Doãn Tiểu Mạt, Vu Trụ luôn ở bên giúp đỡ cô, giúp cô tìm nhà, chuyển nhà. Bởi vì Doãn Tiểu Mạt không muốn giải thích lý do đột nhiên chuyển nơi ở nên Vu Trụ xung phong đứng ra giải thích vì cô muốn tới ở cùng mình, sau đó còn chịu hai cú đấm của Hứa Chi Nhiên. Doãn Tiểu Mạt rất cảm kích Vu Trụ, không còn lạnh nhạt với cậu như trước nữa, thỉnh thoảng cũng nhận lời mời đi chơi cùng cậu.

Vu Trụ lại hâm nóng lòng tin một lần nữa, trong đầu ý nghĩ theo đuổi Doãn Tiểu Mạt lại sục sôi. Chỉ có điều cậu không hành xử khoa trương như trước mà lặng lẽ ở bên cạnh cô, chậm rãi bước vào cuộc sống của cô, khiến cô quen với sự có mặt của cậu.

Doãn Tiểu Mạt về tới nhà liền nằm thư người trên giường, không thể chợp mắt. Thực ra trước đây cô đã thấy trên trang web nội bộ của tòa soạn toàn bộ ảnh chụp và lộ trình chuyến công tác Paris của Ngũ Trác Hiên, nên việc viết bài với cô không hề khó khăn. Vấn đề là cô phải trực tiếp gặp Ngũ Trác Hiên để thảo luận. Trước đây có lần Ngũ Trác Hiên đã gặp rắc rối vì biên tập viết bậy bạ, nên anh quyết định tất cả những bài viết có liên quan tới anh về sau phải do đích thân anh xét duyệt mới được đăng. Doãn Tiểu Mạt hiểu con người Ngũ Trác Hiên, nếu có chỗ nào không ổn anh sẽ sửa ngay tại chỗ.

Nửa năm qua, Ngũ Trác Hiên chủ yếu đặt trọng tâm công việc vào hậu trường, chỉ nhận đóng một bộ phim duy nhất là Nhất kiến chung tình. Doãn Tiểu Mạt vẫn như trước, luôn theo dõi mọi thông tin về Ngũ Trác Hiên, cô không nghe thấy bất cứ tin đồn nào về chuyện Ngũ Trác Hiên và Thẩm Phi Hồng. Thế nhưng như vậy thì sao chứ, chẳng thể hiện được điều gì cả. Năng lực giữ bí mật của anh, cô đã quá rõ, có lẽ vì anh quá yêu Thẩm Phi Hồng, nên bảo vệ cô ấy rất cẩn thận, cũng có thể chính vì Thẩm Phi Hồng mà anh mới tận lực rút lui về phía sau ánh đèn sân khấu, giảm bớt hào quang của mình. Anh vì Thẩm Phi Hồng mới bước chân vào con đường nghệ thuật thì cũng có thể vì cô ấy mà rút lui khỏi giới giải trí. Doãn Tiểu Mạt cô nên vui mừng thay cho anh mới đúng, nhưng vì sao trái tim cô lại khó chịu thế này? Trong ngực cô tựa như có một tảng đá lớn đang đè nặng. Cô tự nhủ, chẳng có gì ghê gớm cả, không làm được tình nhân, cũng lắm thì quay trở lại vị trí người hâm mộ, tiếp tục như trước kia đứng từ xa nhìn anh. Thế nhưng, cô không làm được. Ngũ Trác Hiên đã vững vàng chiếm đóng vị trí quan trọng nhất trong trái tim cô, một khi nhỏ ra, sẽ để lại một lỗ hổng máu chảy đầm đìa. Yêu, hóa ra lại làm người ta tổn thương đến thế. Doãn Tiểu Mạt thực sự hi vọng giá như mình chưa nếm trải qua. Nếu ngay từ lúc bắt đầu cô không có những suy nghĩ không an phận kia thì bây giờ đã không bị thương nặng đến vậy. Cô nên hận Ngũ Trác Hiên, anh cho cô hi vọng, rồi lại giáng một đòn thức tỉnh cô, nhưng thật xót xa, cô hận không nổi, cô chỉ có thể oán hận bản thân không biết cao thấp, ôm mộng tưởng viễn vông, là cô cam tâm tình nguyện lún sâu vào sự ám áp của anh. Thế nên, cô rất sợ gặp lại Ngũ Trác Hiên, sợ lại nhớ tới tình cảm những ngày qua, sợ phát hiện ra bản thân vẫn còn thâm tình với anh, cô càng lo lắng mình sẽ rơi nước mắt trước mặt Ngũ Trác Hiên.

Doãn Tiểu Mạt thờ dài, đến ngày hôm nay cô mới phát hiện, hóa ra nửa năm qua, lòng cô vẫn chưa bình ổn.

Vu Trụ gọi điện thoại tới, Doãn Tiểu Mạt còn đang mơ màng liền giật mình tỉnh lại.

“Tiểu Mạt, tớ đến nơi rồi, cậu đến đâu rồi?” Vu Trụ nói.

Doãn Tiểu Mạt bắt gặp hoảng hốt nói lớn: “Tớ đi ngay đây!”

“Đừng vội, còn nhiều thời gian mà.”

Doãn Tiểu Mạt buộc tóc qua loa rồi vội vàng ra khỏi nhà, giờ tan tầm nên ngoài đường người đông nghịt, mấy lần cô chen lên tàu điện ngầm không được, cuối cùng lại bị người ta xô đẩy lên. Thật không dễ dàng gì mới tới được trước cả rạp chiếu phim, người người tấp nập, còn đông hơn cả trên tàu điện ngầm, quả nhiên Ngũ Trác Hiên vẫn rất được yêu thích, thu hút từ thanh niên mười tám tuổi đến cụ già tám mươi tuổi, giải thưởng được yêu thích nhất hằng năm đúng là không phải hữu danh vô thực. Doãn Tiểu Mạt đứng ngoài cửa rạp bị đám đông chen chúc, không tìm được Vu Trụ, gọi điện thoại cũng không nghe rõ người bên kia nói gì. Cô nghĩ một lúc, đành gửi tin nhắn cho Vu Trụ: “Tớ đợi cậu ở quầy KFC.”

Đúng lúc ấy, đám đông bỗng rối loạn, có người hét lên: “Oa! Ngũ Trác Hiên tới rồi!”

Bây giờ Doãn Tiểu Mạt mới hiểu vì sao buổi công chiếu hôm nay lại đông người đến vậy. Cô đang cố len ra khỏi đoàn người để tới chỗ hẹn Vu Trụ nhưng chông chênh không nổi với những fan cuồng đang hùng hổ xông vào, cơ thể mất kiểm soát đành phải thuận theo dòng người.

Chiếc xe có rèm đen mà Ngũ Trác Hiên ngồi bị vây như nêm cối, tài xe không ngừng hét: “Mọi người tránh xa ra một chút, không thì không mở cửa xe được.” Nhưng không một ai chịu nghe.

“Ngũ Trác Hiên, em yêu anh!” Những tiếng hô vẫn vang lên cao tít tận mây xanh.

Nhân viên bảo vệ được điều động ra mở đường.

Ngũ Trác Hiên xuống xe, anh không đeo kính râm, khoe môi cong lên mang theo nụ cười đẹp mê hồn.

Mọi người lại bắt đầu kích động hét lên: “Đẹp trai quá!”

“Người thật còn anh tuấn, phong độ hơn trên ảnh chụp.”

Doãn Tiểu Mạt chớp mắt. Nửa năm không gặp, anh vẫn như vậy, nhưng vì sao nụ cười của anh lại không xuất phát từ đáy mắt. Anh mỉm cười, nhưng vì sao cô lại nhìn thấy phảng phất một nỗi buồn? Doãn Tiểu Mạt cắn môi, so với cô toàn thân đầy thương tích, anh còn gặp phải chuyện gì không như ý?

Dù bảo vệ đã hết sức ngăn cản nhưng người hâm mộ vẫn không ngừng chen lấn, muốn tới gần Ngũ Trác Hiên hơn, có người muốn được chụp ảnh cạnh anh, có người giơ tay ra nắm lấy tay anh, còn có người chìa giấy bút ra để xin chữ ký. Ngũ Trác Hiên đều không để ý tới, anh biết một khi mình nhượng bộ một người thì toàn bộ cục diện sẽ không thể khống chế. Anh vừa cười vừa gật đầu với mọi người, ánh mắt lướt qua một bóng hình quen thuộc, anh cười chưa chút, vì sao lại là cô? Cô chuyển nhà, đổi số điện thoại chẳng phải vì muốn né tránh anh sao, hôm nay sao cô lại có thể xuất hiện được chứ. Ngũ Trác Hiên thâm cười, tự giấu bản thân giữa cả hoa mắt.

Ngũ Trác Hiên đi về phía cửa, Doãn Tiểu Mạt sợ hãi, cô không thể để anh nhìn thấy mình được, cô còn chưa chuẩn bị tâm lý gặp lại anh. Cô liều mạng trốn ra đằng sau, nhưng mọi người ai nấy đều chen lấn về phía trước, một mình cô không đủ sức chống chọi, lại còn bị xô ngược trở lại. Cô loạng choạng đứng không vững, khi môi sắp kề mặt đất đến nơi, một cánh tay kéo cô lại.

“Oa! Ngũ Trác Hiên thật đẹp trai.”

“Không hổ là Ngũ Trác Hiên, động tác nào cũng đẹp!”

“Nghe nói trước đây anh ấy từng luyện taewondo. Hành động cực lạnh lẹ.”

Bốn mắt nhìn nhau, Doãn Tiểu Mạt lập tức sững người.

Ngũ Trác Hiên buông cô ra, không nhìn cô nữa, khoe miệng vẫn tươi cười, tiếp tục đi vào trong hội trường.

Những người khác cũng nối đuôi nhau mà đi theo.

Doãn Tiểu Mạt bị xô đẩy, nhưng cô đã hoàn toàn không còn cảm giác, chỉ còn nghe thấy bên tai: “Cô gái này đúng là may mắn!”

“Cô ấy vui đến ngẩn người ra kia!”

“Ngờng mộ chết mắt, nếu được Ngũ Trác Hiên đỡ một lần, tớ có chết cũng không tiếc!”

Doãn Tiểu Mạt dờ dẩn, không ngờ trốn tránh đến vậy mà vẫn chạm mặt. Thế nhưng, thái độ của Ngũ Trác Hiên khi nhìn cô, giống như nhìn một người xa lạ vậy, đáy lòng cô lúc này bao nhiêu cảm xúc lẫn lộn.

“Tiểu Mạt, cuối cùng cũng tìm thấy cậu rồi.” Vu Trụ lao tới trước mặt cô, trán đầy mồ hôi.

Doãn Tiểu Mạt vô thức nói: “Ừm, đồng người quá!”

“Chúng mình vào thôi!”

“Tớ đột nhiên không muốn xem nữa.” Doãn Tiểu Mạt ủ rũ.

“Đừng ngốc thế, tớ biết cậu muốn xem bộ phim này từ lâu rồi.” Vu Trụ kéo cô đi vào, soát vé xong còn kích động nói: “Tiểu Mạt, vừa nãy cậu trông thấy Ngũ Trác Hiên chưa? Đây là lần đầu tiên tớ gặp người thật đấy! Cậu cũng thế phải không?”

Doãn Tiểu Mạt ậm ừ lên tiếng đáp lại.

Vu Trụ vẫn hào hứng: “Đúng là rất đẹp trai, rất có phong độ.”

Doãn Tiểu Mạt không biết phải tiếp lời ra sao.

“Tiểu Mạt, cậu đợi tớ một chút, tớ đi mua bỏng ngô.”

“A! Không cần đâu.”

“Tớ biết thừa con gái các cậu đều thích, tớ đi nhanh thôi!” Vu Trụ tươi cười chạy đi.

Lòng Doãn Tiểu Mạt phiền muộn, hai cuống vé trong tay bị cô vò nát thảm hại.

“Áy, Tiểu Mạt, sao em lại ở đây?” Lương Băng không biết từ đâu đi ra, nghi hoặc nhìn cô.

Doãn Tiểu Mạt cười: “Em đi xem phim.”

Lương Băng vô cùng kinh ngạc, chuyện Doãn Tiểu Mạt đột ngột chuyển nhà, đổi số điện thoại, Lương Băng đã nghi ngờ có liên quan tới Ngũ Trác Hiên. Hơn nữa sau đó, Doãn Tiểu Mạt không còn nhắc tới Ngũ Trác Hiên trước mặt cô, càng khiến suy đoán của cô thêm chắc chắn. Có điều, Lương Băng ngại hỏi thẳng Doãn Tiểu Mạt vì sợ nhắc tới chuyện khiến Doãn Tiểu Mạt đau lòng, cũng không thể hỏi Ngũ Trác Hiên, vì anh không hề biết quan hệ giữa cô và Tiểu Mạt. Cô cứ tưởng giữa Ngũ Trác Hiên và Doãn Tiểu Mạt đã không còn liên quan gì nữa, nhưng hôm nay xem ra mọi chuyện không đơn giản như cô nghĩ.

Doãn Tiểu Mạt giơ cuống vé trong tay lên: “Em đi xem phim cùng bạn.”

“Vu Trụ à?”

“Vâng.”

Ấn tượng của Lương Băng về Vu Trụ không đến nỗi, cô cũng nhìn ra được Vu Trụ thực lòng với Tiểu Mạt, nhưng chuyện tình cảm của hai người tự nguyện. Lương Băng không tiện nhúng tay vào.

Vu Trụ cầm hai cốc Coca và một bịch bóng ngô lớn quay lại.

Lương Băng chào Vu Trụ rồi rời đi. Hôm nay là buổi công chiếu đầu tiên, dù Ngải Kha không phải nhà đầu tư của bộ phim này nhưng vì là đối tác của Ngũ Trác Hiên nên Lương Băng đến tham dự để ủng hộ.

Vu Trụ nhìn theo Lương Băng.

Doãn Tiểu Mạt khẽ đẩy Vu Trụ: “Cậu nhìn gì thế?”

“Tiểu Mạt, có chuyện này tớ luôn muốn hỏi cậu.” Vu Trụ ngần ngừ, có vẻ e ngại.

Doãn Tiểu Mạt ngẩng đầu nhìn anh: “Chuyện gì?”

“Công ty Ngải Kha của chị dâu cậu không phải là có mối liên hệ với Ngũ Trác Hiên ư?”

“Đúng vậy, thì sao?”

Vu Trụ băn khoăn: “Theo lý mà nói, cậu nhờ chị ấy mua vé cho rất dễ dàng.” Vẫn còn một câu nữa Vu Trụ không nói là nếu nhờ Lương Băng, còn có thể được ngồi ở hàng ghế đầu, còn Vu Trụ cho dù có mua được vé thì cũng chỉ ngồi hàng ghế sau mà thôi. Cậu hoàn toàn không hiểu vì sao Doãn Tiểu Mạt có lựa chọn tốt như vậy mà lại không dùng.

Doãn Tiểu Mạt thờ ơ hát ra, cố gắng nói bằng giọng điệu nhẹ nhàng nhất. “Vu Trụ, có phải cậu không muốn mua vé giúp tớ? Nếu thật sự không muốn thì cũng không sao, cùng lắm thì lần sau tớ tự đi xếp hàng.”

Vu Trụ cuống quýt xua tay: “Đương nhiên không phải, tớ cầu còn không được! Việc đây là của tớ, cậu không đoạt đi được đâu.”

Doãn Tiểu Mạt cười: “Sắp chiếu rồi, mau vào trong đi.”

Vu Trụ hiền lành nhưng không hề ngốc, Doãn Tiểu Mạt đang lảng tránh như vậy càng khiến cậu cảm thấy có vấn đề. Có điều, Doãn Tiểu Mạt đã không muốn nói thì một từ cậu cũng không nói thêm.

Đề tài bộ phim này không mới mẻ, nội dung kể về một đôi nam nữ trong một lần tụ tập với bạn bè đã nhất kiến chung tình, sau đó là quãng thời gian yêu đương nồng thắm. Nhưng vì tính cách hai người khác biệt quá lớn, gia cảnh cũng không tương xứng, những ngọt ngào ban đầu dần dần trở thành những trận cãi vã hàng ngày, cuối cùng họ quyết định chia tay trong hòa bình. Chớp mắt một cái đã năm năm trôi qua, hai người đều từng có đối tượng qua lại nhưng không thể tìm được thứ cảm giác khắc cốt ghi tâm trước kia. Rồi họ trùng phùng, khi ấy, họ mới phát hiện hóa ra đối phương chính là người hợp với mình nhất, cuối phim đương nhiên là một cái kết đoàn viên tốt đẹp, lấy đi rất nhiều nước mắt của người xem. Diễn xuất của Ngũ Trác Hiên lại càng chiếm được sự tán thưởng của mọi người.

Vu Trụ vô cùng kinh ngạc khi trông thấy khuôn mặt đầm nước mắt của Doãn Tiểu Mạt. “Kiểu phim ấy mà cũng khiến cậu khóc thành ra thế này sao?” Vu Trụ lấy khăn giấy lau nước mắt cho cô.

Không rõ là cảm động vì tình tiết bộ phim hay vì nhìn thấy những cảnh thâm tình của Ngũ Trác Hiên, Doãn Tiểu Mạt chợt hoài niệm tới tình yêu đã lụi tàn của mình. Cô dụi mắt: “Đừng cười tớ, đâu phải mỗi mình tớ khóc!”

Những cô gái có mặt trong rạp phim đều nước mắt vòng quanh, Vu Trụ lẩm bẩm một mình: “Con gái các cậu quả nhiên dễ bị làm cho xúc động.”

Doãn Tiểu Mạt kinh ngạc nhìn mọi người xung quanh vẫn đang ngồi bất động: “Chẳng phải hết phim rồi ư? Sao không ai ra về thế?”

“Hình như còn có tiết mục rút thăm may mắn. Chắc là Ngũ Trác Hiên cũng sẽ lên nói vài câu, nếu không thì đã không đích thân tới đây.”

“À.” Đã đến thì ắt là có việc rồi.

Ngũ Trác Hiên bước lên sân khấu, cả khán phòng lập tức ồn ào. Hóa ra anh ngồi ở hàng ghế cuối cùng, chẳng trách Doãn Tiểu Mạt không nhìn thấy. Hàng ghế cuối... Doãn Tiểu Mạt giật mình, vừa rồi Vu Trụ lau nước mắt giúp cô chẳng phải anh ấy cũng trông thấy ư? Nhưng ý nghĩ ấy lập tức bị cô xua đi, Ngũ Trác Hiên sao có thể để ý tới cô chứ. Lùi một vịn bước chân, dù anh có thấy cô thì sao? Hai người sớm đã chẳng còn quan hệ gì nữa rồi.

“Cám ơn mọi người đã tới xem buổi công chiếu đầu tiên.” Ngũ Trác Hiên nói lời dạo đầu, sau đó câu thứ hai đã trực tiếp đi thẳng vào vấn đề chính: “Không làm lỡ thời gian của mọi người nữa, chúng ta rút thăm thôi.”

Khán phòng nổi lên tràng cười rộn rã.

Doãn Tiểu Mạt cũng bật cười theo.

Vu Trụ nhếch miệng: “Ngũ Trác Hiên đúng là rất hài hước!”

Doãn Tiểu Mạt nghĩ bụng: Anh ấy có lúc hóm hỉnh, nhưng cũng có lúc nghiêm túc, những thứ khác còn chưa kịp để cô khám phá ra thì đã...

Phần thưởng rất có giá trị, giải khuyến khích là một tấm ảnh của Ngũ Trác Hiên, giải ba là một đĩa VCD và giải nhì là một chiếc Ipad mini, tất cả đều có chữ ký của anh. Sau khi công bố kết quả, những người trúng thưởng sẽ cầm cuống vé đến nhận quà. Mỗi lần Ngũ Trác Hiên đọc lên một con số đều xuất hiện một tiếng thét chói tai vang lên đầy sung sướng xen vào những tiếng thở dài than vãn.

“Tiếp theo sẽ rút thăm tìm người trúng giải nhất, chỉ có một người duy nhất nhưng sẽ được nhận toàn bộ phần quà của ba giải kia.” Ngũ Trác Hiên mỉm cười: “Hơn nữa...”, anh ngừng lại gây tò mò, đợi mọi người tập trung lắng nghe mới nói tiếp: “Tôi sẽ mời người đó lên đây và đích thân trao giải.”

“Em! Em! Em!”

“Oa! Phần quà không quan trọng, quan trọng là được đích thân Ngũ Trác Hiên trao!”

“Cầu trời là mình!”

Vu Trụ cười: “Nếu người trúng là tớ, tớ sẽ tặng lại cơ hội này cho cậu.”

Doãn Tiểu Mạt cũng cười đáp lại: “Cậu may mắn thế sao?”

“Biết đâu được đấy!” Vu Trụ bỗng nhiên cầm lấy tay cô. “Hay là chúng mình đánh cược?”

Doãn Tiểu Mạt rút tay ra: “Cược gì?”

“Nếu thật sự người trúng là tớ, cậu đồng ý làm bạn gái của tớ?”

“Đừng có đùa như thế!” Doãn Tiểu Mạt nói với vẻ mặt tự nhiên.

Vu Trụ hất hăng thu tay về.

Doãn Tiểu Mạt chỉ có thể duy trì sự im lặng.

“Ghé 4 hàng 18.” Ngũ Trác Hiên rút cuộc cũng thông báo con số mà mọi người đều đang trông đợi.

Những tiếng ồ vang lên trong tiếng cười, nhưng lại không có tiếng thét chói tai như vừa rồi, không một ai nhúc nhích.

“Ấy! Ghé 4 hàng 18 không có ai ngồi sao? Rõ ràng là cả rạp đều kín chỗ mà!” Ngũ Trác Hiên pha trò: “Hay là đi WC rồi?”

Cả khán phòng cười ầm.

Mọi người đều phóng ánh mắt về vị trí của Doãn Tiểu Mạt, bên cạnh cũng có người gọi cô: “Này bạn không phải đang ngồi ghế số 4 đấy sao?”

Doãn Tiểu Mạt giật mình như tỉnh khỏi giấc mộng, là cô ư? Tinh thần cô vốn không tập trung vào chuyện giải thưởng, thế nên cũng không chú ý tới vị trí ngồi của mình.

“Đây là cô gái lúc nãy suýt ngã được Ngũ Trác Hiên đỡ ngoài cửa rạp phải không? Đúng là có duyên!” Có người nhỏ giọng nói.

“Cô ấy vẫn còn ngồi ngây ngốc ở đấy làm gì thế?”

“Định từ bỏ đây à?”

Ngũ Trác Hiên cười vui vẻ: “Xin mời vị khán giả may mắn hôm nay lên sân khấu.”

Vu Trụ đẩy Doãn Tiểu Mạt: “Còn không đi nhận quà đi?”

Doãn Tiểu Mạt không hề có ý nghĩ không lên sân khấu, nhưng sự chần chừ của cô trong mắt mọi người lại có nghĩa là từ chối, làm vậy chẳng phải sẽ khiến Ngũ Trác Hiên khó xử sao. Cô mím môi, chậm rãi rời khỏi ghế, sắc mặt đông cứng.

Ngũ Trác Hiên nhìn theo cô từng bước từng bước một đi về phía trước, tâm trạng phức tạp không diễn tả được thành lời. Cô dường như gầy hơn nửa năm trước rất nhiều.

Giây phút này, trong mắt Doãn Tiểu Mạt chỉ có một mình Ngũ Trác Hiên. Cô nỗ lực điều hòa nhịp thở, bình ổn tâm trạng, miễn cưỡng mỉm cười, dù nụ cười ấy khó coi hơn cả khi cô khóc, Doãn Tiểu Mạt cũng cố chấp nhận.

Ngũ Trác Hiên còn chưa nói gì, lúc này người dẫn chương trình im lặng nãy giờ bỗng lên tiếng: “Muốn có được phần thưởng này cũng không phải dễ dàng, trước hết tôi xin phép được hỏi bạn gái may mắn này mấy câu.”

Doãn Tiểu Mạt gật đầu.

“Bạn là fan của Ngũ Trác Hiên phải không?”

“Đương nhiên.”

“Hâm mộ anh ấy bao lâu rồi?”

“Mười năm.”

Người dẫn chương trình đột ngột chuyển chủ đề: “Đĩa đơn đầu tay của anh ấy là bài hát nào? Album nhạc đầu tay của anh ấy tên là gì? Bộ phim đầu tiên anh ấy đã tham gia là phim nào? Bạn diễn nữ chính là ai?”

Doãn Tiểu Mạt trả lời từng câu một.

“Đáp án rất chính xác, nhưng chỉ mấy câu này cũng không có gì ngạc nhiên, tôi còn muốn kiểm tra bạn một chút!” Người dẫn chương trình cố tình làm khó: “Ngũ Trác Hiên đóng rất nhiều phim, hát rất nhiều bài, vậy bạn có biết anh ấy thích nhất bộ phim nào, bài hát nào không?”

Doãn Tiểu Mạt không cần nghĩ, trả lời ngay.

Chỉ có điều, câu hỏi này người dẫn chương trình cũng không dám chắc đáp án, anh ta liếc nhìn Ngũ Trác Hiên.

Ngũ Trác Hiên khẽ gật đầu. Bản thân anh cũng bất ngờ, trước đây khi tham gia một cuộc phỏng vấn, anh đã được người ta hỏi ba câu này, anh đã trả lời. Nhưng chuyện xảy ra cũng khá lâu rồi, hơn nửa đoạn clip phỏng vấn đó về sau vì nhiều trục trặc mà không được chiếu công khai, rất ít người biết đến, ngoại trừ những fan lâu năm hoặc những người thật lòng quan tâm tới anh. Nửa năm trước, vì cho rằng Doãn Tiểu Mạt cố tình tiếp cận mình nên anh đã phủ nhận luôn chuyện cô là fan của mình, nhưng bây giờ nghĩ lại mới biết, hóa ra, bản thân đã trách lầm cô.

“Quả nhiên là fan có thâm niên, phần quà này thuộc về bạn rồi!” Người dẫn chương trình lại ra hiệu cho Ngũ Trác Hiên trao thưởng.

Doãn Tiểu Mạt cúi đầu, nhận lấy phần quà từ tay Ngũ Trác Hiên: “Cảm ơn!”

“Em xứng đáng!” Ngũ Trác Hiên khẽ nói.

Doãn Tiểu Mạt không dám nhìn anh, đầu vẫn cúi xuống.

“Xem ra bạn nữ này đang mắc cỡ, anh xem mặt cô ấy đã đỏ bừng lên rồi kìa!” Người dẫn chương trình cười.

Ngũ Trác Hiên cũng cười theo hưởng ứng.

“Mời bạn trở về chỗ ngồi!”

Doãn Tiểu Mạt như nhận được lệnh đặc xá, lập tức quay lưng xuống khỏi sân khấu.

Cô vội vàng bỏ chạy như thế khiến Ngũ Trác Hiên có cảm giác mất mát.

Doãn Tiểu Mạt đón nhận ánh mắt ngưỡng mộ xen lẫn đổ kỵ của mọi người, trong lòng bồn chồn đứng ngồi không yên.

Cũng may lúc này người dẫn chương trình tuyên bố buổi công chiếu kết thúc, nhắc những khán giả trúng thưởng đi nhận quà.

Doãn Tiểu Mạt vội kéo Vu Trụ ra ngoài.

Ánh mắt của Ngũ Trác Hiên vẫn chưa từng rời khỏi Doãn Tiểu Mạt, nhưng anh ngụy trang rất tốt, không một ai nhận ra, ngoại trừ Lương Băng.

Phản ứng của Doãn Tiểu Mạt, biểu hiện của Ngũ Trác Hiên, còn có hành động mờ ám của hai người đều không thoát khỏi mắt Lương Băng. Cô vẫn luôn lơ mơ cảm nhận được giữa họ đã xảy ra chuyện gì đó, có lẽ cô có thể làm gì đó để kích thích bọn họ.

Giọng hát trầm bổng của Tô Vĩnh Khang vang lên. Muốn quên em đi nhưng sao thật khó, cơn gió hoài niệm cứ vẫn vương trong lòng anh...

Ngày hôm sau, khi kết thúc cuộc họp về kế hoạch công việc quý tới, Lương Băng đợi mọi người ra về hết mới nói với Ngũ Trác Hiên: “Có chuyện muốn hỏi anh.”

Ngũ Trác Hiên cười: “Còn phải rào chắn trước sau với tôi làm gì!”

Lương Băng thăm dò: “Anh còn nhớ nửa năm trước anh tìm trợ lý không?”

“Nhớ!” Ngũ Trác Hiên nheo mắt: “Sao thế?”

“À tôi đột nhiên nhớ đến chuyện này, lúc đó anh đợi sau nửa năm gọi điện lại hỏi cô gái đó, bây giờ thì sao?” Lương Băng làm ra vẻ thuận miệng nhắc tới.

Ngũ Trác Hiên nhướn mày, trả lời qua loa: “Ồ, cô không nói thì suýt nữa tôi cũng quên mất chuyện này. Vậy thì cô hỏi ý cô gái đó xem sao.”

Vừa này còn nói nhớ, thế mà giờ đã nói suýt quên, quả nhiên, hẳn là chuyện liên quan tới Doãn Tiểu Mạt, Ngũ Trác Hiên liền phạm sai lầm chông chênh. Lương Băng biết thừa lỗ hổng ở đâu: “Được, vậy đợi tôi liên lạc với cô gái đó rồi sẽ báo lại tình hình với anh.”

“Cũng không cần đặc biệt báo lại với tôi đâu.” Ngũ Trác Hiên có vẻ không mấy quan tâm, nhưng thật ra không che giấu nỗi sự mong ngóng trong đáy lòng. Lương Băng nhìn vậy càng thấy buồn cười.

Ngũ Trác Hiên quay về phòng làm việc, lôi một chiếc di động từ trong ngăn kéo ra. Anh cẩn thận lau màn hình rồi mở danh bạ, bên trong chỉ lưu duy nhất một số điện thoại. Hơn nữa, đó cũng là người duy nhất biết số điện thoại này của anh. Nhưng nửa năm qua, chiếc di động này chưa hề đổ chuông.

Ngũ Trác Hiên thờ dài.

Anh thường xuyên vào xem weibo của Doãn Tiểu Mạt, biết cô mỗi ngày đều đi học, đều làm thêm, cuộc sống vô cùng bận rộn. Dường như những ngày không có anh, cô vẫn sống rất tốt. Anh không gửi tin nhắn riêng qua weibo cho cô nữa, không phải vì căm hận cô, mà vì anh nhất gan. Anh cũng có những lúc suy tính thiệt hơn, khi hai người còn ở bên nhau, Doãn Tiểu Mạt chẳng hề có tình cảm thật sự với anh, anh còn có tự tôn của mình, thà rằng buông xuôi chứ không chịu miễn cưỡng. Thế nhưng, những lời của Doãn Tiểu Mạt hôm nay, khiến anh đột ngột cảm thấy phải có một sự thay đổi. Anh còn chưa hết cơ hội, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Gặp Ai Giữa Ngã Rẽ Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Người anh yêu nhất chỉ có em

Lương Băng không hề gọi điện hỏi Doãn Tiểu Mạt, mà đợi hai ngày sau tìm gặp Ngũ Trác Hiên.

“Cô gái ấy từ chối rồi.” Lương Băng đi thẳng vào vấn đề.

Lòng Ngũ Trác Hiên chợt chùng xuống, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra bình thản: “Ồ, vậy thì thôi.”

“Thật sự thôi?” Lương Băng cười gian xảo.

“Không thôi thì còn làm gì được nữa? Cô có cách khác à?” Trong khi Lương Băng thử thăm dò Ngũ Trác Hiên thì Ngũ Trác Hiên cũng thăm dò ngược lại cô.

“Tôi làm sao mà có cách được chứ!” Lương Băng thành thật nói, Doãn Tiểu Mạt dù vẻ ngoài mềm yếu nhưng nội tâm rất kiên quyết.

Ngũ Trác Hiên và Lương Băng nhìn nhau.

Lương Băng nhún vai, biểu hiện sự bất lực.

Ngũ Trác Hiên đắm chiêu, anh còn một đòn cuối cùng chưa ra tay, nhưng chưa đến lúc thích hợp anh sẽ không dùng tới.

Doãn Tiểu Mạt chỉ mất một buổi tối đã viết xong bài. Bước tiếp theo là phải liên lạc với La Thu Thu. Cô ngồi trong nhà chần chừ rất lâu mới quyết định

gọi điện thoại.

“Xin chào, tôi là La Thu Thu.”

“Chào chị, em ở tạp chí Duyệt Quân, em muốn hẹn trước với anh Ngũ, xem khi nào anh ấy có thời gian xem bản thảo.” Doãn Tiểu Mạt căng thẳng, nói lắp bắp ngắt quãng mấy lần.

“Bây giờ anh ấy đang rảnh, chị có thể qua luôn không?”

Bây giờ? Chín giờ tối? Doãn Tiểu Mạt do dự.

“Mai anh ấy phải rời khỏi thành phố S, nửa tháng sau mới quay lại.” La Thu Thu tốt bụng giải thích.

Doãn Tiểu Mạt cuống cuống: “Vậy chị nói địa chỉ đi, em tới ngay đây!”

Nửa tháng, đùa kiểu gì vậy trời? May mà tối nay cô gọi điện thoại, nếu không thì mai sẽ bị sa thải khỏi tạp chí mất.

La Thu Thu nói địa chỉ, đây chính là câu lạc bộ tư nhân mà trước kia Ngũ Trác Hiên từng đưa cô tới ăn cơm một lần, cô còn nhớ ông chủ tên là Phạm Phiến.

“Lúc nào tới, chị gọi điện cho tôi để tôi ra đón!”

“Vâng.”

Doãn Tiểu Mạt in bản thảo ra, bắt taxi đi thẳng tới địa điểm hẹn.

Trên đường có vài đoạn tắc đường, lòng cô nóng như lửa đốt, sợ Ngũ Trác Hiên đợi lâu quá lại bỏ đi, cô không thể giao bản thảo cho Tào Từ Di.

Cuối cùng vẫn kịp đến nơi trong vòng nửa tiếng, Doãn Tiểu Mạt lau mồ hôi, đang định gọi điện cho La Thu Thu thì một nhân viên phục vụ trẻ tuổi đi đến, lịch sự hỏi: “Xin hỏi cô là cô Doãn phải không?”

“Phải.”

“Mời cô đi theo tôi.”

Anh ta đi đằng trước dẫn đường, đưa Doãn Tiểu Mạt lên phòng VIP trên tầng hai.

La Thu Thu lúc ấy vẫn còn lo Doãn Tiểu Mạt bị chặn ngoài cửa, hoàn toàn không biết Ngũ Trác Hiên đã sắp xếp người đón trước. Anh đứng bên cửa sổ, khi thấy Doãn Tiểu Mạt xuống taxi, anh lập tức gọi người ra đón cô. La Thu Thu rất tò mò về Doãn Tiểu Mạt, không biết đó là cô gái như thế nào mà lại có ma lực lớn đến vậy, thu hút được toàn bộ sự chú ý của Ngũ Trác Hiên.

Nhân viên phục vụ gõ cửa: “Anh Ngũ, cô Doãn tới rồi!”

“Vào đi!”

Nghe thấy giọng nói ấm áp thân thuộc ấy, trái tim Doãn Tiểu Mạt lại đập rộn ràng.

Vừa trông thấy Doãn Tiểu Mạt, La Thu Thu liền có cảm giác rất quen: “A! Bạn này chẳng phải là cô gái may mắn được giải nhất hôm nọ ư?” Buổi công chiếu đó vì có việc bận nên La Thu Thu không thể tới tham dự, sau đó cô có xem lại qua video, nên rất có ấn tượng với Doãn Tiểu Mạt.

Doãn Tiểu Mạt gật đầu.

Ngũ Trác Hiên đảo mắt qua La Thu Thu, cô lập tức hiểu ý nói: “Sếp, nhà em có việc, em về trước nhé!”

“Được.”

La Thu Thu trước khi đi còn ném lại một cái nhìn đầy mờ ám rồi mới xách túi thông thả rời khỏi phòng.

Cô ấy vừa đi, cả căn phòng rộng lớn chỉ còn lại Doãn Tiểu Mạt và Ngũ Trác Hiên, nhưng không ai lên tiếng, bầu không khí chột ròi vào bế tắc, có phần tê nhạt.

Doãn Tiểu Mạt nghĩ, nếu mình còn không mở miệng thì e rằng anh ấy cũng dự định tiếp tục trầm mặc thế này. Cuối cùng, cô đành nói: “Anh Ngũ, mời anh xem qua bản thảo!”, rồi cô đưa bằng hai tay ra.

Ngũ Trác Hiên nhận lấy. “Em gọi anh là gì?”, giọng nói lạnh lùng vang lên.

“Anh Ngũ...” Có chỗ nào sai sao? Doãn Tiểu Mạt không nghĩ như vậy.

Ngũ Trác Hiên vứt tập tài liệu lên bàn.

Doãn Tiểu Mạt lần đầu tiên thấy anh nổi giận, thật sự hoảng sợ.

Ngũ Trác Hiên không biết vì sao mình lại phản ứng như vậy, trước giờ anh vẫn luôn tiết chế được bản thân, chưa bao giờ có biểu hiện thất thố, nhưng Doãn Tiểu Mạt lại có thể dễ dàng thổi bùng lên ngọn lửa giận dữ trong lòng anh.

“Ngồi đi.” Về mặt anh vẫn rất khó coi.

Doãn Tiểu Mạt thấp thỏm ngồi xuống ghế.

Ngũ Trác Hiên bỗng thấy không nỡ nhìn cô như vậy, anh dịu giọng nói: “Uống gì?”

“Không cần đâu.”

Ngũ Trác Hiên hỏi lại: “Uống gì?”

“Em không khát.”

Ánh mắt Ngũ Trác Hiên dán lên người cô, Doãn Tiểu Mạt vội nói: “Tùy ý.”

“Đây là đồ uống độc quyền của Phạm Phiên, cậu ta không có đây, sợ là không đáp ứng được yêu cầu của em.”

Doãn Tiểu Mạt cười, đáy mắt long lanh như nắng xuân.

Ngũ Trác Hiên gọi cho cô một ly nước cam tươi: “Uống tạm vậy nhé!”

“Cảm ơn.”

Cô ấy sao lại khách khí đến vậy? Tâm tình mới tốt lên được một chút của Ngũ Trác Hiên lại vì thế mà rớt xuống đáy cốc.

Bầu không khí lại lâm vào trạng thái gượng gạo.

Doãn Tiểu Mạt nhớ rõ mục đích hôm nay mình tới đây, hơn nữa còn quán triệt từ đầu tới cuối, cô nhỏ giọng nói: “Phiên anh xem bản thảo xem có vấn đề gì không?”

“Doãn Tiểu Mạt, giữa anh và em ngoài công việc ra thì hình như không có chuyện gì khác để nói à?” Ngũ Trác Hiên nhú mày, cố gắng kiềm chế cơn giận, trong ngực từng trận sóng cuộn trào.

Doãn Tiểu Mạt ngây người, cô còn có thể hi vọng giữa hai người nói chuyện gì ngoài công việc nữa đây? Nửa năm trước, tình cảm của họ đã giống như ngôi sao non chưa từng nổi lên đã tắt ngấm.

“Không cần xem, em về đi.” Ngũ Trác Hiên bình tĩnh đến mức lãnh đạm.

Đang đuổi mình đi sao? Doãn Tiểu Mạt đương nhiên không chịu nghe, cô mím môi: “Anh đừng làm khó em, nếu không có cái gật đầu của anh, em không thể giao bản thảo cho chủ biên.”

“Ý của anh là anh tin em, cứ đăng bài này đi.”

“À...” Doãn Tiểu Mạt hoàn toàn không ngờ lại được thông qua dễ dàng như vậy.

“Còn không đi sao? Không sợ anh đổi ý à?” Ngũ Trác Hiên nhướn mày.

Doãn Tiểu Mạt vội vội vàng vàng bỏ lại câu “cảm ơn” rồi ra về.

Ngũ Trác Hiên châm một điếu thuốc, làn khói trắng vẫn vút tan biến, chỉ còn lại gương mặt cô đơn của anh.

Doãn Tiểu Mạt vừa xuống tầng dưới thì bắt gặp Phạm Phiên.

“Doãn Tiểu Mạt!” Anh gọi cả họ lẫn tên cô, đủ thấy ấn tượng lần trước khắc sâu thế nào.

“Hi!”

Phạm Phiên quan sát cô từ đầu tới chân: “Sao không ngồi chơi lâu một chút?”

Doãn Tiểu Mạt im lặng, không biết nên trả lời thế nào.

May mà Phạm Phiên không làm khó cô, anh ta cười: “Có dịp thì tới chơi nhé!”

Doãn Tiểu Mạt lại không biết nói gì cho phải.

Một cô gái ngay cả những lời nói xã giao bình thường cũng không biết, sao có thể âm mưu được chuyện gì chứ, Phạm Phiền tuyệt đối không tin. Anh cũng đã nói với Ngũ Trác Hiên điều này, anh tin tưởng vào mắt nhìn người của mình, Doãn Tiểu Mạt nhất định là một người trong ngoài như một.

Phạm Phiền vào phòng VIP, rút điều thuốc trong tay Ngũ Trác Hiên ra: “Hút ít thôi.”

Bóng hình Doãn Tiểu Mạt chìm vào trong đêm đen, Ngũ Trác Hiên mất hứng ngồi xuống.

Phạm Phiền vỗ vai anh: “Tớ vừa thấy Doãn Tiểu Mạt.”

“VẬY À?” Ngũ Trác Hiên thờ ơ.

“Vẫn một câu cũ. Cô gái ấy xứng đáng để cậu đối đãi thật lòng.”

Ngũ Trác Hiên cười khỏ, Doãn Tiểu Mạt hiện giờ chỉ muốn trốn tránh anh, anh còn có thể làm gì?

Phạm Phiền nói bằng ngữ điệu của người từng trải: “Đừng để bản thân phải hối hận.”

Ngũ Trác Hiên biết chuyện Phạm Phiền từng có một cô bạn gái thân thiết, về sau vì một vài nguyên nhân mà hai người không thể đến được với nhau. Phạm Phiền rất hối hận năm xưa đã không kiên trì, nhưng hiện tại anh ta lại không đủ dũng khí để đi tìm người ấy. Ngũ Trác Hiên gật đầu với Phạm Phiền, anh nhất định sẽ không giẫm lên vết xe đổ một lần nữa.

Ba ngày sau khi trở lại thành phố S, Ngũ Trác Hiên muốn kiểm soát gấp Doãn Tiểu Mạt, La Thu Thu gọi điện mời tạp chí Duyệt Quán, nhưng bất ngờ nhận được tin Doãn Tiểu Mạt bị sa thải, lý do là tự ý nghỉ làm.

Ngũ Trác Hiên cau mày, đối với một người luôn đặt công việc lên vị trí hàng đầu, làm việc luôn cẩn trọng tỉ mỉ như Doãn Tiểu Mạt, đây rõ ràng là một cú đá kích lớn.

“Chuyện xảy ra khi nào?”

“Sáng nay.”

Ngũ Trác Hiên rất sợ Doãn Tiểu Mạt không chịu nổi cú sốc này, muốn đi tìm gặp cô, nhưng lại không biết cô ở đâu. Huống hồ, nếu anh xuất hiện vào thời điểm nhạy cảm này, chỉ sợ Doãn Tiểu Mạt lại càng cảm thấy khó xử. Ngâm nghĩ một hồi, Ngũ Trác Hiên nói: “Em nói với bên tạp chí, cô ấy không tự ý nghỉ việc, cô ấy ở chỗ anh viết bản thảo, do anh yêu cầu cô ấy tới.”

“Ừm, thời gian có thể trùng khớp.” La Thu Thu tính toán một chút, trước sau chênh lệch ba ngày, nếu nhất định phải làm như vậy thì cũng không phải là không thể.

Ngũ Trác Hiên trầm mặc: “Em đi lo liệu đi.”

Lúc bị sa thải, Doãn Tiểu Mạt không hề rơi một giọt nước mắt, cũng không giải thích, hôm ấy đúng là cô đã bỏ về sớm. Có trách thì chỉ có thể trách cô xui xẻo, người của bộ phận nhân sự tới kiểm tra đột xuất, cô lại không có lịch ra ngoài phỏng vấn, dù Tào Tử Di và Lưu Tinh đã làm mọi cách che giấu giúp cô nhưng không thể khiến vị thanh tra nhân sự thiết diện vô tư kia động lòng.

Lưu Tinh khóc thút thít nói: “Xin lỗi Tiểu Mạt, đều tại chị, không biết lại xảy ra chuyện này.”

Doãn Tiểu Mạt an ủi cô: “Không thể trách chị được, chị cũng là vì muốn tốt cho em thôi mà.”

Lưu Tinh có ý tốt, hơn nữa bình thường cô ấy cũng hay trốn việc, chơi bời nhõ nhảnh, chẳng có ai tới kiểm tra, ai ngờ lần này lòng tốt lại khiến sự việc biến thành tội tệ, hối hận thì đã muộn. Lưu Tinh kéo tay áo Doãn Tiểu Mạt: “Chị mời em ăn cơm nhé, coi như chị chuộc tội.”

“Đừng ngốc thế, chị còn nhiều việc phải làm, về sau em cũng không thể giúp đỡ chị được, chị mau về làm việc tiếp đi!” Doãn Tiểu Mạt ôm lấy Lưu Tinh.

Tào Tử Di cũng tỏ ra nuối tiếc, Doãn Tiểu Mạt thật sự là nhân tài, không ngờ lại vì một chuyện vặt vãnh này mà bị sa thải, nhưng cô cũng không quá đau buồn, cô tin tưởng đã là vàng thì ở đâu cũng tỏa sáng.

“Tiểu Mạt, chút khó khăn còn con này không thấm vào đâu hết, chị quen rất nhiều chủ biên tạp chí, đợi chị sắp xếp phỏng vấn giúp em.”

“Cảm ơn chị Tử Di.” Doãn Tiểu Mạt ôm hộp các tông buồn bã rời khỏi văn phòng.

Bề ngoài cô tỏ ra thân nhiên, an ủi Lưu Tinh, nhưng trong lòng cô rất khó chịu. Cô đã làm việc ở tạp chí này tám tháng, quan hệ với đồng nghiệp rất thân thiết, đã nảy sinh cảm tình, trước giờ cô chưa từng nghĩ mình sẽ rời khỏi đây bằng cách này. Nửa năm trước thôi việc gia sư, cô hoàn toàn sống dựa vào việc vẽ tranh minh họa ở tòa soạn mà sinh sống, thật không dễ dàng gì mới tốt nghiệp được, vậy mà mới làm chính thức được hai tháng đã phải buồn bã ra đi. Cô không cam lòng, nhưng không cam lòng vẫn vô dụng. May mà bây giờ không phải lo học phí nữa, tiền tiết kiệm còn một ít, có điều, khoản nợ vay Hứa Chi Nhiên có lẽ phải kéo dài thêm chút thời gian.

Tạm thời Doãn Tiểu Mạt không muốn về nhà, cô ngồi ở quán Starbucks dưới tầng trệt. Nam nữ quần áo chỉnh tề đi qua đi lại, thoạt nhìn ai nấy đều bận rộn. Một người đàn ông đi qua cô, nói giọng Quảng Đông lưu loát, vừa mở miệng liền bàn chuyện làm ăn mấy chục triệu tệ, còn cô thì vẫn đang phiền muộn vì kế sinh nhai.

“Tiểu Mạt?” Một giọng nói dịu dàng vang lên trên đỉnh đầu cô.

“Chị Phi Hồng...” Doãn Tiểu Mạt kinh ngạc.

Thẩm Phi Hồng tươi cười nói: “Chị có thể ngồi cùng không?”

Doãn Tiểu Mạt gật đầu.

“Em...” Thẩm Phi Hồng chú ý tới hộp các tông bên cạnh cô.

Doãn Tiểu Mạt gượng gạo nói với Thẩm Phi Hồng chuyện mình vừa bị đuổi việc.

Thẩm Phi Hồng là người từng trải, dù Doãn Tiểu Mạt không nói cô cũng nhìn ra được. Trước đây Doãn Tiểu Mạt viện cớ bàn chuyện bài vở, không tới làm người mẫu thử trang phục nữa, cô cũng không miễn cưỡng, sau đấy Ngũ Trác Hiên lại rất ít khi nhắc tới Doãn Tiểu Mạt, cô đã có dự cảm không tốt, mơ hồ cảm nhận được chuyện này có liên quan tới mình. Trước khi chưa rõ nguyên nhân, cô không tiện đi tìm Doãn Tiểu Mạt giải thích, thế nên cứ chần chừ suốt nửa năm qua. Thẩm Phi Hồng mỉm cười: “Gần đây em thế nào?”

“Vẫn tốt ạ.” Doãn Tiểu Mạt vô thức vuốt ve cốc cà phê, ở trước mặt một người nổi bật như Thẩm Phi Hồng, Doãn Tiểu Mạt luôn cảm thấy mặc cảm tự ti.

Thẩm Phi Hồng lục trong điện thoại một hồi, tươi cười giơ đến trước mặt Doãn Tiểu Mạt: “Đẹp trai không?”

Trong ảnh là một chàng trai ngoại quốc trẻ tuổi, đôi mắt xanh ngọc bích, nhìn qua có vẻ ít hơn Thẩm Phi Hồng một, hai tuổi. Doãn Tiểu Mạt tò mò hỏi: “Anh ấy là...?”

Thẩm Phi Hồng vô tư nói: “Chồng sắp cưới của chị.”

Doãn Tiểu Mạt ngây người.

“Bọn chị không xứng đôi à?”

“Rất xứng... nhưng mà...” Doãn Tiểu Mạt nghĩ không ra, chẳng phải Thẩm Phi Hồng và Ngũ Trác Hiên mới là một đôi ư?

Khóe miệng Thẩm Phi Hồng cong lên: “Nhưng cái gì?”

Doãn Tiểu Mạt nhìn thấy nụ cười lấp lánh trong khóe mắt Thẩm Phi Hồng, cô mím môi, cụp hàng mi xuống.

“Em muốn hỏi về Ngũ Trác Hiên à?”

Doãn Tiểu Mạt vô thức gật đầu, rồi lại lắc đầu.

Thẩm Phi Hồng vỗ mu bàn tay cô: “Người anh ấy thích là em.” Là một người thông minh, Thẩm Phi Hồng từ lâu đã nhìn ra tình cảm của Ngũ Trác Hiên đối với Doãn Tiểu Mạt, thế nên cô mới lựa chọn buông tay, bằng không, với tính cách của cô, nhất định sẽ chủ động giành lấy.

Sự kinh ngạc hiện lên trong mắt Doãn Tiểu Mạt, đáy lòng cô cũng đột ngột dậy sóng.

“Nếu có hiểu lầm thì mau chóng giải quyết đi.” Thẩm Phi Hồng để lại một câu rồi thông thả rời đi.

Trong đầu Doãn Tiểu Mạt vang lên câu nói của Thẩm Phi Hồng: Người anh ấy thích là em, người anh ấy thích là em, người anh ấy thích là em...

Thẩm Phi Hồng thẳng thắn nói ra như vậy, cô vẫn không dám tin.

Cô đã tận tai nghe được những lời bà nội của Ngũ Trác Hiên nói, Ngũ Trác Hiên chưa hề quên Thẩm Phi Hồng. Dù anh có thích cô thật, e rằng chỉ là một sự lựa chọn thứ hai mà thôi. Ánh mắt Doãn Tiểu Mạt âm u, cô cũng có lòng kiêu ngạo của mình, cô không cần tới thứ tình cảm không thuộc về mình.

Doãn Tiểu Mạt về nhà chưa được bao lâu thì nhận được điện thoại của Tào Tử Di, giọng nói của cô ấy vô cùng phấn khích: “Tiểu Mạt, sắp bảo em quay về làm việc.”

“Hả?” Doãn Tiểu Mạt kinh ngạc.

“Sếp nói hiểu lầm em, còn nhờ chị chuyển lời xin lỗi tới em.”

“Sao lại thế được ạ?” Doãn Tiểu Mạt biết rõ là lỗi của mình, không phải hiểu lầm.

“Em nghĩ nhiều làm gì chứ, bảo em quay về thì quay về đi!” Tào Tử Di nói.

Doãn Tiểu Mạt không muốn làm ngơ chuyện này, cô cảm thấy nhất định đã xảy ra chuyện gì, muốn tìm hiểu cho rõ ràng: “Chị Tử Di, phiền chị nghe ngóng giúp em xem là vì nguyên nhân gì được không?”

Tào Tử Di hiểu rõ tính tình của Doãn Tiểu Mạt, đành đáp ứng: “Chị hỏi rõ ràng rồi sẽ gọi điện cho em.”

Doãn Tiểu Mạt thở dài.

Năm phút sau, di động đổ chuông, cô tưởng là Tào Tử Di nhưng hóa ra lại là Nghê Thiến.

“Tình yêu à, gần đây bận rộn gì thế?” Nghê Thiến uể oải nói.

Doãn Tiểu Mạt thật lòng rất muốn khóc lóc kể lại cảnh ngộ hôm nay, nhưng sợ Nghê Thiến lo lắng, cô cố tỏ ra điềm nhiên nói: “Còn bận gì nữa, chẳng phải vẫn vậy sao?”

Nghê Thiến cười: “Lúc nào rảnh, chị mời cô ăn cơm.”

“Chi cần chị mời thì em bất cứ lúc nào cũng rảnh hết.”

“Vây chọn ngày không bằng tùy thời, hôm nay luôn nhé!” Nghê Thiến vui vẻ nói.

Doãn Tiểu Mạt lập tức đồng ý: “Được.”

Nghê Thiến vẫn còn chần chừ: “Em có ngại chị đưa thêm một người nữa đi không?”

Ngoài Hứa Chi Nhiên ra cũng không còn ai khác, Doãn Tiểu Mạt ngẫm nghĩ, dù sao đó cũng là anh trai mình, không thể tránh cả đời không gặp mặt được. Cô sáng khoái đáp: “Không thành vấn đề.”

Nghê Thiến thờ phào, cô chỉ sợ Doãn Tiểu Mạt nổi giận không tới. Hứa Chi Nhiên cũng thật chẳng ra sao, mỗi lần muốn gặp em gái lại nhờ tới cô ra mặt, hại cô lao lực nghĩ ra biện pháp. Mùi vị làm nhân bánh kẹo cô đã ném trái quá đủ rồi.

Doãn Tiểu Mạt không thích Nghê Thiến và Hứa Chi Nhiên thành đôi, vốn là vì Hứa Chi Nhiên dễ thay lòng đổi dạ, quá gia trưởng, trong khi Nghê Thiến đơn thuần, vô tư, nhưng hai người họ đã ở bên nhau được một năm rồi, tình cảm rất khăng khít, hoàn toàn khiến mọi người phải nhìn bằng con mắt khác, đúng là vô quyết dây có móng tay nhọn. Doãn Tiểu Mạt không còn phản đối nữa, thật lòng hi vọng hai người họ sẽ đến được với nhau.

Nghê Thiến gửi tin nhắn báo điểm hẹn cho Doãn Tiểu Mạt, không ngờ chính là câu lạc bộ của Phạm Phiến. Cô đắn đo rất lâu, nếu không đi chỉ sợ Hứa Chi Nhiên hiểu lầm, nếu đi lại sợ gặp Ngũ Trác Hiên. Cuối cùng cô tự động viên mình, chẳng phải mình đi yêu đương vụng trộm gì, sao phải suy nghĩ nhiều chuyện như thế, gặp thì gặp, đâu sao cô cũng không nợ nần gì anh.

Doãn Tiểu Mạt đi vào câu lạc bộ, một đường thông suốt không gặp phải rắc rối gì.

Hứa Chi Nhiên lấy làm lạ: “Anh còn tưởng phải đi xuống đón em, không có ai cản em lại à?”

Doãn Tiểu Mạt lúng túng cười, người khác vào phải quẹt thẻ, còn cô vào chỉ cần... nhìn mặt, chẳng rõ đây có phải chuyện tốt không nữa. Sợ Hứa Chi Nhiên tiếp tục tra hỏi, Doãn Tiểu Mạt vội tìm chuyện đề nói: “Nghê Thiến đâu?”

“Vừa nãy Tiểu Thiến gọi điện, nói là phải tăng ca, đến muộn một lát, bảo anh em mình ăn trước.”

“À.”

Hứa Chi Nhiên rất có phong độ kéo ghế cho Doãn Tiểu Mạt ngồi, nhận lấy túi xách và áo khoác của cô đặt sang một bên. “Đồ ăn anh gọi rồi, nhưng mà em đừng có nói anh gia trưởng, toàn bộ đều là những món em và Tiểu Thiến thích ăn.”

Doãn Tiểu Mạt mỉm cười, xem ra anh trai đã thật sự thay đổi bản thân vì Nghê Thiến.

“Uống vang đồ nhé?”

“Vâng.”

Hứa Chi Nhiên niềm nở rót rượu, gấp thức ăn cho em gái, phục vụ hết sức ân cần.

Doãn Tiểu Mạt bỗng nhiên được nuông chiều mà sợ. “Anh thế này em không quen!”

“Vì nữ sĩ mà phục vụ là đạo lý hiển nhiên mà!” Hứa Chi Nhiên thần nhiên nói. Dưới sự tác động của Nghê Thiến, rất nhiều tật xấu của anh đều đã biến mất.

Doãn Tiểu Mạt bội phục năng lực cải tạo Hứa Chi Nhiên của Nghê Thiển, ma lực của tình yêu quả nhiên rất lớn.

Hai người hiếm hoi mới được một lần ngồi ăn cơm cùng nhau trong hòa bình, cười cười nói nói, điều này trước đây họ chẳng dám mơ tới.

Tuy nhiên, trong khi hai anh em họ vui vẻ, lại có người ỉn dột không vui.

Ngũ Trác Hiên đứng từ xa nhìn, hàng lông mày nhíu lại.

“Kia chẳng phải là Hứa Chi Nhiên, tổng giám đốc của Ngải Kha sao?” Phạm Phiến nói.

Ngay từ lúc vừa nhìn thấy Hứa Chi Nhiên, Ngũ Trác Hiên đã nhận ra thân phận của anh ta, Hứa Chi Nhiên trên danh nghĩa sở hữu rất nhiều công ty, đồng thời là tổng giám đốc điều hành của Ngải Kha. Tuy nhiên anh ta không quan tâm tới công việc, mọi chuyện ở Ngải Kha hoàn toàn giao cho Lương Băng nên giữa Hứa Chi Nhiên và Ngũ Trác Hiên không có nhiều mối liên hệ, dù vậy nhưng đã chạm mặt cũng nên chào hỏi một câu.

“Tiểu Mạt sao lại đi cùng anh ta?” Phạm Phiến hoài nghi.

“Tôi làm sao biết được.” Ngũ Trác Hiên bình thản nói.

Phạm Phiến buồn cười khi thấy vẻ ghen tuông của Ngũ Trác Hiên, quả là vị chua rất nồng. Anh ta khiêu khích: “Tên Hứa Chi Nhiên đó tuổi trẻ tài cao, diện mạo cũng rất được, đúng là lựa chọn không tồi.”

“Không tồi cái đầu cậu.” Ngũ Trác Hiên thấp giọng mắng một câu.

Phạm Phiến cười lớn: “Quen biết cậu lâu như thế, giờ tôi mới biết cậu cũng biết mắng người đấy.”

“Hứa Chi Nhiên là bạn trai cũ của Lương Băng.” Ngũ Trác Hiên ngừng lại một chút: “Tin đồn tình cảm vô số, hai tháng đổi bạn gái một lần, lên báo giải trí còn nhiều hơn tôi.”

Phạm Phiến cười ngả nghiêng, Ngũ Trác Hiên trừng mắt.

“Hình như ai đó làm đồ bình dấm chua rồi!” Phạm Phiến trêu chọc, đây là lần đầu tiên chứng kiến bộ dạng cuồng quýt này của Ngũ Trác Hiên.

Ngũ Trác Hiên đánh mặt lại. Doãn Tiểu Mạt tươi cười với Ngũ Trác Hiên như vậy, khiến anh vô cùng khó chịu. Anh vừa nhấc chân lên, Phạm Phiến lập tức túm lại: “Này này, cậu đừng có manh động ở địa bàn của tớ!”

“Cậu nghĩ đi đâu thế hả? Tớ ra chào hỏi người ta một câu.”

“Ái...” Phạm Phiến ai oán, chào hỏi mới khiến anh lo lắng: “Tớ đi cùng cậu.”

Ngũ Trác Hiên day trán: “Tùy.”

Phạm Phiến hí hửng bám gót Ngũ Trác Hiên, tâm trạng kích động, không rõ là muốn đi cùng để làm hậu thuẫn hay là thu thập chuyện tiểu lâm sau này lôi ra trêu chọc.

Ngũ Trác Hiên ngồi vào một bàn đối diện vị trí của Hứa Chi Nhiên, Doãn Tiểu Mạt quay lưng về phía anh nên không biết.

Hứa Chi Nhiên trông thấy liền nói: “Anh gặp một người bạn, anh qua chào hỏi một câu.”

Doãn Tiểu Mạt gật đầu, tò mò quay người lại, toàn thân cứng đờ.

“Hi!” Hứa Chi Nhiên vỗ vai Ngũ Trác Hiên.

Ngũ Trác Hiên cười: “Trùng hợp vậy!”

Phạm Phiến tròn trừng mắt. Không hổ là diễn viên, diễn được lắm!

Doãn Tiểu Mạt lại nghĩ: Chẳng phải anh ấy có phòng VIP ư, chạy tới phòng chung này không sợ bị người khác vây lấy à?

Hứa Chi Nhiên hí hóp mặt cười: “Phim mới khi nào công chiếu để tôi đi cổ vũ!”

“Đã công chiếu rồi!” Ngũ Trác Hiên thờ ơ nói.

“Ồ, không sao, mai đi cũng không ảnh hưởng tới chất lượng vé bán.” Hứa Chi Nhiên vô tư bật cười.

Ngũ Trác Hiên vẫn tỏ ra lạnh lùng.

“Nếu tiện thì cho tôi một chữ ký đi, tôi có người bạn vô cùng hâm mộ anh.” Hứa Chi Nhiên vừa nói vừa chỉ tay về bàn của mình, gần đây nhờ Nghê

Thiên mà anh ta mới biết Doãn Tiểu Mạt là fan ruột của Ngũ Trác Hiên. Trước kia anh ta không đủ quan tâm tới em gái, thế nên rất hi vọng từ bây giờ bù đắp vẫn còn kịp.

Ngũ Trác Hiên buồn bực nói: “Không thành vấn đề, có gì đâu!”

“Tôi gọi em ấy qua đây, em ấy nhất định sẽ rất vui!” Hứa Chi Nhiên vỗ tay gọi Doãn Tiểu Mạt.

Xem tình hình thấy trốn không nổi, Doãn Tiểu Mạt đành phải đứng dậy đi tới chỗ họ.

“Tiểu Mạt, Ngũ Trác Hiên đồng ý ký tên tặng em, anh thấy hay là chụp chung một bức ảnh đi!” Hứa Chi Nhiên thấy có cơ hội làm vừa lòng em gái, tỏ ra rất phấn khích.

Doãn Tiểu Mạt miễn cưỡng cười: “Không cần đâu.”

Ngũ Trác Hiên bật cười ha ha: “Chi Nhiên, xem ra anh khuếch đại sự thật rồi.”

Hứa Chi Nhiên cũng cười theo: “Em ấy ngại thôi.” Anh ta đẩy Tiểu Mạt: “Cơ hội tốt thế này không dễ có đâu.”

Lòng bàn tay Doãn Tiểu Mạt đã ướt đầm mồ hôi, ông anh trai này đã đặt lòng tốt vào nhầm chỗ mất rồi.

Phạm Phiên lên tiếng giảng hòa: “Nào nào, để tôi chụp cho mọi người một kiểu, kỹ thuật chụp của tôi rất được đấy, chẳng qua không mấy khi ra tay thôi.”

Nụ cười cứng nhắc của Doãn Tiểu Mạt, vẻ mặt phức tạp của Ngũ Trác Hiên, thoáng cái bị Phạm Phiên chụp lại.

Hứa Chi Nhiên còn đang bận rộn tìm giấy bút, Doãn Tiểu Mạt trong lòng chỉ thầm mong mau chóng rời khỏi nơi này. Cô lấy cuốn sổ tay trong túi xách ra, đưa cho Ngũ Trác Hiên. Ngũ Trác Hiên tùy ý lật giở, Doãn Tiểu Mạt luống luống, đang định muốn ngăn cản thì anh đã tìm được một trang trống, viết xuống một dòng chữ. Trong khoảnh khắc Ngũ Trác Hiên thu cây bút về, sắc mặt Doãn Tiểu Mạt đỏ bừng.

Tâm trạng Ngũ Trác Hiên rất tốt, bởi vì anh đã nhìn thấy một trang trong cuốn sổ kia viết đầy tên mình.

Lòng Doãn Tiểu Mạt thấp thỏm không yên, trong sổ viết quá nhiều nỗi nhớ nhung của cô với anh, không biết có bị anh phát hiện ra không.

Hứa Chi Nhiên đạt được mục đích rồi, tâm tình cũng rất phấn chấn: “Cảm ơn nhé!” Nói xong anh ta kéo Tiểu Mạt về chỗ ngồi.

Ánh mắt của Ngũ Trác Hiên rơi trên cánh tay của Doãn Tiểu Mạt đang bị Hứa Chi Nhiên tóm lấy, sắc mặt anh cực kỳ khó coi. Phạm Phiên âm thầm cầu nguyện cho Hứa Chi Nhiên, lúc này anh khẳng định Ngũ Trác Hiên đang muốn chặt cái tay kia đi.

Hứa Chi Nhiên có vẻ rất hứng thú với chữ ký của Ngũ Trác Hiên: “Ký gì thế, để anh xem nào.”

“Có gì đáng xem chứ!” Doãn Tiểu Mạt không cho.

“Xem một chút cũng không mất đi một nét mà.”

“Không.”

Hứa Chi Nhiên liếc mắt, nhỏ giọng nói: “Chữ của Ngũ Trác Hiên nhất định rất xấu, thế nên em mới không cho anh xem.”

Doãn Tiểu Mạt: “...”

“Hay là có lỗi chính tả?”

“Anh có ấu trĩ quá không vậy!” Doãn Tiểu Mạt bị anh trai làm cho phiền muộn, mở trang có chữ ký của Ngũ Trác Hiên, chìa ra cho Hứa Chi Nhiên xem.

Hứa Chi Nhiên đang định cầm lấy tự xem thì Doãn Tiểu Mạt giằng lại, anh ta bĩu môi: “Keo kiệt.”

Doãn Tiểu Mạt liếc trộm anh trai một cái, lẻ lười. Chợt cảm nhận được có ánh mắt nóng rực đang thiêu cháy lưng mình, cô cố gắng kìm nén không quay đầu lại, cơ thể run nhẹ.

“Này, sao anh ta biết tên em là Doãn Tiểu Mạt, hình như anh đâu có nói.” Hứa Chi Nhiên nhàu mày.

“Anh vừa nói rồi.” Doãn Tiểu Mạt nói dối không chớp mắt.

Hứa Chi Nhiên ngơ vác nói: “Anh nhớ là không nói mà.”

Doãn Tiểu Mạt khẳng khái: “Em khẳng định là rồi.”

Hứa Chi Nhiên nhún vai: “Thôi được rồi.” Anh ta xoa xoa đầu Tiểu Mạt, cử chỉ đầy yêu thương, sủng nịnh.

Trông thấy Ngũ Trác Hiên đang nắm chặt tay, Phạm Phiến kinh hãi rót thêm nước cho anh, nhắc nhở anh giữ gìn hình tượng. Nhưng trong lòng Phạm Phiến đang thâm đánh giá Ngũ Trác Hiên ngốc như khúc gỗ, càng nhìn càng tức giận, chẳng khác nào tự chuốc vạ vào thân.

Ngũ Trác Hiên thật sự đang có kích động xông lên tặng cho Hứa Chi Nhiên hai cú đấm. Trước nay, anh vẫn luôn biết tự kiềm chế bản thân vì lòng tự tôn, nhưng hễ ở trước mặt Doãn Tiểu Mạt thì tất cả đều trở thành vô dụng.

Hứa Chi Nhiên và Doãn Tiểu Mạt ăn xong vẫn không thấy Nghê Thiển xuất hiện. Hứa Chi Nhiên gọi điện thoại cho Nghê Thiển, nói một lát nữa sẽ đi đón cô ấy, có lẽ Nghê Thiển muốn nói với Doãn Tiểu Mạt, Hứa Chi Nhiên đưa đi động cho cô.

“Nghe nói hôm nay hai người rất vui vẻ?” Nghê Thiển cười hỏi.

“Vâng.” Doãn Tiểu Mạt vui vẻ đáp. “Tất cả là nhờ chị tốn công dạy bảo.”

Nghê Thiển hờn dỗi: “Còn dám trêu chọc tôi!”

“Em nào dám!” Doãn Tiểu Mạt chu môi: “Hậu thuẫn của chị quá mạnh!”

Hứa Chi Nhiên cười khoái chí.

Lòng Ngũ Trác Hiên càng lúc càng thấy nặng trĩu, nhìn cử chỉ, biểu hiện của Hứa Chi Nhiên và Doãn Tiểu Mạt, xem ra quan hệ giữa hai người không hề tầm thường, cộng thêm chàng trai lần trước đi xem phim cùng Doãn Tiểu Mạt nữa, đối thủ của anh thật sự không ít. Đột nhiên anh cảm thấy không thể tiếp tục như thế này, chỉ cần còn cơ hội, anh nhất định phải nỗ lực một lần.

Doãn Tiểu Mạt đoán không sai, quả thực là có chuyện xảy ra nên tòa soạn mới tiếp tục mời cô về làm. Có điều ngay cả Tào Tử Di cũng không ngờ được sự việc này lại có liên quan tới Ngũ Trác Hiên, lúc kể lại cho Doãn Tiểu Mạt nghe, cô ấy vẫn còn nói với giọng khó tin.

“Tiểu Mạt, em đến chỗ Ngũ Trác Hiên viết bài thì có gì không thể nói? Sao em không giải thích với thanh tra nhân sự?”

Doãn Tiểu Mạt á khẩu, hóa ra là anh giúp cô.

“Nếu như vậy thì không còn vấn đề gì nữa rồi, Tiểu Mạt, ngày mai em tới làm việc nhé, bọn chị bận đến hoa mắt chóng mặt rồi.”

“Chị Tử Di, em xin lỗi, em không về đâu.” Doãn Tiểu Mạt không hiểu vì sao Ngũ Trác Hiên giúp mình nhưng cô không muốn tiếp tục mắc nợ anh.

“Tiểu Mạt, đây không phải là lúc giận dỗi!” Tào Tử Di bình tĩnh nói: “Tòa soạn đúng là có lỗi, nhưng đã biết nhận lỗi đền bù rồi, em cũng nên nhắm mắt, mở một mắt đi.”

“Chị Tử Di, em không giận dỗi...” Doãn Tiểu Mạt không biết phải giải thích thế nào, Ngũ Trác Hiên cố tình bịa chuyện giúp cô, cô không thể đáp đũa ý tốt của anh được, nhưng cô tiếp nhận hay không là một chuyện khác.

“Tiểu Mạt, em...” Tào Tử Di thở dài, cô gái này có lòng tự trọng quá cao.

Doãn Tiểu Mạt chậm rãi nói: “Em xin lỗi, chị Tử Di...”

“Thôi được rồi, chị tin em có chỗ khó xử.” Tào Tử Di luôn tin tưởng Doãn Tiểu Mạt vô điều kiện, vì cô hiểu rõ con người Doãn Tiểu Mạt.

Doãn Tiểu Mạt rất cảm kích Tào Tử Di đã không truy hỏi đến cùng. Cô vẫn còn tình cảm với Ngũ Trác Hiên, nhưng muốn yêu mà không thể yêu, muốn quên mà quên không nổi, muốn từ bỏ mà lại không nỡ. Ngoài lần trốn, tránh xa anh, cô thật sự không nghĩ ra biện pháp nào khác.

Một tháng sau, Ngũ Trác Hiên mới biết Doãn Tiểu Mạt không tiếp nhận thành ý của mình. Lúc tòa soạn liên lạc với anh xin lấy tin tức cá nhân để viết bài, anh đã chỉ đích danh Doãn Tiểu Mạt, nhưng không ngờ lại nghe được tin cô không quay lại làm việc ở đó nữa.

“Rốt cuộc là cô ấy đang làm cái trò gì thế?” Ngũ Trác Hiên tức giận nói với La Thu Thu.

La Thu Thu vừa sửa móng tay vừa thản nhiên nói: “Lòng phụ nữ như kim đáy biển.”

“Vậy dựa vào lòng em mà nói cho anh biết xem, cô ấy đang nghĩ gì?”

“Em làm sao biết được, em đâu phải phụ nữ!”

Ngũ Trác Hiên: “...”

La Thu Thu thờ ơ: “Sếp bắt đầu coi em là phụ nữ từ bao giờ thế? Thời đại này chẳng phải người ta vẫn coi phụ nữ như đàn ông, coi đàn ông như gia súc mà tận dụng sao?”

Ngũ Trác Hiên: “...”

Sau đó, La Thu Thu tiếp tục sửa móng tay.

Ngũ Trác Hiên nghĩ tới nghĩ lui, quyết định ra đòn sát thương mạnh nhất. “Lập tức liên lạc với Doãn Tiểu Mạt cho anh, à thôi, em cho anh địa chỉ nơi ở hiện tại của cô ấy.”

La Thu Thu sáng rực hai mắt, cuối cùng sắp mình cũng không nhịn được nữa rồi, sắp có kịch hay để xem!

Doãn Tiểu Mạt cả tháng nay đều ra phố vẽ chân dung thuê.

Người bán nghệ ngoài phố rất đông, nhưng là thiếu nữ trẻ đẹp như cô thì không có, nên cô vẫn thu hút được sự chú ý nhiều nhất. Tiếc là, người xem thì nhiều mà người mua thì ít, thu nhập của Doãn Tiểu Mạt chẳng được bao nhiêu.

Trên đường về nhà, cô nghĩ, chẳng lẽ mình phải đi tìm Lưong Băng hay Hứa Chi Nhiên xin một công việc tạm thời? Nếu cứ tiếp tục thế này, cô chẳng mấy chốc mà không có cái gì bỏ vào mồm mắt, hơn nữa lại phải lang thang ngoài đường suốt.

Doãn Tiểu Mạt ngán ngẩm đá một hòn đá, vì dùng sức quá mạnh, hòn đá rơi vào chân một người đi đằng trước.

“Xin lỗi, xin lỗi!” Cô liên tục nói.

“Không sao.”

Giọng nói này...

Doãn Tiểu Mạt ngẩng đầu, lập tức đụng phải đôi mắt đen u ám, trái tim cô rớt lại nửa nhịp. Thực ra trước giờ cô vẫn luôn không dám nhìn thẳng vào mắt Ngũ Trác Hiên bởi vì nó có ma lực hấp hồn người khác. Dưới ánh đèn đường, cái bóng của anh đổ dài trên mặt đất, anh cứ đến gần một bước, cô lại cảm thấy thêm một tầng áp lực. Ngũ Trác Hiên cao hơn cô quá nửa đầu, khi tới gần cô, bóng của anh trùm kín người cô.

Ngũ Trác Hiên hài lòng nhìn vẻ mặt thẳng thốt của Doãn Tiểu Mạt, bờ môi mỏng của anh khẽ nhếch lên.

Lúc định thần lại, phản ứng đầu tiên của Doãn Tiểu Mạt là phải bỏ chạy.

Nhưng Ngũ Trác Hiên nào dễ dàng để cô đi như thế. Anh bước lên một bước tóm lấy tay cô: “Doãn Tiểu Mạt, em ghét gặp anh như thế à?”

“Em không phải...”

“Thế em chạy để làm gì?” Ngũ Trác Hiên luôn có cảm giác thất bại thảm hại mỗi khi đứng trước cô.

“Em...” Doãn Tiểu Mạt cắn môi, để lại một vết răng hằn sâu trên môi.

“Doãn Tiểu Mạt.” Ngũ Trác Hiên gần giọng: “Món nợ em nợ anh bao giờ mới trả hết?”

Doãn Tiểu Mạt hoang mang: “Em nợ anh cái gì?” Ánh mắt cô chột lóe lên: “Năm trước chẳng phải em đã trả hết rồi sao?” Cô hùng hồn nói.

“Vây còn tiền áo, tiền đệm xe, thảm xe, phí rửa xe.” Ngũ Trác Hiên vừa nói trong lòng vừa thấy xấu hổ, những lời này mà bị giới truyền thông ghi được rồi phát tán, sợ rằng anh sẽ phải lập tức ăn dật mắt.

Doãn Tiểu Mạt lấy ví tiền ra.

“Em làm cái gì thế?”

“Trả tiền anh.”

“Em nợ anh lâu như thế rồi không trả lãi sao?” Ngũ Trác Hiên chơi xấu.

Doãn Tiểu Mạt cắn chặt răng: “Tổng cộng là bao nhiêu? Anh cho em một con số.”

“Tiền lãi không thể dùng tiền để tính được.”

“Rốt cuộc anh muốn gì?” Doãn Tiểu Mạt rất hiểu, mục đích của anh không đơn giản là vì số tiền này.

Ngũ Trác Hiên rất muốn nói một câu “anh cũng không cần nhiều, em lấy thân báo đáp là được” nhưng lời lên đến miệng lại nuốt xuống: “Em đến làm trợ lý cho anh.”

Doãn Tiểu Mạt trầm mặc, anh ấy đang định làm gì?

Hai người trừng mắt nhìn nhau một lúc, Ngũ Trác Hiên không nhịn được phải lên tiếng: “Thế nào?”

“Để em trả anh tiền thì hơn, với lại, trước kia anh đã đồng ý cho em trả góp rồi.”

“Có sao? Anh không nhớ.” Bàn lĩnh nói dối không chớp mắt của Ngũ Trác Hiên đã tu thành chính quả.

Doãn Tiểu Mạt tròn mắt, hóa ra anh ấy cũng biết quấy rối người khác.

“Trả góp cũng không phải là không thể, em làm công cho anh, mỗi tháng chiết khấu từ tiền lương là được.” Nụ cười bên khóe miệng của anh như có như không.

Xem ra không đồng ý cũng không được, Doãn Tiểu Mạt bậm môi nói: “Vậy cần làm bao lâu?”

“Một năm.” Ngũ Trác Hiên đã có kế hoạch sẵn, nếu trong vòng một năm không thể khiến cô rung động, vậy thì anh sẽ... sẽ trực tiếp tỏ lộ, hừ cô một lần, hừ!

“Được, một lời đã định.” Doãn Tiểu Mạt vờ bình thản nhưng lòng bàn tay đã ướt đẫm, căng thẳng đến mức toàn thân đầy mồ hôi.

“Em về thu xếp một chút đi, sáng mai anh sẽ cho xe đến đón em.”

“Nhanh vậy sao?” Doãn Tiểu Mạt tròn mắt.

“Ừ, mai phim mới bắt đầu bấm máy.” Đây cũng là lý do anh nhất định phải tìm gặp cô tối nay, anh không muốn đi quay phim ba tháng trở về, cô lại chạy mất tâm.

Doãn Tiểu Mạt thản nhiên: “Ừm.”

Bờ môi anh khẽ nhếch lên, hai mắt sáng tựa sao. Doãn Tiểu Mạt cúi gằm mặt, thầm nghĩ vì sao anh vẫn chưa đi?

“Anh đưa em tới công.” Ngũ Trác Hiên bỏ sung, “Công tò vò.”

Doãn Tiểu Mạt bất giác nhớ tới một buổi tối nửa năm trước, Ngũ Trác Hiên đưa cô về nhà, anh khẳng khái đòi đưa cô tới công tò vò, rồi nhẹ nhàng hôn lên trán cô. Lúc ấy, cô thật sự đã cho rằng tình yêu của mình đã tới, hóa ra đó chỉ là trăng trong nước, hoa trước gương mà thôi.

Ngũ Trác Hiên làm sao không nhớ lại đêm ấy cho được, anh còn nhớ rõ ánh trăng đêm đó cũng dịu dàng như đêm nay. Anh rất muốn hôn trực tiếp lên đôi môi xinh đẹp mềm mại kia nhưng cuối cùng lại không dám. Xưa nay anh làm gì chẳng bao giờ lo trước lo sau, chỉ có mình Doãn Tiểu Mạt mới khiến anh cẩn thận che chở, thậm chí anh còn không dám miễn cưỡng cô quá đáng, sợ khiến cô hoảng hốt.

“Tối rồi.” Doãn Tiểu Mạt khẽ nói.

“Ừm.”

Lòng cô lại khẽ rung động.

“Khoảng tám giờ anh tới đón em, được không?”

Doãn Tiểu Mạt gật đầu.

Ngũ Trác Hiên bỗng bước tới gần, Doãn Tiểu Mạt cảm nhận được nhịp tim của mình đột ngột tăng nhanh. Anh phất chiếc lá khô trên vai cô xuống, mỉm cười.

Doãn Tiểu Mạt mặt đỏ rần, trách mình nghĩ lung tung, cô còn mong ngóng điều gì đây?

“Ngủ sớm đi.”

“Ừm.”

“Ngủ ngon.”

“Ừm.”

Bây giờ Ngũ Trác Hiên mới biết, mỗi khi cô nói năng lộn xộn không đầu không cuối là tâm trạng cô đang rối bời. Chỉ ít anh còn có thể khuấy đảo đáy lòng cô, mục đích hôm nay của anh đã đạt được rồi.

Dù không có kinh nghiệm nhưng Doãn Tiểu Mạt biết thời gian để quay một bộ phim thường sẽ kéo dài ít nhất ba tháng. Cô phải rời khỏi đây ba tháng, hơn nữa phải đi ngay trong ngày mai, rất nhiều chuyện cần được thu xếp ổn thỏa, ví dụ như trả trước tiền thuê nhà, thông báo với Nghê Thiển và Hứa Chi Nhiên, nghĩ cách giải thích với Lương Băng.

Ngoài dự liệu của Doãn Tiểu Mạt, Lương Băng dường như không hề nghi ngờ lý do cô phải rời khỏi thành phố ba tháng, cô ấy cũng không có ý định truy hỏi đến cùng, thái độ hoàn toàn bình thường. Chỉ có điều, câu cuối cùng Lương Băng nói là: “Gặp em sau.”

Gặp cái gì? Doãn Tiểu Mạt mơ hồ.

Trái ngược với Lương Băng, Hứa Chi Nhiên có vẻ không có hứng thú cô đi cho lắm, anh liên tục hỏi: “Đi đâu? Đi làm gì? Có đồng nghiệp đi cùng không? Nam hay nữ? Khi nào về? Có vất vả lắm không?” Cuối cùng hỏi thẳng: “Hay thôi đừng đi nữa, đến công ty anh làm cũng được, việc ít tiền nhiều, lại gần nhà.”

Doãn Tiểu Mạt cười: “Anh càng ngày càng giống bà quản gia.”

Hứa Chi Nhiên vô đầu, gần đây đúng là anh đã bị Nghê Thiên làm ảnh hưởng thành ra thế này, Tiểu Mạt không phải là người duy nhất nói thế.

“Anh chỉ muốn tốt cho em thôi!” Hứa Chi Nhiên nói hết lời.

Doãn Tiểu Mạt đương nhiên biết anh trai của mình đã bỏ được cái tính cậu ấm, thay đổi tính tình, biết cách tôn trọng người khác, nói năng cũng dễ nghe. Bởi vậy, Doãn Tiểu Mạt cảm thấy thân thiết hơn trước rất nhiều, thỉnh thoảng sẽ làm nũng một chút: “Anh trai, em không phải trẻ con, anh yên tâm đi.”

Hứa Chi Nhiên một mực coi cô là con búp bê sứ cần được bảo vệ, trước giờ không có cơ hội chăm sóc cô, hiện tại anh rất muốn bù đắp, muốn mang lại cho cô những điều tốt đẹp nhất. Nhưng Doãn Tiểu Mạt vừa tự lập, vừa tự tôn, tính cách quật cường, hoàn toàn không chịu tiếp nhận bất cứ sự giúp đỡ nào từ anh, duy nhất một lần vay tiền anh nửa năm trước, cô vẫn nghĩ cách để mau chóng trả lại. Nhờ Nghê Thiên khuyên nhủ, Hứa Chi Nhiên mới hiểu không thể dùng biện pháp cứng rắn với Doãn Tiểu Mạt được, cô là kiểu người tiêu biểu chỉ ưa mềm, không ưa cứng. Thế nên Hứa Chi Nhiên đã học được cách cho Doãn Tiểu Mạt không gian riêng, để cô tự làm những việc cô thích, nhưng anh cũng nói với cô, anh luôn đứng sau ủng hộ cô, nếu ra ngoài có gì ầm ỹ cũng không sao, cô còn có anh trai, bất cứ lúc nào anh cũng hoan nghênh cô trở về.

“Ừ.” Hứa Chi Nhiên cười: “Nhớ lời anh, nếu bị người ta bắt nạt lập tức nói với anh, anh nhất định sẽ ra mặt giúp em.”

Doãn Tiểu Mạt chớp mắt: “Bất cứ người nào?”

“Đương nhiên!” Hứa Chi Nhiên chẳng hề do dự.

Chẳng hiểu vì sao, Doãn Tiểu Mạt lại tưởng tượng tới cảnh Ngũ Trác Hiên bị Hứa Chi Nhiên chấn chỉnh một trận, cô bật cười ra tiếng.

Lúc ấy, Ngũ Trác Hiên đang lái xe về nhà, bỗng dừng rùng mình.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Ai Giữa Ngã Rẽ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Em tin

Tám giờ sáng, chiếc xe đến đón Doãn Tiểu Mạt đã xuất hiện.

Doãn Tiểu Mạt kéo chiếc va li nặng trĩu xuống tầng, một người đàn ông vôi vàng chạy ra đỡ, giúp cô bỏ hành lý vào thùng xe.

“Cảm ơn.” Nói xong Doãn Tiểu Mạt mới phát hiện ra người này chính là Thiên Vũ mà trước giờ luôn không vừa ý với cô, cô có phản gượng gạo.

Thiên Vũ lại không quá để ý, anh ta mở cửa xe cho cô. Doãn Tiểu Mạt bấy giờ mới thấy Ngũ Trác Hiên đang ngồi ở ghế sau, cô do dự một lát, quyết định ngồi ở ghế phụ lái.

Ngũ Trác Hiên từ tốn mở miệng: “Em tranh chỗ của Thiên Vũ rồi.”

“Đúng vậy, anh còn phải chỉ đường cho tài xế nữa. Doãn Tiểu Mạt, em ngồi ghế sau đi.”

Doãn Tiểu Mạt đành phải nghe lời.

Ngũ Trác Hiên quét ánh mắt qua người cô, cô không biết nói gì, đành giả vờ tìm đồ trong túi xách, lấy ra một cuốn tạp chí xem.

“Trên xe đừng đọc sách, hại mắt.” Ngũ Trác Hiên lại lên tiếng.

Doãn Tiểu Mạt gấp cuốn tạp chí lại, không thể đọc thì nhắm mắt nghỉ ngơi vậy! Thế nhưng trời không chiều ý cô, xe vừa đi vào một đoạn đường xóc, chóc chóc lại lắc lư. Doãn Tiểu Mạt cảm thấy dạ dày khó chịu. Cô vốn bị say xe, biết hôm nay phải ngồi xe lâu nên sáng sớm đã không dám ăn gì, cô bụm miệng, thầm cầu nguyện mình không bị mất mặt lần nữa.

Ngũ Trác Hiên lập tức nhìn ra sự khác lạ của cô: “Không thoải mái à?”

Doãn Tiểu Mạt không dám nói, chỉ lắc đầu.

“Say xe à?”

Cô gật đầu.

“Dừng xe!” Ngũ Trác Hiên thấp giọng nói.

“Có chuyện gì thế sắp?” Tài xế giẫm lên phanh, Thiên Vũ quay đầu lại hỏi.

“Cô ấy không khỏe.” Ngũ Trác Hiên ngừng một chút rồi nói. “Mở cửa sổ ra cho cô ấy hít thở không khí.”

Thiên Vũ khó xử nói: “Mười giờ khởi quay rồi, nếu còn không mau đi thì không kịp mất.”

Ngũ Trác Hiên còn chưa kịp lên tiếng thì Doãn Tiểu Mạt đã đỡ lời: “Lái xe đi, em chịu được.”

“Không được.” Ngũ Trác Hiên không đồng ý.

Doãn Tiểu Mạt khẳng khái: “Em thật sự không sao mà.” Cô lấy ra một quả ô mai mơ, ngậm trong miệng. “Em có cách.”

Ngũ Trác Hiên nghi hoặc hỏi: “Thật sự có tác dụng à?”

“Vâng.” Ánh mắt Doãn Tiểu Mạt dịu dàng.

Ngũ Trác Hiên chợt thấy hối hận, nếu biết cô say xe anh đã đổi thành đi tàu, anh thật sự không thể chịu nổi khi nhìn thấy bộ dạng khó chịu của cô. Anh chần chừ: “Vậy nếu tiếp tục lái xe đi, nếu không chịu được em nhất định phải nói đấy nhé!”

“Được.”

Ngũ Trác Hiên lại bổ sung: “Lễ khởi quay thiếu anh cũng không sao.”

Doãn Tiểu Mạt giương mắt nhìn anh, ảo não nói: “Ừm.”

Thiên Vũ thở dài, xem ra cô gái này chiếm vị trí rất quan trọng trong lòng sắp sếp mình, trước đây, Ngũ Trác Hiên không để bất cứ điều gì ảnh hưởng tới công việc. Anh ta nghĩ lại chuyện lúc trước phạm lỗi với Doãn Tiểu Mạt mà rùng mình, cũng may mâu thuẫn không quá sâu sắc, bây giờ đền tội vẫn còn kịp.

Ưu điểm mạnh nhất của Doãn Tiểu Mạt chính là giàu nghị lực, cô ngồi thử người chịu đựng gần hai tiếng đồng hồ. Lúc xe tới phim trường, vừa xuống cô lập tức tìm một thùng rác mà nôn thốc nôn tháo. Vì buổi sáng chưa ăn gì nên cô nôn ra toàn bộ đều là nước. Sắc mặt cô nhợt nhạt khiến người khác nhìn mà xót xa.

Ngũ Trác Hiên bị kéo vào nơi làm lễ khởi quay nhưng tâm tưởng đều để ở chỗ Doãn Tiểu Mạt. Mãi mới thoát thân ra được nhưng anh tìm mãi không thấy cô, sau đó nhìn thấy cô ở chỗ nghỉ ngơi, bên cạnh còn có một chàng trai, hai người cười cười nói nói. Ngũ Trác Hiên tỉnh bơ đi đến đó, hóa ra là Lăng Dịch, là bạn, đồng thời là người diễn vai nam thứ với anh trong bộ phim này. Ngũ Trác Hiên ho nhẹ một tiếng.

“A, anh Hiên.”

“Sao cậu ở đây?”

“Vừa rồi em thấy cô ấy nôn nên mang nước tới cho cô ấy súc miệng.” Lăng Dịch vừa nói, vừa đưa cho Doãn Tiểu Mạt một chiếc khăn tay, dịu dàng nói: “Lau miệng đi.”

Doãn Tiểu Mạt nhận lấy: “Cảm ơn anh!”

Ngũ Trác Hiên nhú mày: “Bên kia họ đang tìm cậu đấy, cậu ra đó xem thử đi!”

“Được.” Lăng Dịch trước khi đi còn quay đầu nói với Doãn Tiểu Mạt: “Nghỉ ngơi đi nhé!”

Ngũ Trác Hiên trong lòng buồn bực, Lăng Dịch trẻ tuổi hơn anh, ngoại hình cũng nổi trội, dù hiện tại vẫn chỉ là một diễn viên bình thường, nhưng luôn nỗ lực hết mình, bản thân anh ta cũng rất có tài, chỉ cần đợi được thời cơ, chiếu sáng nửa bầu trời chỉ là chuyện sớm muộn. Doãn Tiểu Mạt xinh đẹp không chỉ có mình anh biết, mình anh yêu thích, hiện giờ anh đã có hai tình địch, khó khăn lắm anh mới đưa cô tách rời hai người họ ra được, chẳng ngờ giữa đường lại thêm một tên Lăng Dịch. Ngũ Trác Hiên thở dài trong lòng.

Doãn Tiểu Mạt đương nhiên không biết anh đã ăn dấm chua, chỉ cảm thấy kỳ lạ, chẳng phải anh bận rộn nhiều việc lắm sao, sao lại có thời gian rảnh ra ngoài đi tản bộ?

“Đờ hơn chưa?” Ngũ Trác Hiên ngồi xuống cạnh cô, dịu dàng hỏi.

Hóa ra anh vẫn quan tâm tới mình, Doãn Tiểu Mạt tâm tình phức tạp: “Đỡ nhiều rồi.”

“Lát nữa anh bảo Thiên Vũ đưa em về phòng nghỉ ngơi.”

“Vừa rồi Lăng Dịch nói buổi chiều sẽ chính thức khởi quay, em... ”

Ngũ Trác Hiên cắt lời cô: “Không gấp, em cứ nghỉ ngơi một ngày đi, mai bắt đầu công việc cũng chưa muộn.”

“Em đã không sao rồi...”

“Doãn Tiểu Mạt, nghe lời anh!”

Doãn Tiểu Mạt ngậm miệng.

Ngũ Trác Hiên xoa đầu cô: “Đợi ở đây nhé, đừng đi đâu.”

“Được.” Đã mấy tháng rồi, đây là lần thứ hai anh vuốt tóc cô. Lòng Doãn Tiểu Mạt bị khuấy đảo, cảm xúc vừa lạ lẫm, vừa nguyên vẹn.

Thiên Vũ vội vàng tới đưa cô tới phòng nghỉ, rồi lại vội vàng rời đi. Doãn Tiểu Mạt chợt có cảm giác không phải mình tới đây làm trợ lý, mà là rước thêm phiền phức cho người khác.

Cô ở trong phòng khách sạn ăn không ngồi rồi, bật xem tivi, đọc tạp chí, lại đến nghịch di động. Giữa trưa, nhân viên phục vụ mang cơm tới phòng, đủ vị đủ sắc, khiến cô vốn không có tâm trạng ăn uống cũng rót nước miếng thêm thường.

Ăn uống no say, Doãn Tiểu Mạt nằm thừ trên giường, đang mơ màng ngủ thiếp đi thì có người gõ cửa. Vừa mở cửa cô liền thấy Lương Băng. Doãn Tiểu Mạt bấy giờ mới hiểu vì sao hôm qua Lương Băng lại nói: “Gặp lại sau.”

Rõ là cô quá tri độn, bộ phim này do văn phòng của anh ở Ngải Kha đầu tư, Lương Băng đương nhiên có can dự.

Lương Băng hí mắt cười: “Xem ra Ngũ Trác Hiên này có cách tốt hơn.”

Doãn Tiểu Mạt đỏ ửng mặt: “Chị dâu, chị lại trêu em.”

“Haizz... Bây giờ em còn gọi chị như vậy nữa thì không hợp đâu.” Lương Băng đã vài lần bắt gặp Hứa Chi Nhiên và Nghê Thiển dính lấy nhau, xem ra chuyện vui của họ cũng sắp đến gần. Cô và Hứa Chi Nhiên dù không thể thành vợ chồng nhưng tốt xấu gì vẫn còn làm bạn được.

Doãn Tiểu Mạt lè lưỡi, gọi thành thói quen rồi, sửa mà không được.

Lương Băng cười. Cô và Hứa Chi Nhiên đều là người nóng nảy, ngang ngạnh, khẳng định không thể nào ở bên nhau. Còn Nghê Thiển lại thùy mị, có chừng có mực, người ta nói, luyện trăm lần thép cũng không mềm, nhưng Nghê Thiển lại cải tạo được Hứa Chi Nhiên.

Doãn Tiểu Mạt kéo ghế cho Lương Băng ngồi, còn mình lại ngã nhào lên giường.

Lương Băng lấy làm lạ: “Ngũ Trác Hiên đã quay xong một cảnh rồi mà em vẫn còn ung dung tự tại ở đây?”

“Lúc sáng em bị say xe, nôn một trận, anh ấy cho rằng em mắc bệnh nan y, không dám để em ra ngoài làm việc.” Doãn Tiểu Mạt tự giễu mình.

“Anh ta đúng là rất lo lắng cho em.” Lương Băng nhìn cô cười.

Doãn Tiểu Mạt ngượng đỏ mặt: “Cố lẽ vậy.” Ngũ Trác Hiên đối tốt với cô, điều này cô hiểu, nhưng anh thích Thẩm Phi Hồng, đó cũng là sự thật. Cô không muốn làm vật thay thế, càng không muốn làm sự lựa chọn thứ hai của Ngũ Trác Hiên. Bây giờ cô chỉ nghĩ, cố gắng trong một năm tới, rồi từ từ trở về vị trí fan trước đây. Những chuyện đã qua, coi như giấc mộng đang dở không thuộc về cô.

Lương Băng lại không nghĩ như vậy, ngay từ lúc đầu cô đã phát hiện ra tình cảm đặc biệt mà Ngũ Trác Hiên dành cho Doãn Tiểu Mạt, hơn nữa còn rất mong hai người họ thành một đôi. Nhưng Lương Băng không biết về sự tồn tại của Thẩm Phi Hồng, cô vẫn cho rằng Doãn Tiểu Mạt chưa cảm nhận được tình cảm của Ngũ Trác Hiên. Chuyện này cô không thể giúp được, chỉ có thể để Ngũ Trác Hiên tự suy tự tính.

Lương Băng tới là để hỗ trợ đoàn làm phim một vài vấn đề, buổi chiều lại vội vàng vàng đi ngay.

Doãn Tiểu Mạt an nhàn đến phát hoảng, đành lôi notebook lên mạng. Cô trông thấy trên weibo có một tấm ảnh tạo hình mà đoàn làm phim cũng đăng lên, liền tiện tay vẽ lại một bức. Hoàn thành bức vẽ Ngũ Trác Hiên rồi, cảm thấy vẫn còn hứng, cô bèn vẽ thêm một bức cho Lăng Dịch. Tạo hình của Lăng Dịch là một chàng thư sinh vẻ ngoài nho nhã nhưng tài năng xuất chúng, anh ta mặc một bộ đồ trắng, bờ môi mỏng, lông mày lười mác, anh tuần phong độ khó tìm được từ nào để hình dung hết được. Doãn Tiểu Mạt lần nào vẽ Ngũ Trác Hiên cũng đều chuyên tâm, hiện giờ vẽ Lăng Dịch tuy rằng chỉ là tùy tiện vẽ nhưng hiệu quả vẫn rất thần kỳ. Cô hài lòng với tác phẩm của mình, chỉnh sửa lại một chút rồi đăng lên weibo.

Doãn Tiểu Mạt bản năng thâm hậu, tài năng xuất chúng, hơn nữa trước giờ ngoài Ngũ Trác Hiên ra cô chưa hề vẽ ai khác, thế nên lần này vừa đăng tranh lên, lập tức gây xôn xao.

Đầu tiên là Hoa Lư Ly gửi nghi vấn tới: “Bạc Hà, cậu “vượt tường” đấy à?”

Doãn Tiểu Mạt cười đáp: “Sao nào, chỉ là một bức tranh thôi mà.”

Hoa Lư Ly: “Nhưng xưa nay hình như cậu chưa vẽ người khác bao giờ.”

Hôm nay, Doãn Tiểu Mạt hí hửng vẽ Lăng Dịch, một là vì bị tạo hình của anh ta thu hút, hai là vì, cô cảm kích sự giúp đỡ của anh ta. Ngẫm nghĩ một lúc, cô trả lời: “Thích vẽ thì vẽ thôi, không có nguyên nhân gì cả.”

Hoa Lư Ly gửi sang một cái biểu tượng trộm cười: “Tớ dự cảm sẽ có người ghen đấy.”

Doãn Tiểu Mạt ngây người: “Cậu nói Lão Ngũ?”

Hoa Lư Ly gửi liên tiếp ba cái biểu tượng cười lớn: “Không anh ấy thì còn ai!”

Doãn Tiểu Mạt mím môi: “Tớ cũng vẽ anh ấy rồi.”

Hoa Lư Ly cười: “Đợi xem!”

Doãn Tiểu Mạt không chú ý lắm tới lời của Hoa Lư Ly, Ngũ Trác Hiên làm gì có thời gian mà bận tâm tới chuyện này. Hơn nữa, rất lâu rồi anh ấy không để ý weibo của cô, trước đây thỉnh thoảng anh ấy còn bình luận hay gửi tin nhắn cho cô, chuyện trò vài câu, còn hiện giờ anh ấy đã coi như cô không tồn tại rồi. Doãn Tiểu Mạt nhếch miệng cười, Hoa Lư Ly đúng là lo bò trắng răng.

Tranh của cô được người hâm mộ Lăng Dịch chia sẻ điên cuồng, chẳng mấy chốc, cô phát hiện ra Lăng Dịch quan tâm weibo của cô. Để cho phải phép, cô cũng quan tâm lại weibo của anh ta. Lăng Dịch vừa mới chia sẻ tranh, số người quan tâm của Doãn Tiểu Mạt lập tức tăng mạnh. Cô không chú ý chuyện này lắm, ôm notebook nằm trên giường tiếp tục dạo weibo.

Bỗng nhiên Doãn Tiểu Mạt nhận được một tin nhắn riêng, cô tưởng là của Hoa Lư Ly, không ngờ lại là người đã lâu không liên lạc, Ngũ Trác Hiên.

Ngũ Trác Hiên: “Về sau chỉ được vẽ một mình anh.”

Doãn Tiểu Mạt sững sốt. Chuyện gì thế này, đúng như lời Hoa Lư Ly nói sao?

Cô còn chưa nghĩ ra phải trả lời thế nào thì Ngũ Trác Hiên đã nói tiếp: “Nhớ kỹ, lần sau không được thế này nữa.”

Doãn Tiểu Mạt có chút bất mãn, Ngũ Trác Hiên dựa vào cái gì để ép cô? Anh là sếp của cô, nhưng không phải sếp của Trà Chanh Bạc Hà. Cô bực bội nghĩ.

Có lẽ thấy Doãn Tiểu Mạt mãi không hồi đáp, Ngũ Trác Hiên lại nói: “Tạo hình em vẽ anh hôm nay, anh rất thích.”

Doãn Tiểu Mạt nghiêng răng nghiêng lợi gò: “Em cũng rất thích bộ phim mới của anh.”

Lần này đến lượt Ngũ Trác Hiên không trả lời, Doãn Tiểu Mạt không kìm được, nói tiếp: “Em rất chờ mong giới thiệu của anh về vai diễn lần này.”

Ngũ Trác Hiên: “Anh cũng chờ mong được xem tác phẩm tiếp theo của em.”

Doãn Tiểu Mạt: “Được.”

Ngũ Trác Hiên: “Nghỉ sớm đi, đừng làm việc mệt quá.”

Doãn Tiểu Mạt do dự một lúc rồi đóng trang web, giọng điệu của anh ấy dường như rất thân thiết. Hai người quen thân lắm sao, chẳng phải chỉ là thần tượng và người hâm mộ thôi ư? Vì sao anh ấy nói chuyện với cô cứ như nói chuyện với người bạn đã quen biết mấy chục năm thế? Doãn Tiểu Mạt phát hiện ra, bản thân đang ghen với chính mình.

Ngày hôm sau, Doãn Tiểu Mạt chính thức làm việc, lúc trước cô đã chuẩn bị kỹ càng, tìm hiểu nhiệm vụ của một trợ lý. Cô đeo một cái ba lô lớn, bên trong đựng nước uống, bình cà phê giữ nhiệt, scôola, bánh qui, kẹo cao su, khăn quàng cổ, áo khoác ngoài và tất cả mọi thứ cô nghĩ ra.

Thiên Vũ vừa trông thấy cô liền cười: “Doãn Tiểu Mạt, em định đi du lịch ngoại ô đấy à?”

Doãn Tiểu Mạt tự tin đáp: “Chuẩn bị nhiều một chút cũng không thừa!”

Ngũ Trác Hiên nghe vậy liền bật cười.

Doãn Tiểu Mạt trước giờ chưa từng tới trường quay xem người ta quay phim nên có vẻ rất tò mò, nhưng không vì thế mà cô chảnh mắng với công việc. Hễ thấy Ngũ Trác Hiên nghỉ giải lao là cô lại chạy tới mang trà mang nước cho anh, bận rộn đến đầu óc quay cuồng.

Ngũ Trác Hiên thích thú hưởng thụ sự chăm sóc của cô. Lúc Doãn Tiểu Mạt đưa khăn giấy, anh không nhận lấy mà trực tiếp ngắt đầu lên tỏ ý bảo cô lau giúp. Doãn Tiểu Mạt chần chờ một lúc rồi quyết định làm thay, động tác cô rất nhẹ nhàng, khiến Ngũ Trác Hiên vô cùng thỏa mãn.

Doãn Tiểu Mạt ngồi trên băng ghế, chống cằm say sưa ngắm Ngũ Trác Hiên nhập vai, diễn xuất hoàn hảo. Ngũ Trác Hiên sắm vai một hiệp khách áo trắng, khí chất lẫm liệt, Doãn Tiểu Mạt cứ thế ngắm không rời mắt.

Thiên Vũ đưa cho cô một chiếc máy ảnh: “Đi ra đó chụp ảnh đi!” Mục đích của anh là muốn lấy lòng Doãn Tiểu Mạt, để Doãn Tiểu Mạt và Ngũ Trác Hiên có cơ hội gần gũi nhau hơn.

Doãn Tiểu Mạt ngập ngừng nói: “Em chỉ biết dùng máy thường thôi.” Loại máy ảnh kỹ thuật số ông kính rời này cô ứng phó nổi sao?

“Đơn giản lắm, anh dạy em”

“Không cần đâu!” Doãn Tiểu Mạt cảm thấy Ngũ Trác Hiên ngoài đời đã đẹp trai hơn ảnh chụp lắm rồi.

Lúc này, Ngũ Trác Hiên đang quay một cảnh, vô tình ngẩng đầu lên, trông thấy Doãn Tiểu Mạt đang cười tươi như hoa, đôi mắt long lanh, anh bất giác thất thần.

Đạo diễn Dương hô: “Dừng.”

Ngũ Trác Hiên vội nói: “Xin lỗi!”

“Anh Hiên, là do máy chưa chuẩn bị xong, không phải tại anh, chúng ta làm lại một lần nữa nhé?” Đạo diễn Dương gãi đầu nói.

Doãn Tiểu Mạt cười khi một tiếng, bị Ngũ Trác Hiên trừng mắt liếc, cô vội vàng ho nhẹ một tiếng rồi quay lưng về phía anh, nhưng bờ vai rung bần bật không che giấu được nụ cười của cô.

Buổi trưa, thêm một nữ diễn viên tên Cổ Y Lan xuất hiện ở trường quay, chưa kịp nghỉ ngơi, cô ta đã lập tức hóa trang chuẩn bị quay. Những diễn viên khác dù chỉ đóng vai phụ cũng đều có trợ lý, riêng Cổ Y Lan này chỉ có một mình.

Thiên Vũ tò mò hỏi: “Y Lan, Tiểu Nghê đâu?”

“Ồm rồi, em để cô ấy nghỉ phép mấy ngày, một mình em tới đây.”

Cổ Y Lan sáng khoái đáp, tính cách có phần giống Nghê Thiên, hơn nữa lại rất biết quan tâm người khác. Doãn Tiểu Mạt vì thế mà có cảm tình tốt với Cổ Y Lan, không chỉ lấy nước và cơm giúp, mà còn đắp thêm chăn cho cô ấy lúc cô ấy nằm nghỉ.

Ngũ Trác Hiên lạnh lùng đảo mắt qua. Cô nhóc này đối xử với ai cũng tốt, đương nhiên, đối xử với anh cũng rất tốt.

Cổ Y Lan rất thích Doãn Tiểu Mạt, những lúc không có cảnh quay thường ngồi tán gẫu với cô. Doãn Tiểu Mạt nghe Cổ Y Lan nói mới biết trước đây Thiên Vũ từng là trợ lý lâu năm của Ngũ Trác Hiên. Cô buột miệng hỏi: “Có phải em tranh bát cơm của anh ấy rồi không?”

Cổ Y Lan cười nghiêng ngả: “Sao có thể thế chứ!”

Ngũ Trác Hiên vừa đi tới, Cổ Y Lan tùm tùm cười: “Anh Hiên, em có chuyện muốn thương lượng với anh.”

“Chuyện gì?” Ngũ Trác Hiên thờ ơ.

Cổ Y Lan cười: “Trợ lý của em bị ốm, anh cho em mượn Tiểu Mạt mấy ngày nhé.”

“Không được.” Ngũ Trác Hiên không nghĩ ngợi, lập tức từ chối.

Cổ Y Lan sững sờ, vội vàng nói: “Chẳng phải anh có Thiên Vũ rồi sao?”

Ngũ Trác Hiên bình thản: “Vậy anh cho cô mượn Thiên Vũ đấy!”

Cổ Y Lan: “...”

Thiên Vũ ngồi một bên che miệng cười.

Cổ Y Lan xấu hổ, còn Ngũ Trác Hiên thì vẫn thản nhiên.

Doãn Tiểu Mạt cúi gằm mặt không biết nên nói gì, đành ngậm miệng giữ im lặng.

Vài ngày sau là ngày nghỉ, đoàn phim bỗng dừng nhiều thêm mấy người. Nơi này vốn không phải điểm du lịch nhưng vì Ngũ Trác Hiên ở đây nên rất nhiều người ôm suy nghĩ gặp vận may mà chạy tới.

Ngũ Trác Hiên không ủng hộ việc người hâm mộ tới thăm trường quay, anh lo các bạn nữ trẻ tuổi một mình tới đây không an toàn. Thế nhưng nhiều lúc anh không kiểm soát được hết, đây là một vấn đề hết sức đau đầu, chỉ có thể căn dặn mọi người lúc đi nên đi theo nhóm, an toàn là quan trọng nhất.

Doãn Tiểu Mạt đang say sưa theo dõi Ngũ Trác Hiên và Cố Y Lan diễn thì tiếng chuông di động đòi mạng vang lên.

Hoa Lư Ly hi hi ha ha cười trong điện thoại: “Bạc Hà, tớ tới trường quay rồi, có điều gì cần tớ chuyển lời với Ngũ Trác Hiên không?”

Doãn Tiểu Mạt: “...”

“Tớ tới nơi rồi, nhưng hình như đang quay bên trong, tớ không nhìn thấy được.”

Doãn Tiểu Mạt run run nói: “Ba ngày này đều là quay trong studio.”

“Trời! Tớ xui xẻo quá đi!” Hoa Lư Ly than thở: “Áy! Sao cậu biết?” Rồi lại tự trả lời: “Chắc nghe người khác nói hả?”

Mí mắt Doãn Tiểu Mạt chợt nhảy, bản khoản không biết có nên nói sự thật với Hoa Lư Ly không.

“Tớ đi nhờ người đưa tớ vào trong. Lát nữa báo tình hình với cậu.”

Doãn Tiểu Mạt cầm điện thoại ngây người, sau đó cô trông thấy Thiên Vũ bước vội ra khỏi cửa, một lúc sau anh ta quay về cùng một cô gái có khuôn mặt xinh xắn, mặc bộ trang phục thời thượng. Cô ta nhảy chân sáo về phía Doãn Tiểu Mạt: “Cậu là trợ lý của Ngũ Trác Hiên à?”

Doãn Tiểu Mạt gật đầu.

Cô gái tò mò quan sát cô từ đầu tới chân.

Doãn Tiểu Mạt đoán đây chính là Hoa Lư Ly, trong lòng bỗng dưng sợ cô ấy sẽ lấy điện thoại ra gọi vào số của mình. May mà lúc này Ngũ Trác Hiên vừa hoàn thành cảnh quay, Hoa Lư Ly tươi cười hôn hờ chạy ra đón.

“Lại trốn việc đấy à?” Ngũ Trác Hiên chau mày.

Hoa Lư Ly cười nịnh nọt: “Được nghỉ.”

Ngũ Trác Hiên liếc về phía Doãn Tiểu Mạt, sau đó lại đưa mắt ra hiệu cho Hoa Lư Ly. Hoa Lư Ly hiểu ý, đi theo Ngũ Trác Hiên vào lán quay phim.

Tới chỗ yên tĩnh, Hoa Lư Ly lên tiếng trước: “Em có chuyện muốn hỏi.”

“Hỏi!”

Hoa Lư Ly là hội trường câu lạc bộ fan của Ngũ Trác Hiên, thường xuyên ghé tới thăm trường quay nên khá thân thiết với Ngũ Trác Hiên, cô không e dè gì mà hỏi thẳng: “À, chẳng phải anh không thích trợ lý là nữ hay sao?” Trước giờ Ngũ Trác Hiên vì sợ phiền phức mà chưa bao giờ thuê trợ lý là nữ, lần này phá lệ, Hoa Lư Ly vô cùng hiếu kỳ, tình ý “đánh hơi” thấy mùi lạ.

Ngũ Trác Hiên ngẫm nghĩ một lúc, nói: “Cô ấy khác.”

“Khác thế nào?” Hoa Lư Ly mở to mắt.

“Doãn Tiểu Mạt chính là Trà Chanh Bạc Hà.”

Hoa Lư Ly há hốc miệng, phóng ánh mắt về phía Doãn Tiểu Mạt ngoài kia.

“Cô ấy cũng không biết anh đã biết chuyện này.” Ngũ Trác Hiên vội ngăn cản cái nhìn của Hoa Lư Ly.

“Em hiểu rồi, em sẽ không nói với cô ấy.”

“Ừ.” Ngũ Trác Hiên hài lòng với lời hứa của Hoa Lư Ly.

Hoa Lư Ly biết Ngũ Trác Hiên gần gũi và bao dung với người hâm mộ, nhưng không ngờ anh và Doãn Tiểu Mạt còn có một vương mắc khác. Cô chỉ cảm thấy dường như có điều gì đó khác thường bởi vì Ngũ Trác Hiên ghét nhất là có fan can dự vào công việc của mình. Tuy nhiên, ngay cả chuyện tuyển trợ lý mà anh cũng phá lệ thì việc này thực ra cũng chẳng có gì to tát.

Trong lúc Ngũ Trác Hiên và Hoa Lư Ly thì thầm to nhỏ, Doãn Tiểu Mạt cũng thấp thỏm không yên, đi tới gần chỗ hai người họ để nghe ngóng, nhất là sau khi bị Hoa Lư Ly liếc mắt ra chỗ mình, Doãn Tiểu Mạt lại càng bất an. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì, Ngũ Trác Hiên vốn không biết cô là Trà Chanh Bạc Hà, không biết Trà Chanh Bạc Hà chính là Doãn Tiểu Mạt, vậy thì làm sao anh có thể đề lộ ra với Hoa Lư Ly được. Hai người họ có lẽ chỉ đang nói chuyện trợ lý mới thôi.

Hiện giờ, hứng thú của Hoa Lư Ly về Doãn Tiểu Mạt còn lớn hơn cả về Ngũ Trác Hiên. Nói được dăm ba câu với Ngũ Trác Hiên, cô liền tung tăng chạy ra ngoài. Ngũ Trác Hiên không còn gì để nói, có lẽ bản thân anh đang trên đường giảm giá.

Hoa Lư Ly cười khì với Doãn Tiểu Mạt, khiến Doãn Tiểu Mạt sồn gai ốc. Cô cảm thấy lúc này càng cách xa Hoa Lư Ly càng tốt, cô đi lấy cho Ngũ Trác Hiên một cốc nước nhưng Hoa Lư Ly lại lững thững bám theo, nửa bước cũng không rời.

Ngũ Trác Hiên nhú mày: “Anh không muốn uống nước, anh muốn uống cà phê.”

“Lúc sáng anh đã uống một cốc rồi còn gì!” Doãn Tiểu Mạt bình thản nói.

“Lúc sáng anh cũng đã ăn cơm, có phải trưa và tối sẽ không cần phải ăn nữa không?” Ngũ Trác Hiên bắt bình.

Doãn Tiểu Mạt vẫn ung dung, “Nếu anh không ăn cơm trưa, không ăn cơm tối thì đừng mong sáng mai có cà phê.”

Ngũ Trác Hiên day trán, đưa Doãn Tiểu Mạt về làm trợ lý chẳng khác nào tự tạo nghiệp chướng.

Doãn Tiểu Mạt không cần biết Ngũ Trác Hiên nghe có hiểu hay không, chỉ bổ sung thêm một câu. “Anh có thể thử xem”

Ngũ Trác Hiên méo mặt.

Hoa Lư Ly phục Doãn Tiểu Mạt sát đất, ai dám nói những lời như vậy với Ngũ Trác Hiên? Ai dám ở trước mặt Ngũ Trác Hiên mà chỉ tay năm ngón? Sự ràng buộc trong thiên hạ này chỉ có một mình Doãn Tiểu Mạt.

Một lúc sau người của đoàn làm phim mang cơm tới, bản tính kén ăn của Ngũ Trác Hiên lộ rõ mồn một, cái này không ăn, cái kia không ăn. Doãn Tiểu Mạt đương nhiên không chiều theo ý Ngũ Trác Hiên, anh gấp ra cái gì cô lại gấp vào cái đó, rồi buộc anh phải ăn từng miếng. Ngũ Trác Hiên tỏ ra đáng thương, kẻ khổ với Hoa Lư Ly: “Em xem, cô ấy đối xử với anh thế đấy.”

Hoa Lư Ly lạnh lùng nhả ra một câu: “Lão Ngũ, anh kiêu căng quá rồi!” Sau đó còn gợn ngón cái về phía Doãn Tiểu Mạt, khen ngợi: “Làm được lắm, tiếp tục phát huy.”

Doãn Tiểu Mạt ngượng chín mặt, cô chỉ đang làm bổn phận của trợ lý thôi mà.

Thực ra Ngũ Trác Hiên chỉ tỏ ra bất mãn ngoài mặt, chứ trong lòng vô cùng thích thú. Doãn Tiểu Mạt quản lý anh như vậy cũng chỉ vì muốn tốt cho anh, chứng tỏ cô còn để tâm tới anh.

Hoa Lư Ly tò mò: “Lão Ngũ, anh gần đây đều như vậy à?”

Ngũ Trác Hiên gật đầu: “Từ khi cô ấy vào đoàn phim, anh khổ không gì sánh nổi, buổi tối nếu không có cảnh quay là mười một giờ đã phải đi ngủ.”

Hoa Lư Ly đâm chiêu: “Chẳng trách sắc mặt anh tốt lên trông thấy, đều là công của Doãn Tiểu Mạt.”

Ngũ Trác Hiên: “...”

Hoa Lư Ly không nhịn được than thở: “Tìm Tiểu Mạt về làm trợ lý quả nhiên là sự lựa chọn đúng đắn.” Nếu là cô, có lẽ cô chỉ mãi mê ngồi ngắm người đẹp mất thôi, lấy đâu ra khả năng này cơ chứ.

Ngũ Trác Hiên mếu máo.

Điện thoại của Doãn Tiểu Mạt đổ chuông, cô nói một câu xin lỗi rồi đi sang chỗ khác nghe điện.

“Tiểu Mạt, cậu đi đâu thế, tớ gọi điện tới mấy bàn nhà cậu mà mấy ngày không có ai nghe máy.” Là Vu Trụ.

Doãn Tiểu Mạt ngây người, cô thông báo cho Hứa Chi Nhiên, cho Lương Băng, thậm chí nói với cả Lương Khai Khai, thế nhưng lại quên mất Vu Trụ. Cô thực sự không đặt cậu vào trong lòng.

Doãn Tiểu Mạt áy náy, nhỏ nhẹ nói: “Xin lỗi, tớ không nói với cậu, tớ đi công tác.”

“Công tác?” Vu Trụ thốt lên.

“Ừm, chắc tầm ba tháng.”

“Cậu đi công tác ở đâu? Cậu cũng biết là công ty tớ có rất nhiều chi nhánh mà, tớ có thể xin đi công tác để tới thăm cậu.” Vu Trụ tốt nghiệp đại học xong liền vào làm cho công ty của dòng họ, tuy bắt đầu từ vị trí trưởng phòng, nhưng ai cũng biết cậu là “thái tử gia”, tương lai sẽ là người nắm quyền lớn nhất, thế nên mọi người đều tạo mọi điều kiện thuận lợi cho công việc hiện tại của cậu. Vu Trụ ở công ty gọi gió được gió, hô mưa được mưa. Cậu từng có lần mời Doãn Tiểu Mạt đến đó làm cùng mình nhưng tiếc là bị cô từ chối.

Doãn Tiểu Mạt khẽ nói: “Không cần đâu, tớ vẫn ổn.”

Vu Trụ tiu nghỉu, Doãn Tiểu Mạt không nói cho cậu biết, như vậy chẳng phải là cố tình tránh né cậu hay sao? Cậu thận trọng hỏi: “Tiểu Mạt, lần trước tớ chỉ đùa thôi, cậu đừng tức giận.”

Vu Trụ nhắc tới chuyện cậu muốn Doãn Tiểu Mạt làm bạn gái mình, nhưng Doãn Tiểu Mạt vốn dĩ không để bụng chuyện này. Cô lấy lại nhịp thở bình ổn, nói: “Tớ không giận. Vu Trụ, chúng ta luôn là bạn tốt, mãi mãi là như vậy.”

Lòng Vu Trụ chột đau thắt. Doãn Tiểu Mạt nói những lời này có khác nào đoạn tuyệt hi vọng của cậu. Mãi mãi là bạn tốt, chỉ là bạn... Vu Trụ trầm mặc một hồi, bỗng nhiên cười lớn: “Ừ, chúng ta là bạn tốt.”

Doãn Tiểu Mạt chậm rãi thở dài. Cô chột ngẩng đầu lên, bắt gặp ngay đôi mắt sâu không đáy, nhìn không rõ tâm tư của người đang kề bên mình, trong đầu cô nổi lên những suy nghĩ rối rắm.

Ngũ Trác Hiên đến chỗ Doãn Tiểu Mạt lấy bút, Hoa Lư Ly mang theo ảnh tới xin chữ ký của anh để chuẩn bị tổ chức hoạt động trên trang Tieba. Vô tình nghe được đoạn đối thoại của Doãn Tiểu Mạt, Ngũ Trác Hiên thầm vui trong lòng. Cô đã nói rõ ràng họ chỉ là bạn, như vậy anh sẽ bớt đi được một đối thủ. Ngũ Trác Hiên nhướn mày: “Đưa cho anh một cái bút.”

Doãn Tiểu Mạt vội lục túi lấy bút.

Ngũ Trác Hiên cầm lấy rồi đi, không nán lại thêm nữa, khiến Doãn Tiểu Mạt ngây người vẫn lơ suy nghĩ, không biết anh đã nghe được những gì.

Doãn Tiểu Mạt chậm chạp quay về chỗ cũ, Ngũ Trác Hiên đã ký hết ảnh, anh quét ánh mắt qua người cô, thuận miệng nói: “Em có cần ký không?”

Doãn Tiểu Mạt ngơ ngác lấy một tấm ảnh trong ví tiền ra. Hoa Lư Ly tò mò giằng lấy xem, sau đó ôm bụng ngồi xuống cười lăn cười bò, mãi mới đứng lên được.

Ngũ Trác Hiên dờ khóc dờ cười, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Doãn Tiểu Mạt, em có chắc cần anh ký vào đây?”

Doãn Tiểu Mạt lơ mơ: “Vâng, sao thế?”

“Không sao!” Ngũ Trác Hiên hậm hực nói, vội vàng ký rồi đưa trả cho Doãn Tiểu Mạt. Thật sự bội phục cô ấy, rõ ràng người thật đang đứng ngay trước mặt đây mà còn lấy ra một bức ảnh chụp tượng sáp.

Sau khi tạo hình nhân vật hoàng đế thời Thanh của Ngũ Trác Hiên xuất hiện trong bảo tàng tượng sáp Madame Tussauds[1], Doãn Tiểu Mạt tranh thủ mùa du lịch giảm giá rủ Lương Khai Khai cùng tới tham quan, chụp rất nhiều ảnh. Nếu đối diện với người thật, khẳng định cô không dám làm vậy, nhưng đây là bức tượng nên cô mới dám nghịch ngợm thỏa thích một trận, sờ mặt nâng cằm, nắm tóc đuôi sam. Lúc đó, Lương Khai Khai còn nói sau này sẽ mang những tấm ảnh ấy đi xin chữ ký Ngũ Trác Hiên. Đi làm trợ lý cho anh, Doãn Tiểu Mạt tiện tay bỏ tấm ảnh vào ví, hôm nay có cơ hội liền lấy ra, cô cũng không hiểu vì sao Hoa Lư Ly và Ngũ Trác Hiên lại có phản ứng dữ dội như vậy.

[1] Bảo tàng tượng sáp Madame Tussauds nằm ở Hồng Kông là một trong những địa điểm tham quan du lịch nổi tiếng, đây là nơi trưng bày những bức tượng sáp các nhân vật nổi tiếng trên thế giới.

Hoa Lư Ly nghĩ, cô gái này thật đáng yêu. Còn Ngũ Trác Hiên lại ai oán, chỉ cần cô nhiệt tình với anh bằng một phần nhỏ nhiệt tình cô dành cho bức tượng kia cũng được.

Doãn Tiểu Mạt hí hửng xin chữ ký để giao nộp cho Lương Khai Khai.

Từ sau khi cô rời khỏi thành phố S, ngày nào Hứa Chi Nhiên cũng kiên trì gọi điện hỏi han. Doãn Tiểu Mạt cảm thấy rất ấm lòng, về mặt lúc nào cũng rạng rỡ. Ngũ Trác Hiên cực kỳ khó chịu, hễ nghe điện thoại của ai mà Doãn Tiểu Mạt vui vẻ, người đầu tiên anh nghĩ tới chính là Hứa Chi Nhiên, vì làm hài lòng phụ nữ chính là sở trường của anh ta. Ngũ Trác Hiên làm một chuyện mà ngay cả bản thân mình cũng thấy trơ trẽn, đó là tìm những tạp chí viết về thói trăng hoa của Hứa Chi Nhiên, phơi bày trước mặt Doãn Tiểu Mạt, lắm lúc giả bộ đọc rồi thảo luận vài câu với Thiên Vũ.

Doãn Tiểu Mạt vô cùng khó hiểu. Hứa Chi Nhiên trăng hoa cô đã biết từ lâu, hơn nữa cũng là chuyện trước kia rồi, hiện tại bị Nghê Thiên quản lý chặt chẽ, mỗi ngày anh trai cô đều về nhà đúng giờ, đích thân xuống bếp nấu cơm, trời mưa còn tới cơ quan đón Nghê Thiên tan ca, hoàn toàn xứng đáng nhận danh hiệu hai mươi tư đạo làm bạn trai. Ngũ Trác Hiên chắc chắn không biết chuyện Hứa Chi Nhiên là anh trai cô, rốt cuộc anh làm vậy nhằm mục đích gì?

Lúc này Hứa Chi Nhiên lại gọi điện tới, Doãn Tiểu Mạt liếc mắt nhìn Ngũ Trác Hiên, rồi nghe điện trước mặt anh.

Ngũ Trác Hiên đang xem kịch bản, nhưng tai lại động lên nghe ngóng.

Hứa Chi Nhiên cười khà khà trong điện thoại: “Em gái yêu quý, đang làm gì thế?”

“Em không làm gì cả, còn anh?”

“Bố anh không khỏe, anh đưa bố vào bệnh viện khám.” Hứa Chi Nhiên vô tư nói, sau đó mới nhận ra vấn đề này có phần nhạy cảm, lập tức im bặt.

Doãn Tiểu Mạt cũng trầm mặc khác thường, một lúc sau mới mở miệng: “Bác không sao chứ?”

“Chắc là không sao, bệnh người già ấy mà, lượng đường trong máu cao, lại không chịu ăn kiêng, lúc nào cũng ăn vô tội vạ.” Hứa Chi Nhiên oán trách. Hứa Quảng Triệu tỉnh tỉnh ngang ngược, mỗi ngày bị con trai căn dặn đều nổi khùng lên nằng nặc.

Doãn Tiểu Mạt mím môi, khẽ nói: “Bệnh tiểu đường là không thể qua loa được, sẽ dẫn tới rất nhiều biến chứng.” Bà ngoại của cậu bé Gia Minh mà trước kia cô làm gia sư bị tiểu đường nặng, về sau đã bị mù cả hai mắt, gan và tim đều suy yếu, cả bệnh nhân và người nhà đều khổ.

“Anh không khuyên được bố.” Hứa Chi Nhiên than thở.

Mặt Doãn Tiểu Mạt cứng đờ, giọng gao nói: “Vậy cũng vẫn phải khuyên, đây là trách nhiệm của anh.” Sau đó cô cúp máy.

Hứa Chi Nhiên bên kia ngơ ngác, không biết mình đã làm gì chọc giận em gái.

Ngũ Trác Hiên quan sát Doãn Tiểu Mạt tỉ mỉ, nhận thấy cô đang bất an, rõ ràng anh muốn nghe cô báo cáo lịch làm việc ngày mai nhưng cô lại đọc ghi chép hôm qua. Thiên Vũ bảo cô đi lấy nước khoáng nhưng cô lại mang về kẹo cao su. Thiên Vũ cười ra nước mắt, lén lút hỏi Ngũ Trác Hiên: “Cô ấy chê hơi thở của em toàn mùi khói thuốc à?”

Ngũ Trác Hiên nhún vai: “Cô ấy có tâm sự.”

Thiên Vũ cũng bắt chước nhún vai: “Vậy thì chỉ có anh đích thân xử lý được thôi.”

Ngũ Trác Hiên đưa chai nước đã uống một nửa cho Doãn Tiểu Mạt giữ, cô vô thức nhận lấy, rồi lại vô thức mở nắp ra uống một ngụm, sau đó mới đặt sang một bên.

Thiên Vũ sùng sốt, Ngũ Trác Hiên cũng kinh ngạc không kém.

Trong khi đó, Doãn Tiểu Mạt vẫn chưa phát giác ra hành động vừa rồi của mình kỳ lạ.

Ngũ Trác Hiên nhăn mày, rốt cuộc là chuyện gì, cô ấy dường như vừa chịu một cú đả kích lớn. Chẳng lẽ Hứa Chi Nhiên có niềm vui mới? Nhưng anh lập tức phủ nhận suy đoán hoang đường này. Ngẫm nghĩ một lúc, anh gọi Doãn Tiểu Mạt sang một bên, dịu dàng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Doãn Tiểu Mạt liên tục nói xin lỗi, em xin lỗi, em xin lỗi, em đảm bảo sẽ không phạm lỗi nữa.”

Ngũ Trác Hiên cười: “Anh có mắng em đâu.”

“Em lập tức đi sửa lỗi.”

“Đừng vội, không có gì to tát cả.”

Doãn Tiểu Mạt ngoan ngoãn nghe lời.

“Em có tâm sự?” Ngũ Trác Hiên nói.

Doãn Tiểu Mạt không dám thừa nhận: “Không có.”

“Nhất định có.” Ngũ Trác Hiên chắc chắn một trăm phần trăm, hơn nữa còn khẳng định là vì cú điện thoại kia.

Doãn Tiểu Mạt mím môi, duy trì im lặng.

“Anh tạo áp lực cho em à?”

Doãn Tiểu Mạt ngẩng đầu: “Không phải.” Công việc trợ lý của cô an nhàn, tự do tự tại, mỗi ngày đều được ăn uống chơi bời thoải mái, lại được ngắm trai đẹp, thậm chí cô còn tăng mấy cân rồi, ở đâu ra mà có áp lực chứ!

Ngũ Trác Hiên vuốt tóc cô: “Anh không ép em, đợi khi nào em muốn nói thì nói sau.”

Doãn Tiểu Mạt gật đầu.

Ngũ Trác Hiên vuốt má cô về tròng trành: “Anh đi làm việc đã nhé.”

Hai gò má của Doãn Tiểu Mạt lập tức đỏ ửng.

Cảnh quay buổi chiều thực hiện được một nửa thì vai nữ thứ ba xung đột với phía nhà sản xuất, giận dữ bỏ đi.

Ngũ Trác Hiên là bên đầu tư, cử Thiên Vũ đi đàm phán, đối phương đưa ra những yêu cầu hết sức vô lý, ví dụ như thay đổi kịch bản, tăng đất diễn, sắp xếp vệ sĩ riêng 24/24 và đổi phòng khách sạn tốt nhất cho cô ta, hơn nữa cô ta còn yêu cầu thay thế tất cả các diễn viên cô ta không thích.

Thiên Vũ quay về báo cáo lại tình hình, tức giận nói: “Còn chưa phải ngôi sao mà đã làm cao như vậy rồi, lần sau thì nghỉ đi.”

Doãn Tiểu Mạt đứng bên cạnh khẽ nói: “Đây là vấn đề tính cách và tổ chức, không liên quan tới chuyện có nổi tiếng hay không.” Ví dụ như Ngũ Trác Hiên, từ lúc chưa nổi danh đến lúc trở thành ngôi sao, cách đối nhân xử thế của anh vẫn không có gì thay đổi.

“Tiểu Mạt nói đúng lắm!” Thiên Vũ tán thành.

Đạo diễn Dương cau mày: “Vậy hiện giờ phải làm sao?” Là bạn tốt của Ngũ Trác Hiên, anh ta cũng lo thay cho Ngũ Trác Hiên, bởi vì chỉ cần nán lại đây một ngày là kinh phí đã tốn thêm mấy trăm tệ.

Ngũ Trác Hiên trong lòng đã có tính toán sẵn, nhưng anh không thể tự ý quyết định, cần phải tôn trọng ý kiến đối tác. Anh gọi điện cho Lương Băng, thuật lại qua loa tình hình hiện tại.

Lương Băng bình tĩnh nghe hết rồi nói: “Kệ cô ta đi.”

Quả nhiên là cộng sự ăn ý! Ngũ Trác Hiên tủm tỉm: “Vậy thay ai vào?”

Lương Băng nghĩ một lúc: “Để Tiểu Mạt thử xem.”

Đúng là một chủ ý hay. Ngũ Trác Hiên càng cười càng tươi.

Đạo diễn Dương vội hỏi: “Giám đốc Lương nói thế nào?”

Ngũ Trác Hiên bình thản đáp: “Cô ta đơn phương hủy hợp đồng, giám đốc Lương sẽ xử lý, hiện giờ để cô ta đi.”

“Được.” Đạo diễn Dương từ lâu đã không ưa gì cô diễn viên kia, diễn xuất kém, cứng đơ như khúc gỗ, mỗi cảnh đều phải quay đi quay lại đến hơn chục lần liền mới xong, ai diễn cùng cô ta đúng là xúi quẩy.

Thiên Vũ thở một hơi nhẹ nhõm, anh cũng chẳng muốn đi phí lời cùng cô ta lần nữa.

Đạo diễn Dương vội hỏi: “Vậy có cần thông báo quay những cảnh phần sau trước không?”

“Không cần.” Ngũ Trác Hiên cười: “Lương Băng đã sắp xếp người mới rồi, có thể thay ngay lập tức.”

“Ai?” Đạo diễn Dương và Thiên Vũ đồng thanh, ngay cả Doãn Tiểu Mạt cũng không tránh khỏi tò mò.

Ngũ Trác Hiên nửa cười nửa không: “Chính là cô ấy, Doãn Tiểu Mạt.”

Doãn Tiểu Mạt sững sờ, cứ ngỡ mình nghe lầm.

Hai mắt đạo diễn Dương sáng rực: “Giám đốc Lương đúng là tinh mắt! Xinh đẹp thanh cao, tao nhã nhanh nhẹn, quả nhiên rất thích hợp.”

Những từ này để hình dung mình sao? Doãn Tiểu Mạt đỏ mặt hời hợt.

Thiên Vũ cười nghiêng ngả, lần đầu tiên trông thấy Doãn Tiểu Mạt, cô ấy làm đồ trà, lần thứ hai, cô ấy ngã sòng soài trên đất. Tao nhã nhanh nhẹn ư? Không có lấy tí ti quan hệ gì với cô ấy hết!

Doãn Tiểu Mạt biết rõ sức mình nặng nề thế nào, việc này dứt khoát không thể đảm nhận được, cô lập tức nghĩ cách lén trốn đi, nhưng bị Ngũ Trác Hiên tóm lại: “Đưa cô ấy đi hóa trang đi.”

“Á, em không làm được đâu. Em không đi, em...”

Thiên Vũ nằm bò ra bàn mà cười: “Anh Hiên, cô ấy có thể làm được thật sao?”

Ngũ Trác Hiên vẫn dửng dưng: “Tôi không biết, hỏi đạo diễn Dương ấy.”

Đạo diễn Dương mừng rỡ như điên: “Tôi thấy cô ấy là một hạt giống tốt.”

“Vậy chẳng phải là một ngôi sao non mới nhú ư?” Thiên Vũ trêu chọc.

Ngũ Trác Hiên không nói gì, lẳng lặng vỗ vào gáy anh ta.

Doãn Tiểu Mạt bị lôi đi trang điểm, còn bị nhét vào tay một bản lời thoại để học thuộc. Trước đây cô từng nghiên cứu qua kịch bản, tuy không hiểu rõ như lòng bàn tay nhưng cô có thể nhớ được chừng tám, chín phần. Nhân vật nữ thứ trong phim này không có nhiều đất diễn nhưng hầu hết đều là những cảnh diễn cùng nam chính và nam thứ. Doãn Tiểu Mạt không hiểu, bảo cô diễn cặp với Lăng Dịch cũng được, nhưng làm sao có thể đối diện với Ngũ Trác Hiên? Cô nhớ mang máng còn có cảnh nữ thứ tỏ lộ tình cảm với Ngũ Trác Hiên và bị từ chối, nhưng cảnh đó cực kỳ cảm động, lúc đọc tới đó chính cô cũng phải động lòng.

Doãn Tiểu Mạt vội mở kịch bản ra xem, quả nhiên có đoạn đó. Cứ khi nào lo lắng là cô lại bất giác nghịch ngón tóc, nhân viên hóa trang giữ lấy cô: “Đừng động đây, vừa mới làm xong.”

Doãn Tiểu Mạt mặt buồn rười rượi, ngay cả quyền từ chối cũng không có.

Mấy giờ đồng hồ sau, Doãn Tiểu Mạt sắp ngủ gật thì nhân viên hóa trang lay lay cô: “Xong rồi.”

Trong gương là một cô gái áo trắng, khuôn mặt Doãn Tiểu Mạt vốn mang nhiều nét đẹp thời xưa, mắt phượng mày lá liễu, miệng anh đào, da trắng nõn. Bây giờ trang điểm vào, mặt mũi như tranh, sáng như trăng thu, chẳng khác nào một mỹ nhân cổ đại.

“Đẹp!” Nhân viên hóa trang hài lòng với kiệt tác của mình.

Doãn Tiểu Mạt lần đầu tiên phát hiện mình hợp với tạo hình này, trước đây Lương Khai Khai lôi kéo cô đi chụp chân dung cổ đại, vì túi tiền eo hẹp mà cô phải từ chối khéo, về sau kinh tế dư dả hơn rồi lại bận việc này việc kia mà chưa đi thử.

Thiên Vũ vén rèm che vào xem: “Xong chưa?”

“Vừa mới xong, anh tính thời gian chuẩn quá.”

Doãn Tiểu Mạt vừa quay đầu lại, Thiên Vũ liền tròn to mắt. Doãn Tiểu Mạt loay hoay kéo bộ trang phục rườm rà.

Thiên Vũ huyệt sáo, khen ngợi không dứt. Thấy Doãn Tiểu Mạt thẹn thùng, không dám ra ngoài, anh ta thúc giục: “Gọi sắp tới đánh giá xem sao.”

“Sếp! Sếp ơi!” Thiên Vũ lớn tiếng gọi.

Ngũ Trác Hiên ngoảnh đầu lại, ánh mắt quán quýt rất lâu không chịu rời đi, khiến trái tim Doãn Tiểu Mạt lại nhảy lên. Về mặt anh vẫn điềm nhiên như không, im lặng không nói.

Doãn Tiểu Mạt ủ rũ, cô có trang điểm xinh đẹp thế nào cũng không khiến anh kinh ngạc, trong lòng anh chỉ có duy nhất Thẩm Phi Hồng là tuyệt thế giai nhân. Vẫn nên nhanh chóng cởi bỏ chiếc áo liên thân này ra thì hơn, nếu không sẽ lại mất mặt, cô cần môi, quay lưng chuẩn bị bỏ chạy thì Ngũ Trác Hiên đã nhanh tay giữ hai vai cô, nụ cười có phần khó đoán: “Rất đẹp!” Anh nói với đạo diễn Dương: “Chuẩn bị quay được rồi.”

“Được.” Đạo diễn Dương cười khoái chí.

“Lời thoại không thuộc cũng không sao, hậu kỳ còn lồng tiếng nữa.”

Doãn Tiểu Mạt vẫn chưa định thần lại, cứ như vậy mà diễn ư. “Cảnh nào?”

Ngũ Trác Hiên cười giảo hoạt: “Cảnh thứ năm tư.”

Doãn Tiểu Mạt sợ đến trắng bệch mặt, đây chẳng phải là cảnh thô lộ tình cảm hay sao.

Đạo diễn ra lệnh khởi động máy, chuẩn bị quay.

Ngũ Trác Hiên tranh thủ hướng dẫn Doãn Tiểu Mạt một chút kỹ thuật, cô đều ghi nhớ thật kỹ từng điều một.

Nội dung đoạn này như sau, nữ thứ đã yêu thầm nam chính từ lâu nhưng không dám nói, liền viết một bài thơ, lén lút đặt dưới gối nam chính. Cô đứng ngoài cửa sổ, nhìn thấy anh đọc bài thơ kia, sau đó gõ cửa vào, muốn biết câu trả lời của anh.

Cảnh quay bắt đầu từ chỗ nam chính mở lá thư.

Đạo diễn ra hiệu bằng tay, Ngũ Trác Hiên đi tới trước giường, cầm lá thư lên. Ông kính kéo gần lại, trên mảnh giấy là một bài thất ngôn tàng đầu thi[2].

Ngã tự khuynh mộ quân dĩ cửu

Hi tàng mi sao bả như cầu

Hoan nhan triển tiểu tiêu phiến ưu

Nhĩ tư tình tràng ngô tư tu.

[2] Thất ngôn: Thể thơ bảy chữ.

Tàng đầu thi: Thể thơ mà chữ đầu tiên của mỗi câu ghép lại thành một câu hoàn chỉnh. Khi ghép các chữ cái đầu tiên từng câu của bài thơ này lại sẽ được câu: “Ngã hi hoan nhĩ”, có nghĩa là “ta thích chàng.”

Ngũ Trác Hiên là người dày dặn kinh nghiệm diễn xuất nhưng sau khi đại nã bỏ sung ý nghĩ bài thơ này là do Doãn Tiểu Mạt viết, anh lại bật cười thành tiếng. Anh vốn đã căn rắng nhìn nhin rất lâu, cuối cùng vẫn không kìm được, đành phải gờ tay ra hiệu tạm dừng, cười đến mức hai vai run rẩy. Anh vừa cười vừa nói: “Xin lỗi, để tôi cười hết đã.”

Thiên Vũ khó hiểu nhìn Ngũ Trác Hiên, đây là lần đầu tiên thấy anh cười đến như vậy, dù trước đây quay phim anh chưa từng phạm lỗi bao giờ.

Doãn Tiểu Mạt mặt biến sắc mấy lần, rốt cuộc anh ấy cười cái gì, thậm chí còn không buồn giữ hình tượng nữa.

Đạo diễn Dương khẽ ho khan vài tiếng. “Anh cười hết đi rồi nói.”

Mọi người đều nhìn ngó dò xét, nhưng không một ai biết Ngũ Trác Hiên cười cái gì, chỉ có Cổ Y Lan thông minh lạnh lùng là nhìn ra được. Từ sau khi Ngũ Trác Hiên từ chối để cô mượn Doãn Tiểu Mạt làm trợ lý, Cổ Y Lan đã nghĩ tới khả năng kia, lúc này lại càng thêm chắc chắn. Cô tủm tỉm cười trộm.

Lăng Dịch huých tay cô, vẻ mặt khó hiểu: “Anh Hiên cười cái gì thế?”

Cổ Y Lan cười liếc anh một cái: “Chắc là tự dung ăn nhầm phải cái gì rồi!”

Lăng Dịch ghen hờn: “Thế em cười gì?”

“Chỉ có thể ngầm hiểu, không thể nói ra được.” Cổ Y Lan thần thần bí bí.

Lăng Dịch không nói nữa.

Cổ Y Lan nháy mắt mấy cái, vẻ mặt tươi cười vô cùng xinh đẹp.

Bên kia, Ngũ Trác Hiên cuối cùng cũng cười xong, lập tức nói xin lỗi với từng người.

Đương nhiên, không có ai trách anh, diễn viên dù tốt đến mấy cũng là người, cũng có hi vọng ái ố, mặc dù nụ cười của anh có phần hơi kỳ quặc so với mọi người.

Đạo diễn Dương hỏi: “Có thể bắt đầu lại được chưa?”

“Được rồi, được rồi.” Ngũ Trác Hiên lấy lại vẻ bình thường, tạm thời quên đi Doãn Tiểu Mạt.

Đạo diễn Dương lại giơ tay ra hiệu, cảnh quay tiếp tục tiến hành.

Lần này Ngũ Trác Hiên vào vai suôn sẻ, thế nên Doãn Tiểu Mạt được lên sân khấu. Cô đứng ngoài cửa sổ nhìn anh mở lá thư, xem qua một lượt, rồi cẩn thận gấp lại. Đạo diễn ra hiệu, cô chậm rãi đi tới gõ cửa: “Uất Trì công tử có trong phòng không?”

Ngũ Trác Hiên mở cửa cho cô vào: “Chuyện gì mà Liễu cô nương phải tới đây khuya khoắt thế này?”

Doãn Tiểu Mạt ấp a ấp úng nói: “Chẳng hay công tử đã xem qua thư chưa?”

Ngũ Trác Hiên nhướn mày: “Thư? Thư gì?”

Doãn Tiểu Mạt đỏ mặt, Liễu cô nương má cũng ửng hồng. Ngũ Trác Hiên bình tĩnh ung dung, Uất Trì công tử cũng giả bộ không biết gì.

Doãn Tiểu Mạt nhớ lại lời thoại, đoán chừng tâm trạng Liễu cô nương lúc này, cô thấp giọng nói: “Lá thư của tiểu nữ viết gửi Uất Trì công tử.”

“À?” Ngũ Trác Hiên chìa tay: “Thư đâu?”

Doãn Tiểu Mạt nhớ rõ ràng trong kịch bản là Liễu cô nương trực tiếp mở túi của Uất Trì công tử để lấy thư ra, sau đó chất vấn chàng vì sao nói dối. Nhưng lúc này cô muốn thay đổi một chút, vì cô cảm thấy Liễu cô nương tính tình thẳng thắn, có điều gì sẽ nói ngay trước mặt, hà tất phải ngượng ngùng gửi thư? Lúc đầu Doãn Tiểu Mạt không dám tự ý hành động, nhưng chẳng hiểu dùng khi ở đâu tới, cô mỉm cười, đọc lại bài thơ kia một lần.

Ngũ Trác Hiên kinh ngạc, chuyện này đã ra khỏi phạm vi kịch bản, nhưng không thể phủ nhận rằng làm như vậy sẽ đẩy tình huống lên cao trào hơn. Anh rất biết phối hợp, nghiêng người đi chỗ khác, vẻ mặt hiện lên vẻ bối rối.

Doãn Tiểu Mạt lại nói tiếp: “Uất Trì công tử tài hoa hơn người, không thể không hiểu ý tứ trong đó.”

“Đương nhiên là hiểu.” Ngũ Trác Hiên chậm rãi nói.

“Vậy mong công tử cho tiểu nữ một đáp án rõ ràng.” Giọng nói của Doãn Tiểu Mạt chợt run rẩy.

Về lúng túng của cô được Ngũ Trác Hiên thu trọn vào tầm mắt, anh chỉ nói một câu: “Trương ngộ hận vân.”

“Trương ngộ hận vân”, trách gặp nhau quá muộn. Đây là câu trả lời anh dành cho cô, cũng như Thẩm Phi Hồng, cô nghĩ mình đã hiểu rõ rồi.

Liễu cô nương dám yêu, dám hận nói một câu: “Tiểu nữ biết rồi.” Sau đó quay lưng đi. Doãn Tiểu Mạt chịu đả kích trầm trọng cũng lặng lẽ rời đi. Cảnh quay tới đây hẳn là kết thúc nhưng Ngũ Trác Hiên lại sai một bước dài, chặn giữa cửa, trao phong thư kia cho cô, hai người thoáng kẻ sát nhau, Ngũ Trác Hiên dùng âm lượng chỉ đủ để hai người họ nghe thấy, thì thầm bên tai cô: “Thực ra anh rất sẵn lòng.”

Doãn Tiểu Mạt ngây người, khuôn mặt xinh xắn lập tức biến sắc.

Ngũ Trác Hiên tủm tỉm cười.

Lúc này, đạo diễn hô dừng, cảnh quay thật sự kết thúc.

Doãn Tiểu Mạt thở phào một hơi, lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Nội dung thay đổi, lời thoại cũng bị sửa, nhưng lại đạt được hiệu quả rất tốt. Đạo diễn Dương cực kỳ hài lòng: “Tôi đã bảo Doãn Tiểu Mạt rất có tư chất mà.”

Thiên Vũ bây giờ cũng nhìn Doãn Tiểu Mạt bằng cặp mắt khác.

Cổ Y Lan vẫn cười thâm trong bụng, rõ ràng là thổ lộ thật lòng. Doãn Tiểu Mạt mới có thể diễn được tự nhiên như thế. Cảnh quay tiếp theo là của cô, nhân lúc chưa bấm máy, cô kéo Doãn Tiểu Mạt ra một chỗ hỏi: “Vừa nãy anh Hiên thì thâm gì với em thế?”

Doãn Tiểu Mạt lại đỏ mặt: “Có nói gì đâu ạ.”

“Làm sao che được mặt chị chứ!” Cổ Y Lan cười. “Doãn Tiểu Mạt, em vẫn chưa trở về thực tại.”

Doãn Tiểu Mạt nào dám thừa nhận.

Nếu không phải bị đạo diễn gọi đi, Cổ Y Lan nhất định không buông tha Doãn Tiểu Mạt.

Doãn Tiểu Mạt ngồi chờ người ra, lời vừa nãy của Ngũ Trác Hiên thật sự đã kích động cô, cô còn chưa kịp tiêu hóa hết. Anh nói là sẵn lòng, sẵn lòng cái gì? Sẵn lòng tiếp nhận lời thổ lộ của cô ư? Đối với Liễu cô nương, hay đối với Doãn Tiểu Mạt cô? Khi ấy anh là Uất Trì công tử, hay là chính anh? Doãn Tiểu Mạt mơ mơ hồ hồ, không còn phân biệt được hiện thực với phim ảnh.

Ngũ Trác Hiên thông thả đi từng bước vào phòng nghỉ, bạn diễn vừa rời của anh vẫn đang ngồi thừ người, không cảm nhận được gì, anh rất tự nhiên ngồi xuống cạnh cô. Doãn Tiểu Mạt nhích người ngồi ra xa một chút.

“Anh khiến em ghét lắm sao?” Sắc mặt Ngũ Trác Hiên xấu đi trông thấy.

“Không, không phải.”

Ngũ Trác Hiên lạnh lùng nói: “Thế sao em phải làm vậy?”

“Em, .. em .. em chỉ để anh ngồi thoải mái một chút thôi.” Doãn Tiểu Mạt thấp thỏm.

Rốt cuộc Ngũ Trác Hiên cũng không làm mặt lạnh được nữa, bật cười ra tiếng. Gáy Doãn Tiểu Mạt đỏ đầy mồ hôi, không biết là do nóng quá hay do áp lực ai đó tạo nên.

Ngũ Trác Hiên ngả đầu lên vai cô. Doãn Tiểu Mạt rùng mình: “Anh... anh ngồi dậy đi.”

“Suyt! Tiểu Mạt, anh đang mệt, để anh dựa một lúc.”

Đêm qua phải quay tới tận hai giờ sáng nhưng anh không cho cô theo, hơn tám giờ tối đã đuổi cô về khách sạn. Sáng sớm nay hơn sáu giờ anh đã phải dậy hóa trang, thật sự rất vất vả. Ngôi sao lớn bề ngoài rạng rỡ nhưng đằng sau phải trả giá rất nhiều, còn có những nỗi khổ tâm không muốn để người khác biết. Doãn Tiểu Mạt trước kia chỉ biết vỏ bọc bên ngoài của anh, sau khi gia nhập đoàn phim mới thấm thía được nhiều điều. Cô thật lòng xót cho anh, không dám lên tiếng nữa.

Chưa được bao lâu, Doãn Tiểu Mạt đã nghe thấy tiếng thở đều đặn của anh, cô không dám cử động, sợ làm anh tỉnh. Bờ vai nặng trĩu nhưng cô lại cảm thấy hạnh phúc. Nếu có thể giúp được anh, cô thật lòng sẵn sàng vì anh mà làm mọi thứ. Cho anh mượn bờ vai nào có đáng gì.

Ngũ Trác Hiên dường như ngủ rất sâu, đôi môi bắt gác cong lên một chút.

Doãn Tiểu Mạt cứ như vậy nhìn anh. Cô may mắn hơn người khác. Được nhìn thấy anh vui vẻ tươi cười, được chứng kiến anh nổi giận, giờ còn được ngắm dáng vẻ ngủ say sưa của anh. Có lẽ chỉ còn mỗi cảnh tượng anh quần khăn bông nửa người sau khi tắm là cô chưa được trông thấy. Nghĩ tới điều này, máu mũi cô chực phun ra, gò má đỏ bừng, cô vội vàng vỗ hai má, cảnh báo bản thân không được nghĩ lung tung.

Bất chợt, Ngũ Trác Hiên gục đầu trượt khỏi vai cô, anh tỉnh dậy. Về thẹn thùng trên mặt Doãn Tiểu Mạt còn chưa kịp tan biến, anh nghi hoặc hỏi: “Em vừa làm gì anh thế?”

“Có làm gì đâu!” Doãn Tiểu Mạt sợ hãi.

“Thế sao em đỏ mặt?”

Đương nhiên Doãn Tiểu Mạt không dám khai ra rằng, anh mới ngủ có một chút mà mình đã tưởng tượng tới cảnh anh để trần nửa người. Cô liệu mạng lác đầu: “Không có, không có gì hết.”

Ngũ Trác Hiên tủm tỉm: “Thế em đã làm những gì với bức tượng sáp hình anh rồi?”

Doãn Tiểu Mạt ngây người, sao tự nhiên anh ấy lại nhớ tới chuyện này?

Ngũ Trác Hiên nghiêng người, bám lấy hai vai cô: “Hà?” Hơi thở nóng rực phả vào cổ cô. Anh cực kỳ nhẫn nại mà nhẹ nhàng dụ dỗ cô: “Nói cho anh biết.”

Dưới sự dụ dỗ của Ngũ Trác Hiên, đầu óc Doãn Tiểu Mạt đã không còn là của bản thân mình nữa, miệng khô lưỡi khô, ừ hừ một tiếng từ cổ họng, rồi nói: “Sờ mặt, sờ cằm, cầm tóc đuôi sam, còn nhân lúc không có ai để ý ôm một cái.”

Ngũ Trác Hiên chợt dang tay ra ôm lấy cô, nụ cười mê hồn: “Như thế này sao?”

Doãn Tiểu Mạt mơ màng, vô thức gật đầu.

Ngũ Trác Hiên vỗ nhẹ khuôn mặt ửng hồng của cô, rồi lại vuốt ve mấy cái: “Như thế này sao?”

Doãn Tiểu Mạt cảm thấy hồn mình đang bay lơ lửng, đại não trống rỗng.

Ngũ Trác Hiên lại đưa một tay ra phía sau, đẩy lưng cô lên, tay còn lại kéo vai cô sát vào mình, khiến cả người Doãn Tiểu Mạt ngã nhào vào lòng anh. Đáy mắt anh sâu thẳm, giọng nói trầm khàn: “Ôm như vậy phải không?”

Doãn Tiểu Mạt toàn thân run rẩy, thốt lên từ cổ họng: “Không phải.” Cô chỉ ôm thắt lưng một chút, đâu có cường điệu đến thế này.

Khoảnh khắc sau đó, môi Ngũ Trác Hiên đã chạm xuống môi cô. Môi anh lạnh, cô co rúm người lại, ngơ ngậy nói: “Em không làm cái này.”

“Anh không bận tâm để em làm bây giờ đâu.” Khóe mắt anh lộ ra nụ cười trên choker.

Doãn Tiểu Mạt xấu hổ vô cùng. Anh không bận tâm nhưng cô bận tâm! Đây là phòng nghỉ, hơn nữa lại không phải là phòng riêng của anh, bất cứ lúc nào cũng có thể có người vào.

“Anh mau buông em ra.”

Cô không thấy Ngũ Trác Hiên đáp, chỉ nghe thấy “lách cách” một tiếng, cửa bị ai đó mở ra. Chuyện mà cô lo lắng cuối cùng cũng xảy đến.

Cổ Y Lan đứng ở cửa, ngây người như phỗng. Dù đã cảm nhận được từ lâu nhưng cô không nghĩ tới việc chạm mặt hai người họ đang mờ ám với nhau. Cô lúng túng quay ra, không quên bỏ lại một câu quan trọng: “Tiểu Mạt, đạo diễn tìm em”

Doãn Tiểu Mạt lúc này mặt đỏ tới tận mang tai, tranh thủ giấu vào trong ngực Ngũ Trác Hiên, không dám ngẩng lên. Ngũ Trác Hiên mỉm cười xoa đầu cô: “Đến cánh quay của em, không đi ra à?”

Cô muốn đi lắm chứ, nhưng làm sao cô dám đối mặt với Cổ Y Lan đây? Vừa rồi vẫn còn thể thoát đảm bảo mà bây giờ lại bị cô ấy bắt quả tang mình đang mờ ám với Ngũ Trác Hiên. Mới nghĩ có thể mà Doãn Tiểu Mạt đã muốn đào hố chui xuống cho rồi.

“Sợ à? Thế để anh đưa em ra.”

Doãn Tiểu Mạt nhảy dựng lên. Đùa cái gì vậy?! Đi ra cùng anh chẳng phải càng nói rõ mọi chuyện rồi sao? Cô vội nói: “Anh nghỉ đi, em ra một mình được”, rồi quay lưng chạy thẳng.

Ngũ Trác Hiên đưa tay lên chạm vào môi, cảm giác mềm mại khi nãy của cô dường như vẫn còn đọng lại trên môi anh, khóe miệng anh khẽ nhếch lên, tâm trạng cực kỳ tốt. Anh tiện tay mở kịch bản ra xem, muốn biết cảnh quay tiếp theo của cô là gì. Vừa trông thấy anh liền giật mình, làm sao anh lại quên mất vai diễn của cô không chỉ đóng cặp với anh mà còn với cả Lăng Dịch nữa chứ. Lần này quả nhiên đã tính sai một bước, anh ảo não.

Ngẫm nghĩ một lúc, Ngũ Trác Hiên đứng dậy đi ra lén quay, anh nhất định phải xem cô diễn. Ngay từ đầu Doãn Tiểu Mạt đã có cảm tình tốt với Lăng Dịch, còn vẽ tranh cho anh ta. Cảnh quay tiếp theo là sau khi Liễu cô nương bị Uất Trì công tử từ chối, Hạ Hầu công tử liền xuất hiện, khuyên bảo và an ủi nàng nhưng Liễu cô nương cũng không bị anh ta dụ dỗ.

Doãn Tiểu Mạt được trang điểm lại một chút, Cổ Y Lan không biết từ đâu chạy ra, nháy mắt với cô mấy cái, nụ cười như có như không, khiến Doãn Tiểu Mạt lại một trận mặt đỏ rần rần. Cô thầm nghĩ mình chết chắc rồi nhưng đạo diễn Đường lại nói: “Được lắm, thần sắc như vậy rất tốt, cứ tiếp tục phát huy nhé!”

Nhân vật Hạ Hầu công tử của Lăng Dịch nhẹ nhàng khuyên bảo Doãn Tiểu Mạt mấy câu, tình tiết tiếp theo là Liễu cô nương gục đầu vào ngực anh ta mà khóc. Lăng Dịch bất giác cảm thấy lạnh sống lưng, xoay người lại liền bắt gặp ánh mắt sáng quắc của Ngũ Trác Hiên. Chẳng hiểu sao, Lăng Dịch rung mình một cái, nghĩ tới chuyện lúc trước, anh ta như hiểu ra chuyện gì đó, tận lực giữ khoảng cách với Doãn Tiểu Mạt. Đáng lẽ phải vỗ lưng Doãn Tiểu Mạt nhưng hai tay Lăng Dịch gờ lên giữa không trung liền khựng lại.

Đạo diễn Dương nhíu mày: “Lăng Dịch, cậu làm sao thế? Không nhập tâm gì cả.”

Lăng Dịch trầm nghĩ: Tôi dám nhập tâm sao?

Đạo diễn quát lớn: “Tay cậu làm sao thế hả? Cậu phải ôm chặt cô ấy mới đúng.”

Vừa mới chạm tay vào lưng Doãn Tiểu Mạt, Lăng Dịch lại cảm thấy như có gai nhọn đâm vào lưng mình. Mồ hôi chảy ướt đầm, anh ta lau trán, cắn răng nói: “Đạo diễn, anh Hiền đứng đó nhìn khiến em căng thẳng.”

“Cậu căng thẳng cái gì?” Đạo diễn Dương mắng.

“Áp lực quá lớn.” Lăng Dịch nói.

Mí mắt Doãn Tiểu Mạt co giật, hôm nay cô đã bị Ngũ Trác Hiền làm cho rối tinh rối mù. Lòng cô lúc này còn chưa hoàn toàn bình ổn, nhiệt độ âm áp trên môi vẫn còn đấy, chỉ mới nghĩ tới cảnh tượng vừa rồi thôi là mặt cô đã nóng rực.

Đạo diễn Dương hết cách, đành quay sang nói với Ngũ Trác Hiền: “Anh Hiền, phiền anh tránh đi một lát được không?”

“Đứng đây, anh đứng ở đây làm gì chứ?” Cổ Y Lan giúp đạo diễn đuổi Ngũ Trác Hiền đi chỗ khác. Đương nhiên là cô cô ý, những chuyện có thể chọc giận Ngũ Trác Hiền, cả đời này được xem mấy lần? Mặc kệ anh ấy phiền muộn đi, Cổ Y Lan đắc ý nghĩ thầm.

Ngũ Trác Hiền do dự một lát, vẫn nên lấy đại sự làm trọng, tạm thời gác lại suy nghĩ cá nhân của mình sang một bên, anh gật đầu, quay lại phòng nghỉ.

Không có Ngũ Trác Hiền ở đây, Lăng Dịch thờ phào, phát huy khả năng như thường. Doãn Tiểu Mạt dưới sự chỉ dẫn của anh cũng xuất sắc hoàn thành cảnh quay. Lăng Dịch ngỡ rằng đã qua cửa, không ngờ lát sau Ngũ Trác Hiền vừa xuất hiện đã đòi xem lại trên máy, anh ta sợ hãi vội vàng bỏ trốn.

Tình tiết là Liễu cô nương khóc như mưa, được Hạ Hầu công tử dịu dàng khuyên nhủ, dần dần nín khóc. Sau đó Hạ Hầu công tử mượn gió bẻ măng, tranh thủ bộc bạch nỗi lòng đã đè nén từ lâu. Lời nói của anh ta cực kỳ cảm động. Liễu cô nương ngượng ngùng, dù không đồng ý nhưng vẫn rung động trước anh ta.

Hai người rất nỗ lực, thể hiện cảm xúc chuẩn xác, bối cảnh rừng đào lại càng làm tăng thêm vẻ mỹ lệ hài hòa.

Đạo diễn Dương hoàn toàn không phát hiện ra điều khác thường, vẫn tấm tắc khen không ngừng: “Trai tài gái sắc, hai người này rất xứng đôi.”

Dù đã biết rõ chỉ là phim, chỉ là giả, nhưng Ngũ Trác Hiền vẫn ăn phải dấm chua, thậm chí mãi mấy ngày sau còn làm mặt lạnh với Lăng Dịch. Đương nhiên đối với Doãn Tiểu Mạt thì anh vẫn yêu thương chiều chuộng, anh cảm thấy cô không có vấn đề gì, nếu có sai thì hoàn toàn là lỗi của Lăng Dịch.

Tình yêu quả nhiên là mù quáng!

Bạn đang đọc truyện *Gặp Ai Giữa Ngã Rẽ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chìm đắm trong hạnh phúc tình yêu

Hôm đó trời đổ mưa tầm tã, Ngũ Trác Hiền có một cảnh quay đêm mưa, vì muốn đạt được hiệu quả tốt nên anh khẳng khái đòi quay trong mưa. Sầm tổi, đạo diễn Dương lệnh cho mọi người chuẩn bị làm việc.

Ngũ Trác Hiền đã quen với chuyện quay phim dưới gió mưa, nhưng lần này quay cùng Doãn Tiểu Mạt, anh không khỏi lo lắng, sợ cô không trụ được. Anh bàn bạc với đạo diễn, thay đổi địa điểm vào trong chòi nghỉ chân nhưng Doãn Tiểu Mạt lại nhất quyết không chịu nghe.

“Không cần lo cho em, làm thế nào hiệu quả là được.”

Nội dung cảnh này là Uất Trì công tử phát hiện bị người con gái mình yêu lừa dối, chàng rơi vào tình thế khó xử, đứng giữa ái tình và gia tộc. Liễu cô nương thấy chàng đau khổ, bản thân càng khó chịu. Cảnh này diễn trong mưa khẳng định sẽ tăng thêm mức độ bi thương.

Doãn Tiểu Mạt đã khẳng khái như vậy, Ngũ Trác Hiền không lay chuyển được, hơn nữa anh cũng mong cảnh quay được hoàn mỹ, thế nên cuối cùng vẫn đồng ý.

Trời mưa lớn, Ngũ Trác Hiền cứ thế lao vào giữa màn mưa xối xả, Doãn Tiểu Mạt đuổi theo phía sau, chặt vật ngã nhào xuống mặt đất lầy lội. Ngũ Trác Hiền dừng lại nâng cô dậy, trách móc: “Muội theo ta làm gì?”

Doãn Tiểu Mạt lẳng lặng nhìn anh: “Muội không an tâm về huynh.”

“Chuyện của ta không cần người khác lo lắng.” Uất Trì công tử chịu đả kích nặng nề, thái độ cay nghiệt, thần sắc lạnh băng.

Liễu cô nương nhỏ nhẹ nói: “Muội chỉ muốn nói với huynh, bất luận xảy ra chuyện gì, muội đều sẽ ở bên cạnh huynh”.

Hai người đối mặt nhau dưới mưa, Ngũ Trác Hiên lại dùng khẩu hình nói một câu.

Doãn Tiểu Mạt ngậy người, điều này trong kịch bản hình như không có.

Con người đen kịt của anh đứng trên người cô, ánh mắt thăm thẳm quyền rũ, anh hạ thấp giọng: “Sang năm, hai năm sau, ba năm sau, bốn năm sau, mười năm sau, hai mươi năm sau, mãi mãi ở bên cạnh anh nhé!”

Trái tim tức thì đập lờ một nhịp, Doãn Tiểu Mạt buột miệng: “Nếu thế gian này chỉ còn lại một người ở bên anh, thì người đó chính là em”.

Câu nói này nghe có vẻ quen tai, Ngũ Trác Hiên chưa kịp nghĩ ra thì đạo diễn đã ra hiệu ám chỉ cảnh quay hoàn thành tốt đẹp. Anh ta khen Doãn Tiểu Mạt không ngớt, nhưng lại có phần lo lắng: “Tiểu Mạt, em và anh Hiên diễn rất ăn ý, có cảm giác tranh mất đất diễn của Y Lan rồi.”

Cố Y Lan ném quả nho vào miệng: “Em không bận tâm đâu, anh hoàn toàn có thể để Uất Trì công tử và Liễu cô nương thành vợ thành chồng”. Bản tính Cố Y Lan rất tốt, thật lòng không để ý chuyện bị Doãn Tiểu Mạt đoạt lấy cơ hội. Dù sao cô cũng rất quý Doãn Tiểu Mạt, quan trọng hơn cả là cô đang vô cùng hứng thú với sự mờ ám giữa Ngũ Trác Hiên và Doãn Tiểu Mạt.

Đạo diễn Dương lăm bắm một mình: “Cứ để lại một chút tiếc nuối có lẽ sẽ tốt hơn?”

Ngũ Trác Hiên im lặng không ý kiến.

Hai giờ sáng mới quay xong cảnh đêm, Doãn Tiểu Mạt xách đồ đặc giúp Ngũ Trác Hiên, vô tình chạm vào tay anh, cô giật nảy mình: “Tay anh lạnh quá.”

Ngũ Trác Hiên cười nhợt nhạt: “Không sao.”

“Anh bị sao thế?” Doãn Tiểu Mạt lo lắng sờ trán anh, giật mình: “Anh sốt rồi.”

Ngũ Trác Hiên vẫn chỉ cười: “Chuyện nhỏ ấy mà”. Anh đã quen rồi, thứ bệnh vặt này nào có đáng gì, về phòng ngủ một giấc, sáng hôm sau dậy là lại khỏe như voi.

Doãn Tiểu Mạt buồn bực vì không phát hiện ra sớm, cái danh trợ lý này cô thật không xứng. Lúc này cô đã quên bằng chuyện mình cũng phải bận rộn quay phim nên mới không có thời gian chú ý tới anh.

Ngũ Trác Hiên tuy ngoài miệng nói không sao nhưng đầu óc đã văng vất. Chiều tối anh cảm nhận được cơ thể không ổn nhưng cố gắng chịu đựng để hoàn thành công việc, định lúc về sẽ uống thuốc rồi ngủ một giấc, mấy năm nay anh đều như vậy. Sự quan tâm lo lắng của Doãn Tiểu Mạt khiến trái tim anh cảm thấy ấm áp, khát vọng kỳ lạ nào đó trỗi dậy mạnh mẽ trong đáy lòng.

Doãn Tiểu Mạt đưa Ngũ Trác Hiên về phòng, vừa lo lắng, vừa tự trách bản thân cố chấp đòi quay dưới mưa mới khiến anh đổ bệnh, còn cô thì chẳng hề hấn gì. Cô nóng lòng muốn bù đắp tội lỗi, nghĩ một lúc, cô chủ động xin ở lại để chăm sóc anh.

Ngũ Trác Hiên cười: “Không cần đâu, em về nghỉ ngơi đi.”

Doãn Tiểu Mạt nào có chịu, cô bất chấp tất cả, ngồi xuống ghế, vẻ mặt thách thức như muốn nói: Em cứ không đi đấy xem anh làm gì được em.

Ngũ Trác Hiên lắc đầu cười: “Anh phải thay quần áo, em vẫn ở đây à?”

Doãn Tiểu Mạt đỏ mặt quay người đi, lăm nhăm trong miệng: “Anh thay đi, em không nhìn trộm đâu.”

“Thực ra em nhìn anh cũng không ngại đâu.”

“Em ngại!” Doãn Tiểu Mạt không nhịn được buột miệng cãi, anh nói cứ như cô háo sắc lắm không bằng.

Ngũ Trác Hiên bật cười, hằng ngày trêu chọc cô đã thành niềm vui của anh mất rồi.

Doãn Tiểu Mạt xị mặt, cô có lòng tốt mà không được báo đáp.

“Em có cần đi tắm trước không?”

Ngũ Trác Hiên quay đầu hỏi.

“Anh tắm trước đi.” Doãn Tiểu Mạt ảo não, đoạn đối thoại này vì sao nghe cứ thấy kỳ quái?!

Ngũ Trác Hiên gây ra một tiếng động lớn trong phòng tắm. Doãn Tiểu Mạt ở bên ngoài nghe thấy mà sợ kinh hồn bạt vía, cô gõ cửa: “Anh làm sao thế?”

Bên trong im lặng một lúc: “Em muốn vào giúp anh à?”

Doãn Tiểu Mạt ghen hờn: “Em có thể đi gọi Thiên Vũ tới giúp anh.”

“Không cần đâu.” Anh sốt cao nhưng giọng nói vẫn rõ ràng, Doãn Tiểu Mạt nghe vậy cũng yên tâm phần nào.

Ngũ Trác Hiên mở cửa, do dự không đi ra: “Tiểu Mạt, em có cần tránh đi một lúc không?”

Doãn Tiểu Mạt lập tức tỉnh táo lại, thân trần quấn khăn tắm là hình ảnh cực kỳ kích thích, mới nghĩ thôi đã muốn chảy máu mũi. Cô giật bắn người như bị điện giật: “Em về phòng tắm rửa đây.”

Ngũ Trác Hiên mỉm cười. Vừa nãy bị trượt chân ngã, đầu gối bị thương, anh không muốn cô lo lắng nên mới lừa cô bỏ đi.

Doãn Tiểu Mạt tắm giặt xong, đợi sắc mặt bình thường trở lại mới cầm một cuốn tiểu thuyết, chuẩn bị đi sang phòng Ngũ Trác Hiên. Phòng anh ngay sát phòng cô nên không sợ bị người khác trông thấy, thế nhưng khi Doãn Tiểu Mạt vừa mở cửa lại bất gặp Cố Y Lan đang đứng bên ngoài, cô chột dạ.

Cố Y Lan hỏi: “Chị đến xin ít băng dán vết thương, em có không? Ày, em định đi đâu thế này?”

“Em có, có, có.” Doãn Tiểu Mạt để Cố Y Lan vào phòng, tự động bỏ qua câu hỏi của cô.

Cố Y Lan cười trộm: “Chị lấy xong đi ngay, không làm lỡ việc của em đâu.”

Doãn Tiểu Mạt ho khan: “Chị còn nói lung tung nữa em không tìm cho chị đâu.”

“Ái chà, then quá hóa giận rồi à?” Cố Y Lan đâu có sợ chứ.

Doãn Tiểu Mạt nói tới nói lui vẫn tìm cho Cố Y Lan.

Cố Y Lan nhanh chóng lẩn mất, chuyện đặc tội với anh Hiên, đương nhiên cô không có gan làm.

Doãn Tiểu Mạt lại lặng lẽ sang phòng bên, gõ cửa mấy tiếng không ai trả lời. Cô đẩy cửa vào.

Ngũ Trác Hiên đang nằm nhắm mắt, trên mặt tủ bên cạnh đặt một cốc nước và vỉ thuốc cảm cúm.

Rất biết nghe lời! Doãn Tiểu Mạt hài lòng, cô tắt đèn phòng, chỉ để lại ngọn đèn ngủ đầu giường rồi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh đọc tiểu thuyết.

Ngũ Trác Hiên ngủ rất say, cứ một lúc cô lại kiểm tra nhiệt độ cơ thể anh nhưng vẫn không thấy bớt nóng chút nào. Cô bất an, đi tới quảy lễ tân yêu cầu một túi chườm nước đá, đặt lên trán anh. Ngũ Trác Hiên chợt tỉnh dậy, tóm lấy cổ tay cô, thì thầm: “Đừng đi!”

“Em không đi, em ở lại bên cạnh anh.” Bàn tay cô nóng ran, tựa như bị nhiệt độ từ người anh truyền sang.

Ngũ Trác Hiên nắm tay cô, nghe lời nhắm mắt lại.

Doãn Tiểu Mạt bị anh giữ tay, không thể tiếp tục đọc sách, đành cúi đầu xuống, tỉ mỉ quan sát anh. Hình như trước giờ cô chưa từng nghiêm túc quan sát anh ở cự ly gần thế này, hàng lông mi của anh rất dài, cong vút, còn đẹp hơn cả mi phụ nữ. Khuôn mặt anh góc cạnh, đậm nét tựa như được vẽ ra, bình thường vẫn có người nghĩ anh là con lai, thực ra anh là con cháu Viêm Hoàng chính tông[1]. Làn da của anh trắng mịn, căng mọng, Doãn Tiểu Mạt nhìn mà có cảm giác ghen tị, vì sao da anh lại đẹp hơn cả da cô?

[1] Vị vua huyền thoại, được coi là thủy tổ của người Trung Quốc.

Cô vô thức chạm vào má anh, cảm giác nơi đầu ngón tay vô cùng thích. Cô phẫn nộ, khuôn mặt đẹp, vóc dáng đẹp, da cũng đẹp, bao nhiêu thứ tốt đẹp anh đều chiếm hết rồi, giữ lại cho cô một chút có phải tốt không?

Bộ dạng chu miệng đáng yêu của cô đều bị Ngũ Trác Hiên thu gọn vào ánh mắt. Đúng là rất buồn ngủ, nhưng anh không muốn bỏ lỡ biểu cảm phong phú của cô. Nhan sắc cô có thể không sánh bằng những nữ minh tinh nhưng cô thật sự thiện lương, đáng người cô có thể thua kém những nữ minh tinh nhưng cô thông minh, kiên cường. Ở bên cạnh cô, người ta lúc nào cũng cảm thấy tràn đầy năng lượng. Anh không biết chính xác mình thích cô từ khi nào, có lẽ là mỗi lần gặp cô đều được chứng kiến tình cảnh bi thảm ngốc nghếch của cô, có lẽ là sau khi biết cô mất cha mẹ nhưng vẫn lạc quan mỉm cười nhìn về phía trước, hoặc có lẽ là vì đáng vẻ xấu hổ thẹn thùng của cô khi bị trêu chọc đã khiến anh động lòng, cũng có thể là khi biết cô và Trà Chanh Bạc Hà là một. Cô không hề biết bản thân mình hấp dẫn đến mức nào, còn anh có thể dễ dàng kể ra những ưu điểm của cô.

Doãn Tiểu Mạt tranh thủ lúc Ngũ Trác Hiên ngủ mà ăn đậu phụ[1], hoàn toàn không biết anh đang giả vờ ngủ để lén lút thưởng thức bộ dạng lúc này của cô. Doãn Tiểu Mạt nghĩ bụng, không làm thì thôi, đã làm thì... Cô cắn môi, bầm bụng cúi đầu xuống, hôn nhẹ lên môi anh.

[1] Ăn đậu phụ trong tiếng Trung có nghĩa là sàm sỡ.

Ngũ Trác Hiên không kiềm chế nữa, dồn sức vào cánh tay kéo cô nằm xuống dưới, chuyển thế bị động thành chủ động.

Doãn Tiểu Mạt bất ngờ cảm thấy trời đất ngã nghiêng, bờ môi bị bao trùm bởi một đôi môi mát lạnh. Cô kêu lên, đầu lưỡi của Ngũ Trác Hiên thừa cơ len vào trong miệng cô, chậm rãi thưởng thức hai cánh môi mềm mại.

Tinh thần Doãn Tiểu Mạt hoàn toàn bị phân tán, dường như trở nên yếu ớt vô lực. Ngũ Trác Hiên khẽ nhắm nháp đôi môi cô, dịu dàng, thận trọng, nhưng vẫn triền miên và đầy nóng bỏng.

Chút ý nghĩ kháng cự bé nhỏ còn sót lại trong đầu cô bị sự nhấn nạy của anh thu phục, hoàn toàn tiêu tan.

©STE.NT

Ngũ Trác Hiên quyến luyến hôn lên môi cô, sự mềm mại trước ngực khiến anh suýt nữa không kiềm chế nổi. Cuối cùng, trước khi lý trí hoàn toàn biến mất, anh tiếc nuối rời khỏi môi cô. Doãn Tiểu Mạt vừa rời bị thiếu khí, lúc này đôi mắt đã bị che phủ bởi một làn nước long lanh. Cô thở hổn hển, ngực phập phồng từng cơn, Ngũ Trác Hiên không kìm được giữ lấy tay cô, cúi xuống triển miên trên môi cô. Hai mắt Doãn Tiểu Mạt mơ màng không làm chủ được mình, Ngũ Trác Hiên một lần nữa không chế bản thân, hai tay nắm lấy vai cô, đẩy ra xa mình.

Dáng vẻ thẹn thùng lúc này của Doãn Tiểu Mạt vô cùng quyến rũ, bờ môi đỏ mọng ẩm ướt, làn da trắng muốt phớt hồng. Hút hồn như vậy, Ngũ Trác Hiên đã phải hao tốn bao nhiêu sức lực mới có thể ép bản thân dời ánh mắt.

Doãn Tiểu Mạt thở dốc một lúc lâu mới bình ổn lại thần trí, cô thẹn không nói nên lời, một mực im lặng cắn môi, không dám ngẩng đầu lên. Ngũ Trác Hiên kéo cô vào lòng, dịu dàng vuốt tóc cô. Doãn Tiểu Mạt cuối cùng cũng có dũng khí từ chối nhưng lại không biết làm thế nào thoát ra được, cô hờn dỗi: “Anh ôm mà lấy đầu ra lăm sức lực thế!”

“Mặc dù ôm nhưng chế ngự con mèo hoang như em vẫn vô tư!” Ngũ Trác Hiên không quên trêu chọc cô.

Doãn Tiểu Mạt ngại ngùng, cất tiếng: “Anh không sợ truyền bệnh cho em à?”

Ngũ Trác Hiên lườm cô, bình thản nói: “Lúc em hôn trộm anh sao không sợ bị lây bệnh?”

Doãn Tiểu Mạt ngớ người. Anh ấy... sao anh ấy lại biết? Một lúc lâu sau cô mới tỉnh ngộ, giận giữ quát: “Anh dám giả vờ ngủ?”

Đương nhiên Ngũ Trác Hiên không thừa nhận, anh giả bộ vô tội nói: “Anh đang ngủ ngon thì bị em đánh thức đấy chứ.”

Doãn Tiểu Mạt bị bắt bẻ đến mức không nói được câu nào, tức giận xoay người định bỏ đi. Ngũ Trác Hiên tỏ ra đáng thương thốt lên một câu đã khiến cô dừng chân lại: “Anh còn đang ốm, em đã đồng ý ở lại chăm sóc anh rồi cơ mà.”

Dù đã bị Ngũ Trác Hiên hằm như người nhưng vì đã đồng ý ở lại chăm sóc anh nên Doãn Tiểu Mạt vẫn phải làm tới cùng. Cô sờ trán anh kiểm tra nhiệt độ, kinh ngạc khi nhận ra đã sốt nóng đáng kể, cuối cùng đã có thể yên tâm.

“Có muốn uống nước không?”

Anh gạt đầu.

Cô đi lấy cốc nước ấm nhưng anh lại không nhận lấy.

“Tay anh không bị gãy!” Doãn Tiểu Mạt nghiêng răng nghiêng lợi.

“Nhưng tay anh không còn sức lực nữa rồi.”

Bị bộ dạng đáng thương của anh làm cho mềm lòng, Doãn Tiểu Mạt kê thêm một cái gối dưới đầu Ngũ Trác Hiên, cẩn thận giúp anh uống nước, sau đó còn lau miệng cho anh.

Thừa dịp cô không chú ý, Ngũ Trác Hiên lại hôn trộm cô một cái. Doãn Tiểu Mạt dấm vào ngực anh: “Anh đi ngủ từ tể ngay cho em.”

“Vâng, vâng.” Ngũ Trác Hiên vội vàng nằm xuống.

Doãn Tiểu Mạt nén cười đắp chăn lại cho anh, sau đó ôm chần ngồi bên giường. Ngũ Trác Hiên mở mắt ra nhìn cô, Doãn Tiểu Mạt liền giơ tay lên dọa đánh, anh lại giả bộ sợ hãi mà nhắm mắt lại khiến cô thích thú cười thành tiếng.

Chẳng mấy chốc anh chìm vào giấc ngủ. Cô chống cằm chăm chú nhìn anh.

Nghĩ một lúc, mặt cô ửng hồng, nghĩ thêm lúc nữa, khoe môi thấp thoáng nụ cười. Dần dần cô mơ màng ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại, Doãn Tiểu Mạt thấy mình nằm trên giường, trên người đắp một tấm chăn mỏng, cô giật mình mở to hai mắt. Đập vào mắt cô là khuôn mặt đang tươi cười rạng rỡ của Ngũ Trác Hiên. Cô nói năng lộn xộn: “Em, em sao lại ngủ trên giường?”

Ngũ Trác Hiên tìm tìm: “Anh sợ em lạnh nên bế em lên giường.”

Doãn Tiểu Mạt xấu hổ, cô vốn tới chăm sóc người ốm, vậy mà lại ngủ quên, còn ngủ say như chết. Cô nhấc tay lên nhìn đồng hồ, giật thót mình: “Chín, chín giờ rồi!” Trên thông báo nói bây giờ phải hóa trang, tám giờ bắt đầu quay. Thế là đã muộn mất một tiếng rồi, sao không có ai tới gọi cô?

“Anh cho mọi người nghỉ phép một ngày rồi, em vẫn có thể ngủ thêm chút nữa”. Ngũ Trác Hiên nhếch môi cười, tâm trạng anh có vẻ rất tốt.

Cũng đúng, anh vừa mới khỏi ốm nhưng sắc mặt vẫn còn tái nhợt, nghỉ ngơi một ngày cũng không có gì đáng trách. Anh là sếp không lo thì thôi, cô đâu

cần phải cuồng. Chỉ có điều, ngủ thêm chút nữa? Ngủ ở đâu? Ở đây? Da mặt có dày đến mấy Doãn Tiểu Mạt cũng không dám leo lên giường Ngũ Trác Hiên.

Khoan đã! Doãn Tiểu Mạt chợt nghĩ ra chuyện gì. Ngũ Trác Hiên làm thế nào thông báo cho mọi người nghỉ? Chẳng lẽ... Doãn Tiểu Mạt không dám nghĩ tiếp. Cô ngủ trên giường của Ngũ Trác Hiên, không sai, nhưng hoàn toàn không xảy ra chuyện gì, nếu như bị người khác hiểu lầm thì cô chết chắc.

Trời ơi, cô đang nghĩ đi đâu thế này?

Dường như đoán được ý nghĩ của cô, Ngũ Trác Hiên nháy mắt: “Anh gọi điện báo với đạo diễn Dương, nhờ anh ấy thông báo cho những người khác.”

Doãn Tiểu Mạt thở phào.

Ngũ Trác Hiên không đợi cô thở xong, tiếp tục bổ sung: “Nhưng mà Cố Y Lan có tới để nói cảm ơn anh cho nghỉ phép.”

Doãn Tiểu Mạt còn chưa thở hết một hơi dài đã bị nghẹn.

“Nhưng anh không mở cửa.” Ngũ Trác Hiên vẫn bình thản kể.

Doãn Tiểu Mạt hận không thể lấy gối đập vào người anh: “Anh có thể nói hết một lần được không hả?”

Ngũ Trác Hiên dừng dừng: “Anh nói xong rồi.”

Tâm trạng lên lên xuống xuống như ngồi xe leo núi, ai mà chịu nổi? Doãn Tiểu Mạt lườm anh.

Ngũ Trác Hiên tủm tỉm cười, trêu chọc cô, thường thức sự biến hóa đa dạng trên mặt cô thật sự là thú vui lớn nhất trong cuộc sống của anh.

“Vậy hôm nay mọi người có dự định gì rồi?”

“Đều ra ngoài đi chơi cả rồi.”

Doãn Tiểu Mạt cuối cùng cũng ý thức được tình hình hiện tại: “Thế có nghĩa là đoàn phim đi chơi hết chỉ còn lại hai người chúng ta?”

“Có thể nói như vậy.” Ngũ Trác Hiên thờ ơ nói.

Doãn Tiểu Mạt đắm chiêu.

Anh ngẩng đầu nhìn cô: “Muốn đi chơi cùng mọi người à?”

Trong lòng Doãn Tiểu Mạt lúc này, ở bên cạnh Ngũ Trác Hiên mới là chuyện quan trọng, vì thế cô không nghĩ ngợi gì mà lập tức trả lời: “Em đang nghĩ lát nữa ăn gì.”

Ngũ Trác Hiên véo mũi cô: “Anh muốn ăn cháo cá.”

“Được, không thành vấn đề, lát em đi mua.”

“Anh muốn em nấu cơ, ” Ngũ Trác Hiên bĩu môi.

Bệnh nhân là to nhất, Doãn Tiểu Mạt không do dự mà đồng ý.

“Anh còn muốn uống cà phê.”

“Cái này không được.” Doãn Tiểu Mạt còn lâu mới nuông chiều anh, bị bệnh không được uống đồ có chất kích thích.

Ngũ Trác Hiên meo máo: “Thế thôi anh không ăn cháo nữa.”

“...” Doãn Tiểu Mạt bực mình: “Thế anh muốn ăn gì?”

“Anh muốn uống cà phê.”

“Không được.”

“Anh muốn ăn kẹo mút.”

Doãn Tiểu Mạt vãi mồ hôi: “Ngoài hai thứ đó ra, anh muốn cái gì?”

“Anh muốn uống cà phê.”

Doãn Tiểu Mạt phẫn nộ: “Ngũ Trác Hiên!”

Ngũ Trác Hiên trằm chằm, nhò giọng lầm bầm: “Thế mà nói bệnh nhân là to nhất.”

Doãn Tiểu Mạt bị anh chọc cười, những lúc ngang bướng không nói lý lẽ được anh hết như một đứa trẻ con. Cô mềm giọng: “Khỏi bệnh rồi uống tiếp, được không?”

“Hai cốc.”

Doãn Tiểu Mạt quét ánh mắt qua người anh: “Đừng có được voi đòi tiên.”

Ngũ Trác Hiên ảo não: “Hai cốc cũng không được sao?”

“Anh có tin một cốc cũng không được uống không?” Doãn Tiểu Mạt đe dọa.

“Tin.” Ngũ Trác Hiên chu miệng.

Doãn Tiểu Mạt rất muốn vẽ lại vẻ mặt của anh lúc này, viết thêm mấy chữ tượng thanh “ríu ra ríu rít” bên cạnh.

“Vậy thì một cốc?”

“Ok!” Doãn Tiểu Mạt sáng khoái đáp.

Ngũ Trác Hiên lại ù rừ: “Tiểu Mạt, em giăng bẫy cho anh chui vào đúng không?”

Doãn Tiểu Mạt không nhận cũng không chối, Ngũ Trác Hiên nheo mắt, tiến lại gần định cho cô biết tay nhưng Doãn Tiểu Mạt đã vội nhảy ra xa, tình nghịch lè lưỡi: “Em đi nấu cháo cho anh.”

Dựa vào thân phận trợ lý của Ngũ Trác Hiên, Doãn Tiểu Mạt dễ dàng tung hoành trong nhà bếp của khách sạn. Lát sau, cô bung một nồi cháo cá thơm lừng đến phòng Ngũ Trác Hiên, múc ra bát nhỏ. Biết anh sẽ không chịu động tay, cô liền chủ động bón cho anh.

“Ngoan, há miệng ra!”

Ngũ Trác Hiên chậm rãi nuốt xuống, trong lúc đó còn tranh thủ ngắm cô, ánh mắt như có thâm ý.

Doãn Tiểu Mạt không dám nhìn thẳng vào mắt anh, trong ngực như có chú nai chạy loạn, chỉ có thể buông lời cảnh cáo: “Anh còn nhìn em nữa em không bón cho anh nữa đâu.”

Ngũ Trác Hiên cười khi, tiếp tục thưởng thức khuôn mặt đang phớt hồng của cô, không chút e dè.

Doãn Tiểu Mạt cắn môi, mặc kệ ánh mắt của anh, nhìn thì nhìn, ai sợ chứ? Ngũ Trác Hiên lại hôn lên môi cô, Doãn Tiểu Mạt cầm bát cháo trong tay, sợ bị đổ ra giường, nhất thời không chú ý liền bị anh đẩy sát vào tường, hơi thở bị đoạt lấy. Ngũ Trác Hiên dùng đầu lưỡi tách hàm răng đang ngậm chặt của cô, mạnh mẽ tiến vào như đánh chiếm thành trì. Hơi thở nam tính của anh phả vào mặt khiến cô mòng mị, cô bất giác muốn đáp lại nhưng không biết phải làm thế nào. Ngũ Trác Hiên lấy bát cháo trong tay cô ra, đặt xuống đầu giường, sau đó dùng sức mạnh lệnh cho hai tay cô ôm chặt lấy lưng mình, động tác này có thể khiến cho hai người gần sát nhau hơn. Phản ứng ngây ngô và gò má ửng hồng của Doãn Tiểu Mạt đều được Ngũ Trác Hiên thu gọn trong tầm mắt, anh triển miên càn quét trên đôi môi cô. Doãn Tiểu Mạt cảm thấy trong người như đang bùng lên một ngọn lửa, lưng cô dán vào bức tường lạnh lẽo. Bị kẹp giữa nóng và lạnh, cô khó chịu, cựa quậy người.

“Đừng động đấy!” Giọng nói khàn khàn của Ngũ Trác Hiên vang lên.

Dù không có kinh nghiệm nhưng Doãn Tiểu Mạt có thể cảm nhận thấy bụng dưới của cô có vật gì đó cứng như thép chạm vào. Mặt cô đỏ rần, quả nhiên không dám động đấy nữa.

Ngũ Trác Hiên gục đầu trên vai cô thở dốc. Xưa nay sức tự chủ của anh vô cùng cao, không ngờ Doãn Tiểu Mạt lại ảnh hưởng tới anh mạnh như vậy, chỉ một nụ hôn cũng khiến anh suýt nữa mất kiểm soát. Anh cũng không phải Liễu Hạ Huệ, nhưng vì anh yêu cô nên không muốn vội vàng qua quýt trong khi cô còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý. Một chuyện tốt đẹp như vậy nhất định phải thực hiện trong một không gian hoàn mỹ mới là tuyệt vời nhất.

Doãn Tiểu Mạt không hề có một chút kinh nghiệm nào với chuyện “kẻ sủng cướp cò” này, trông thấy Ngũ Trác Hiên có vẻ khổ sở, cô vỗ nhẹ lưng anh.

“Đừng cử động!” Ngũ Trác Hiên lại cảnh cáo cô, hung hăng nói: “Em còn động đấy nữa thì tự gánh lấy hậu quả.”

Doãn Tiểu Mạt chưa từng biết nghe lời như thế bao giờ, cô dựa sát vào tường, không dám chớp mắt tùy tiện, thậm chí hít thở cũng dè dặt.

Một lúc lâu sau, Ngũ Trác Hiên rút cuộc cũng rời khỏi người cô, đôi mắt đã không còn vẻ u ám. Doãn Tiểu Mạt ngoan ngoãn đứng thẳng lưng, gượng cười gãi đầu. Cô nhỏ nhẹ hỏi: “Bây giờ em cử động được chưa?”

“Vẫn chưa được.” Ngũ Trác Hiên cố ý trêu cô, ghé môi hôn lên vành tai mảnh khảnh xinh đẹp kia.

Toàn thân Doãn Tiểu Mạt run lên, hai bàn tay đặt trước ngực Ngũ Trác Hiên, nói năng lộn xộn: “Làm gì vậy, không phải ăn no mới nghĩ tới chuyện này

sao... ”

Ngũ Trác Hiên ngậy người, rồi lập tức bật cười. Anh kéo cô ngồi xuống: “Vậy thì ăn no đã nhé.”

Doãn Tiểu Mạt cắn môi, cho anh ăn no để anh có sức làm bữa sao? Cô chưa ngốc đến mức ấy.

“Đòi lại để anh bón cho em nhé?” Ngũ Trác Hiên pha trò.

Doãn Tiểu Mạt đột nhiên cảm thấy, ở trong phòng với Ngũ Trác Hiên, cô nam quả nữ thật sự rất nguy hiểm. Cô xỏ dép lê, nhân lúc anh không để ý, chạy vọt ra ngoài cửa phòng, làm mất quý: “Anh từ từ ăn đi nhé!”, nói rồi cô chuồn mất tăm, để lại một trảng cười khúc khích.

Ngũ Trác Hiên vì sơ suất mà để cô chạy mất, mặt buồn rười rượi, nhưng hết cách, dù sao anh cũng đã có gặt hái nhất định, cảm nhận được sự thật lòng của cô. Lần này bị sốt đúng là không uống công.

Doãn Tiểu Mạt ăn qua loa bữa trưa rồi trốn trong phòng đọc sách.

Ngũ Trác Hiên gọi điện cho cô, chỉ nói gọn một câu: “Em đến đây!”

Ngũ Trác Hiên làm nũng: “Anh muốn uống nước.”

“Chân anh không bị gãy.”

Ngũ Trác Hiên: “... ”

Doãn Tiểu Mạt cúp máy, cực kỳ khoái chí. Ai bảo anh dám bắt nạt em.

Ngũ Trác Hiên tiếp tục nghĩ chiêu khác: “Doãn Tiểu Mạt, em đến đây đi, anh hát cho em nghe.”

Mất Doãn Tiểu Mạt đột nhiên sáng quắc. Hát ư? Ngũ Trác Hiên vốn là ca sĩ chuyên nghiệp nhưng đã lâu không lên sân khấu. Mấy năm gần đây không có cơ hội được nghe anh hát, cô làm sao từ bỏ được cơ hội này chứ, nhưng cô vẫn không mắc mưu, con người xoay chuyển một vòng về tình nghịch: “Anh hát qua điện thoại đi.”

“Em nghĩ đến là hay!” Ngũ Trác Hiên cúp máy, đợi cô chủ động mắc câu.

Doãn Tiểu Mạt sốt sắng, cảm dỗ lớn như thế, ai có thể chống lại được? Một giọng nói khác chợt vang lên trong đầu cô: Thỏ trắng sẽ rơi vào tay sói xám. Cô lắc đầu, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng hạ quyết tâm, về mặt bùng bùng khí thế.

Cô đẩy cửa phòng Ngũ Trác Hiên, cảnh giác đứng thập thò bên ngoài.

Ngũ Trác Hiên tìm tìm cười, anh đã biết chắc phương pháp này nhất định có tác dụng. Anh vẫy tay với cô: “Đứng xa như thế làm gì?”

Đương nhiên là để phòng ngừa anh đột nhiên hóa sói rồi! Doãn Tiểu Mạt không dám nói ra suy nghĩ ấy, chỉ thận trọng bước tới từng bước một. Bên tai dường như có gió nhẹ thổi qua, một lúc sau lại có hơi thở nóng ấm bao trùm. Ngũ Trác Hiên bế cô ngồi trên đùi mình, cánh tay rắn chắc chế ngự bên hông cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Doãn Tiểu Mạt ửng đỏ, không thích ứng kịp với sự ngang ngược của anh, nhưng trong lòng cô lại có chút chờ mong sự nhiệt tình của anh chỉ dành riêng cho mình.

Ngũ Trác Hiên yêu tha thiết cái dáng dấp lúc này của cô, không kìm được mà véo lúm đồng tiền xinh xắn bên má phải của cô.

Doãn Tiểu Mạt tóm lấy tay anh, nghiêm túc hỏi: “Em có chuyện muốn hỏi anh.”

“Hỏi đi.” Ngũ Trác Hiên ôm lấy cô.

Doãn Tiểu Mạt chần chờ hồi lâu, dù chưa từng chính thức lên tiếng, nhưng quan hệ hiện giờ giữa họ có lẽ cũng đủ rõ ràng rồi, có một vài chuyện cô không muốn tiếp tục mơ hồ nữa, cũng không muốn phải suy đoán lung tung. Cô muốn nghe chính miệng anh nói ra, lời đến đâu môi lại không biết phải nói thế nào.

“Em... anh...”

Ngũ Trác Hiên nắm chặt tay cô: “Em muốn biết gì anh đều nói hết với em”

Câu nói này của anh dường như giúp cô lấy thêm dũng khí, cô quanh co: “Thẩm Phi Hồng...”

Ngũ Trác Hiên vuốt mái tóc cô: “Biết ngay em sẽ hỏi chuyện này mà.”

Doãn Tiểu Mạt ngẩng đầu lên nhìn anh, mi mắt khẽ chớp.

“Anh và Thẩm Phi Hồng là thanh mai trúc mã, anh thừa nhận mình có thích cô ấy.” Ngũ Trác Hiên thần nhiên nói.

Sắc mặt Doãn Tiểu Mạt chợt hiện lên vẻ buồn bã, muốn lấy tay ra nhưng Ngũ Trác Hiên nhất quyết không buông: “Nghe anh nói hết đã!” Anh hôn lên khóe mắt cô.

“Năm mười lăm tuổi, anh đã tỏ tình với cô ấy nhưng cô ấy không nhận lời.” Anh ngừng lại một chút: “Từ năm mười lăm tuổi đến năm mười tám tuổi, tổng cộng cô ấy từ chối anh tám lần.” Chắc chắn đó là một đoạn hồi ức buồn, anh nhíu mày. “Về sau, cô ấy nói, đợi anh thi đỗ Học viện Điện ảnh sẽ cho anh cơ hội. Anh vô cùng mừng rỡ, nhưng...”, anh lại ngập ngừng: “Ngày anh nhận được giấy báo trúng tuyển cũng là ngày anh phát hiện ra cô ấy đã có bạn trai.”

Anh không hiểu vì sao mình lại kể với một cô gái thân tình của mình dành cho một cô gái khác. Nhưng Doãn Tiểu Mạt cũng không cảm thấy khó chịu, cô chỉ đau lòng thay anh, thậm chí có chút oán giận. Một chàng trai xuất sắc như anh lại bị Thẩm Phi Hồng cự tuyệt hết lần này tới lần khác, cô ấy đúng là không có mắt. Tuy nhiên, cô lại không nghĩ tới chuyện nếu như Thẩm Phi Hồng đã nhận lời Ngũ Trác Hiên thì hiện tại sẽ ảnh hưởng tới mình như thế nào?

Ngũ Trác Hiên cup mi mắt: “Sau đó...” Anh véo má cô, trông thấy đôi mắt sáng rực đầy chờ mong của cô, anh mỉm cười: “Sau đó vốn không có sau đó nữa rồi!”

“Nhưng chị ấy thích anh!” Doãn Tiểu Mạt nói. Giác quan thứ sáu của phụ nữ luôn linh nghiệm, Thẩm Phi Hồng hoàn toàn không vô tình với Ngũ Trác Hiên.

“Ngốc ă!” Ngũ Trác Hiên cọ mũi cô: “Không có chuyện đó đâu.”

“Nếu bây giờ chị Phi Hồng nói với anh, chị ấy thích anh, anh...” Cô biết giả thiết này cực kỳ vô vị nhưng vẫn không kìm nén được nói ra.

“Em cho rằng anh là nhân dân tệ mà ai ai cũng thích à?” Ngũ Trác Hiên cười.

Doãn Tiểu Mạt đột ngột đứng bật dậy khỏi đùi anh, nghiêm túc nói: “Chính mắt em nhìn thấy chị ấy suu tập tạp chí có ảnh của anh, trong lòng chị ấy vốn có anh.”

Ngũ Trác Hiên sùng sốt, việc này anh quả thực không biết.

“Chị ấy thực sự thích anh.” Doãn Tiểu Mạt nhỏ giọng. Xưa nay những chuyện của bản thân mình, cô đều phản ứng chậm, nhưng chuyện của người khác cô lại cực kỳ nhạy cảm. Tình cảm mà Thẩm Phi Hồng dành cho Ngũ Trác Hiên tuyệt đối không ít hơn cô. Nếu như Ngũ Trác Hiên chỉ vì lý do bị Thẩm Phi Hồng từ chối nhiều lần mà từ bỏ tiếp tục theo đuổi, vậy thì hoàn toàn không cần thiết. Còn cô, cô cũng có tự tôn và lòng kiêu hãnh của mình.

Ngũ Trác Hiên mãnh liệt hôn cô, cướp đi hô hấp của cô, sau đó anh giận dữ nói: “Doãn Tiểu Mạt, chưa nghe anh nói ba từ kia thì em chưa chịu thôi gây sự vô cớ nữa phải không?”

Cô gây sự vô cớ ư? Doãn Tiểu Mạt bật cười, chẳng phải cô chỉ vì muốn tốt cho anh thôi sao? Cô hi sinh còn chưa đủ sao?

Ngũ Trác Hiên thờ dài, ôm chặt lấy cô: “Muốn anh nói thế nào em mới chịu hiểu? Anh và Phi Hồng đã là quá khứ rồi, cho dù hiện giờ cô ấy nghĩ gì về anh, cũng không còn liên quan tới anh nữa. Tiểu Mạt, trái tim anh rất nhỏ, không chứa được người thứ hai.”

Khuôn mặt Doãn Tiểu Mạt bỗng nhiên như được phủ một lớp son.

Đợi đã, vừa rồi anh ấy nói cái gì mà ba từ? Doãn Tiểu Mạt nắm lấy vạt áo Ngũ Trác Hiên mà lắc: “Anh muốn nói ba từ nào?”

Ngũ Trác Hiên bắt giác đỏ mặt, anh gượng gạo ho nhẹ một tiếng.

Doãn Tiểu Mạt không muốn làm khó anh, hơn nữa chưa chắc những lời kia nói ra đã ngọt tai, lắm lúc cứ mờ mờ ảo ảo một chút lại đẹp hơn. Cô ngẩng đầu lên, then thùng hôn phớt lên môi anh, chủ động dâng tặng làn môi anh đào ngọt lịm của mình. Ngũ Trác Hiên nâng cằm cô lên, say đắm mà hôn, cuồng nhiệt như giông bão cuốn lấy cô.

Về sau, Doãn Tiểu Mạt mới nhớ ra, hôm ấy mình tới là vì muốn nghe Ngũ Trác Hiên hát, không hiểu vì sao lại quên sạch sẽ.

Về sau nữa, Ngũ Trác Hiên nhận lời cô, nhất định sẽ chọn một thời cơ thích hợp, hát cho cô nghe một ca khúc dành riêng cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Ai Giữa Ngã Rẽ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Nếu không có em

Sau khi Doãn Tiểu Mạt hoàn thành hết cảnh quay của mình, cô lại khôi phục vai trò trợ lý, hằng ngày bung trà rót nước. Ngũ Trác Hiên ở trước mặt mọi người vẫn làm bộ chính nhân quân tử, nhưng lúc nào cũng dính lấy Doãn Tiểu Mạt không rời một phút. Mọi người nhiều ít cũng nhận ra quan hệ khác thường của họ, nhưng đều không nói, chỉ im lặng cười thâm nhìn bọn họ liếc mắt đưa tình.

Ngày hôm ấy, Doãn Tiểu Mạt vừa mới ngâm một tách trà giải nhiệt cho Ngũ Trác Hiên xong thì có người gọi cô, giọng nói có phần dò hỏi không chắc chắn: “Tiểu Mạt?”

Doãn Tiểu Mạt quay người lại, vừa bất ngờ vừa vui: “Chị Từ Di?”.

Về mặt Tào Từ Di vô cùng ngạc nhiên: “Sao em lại ở đây?”

“Em. . .” Doãn Tiểu Mạt ngập ngừng.

Người đi cùng Tào Từ Di tới đây là La Thu Thu, cô ấy lên tiếng: “Làm trợ lý của Ngũ Trác Hiên.”

Tào Từ Di tròn mắt kinh ngạc.

Doãn Tiểu Mạt giọng gao cười.

Bài tin tức lần trước về Ngũ Trác Hiên mà Doãn Tiểu Mạt viết nhận được phản hồi tích cực nên hôm nay Tào Từ Di tới đây là muốn tranh thủ con số chưa hạ nhiệt mà viết thêm một bài nữa. Cô không yên tâm giao cho người khác mà đích thân xuất trận. Tào Từ Di liên lạc với người đại diện La Thu Thu trước, La Thu Thu vui vẻ nhận lời, ngay hôm sau đã đưa Tào Từ Di tới phim trường. Có điều, Tào Từ Di hoàn toàn không ngờ lại gặp Tiểu Mạt ở đây, lại còn làm trợ lý cho Ngũ Trác Hiên.

La Thu Thu cười bí hiểm: “Đừng nói chuyện này nữa, tranh thủ lúc sắp em không có cảnh quay, em đưa chị vào phòng vấn.”

“Được.”

La Thu Thu ngoảnh lại: “Tiểu Mạt, em đi cùng đi.”

Doãn Tiểu Mạt “ồ” một tiếng rồi chạy theo sau, không quên mang theo trà. Tối qua, La Thu Thu đã thông báo với Ngũ Trác Hiên nên việc Tào Từ Di đến hôm nay anh không hề ngạc nhiên, hơn nữa còn tỏ ra rất hợp tác.

Doãn Tiểu Mạt mang trà vào: “Uống cho trơn giọng đã!” Ngũ Trác Hiên mấy ngày nay cô họng đều khó chịu, có lẽ do quá mệt mỏi, Doãn Tiểu Mạt nhìn mà xót, cô hầm cháo và pha trà giải nhiệt cho anh.

Có nhiều người ở đây, Ngũ Trác Hiên không dám làm nũng bắt cô cầm cho uống, đành nhận lấy ngoan ngoãn uống hết.

Doãn Tiểu Mạt nhận lại cái chén không, ngồi xuống một bên chống cằm xem họ phỏng vấn. Trước kia cô chỉ có thể xem qua clip, bây giờ mới có cơ hội chứng kiến tận mắt.

Tào Từ Di hỏi vài câu xoay quanh chuyện quay phim, Ngũ Trác Hiên trả lời từng câu.

Sau đó Tào Từ Di tươi cười hỏi: “Anh vốn là ca sĩ, khi nào sẽ lại ra đĩa và đi hát trở lại?”

Tại Doãn Tiểu Mạt dựng thẳng lên, đây cũng là chuyện cô rất muốn biết.

Ngũ Trác Hiên cười, có vài nét giống trẻ con: “Chắc cũng không lâu nữa đâu.”

Hai mắt Doãn Tiểu Mạt sáng rực lên, anh nói thật không?

“Chúng tôi đều mong ngày đó đến sớm.” Tào Từ Di cũng cười hài lòng.

Ánh mắt dịu dàng của Ngũ Trác Hiên hướng về phía Doãn Tiểu Mạt.

“Câu hỏi cuối cùng là hỏi thay fan của anh.” Tào Từ Di cố ý ngừng lại: “Họ đều mong muốn anh sớm lập gia đình, rồi sinh mấy cục cưng đáng yêu, đừng để lãng phí gen.” Cô bật cười: “Không phải là tôi bức hôn anh nhé, chỉ muốn hỏi xem hiện giờ anh đã có dự định gì chưa thôi.”

La Thu Thu chau mày: “Chị Tào, câu hỏi này đã vượt quá giới hạn bài phỏng vấn”. Nhưng Ngũ Trác Hiên lại xua tay: “Không sao”. Anh ngẫm nghĩ một lúc rồi nghiêm túc nói: “Có. Nhưng mà cô ấy không phải người trong giới giải trí nên tôi vẫn mong mọi người buông tha cô ấy, đừng để cô ấy sợ. Nếu không, cô ấy sợ chạy mất thì tôi biết phải làm sao?” Anh nửa đùa nửa thật nói.

Tào Từ Di gật đầu: “Fan của anh khá lý trí, nhất định sẽ rất vui mừng khi nghe câu trả lời này của anh.” Cô chìa tay: “Cảm ơn sự hợp tác của anh.”

Ngũ Trác Hiên bắt tay Tào Từ Di, quay đầu lại đã không thấy bóng dáng Doãn Tiểu Mạt đâu. Cô nhóc này, không biết chạy đi đâu rồi?

Doãn Tiểu Mạt không hề nén được tâm trạng kích động xen lẫn xấu hổ liền bật dậy chạy ra ngoài cửa. Cô ôm mặt tùm tùm cười một lúc lâu, đến khi định thần lại đã thấy đối diện là khuôn mặt tươi cười của một người đàn ông.

Cô trừng mắt, á, hóa ra là người quen.

Phạm Phiên sờ mũi cười: “Doãn Tiểu Mạt, tâm trạng em tốt quá nhỉ.”

Doãn Tiểu Mạt đáp: “Tâm trạng anh cũng rất tốt.”

Phạm Phiên đã biết chuyện giữa Doãn Tiểu Mạt và Ngũ Trác Hiên, thật lòng mừng cho họ. Lần này tranh thủ tới vùng lân cận nhập hàng, Phạm Phiên ghé thăm hai người, ăn cơm chục, đùa giỡn họ vài câu.

Phạm Phiên và Doãn Tiểu Mạt đang nói chuyện thì Ngũ Trác Hiên xuất hiện. Đợi mãi không thấy Doãn Tiểu Mạt quay lại nên anh ra ngoài tìm cô. Vừa trông thấy Phạm Phiên, Ngũ Trác Hiên cười với anh ta rồi kéo Doãn Tiểu Mạt về sau lưng mình, tuyên bố chủ quyền.

Phạm Phiên liếc mắt khinh bỉ: “Đồ nhỏ mọn!”

Doãn Tiểu Mạt ngượng ngùng.

Tào Tử Di và La Thu Thu đi ra, đường nhìn của Tào Tử Di lập tức phóng thẳng tới nắm tay của Ngũ Trác Hiên và Doãn Tiểu Mạt, cô tủm tỉm cười. Nhưng khi ánh mắt chạm tới Phạm Phiên thì sắc mặt Tào Tử Di chợt biến đổi. Phạm Phiên nhìn thấy cô cũng sững sờ không kém.

Doãn Tiểu Mạt cảm nhận được tia lửa phóng ra giữa hai người họ, tò mò hỏi: “Anh chị quen nhau à?”

Hai người đồng thanh:

“Quen.”

“Không quen.”

Trong hai người họ chắc chắn có một người nói dối. Tào Tử Di nói “không quen” sắc mặt vẫn dửng dưng, trong khi đó, Phạm Phiên lại gượng gạo.

Tào Tử Di véo tay Doãn Tiểu Mạt: “Chị bận việc phải đi rồi, khi nào về liên lạc với chị nhé!”

“Vâng.”

Phạm Phiên ủ rũ đăm chiêu nhìn theo bóng lưng Tào Tử Di.

Ngũ Trác Hiên vỗ vai anh ta: “Không đuổi theo à?”

Phạm Phiên chần chờ một lúc rồi lắc đầu: “Thôi, không cần thiết phải quấy rầy cuộc sống của cô ấy.”

Doãn Tiểu Mạt rốt cuộc cũng hiểu ra sự việc, hai người họ trước đây nhất định là có một cuộc tình. Trong cảm nhận của cô, Tào Tử Di là một cô gái thùy mị, hiền lành, đẹp lay động lòng người. Phạm Phiên là một anh chàng hài hước, trượng mạo tuấn tú, hai người họ nhìn rất đẹp đôi, nếu chỉ vì hiểu lầm mà để lỡ duyên phận thì thật đáng tiếc. Suy ngẫm một lúc, Doãn Tiểu Mạt nói: “Chị Tử Di cũng chưa có bạn trai.”

Phạm Phiên chớp mắt, nhìn Doãn Tiểu Mạt vẻ chờ đợi nhưng cô không nói gì thêm, thực hư thế nào cô không rõ lắm, cô chỉ biết Tào Tử Di có nhiều người theo đuổi, ngày nào cũng nhận được hoa tươi gửi tới văn phòng, nhưng có lẽ trong lòng cô ấy còn giữ một đoạn hồi ức nên chưa muốn tiếp nhận tình cảm của người khác.

“Xong việc tớ mời cậu đi ăn.” Ngũ Trác Hiên lên tiếng. Phạm Phiên thực ra chưa quên được Tào Tử Di, trong lòng Tào Tử Di cũng có Phạm Phiên, điều này khiến người tình mới đều có thể nhìn ra dễ dàng.

Phạm Phiên gật đầu, tinh thần có phần sa sút, anh ta tìm một góc ngồi xuống.

Ngũ Trác Hiên vội vàng đi ra ngoài tiếp tục công việc, để Doãn Tiểu Mạt ở lại với Phạm Phiên. Doãn Tiểu Mạt hiểu ý, cô đi lấy cho Phạm Phiên một chai nước khoáng: “Anh uống nước đi.”

Phạm Phiên nhận lấy, uống liền mấy ngụm: “Cảm ơn.”

Nhìn dáng vẻ ủ rũ của anh ta, Doãn Tiểu Mạt cũng không biết phải an ủi thế nào, đành nói: “Có hiểu lầm gì thì sớm giải quyết đi.”

Phạm Phiên gãi đầu, buồn bã nói: “Anh có lỗi với cô ấy.”

Hai người họ đã từng có một khoảng thời gian vui vẻ, sau khi tốt nghiệp Học viện Điện ảnh, Phạm Phiên trở thành nhà biên kịch, Tào Tử Di so với Phạm Phiên dù bằng cấp không cao nhưng thông minh ham học, sẵn sàng chịu vất vả, nên dần dần đứng vững ở tòa soạn. Bọn họ thuê một căn hộ nhỏ chung sống cùng nhau, tuy thu nhập không cao, chi tiêu tần tiện, nhưng trong lòng lúc nào cũng nghĩ tới đôi phượng, biến khổ thành vui, hài lòng với cuộc sống.

Về sau, mẹ của Phạm Phiên biết chuyện bạn gái của anh ta không phải người thành phố, học vấn không cao, hoàn toàn không phù hợp với tiêu chuẩn chọn con dâu của bà nên đã chia rẽ đôi uyên ương, ép con trai mình phải chia tay.

Đương nhiên Phạm Phiến không chịu nghe, hai người đang trong giai đoạn yêu thương nồng nhiệt, anh ta hết lời thuyết phục mẹ mình mà không được, tức giận đòi đoạn tuyệt quan hệ mẹ con. Đây chỉ là cái kế anh ta nghĩ ra để hi vọng mẹ mình chấp nhận Tử Di, nhưng không ngờ bà lại nghĩ cực đoan mà uống thuốc ngủ, viết di thư nói con trai cần vợ không cần mẹ, khiến Phạm Phiến sợ đến hồn tiêu phách tán. Cuối cùng, anh và Tào Tử Di đành tạm thời giả vờ chia tay để nói dối bà, sau đó rồi tính tiếp.

Hai người lén lút gặp nhau, mỗi lần ra ngoài Phạm Phiến đều phải kiểm soát che mắt mẹ, thậm chí còn nhờ cậy bạn bè để phòng bà đột nhiên tập kích. Một lần anh và Tào Tử Di nắm tay nhau đi tới rạp chiếu phim thì bắt gặp bà, hai người vội vã buông tay, tách nhau ra mỗi người đi một hướng, Phạm Phiến chạy vào WC nam để trốn, cuối cùng mới phát hiện ra nhận nhầm người.

Phạm Phiến và Tào Tử Di duy trì tình trạng như thế được chừng một năm, vì quá mệt mỏi, hai người trước giờ chung sống hòa bình thì nay mỗi ngày dăm ba trận cãi vã, trách cứ đôi phương. Lúc to tiếng thì lời nói luôn khó nghe, một người trách người kia coi trọng mẹ hơn, vợ không là cái gì, một người lại nói người kia không hiểu cho mình, khiến mình phải làm nhân bánh kẹp.

Tào Tử Di không chịu được cuộc sống như vậy nữa, rốt cuộc đưa ra yêu cầu chia tay. Phạm Phiến giận dữ lập tức đồng ý.

Mấy năm nay Phạm Phiến chưa hề quên Tào Tử Di, anh viết lại câu chuyện của hai người thành một kịch bản phim sau đó gác bút, tập trung vào việc kinh doanh. Câu lạc bộ của anh thuê toàn thanh niên anh tuấn cũng là vì một câu nói của Tào Tử Di, cô nói vui mắt vui tai, người ta ăn uống ắt sẽ ngon miệng.

Nhiều lúc Phạm Phiến nghĩ, nếu ngày ấy anh kiên trì thêm một chút, nhẫn nại thêm một chút, có lẽ bây giờ mọi chuyện sẽ khác. Cũng có lúc anh nghĩ, hai người đáng ra nên chia tay sớm, không làm lỡ dở cuộc đời cô.

Nhưng hôm nay nghe Doãn Tiểu Mạt nói Tử Di chưa có bạn trai, trong lòng anh lại nhen nhóm một tia hi vọng.

Doãn Tiểu Mạt nghe Phạm Phiến kể, đồng cảm với anh ta, bị đặt giữa hai người quả thật không dễ chịu gì, mặt khác cô lại thầm ngưỡng mộ Phạm Phiến vì đã phụ lòng Tào Tử Di. Cô thở dài: “Em nghĩ chị Tử Di vẫn luôn chờ anh.”

Phạm Phiến ủ rũ, ôm đầu nói đi nói lại câu: “Anh có lỗi với cô ấy.”

Trong lòng mỗi người đều có một rào cản không thể vượt qua, nếu hôm nay không tận mắt nhìn thấy, Doãn Tiểu Mạt hoàn toàn không thể tưởng tượng được một người luôn coi mở, hài hước như Phạm Phiến lại có một quãng thời gian sầu não đến vậy.

Tối hôm đó, Phạm Phiến tự chúc mình say mềm.

Doãn Tiểu Mạt mấy lần muốn khuyên anh ta nhưng Ngũ Trác Hiên ngăn cô lại: “Kệ anh ý đi, uống say rồi trong lòng sẽ bớt khó chịu.”

“Chúng ta liệu có ngày giống họ không?” Doãn Tiểu Mạt đột nhiên sợ hãi, cô chỉ là một người bình thường, còn Ngũ Trác Hiên lại quá xuất sắc, người nhà anh liệu có phản đối cô và anh đến với nhau không? Cho dù bà nội và Lạc Lạc luôn vui vẻ hòa đồng với cô nhưng khi ấy cô chỉ là gia sư của Lạc Lạc, may mà có tài nấu nướng nên mới chiếm được cảm tình của hai người họ. Còn việc trở thành một phần trong gia đình họ thì e rằng ... Doãn Tiểu Mạt không tránh khỏi suy nghĩ miên man.

Ngũ Trác Hiên khẽ vỗ đầu cô: “Đồ ngốc này!”. Bà nội anh đã coi cô là cháu dâu từ lâu, mà dù bà có phản đối anh cũng sẽ không chịu thỏa hiệp. Tính cách mỗi người không giống nhau, anh không phải Phạm Phiến, anh sẽ không hành động giống anh ta.

Doãn Tiểu Mạt không lên tiếng, nhưng trong lòng đã ngầm tin tưởng anh.

Ngũ Trác Hiên bắt Thiên Vũ đưa Phạm Phiến về khách sạn rồi lái xe đưa Tiểu Mạt lên núi ngắm cảnh đêm. Không may hai người vừa lên tới đỉnh núi thì trời đổ mưa, có vẻ càng ngày càng nặng hạt, mây đen che trời, một ngôi sao cũng không trông thấy.

Hai người nhìn nhau, Ngũ Trác Hiên thấp giọng than: “Thật xui xẻo!”

Nhưng Doãn Tiểu Mạt lại có vẻ rất hào hứng: “Cũng không sao mà.” Dù là nơi nào, chỉ cần ở bên cạnh anh là tốt rồi.

Ngũ Trác Hiên ôm cô, Doãn Tiểu Mạt thuận thế tựa vào ngực anh.

Giờ phút ấy, tuy rằng không có ánh trăng, nhưng trong vòng tay ấm áp của Ngũ Trác Hiên, Doãn Tiểu Mạt chợt nghĩ tới một câu thơ lãng mạn: Tuế nguyệt tình hảo, hiện thế an ổn. Lưỡng tình tương duyệt, vợ chồng hòa thuận là chuyện tuyệt vời nhất trên thế gian này.

Ngũ Trác Hiên nhìn cô, ánh mắt sáng như đuốc, anh nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt xinh xắn của cô, lướt ngón tay qua từng bộ phận trên mặt, chạm đến làn môi đỏ mọng của cô, khẽ mon men.

Doãn Tiểu Mạt ngậm lấy ngón tay anh, xấu xa cắn một cái. Ngũ Trác Hiên chợt run bắn người, hơi thở nóng ấm phả ra, anh giữ chặt hai vai Doãn Tiểu Mạt, bờ môi mỏng ép xuống môi cô, tự ý càn quét thật lâu. Doãn Tiểu Mạt cảm thấy sắp không thở nổi, buộc phải ôm lấy lưng anh. Trong xe tĩnh lặng chỉ còn lại nhịp tim đập rộn rã của hai người.

Làn môi mềm mại của Ngũ Trác Hiên cứ trượt dần, trượt dần xuống, đáy mắt anh nóng bỏng. Hai gò má của Doãn Tiểu Mạt dần ửng hồng, một tiếng rên khe khẽ phát ra từ cổ họng cô.

Ngũ Trác Hiên kẻ mũi với cô, tay lướt qua bả vai, từ tốn cởi cúc áo rồi hôn lên cổ cô. Doãn Tiểu Mạt cảm thấy buồn buồn ngứa ngứa, bật cười thành tiếng, rụt người lại né tránh. Ngũ Trác Hiên giữ lấy tay cô, hôn cuồng nhiệt đến mức khiến đầu óc cô tê liệt, ý thức tan rã. Cô không kìm được mà đáp trả nụ hôn của anh, tay bám lấy bờ vai rắn chắc của anh, hai cơ thể tiếp xúc càng thêm gần.

Doãn Tiểu Mạt chợt cảm thấy sau gáy lạnh lạnh, không biết từ bao giờ chiếc áo vướng víu trên người cô đã tuột xuống dưới vai. Ngũ Trác Hiên đang điên cuồng in dấu ấn của riêng mình lên vai cô. Lồng ngực cô nóng ran như bị thiêu đốt, cổ họng khẽ phát ra những âm thanh run rẩy. Ngũ Trác Hiên như được khích lệ, anh gặm nhấm vành tai nhỏ nhắn của Doãn Tiểu Mạt, khiến cô bất giác run rẩy mà thẹn thùng đáp lại.

Nếu lúc ấy điện thoại của cô không đột ngột đổ chuông...

Doãn Tiểu Mạt giật bản mình, mau chóng khôi phục lại ý thức. Hai gò má và mang tai cô đỏ rần, cô vừa thở hổn hển, vừa vỗ vỗ mặt mình. Ngũ Trác Hiên dịu dàng vuốt má cô: “Nghe điện đi đã.”

Là Hứa Chi Nhiên gọi tới, anh ta nói to đến mức khiến lỗ tai Doãn Tiểu Mạt ù đi: “Này em đang làm gì thế? Anh không gọi cho em là em cũng không chịu gọi cho anh hả?”

Sau lần Doãn Tiểu Mạt đột ngột cúp điện thoại, Hứa Chi Nhiên cứ canh cánh trong lòng mãi, không dám gọi lại cho cô. Kết quả, hình như Doãn Tiểu Mạt quên mất sự tồn tại của ông anh trai này, Hứa Chi Nhiên buồn bực muốn chết, cuối cùng không kìm được nữa, đành phải hạ mình một lần.

“Nửa đêm nửa hôm anh gọi điện thoại tới không sợ phá mộng đẹp của người khác à?” Doãn Tiểu Mạt cau kinh, không rõ là vì bị Hứa Chi Nhiên phá hỏng chuyện vui hay vì nguyên nhân nào khác.

Ngũ Trác Hiên nhìn dáng vẻ của cô mà khóe môi cong lên thích thú, anh cầm lấy tay kia của cô đưa lên miệng hôn.

Doãn Tiểu Mạt lại đỏ mặt, lúc này mà anh còn có tâm trạng trêu chọc cô.

“Em còn tỉnh táo sung sức như thế, anh khẳng định là em chưa ngủ!” Hứa Chi Nhiên ung dung nói.

“Có chuyện gì anh nói nhanh đi.”

Hứa Chi Nhiên chợt đổi giọng buồn bã: “Vẫn là chuyện bố anh.”

“Chuyện của bố anh, anh không cần nói với em.” Ngừng lại một chút, cô bổ sung: “Anh kể khổ với Nghê Thiên thì tốt hơn đấy.”

“Em nghĩ anh muốn kể khổ với em lắm chắc? Tiểu Thiên đi công tác rồi, anh sợ cô ấy làm việc mệt mỏi nên mới không muốn làm phiền cô ấy.”

Doãn Tiểu Mạt giận dỗi: “Thế nên anh làm phiền em à? Anh coi em là cái lớp dưng bị à?”

Hứa Chi Nhiên tí tòn: “Ngoài em ra, anh không tìm được người khác.”

Doãn Tiểu Mạt than vãn: “Thôi được rồi nói đi, bố anh lại làm sao?”

“Nằm viện được mấy ngày liền lén lút bỏ về nhà, đường máu tăng cao, đã không chịu tiêm insulin lại còn ăn uống thỏa thích. Anh vất vả lắm mới lừa được bố quay lại bệnh viện, còn bị bố chửi một trận, huyết áp của anh sắp tăng vọt rồi đây này.” Hứa Chi Nhiên hoàn toàn hết cách với bố mình.

“Nói xong chưa?”

“Hả?” Hứa Chi Nhiên có phần không quen thái độ lạnh nhạt này của Doãn Tiểu Mạt. Ngay cả đối với người lạ cô cũng luôn nhiệt tình, không hiểu vì sao lại có ác cảm với Hứa Quảng Triệu đến vậy.

“Nói xong rồi thì em cúp máy.”

“Doãn Tiểu Mạt!” Hứa Chi Nhiên gần giọng: “Em dám cúp điện thoại thử xem.”

Doãn Tiểu Mạt bất lực: “Vậy lần này để anh cúp trước, đủ giữ thể diện cho anh chưa?”

Hứa Chi Nhiên: “...”

Ngũ Trác Hiên cũng là lần đầu tiên thấy Doãn Tiểu Mạt vừa lạnh lùng, vừa mau mồm mau miệng như vậy, vì mỗi lần ở trước mặt anh, chỉ số IQ của cô đều bằng 0. Anh nghịch ngợm vẽ vòng tròn trên đỉnh đầu cô, Doãn Tiểu Mạt thấy nhột, bật cười thành tiếng.

Hứa Chi Nhiên nghe thấy, nghi hoặc hỏi: “Tiểu Mạt, ai đang ở cạnh em thế?” Anh ta liếc nhìn đồng hồ, thì thầm: “Muộn thế này rồi.”

Doãn Tiểu Mạt lè lưỡi, trả lời qua quýt mấy câu rồi cúp máy.

Ngũ Trác Hiên chăm chú nhìn cô, khẽ cắn làn môi cô giống như dụ dỗ: “Ai mà gọi điện cho em khuya thế? Lại còn tra hỏi em nữa? Hừm?”

Doãn Tiểu Mạt cười hi: “Anh ghen đấy à?”

Ngũ Trác Hiên thành thực đáp: “Một chút.”

Doãn Tiểu Mạt ngoắc ngoắc ngón tay ra hiệu, Ngũ Trác Hiên ghé đầu xuống. Cô thì thầm bên tai anh: “Là Hứa Chi Nhiên”. Đợi mùi dấm chua thêm nồng nặc, cô mới nói tiếp: “Anh ấy là anh trai em.”

Ngũ Trác Hiên trên mặt chỗ hồng chỗ trắng, rốt cuộc là anh đang ăn dấm ở đâu vậy? Lúc trước còn nghiễm nhiên hiểu lầm Hứa Chi Nhiên theo đuôi Doãn Tiểu Mạt, anh đứng là đã tự đào hố chôn mình.

“Nhưng sao một người họ Doãn, một người họ Hứa? À, cùng mẹ khác cha!” Ngũ Trác Hiên đột nhiên nhớ tới nội dung tập tài liệu kia, trong đó có ghi rõ cha của Doãn Tiểu Mạt là Doãn Chí.

Doãn Tiểu Mạt trầm mặc một lúc: “Thực ra em họ Hứa.”

Ngũ Trác Hiên nghi hoặc nhìn cô.

“Em và Hứa Chi Nhiên là anh em ruột, cùng cha mẹ.” Doãn Tiểu Mạt ấn ngực, nửa giống như lấy thêm dũng khí, nửa giống như cô không quá tình nguyện nói ra mấy chữ kia.

Ngũ Trác Hiên kinh ngạc: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Lúc thu dọn di vật của bố mẹ, em tìm thấy tờ kết quả xét nghiệm máu. Một người là A, một người là AB, làm sao lại sinh ra một đứa con nhóm máu O như em? Sau đó, em nhớ lại một lần nghe được cuộc trò chuyện giữa bố mẹ, mẹ nói cái gì mà cảm ơn bố bao năm nay đã đối xử với em như con ruột. Trước giờ em không nghĩ tới chuyện đó, lúc nhìn thấy tờ xét nghiệm máu em mới vỡ lẽ... Thế rồi em tình cờ phát hiện ra Hứa Chi Nhiên nhóm máu O.”

Doãn Tiểu Mạt nhún vai.

“Như vậy cũng quá đủ để đoán ra sự thật rồi.”

Gió đêm chợt mạnh thêm, Ngũ Trác Hiên giúp cô buộc lại tóc.

Đối với Hứa Quảng Triệu, cô có yêu, có hận. Ngũ Trác Hiên hoàn toàn hiểu được tâm lý ấy của cô, đây cũng là nguyên nhân vì sao cô lúc nóng lúc lạnh với Hứa Chi Nhiên.

Lần trước nghe điện thoại của Hứa Chi Nhiên xong, tâm trạng cô không được tốt, lơ đãng, chênh mảng, chắc hẳn là vì chuyện bệnh tình của Hứa Quảng Triệu. Ngũ Trác Hiên hôn lên trán cô: “Em rất lo cho bố, đúng không?”

Doãn Tiểu Mạt ương bướng nói: “Sao có thể chứ? Ông ấy trước giờ chưa từng làm tròn trách nhiệm của một người cha. Sao em phải lo lắng chứ?”

“Trong người em chảy dòng máu của bố, điều này em không thể phủ nhận.”

“Vậy thì sao chứ?”

Ngũ Trác Hiên búng nhẹ cái mũi nhỏ xinh của cô: “Thiên tính phụ nữ! Bố sinh bệnh, em chắc chắn đứng ngồi không yên! Suyt! Em đừng vội chối, bản thân em không cảm nhận được nhưng anh đã nhìn ra từ lâu rồi”. Anh đang ám chỉ tới hôm đó làm việc cô liên tục phạm lỗi, lại còn thần nhiên uống chai nước của anh.

Doãn Tiểu Mạt nóng bừng mặt. Hình như lần đó cũng có thể coi như cô gián tiếp nhận nộ hỏa của anh?

Ngũ Trác Hiên hôn nhẹ lên khóe miệng cô: “Bác ấy là bố ruột của em, là người thân của em. Bác ấy không làm tròn trách nhiệm với em, có lẽ là vì không biết tới sự tồn tại của em mà thôi.”

“Nhưng ông ta đối xử với mẹ em...” Doãn Tiểu Mạt đột ngột dừng lại, đây cũng chẳng phải chuyện gì hay ho, cô gượng gạo.

“Chuyện của thế hệ trước, cả anh và em đều không có tư cách bình luận gì hết, hơn nữa đã là chuyện của quá khứ rồi, anh nghĩ mẹ em dưới tuổi vàng nếu biết được, cho dù không muốn em nhận cha thì cũng không muốn em hận bác ấy.” Ngũ Trác Hiên giúp cô gạt mấy sợi tóc ra sau tai.

Doãn Tiểu Mạt làm sao không hiểu những điều anh nói là đúng chứ, chỉ có điều lòng cô vẫn còn khó chịu.

“Doãn Tiểu Mạt, nếu bố em xảy ra chuyện, em có đau lòng không?”

Doãn Tiểu Mạt không do dự đáp: “Có.”

Ngũ Trác Hiên lại nói: “Vậy em có hối hận vì trước giờ chưa từng đi thăm bố không? Chưa từng quan tâm tới bố, chưa từng làm hết bổn phận của một người con?”

Doãn Tiểu Mạt lặng im.

Ngũ Trác Hiên gi ngón tay vào thái dương cô: “Thế nên, em đã nghĩ thông suốt ra chưa?”

Doãn Tiểu Mạt trầm mặc rất lâu, sau đó dường như đã hạ quyết tâm, cô gật đầu: “Ừm”. Rồi ngẩng đầu lên, cười tươi như hoa nở: “Mai em muốn xin nghỉ phép, mong anh phê chuẩn.”

“Không cho.” Ngũ Trác Hiên cười nói.

Khuôn mặt tươi tắn của Doãn Tiểu Mạt thoáng cái cau có: “Vì sao?”

“Vì anh muốn đưa em đi.” Ngũ Trác Hiên véo má cô.

“Mai anh có cánh quay nhà.” Cô thông báo.

Ngũ Trác Hiên chộp lấy môi cô hôn trộm một cái: “Cho em hai lựa chọn. Hoặc là mai anh trốn việc đưa em đi, hoặc là em đợi đến hôm nào anh không có cánh quay rồi chúng ta cùng đi.”

“Không có phương án ba ư? Ví dụ như, em đi một mình...”

Ngũ Trác Hiên dùng môi mình bịt miệng cô lại, không cho nói tiếp, anh hôn cô đến mộng mị rồi mới lên tiếng: “Chọn một trong hai.”

Cuối cùng, Doãn Tiểu Mạt không muốn làm ảnh hưởng đến tiến độ quay, ừm, thực ra là bị anh uy hiếp, nên đã lựa chọn phương án thứ hai, đợi anh mấy ngày nữa. Ngũ Trác Hiên không hề nuốt lời, rất nhanh đã thu xếp được thời gian, anh vốn muốn tự lái xe nhưng Thiên Vũ lo lắng anh xuất hiện ở bệnh viện sẽ khiến mọi thứ hỗn loạn, nên quyết định cùng đi với hai người.

Gần tới lúc xuất phát, Doãn Tiểu Mạt thấp thỏm không yên: “Không hay lắm đâu, hay cứ để em đi một mình thôi!”. Cô cũng có mối lo giống Thiên Vũ, hơn nữa, nếu Hứa Chi Nhiên mà biết chuyện nhất định sẽ tóm lấy cô thẩm vấn, cô vừa mới nghĩ tới đã thấy đau đầu rồi.

Ngũ Trác Hiên nhếch miệng: “Doãn Tiểu Mạt, em đang sợ gì thế?”

“Á... đâu có.”

“Sợ anh không vừa mắt mọi người à?” Ngũ Trác Hiên cố tình tỏ ra ừ ừ.

Chính vì anh quá chói lóa, quá thu hút khiến người khác nhớ mãi không quên nên cô mới lo lắng. Cô kéo gấu áo của Ngũ Trác Hiên: “Anh thật sự không sợ bị người hâm mộ vây lấy à?”

“Yên tâm, Thiên Vũ sẽ thu xếp ổn thỏa.”

Thiên Vũ ngồi ở ghế lái quay đầu lại: “Ừ, Tiểu Mạt, cứ giao cho anh.”

Bấy giờ Doãn Tiểu Mạt mới bớt lo.

Hai người cười cười nói nói, Doãn Tiểu Mạt ăn khoai tây lát, tay dính đầy dầu mỡ, Ngũ Trác Hiên giúp cô vén tóc, cô cầm một miếng khoai đưa lên miệng anh. Thiên Vũ vốn dĩ đang chuyên tâm lái xe, thấy vậy không nhịn được lên tiếng: “Hai người có thể để ý tới cảm nhận của kẻ cô đơn như tôi không hả?”

Doãn Tiểu Mạt đỏ bừng mặt, lập tức thu tay về. Ngũ Trác Hiên dùng khuỷu tay huych nhẹ tay cô lại bên miệng mình: “Mặc kệ anh ấy!”. Ăn xong lại nói: “Trước đây anh ấy còn khích lệ anh quá đáng hơn thế nữa cơ.”

“Anh ấy nói gì?” Doãn Tiểu Mạt tò mò hỏi.

Thiên Vũ cầu xin: “Sếp...”

Ngũ Trác Hiên cười khì: “Lần sau bảo anh ấy đích thân nói với em.”

Doãn Tiểu Mạt rời ánh mắt, nghĩ cách làm sao để moi được lời Thiên Vũ nói.

Ngũ Trác Hiên kéo đầu cô dựa vào vai mình: “Em ngủ một lát đi, ngủ sẽ không khó chịu nữa.”

Anh vẫn còn nhớ chuyện cô bị say xe lần trước, Doãn Tiểu Mạt chợt thấy trong lòng ấm áp. Đêm qua cô ngủ rất ngon, gần đây tinh thần cô cũng tốt, chắc sẽ không bị say, nhưng cô vẫn nghe lời nhắm mắt lại. Bờ vai của anh thật rộng, gối đầu thật thoải mái, lúc đầu cô chỉ định nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, không ngờ sau đó lại ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Ngũ Trác Hiên dùng một tay mở điện thoại, tuy không tiện nhưng vẫn lên weibo gửi tin nhắn riêng cho Trà Chanh Bạc Hà: “Này, kẻ lười biếng, lâu lắm rồi không về đây nhé.”

Qua một lúc lâu, Doãn Tiểu Mạt vẫn không nhúc nhích, Ngũ Trác Hiên nghiêng đầu nhìn. Cô ngủ say đến xiêu vẹo cả người, mặt hồng hào đáng yêu, hơi

thở đều tan vào trong không khí, Ngũ Trác Hiên nhẹ nhàng ôm lấy cô. Được ở bên người mình yêu, mỗi ngày trông thấy cô vui vẻ nói cười, vô ưu vô lo, đó chính là niềm hạnh phúc giản dị nhất.

Doãn Tiểu Mạt ngủ một mạch tới khi mặt trời xuống núi mới tỉnh, mở mắt ra không thấy xe chạy trên đường cao tốc nữa, trước mặt xe cộ nườm nượp, xem ra đã vào khu vực nội thành rồi.

Ngũ Trác Hiên giúp cô lau nước dãi bên mép: “Sắp tới nơi rồi.”

Doãn Tiểu Mạt xấu hổ dụi mắt: “Em ngủ lâu thế cơ à?”

“Không nhiều lắm, hơn hai tiếng thôi.” Ngũ Trác Hiên véo mũi cô.

Doãn Tiểu Mạt vô cùng áy náy vì đã chiếm dụng vai anh làm gối những hơn hai giờ đồng hồ. Đặc biệt là lúc xuống xe, thấy Ngũ Trác Hiên không giờ nổi cánh tay lên để mở cửa, cô lại càng thấy có lỗi. Cô ngập ngừng: “Xin lỗi, em sai rồi, sau này không thế nữa.”

Ngũ Trác Hiên bật cười: “Doãn Tiểu Mạt, em đang làm bầm cái gì thế?”

Doãn Tiểu Mạt khúm núm giúp anh mở cửa, vui vẻ nói: “Xin mời!”. Cô còn định dìu anh đi nhưng Ngũ Trác Hiên cười bắt lặc: “Anh đâu phải người tàn tật.”

“Hừ!” Doãn Tiểu Mạt nhú mày.

Ngũ Trác Hiên chẳng do dự đưa ngón tay lên vuốt nếp nhăn giữa hai hàng lông mày của cô.

Doãn Tiểu Mạt cuống đến nỗi nhảy ra xa, cầm lấy kính râm đeo lên cho anh: “Xin anh đấy, ở đây ai cũng nhận ra anh hết.”

Ngũ Trác Hiên cười: “Đây là cửa sau, làm gì có người.”

Nhưng Doãn Tiểu Mạt cảm thấy vẫn nên phòng ngừa trước thì hơn.

Thiên Vũ gạt đầu với Ngũ Trác Hiên: “Anh Hiên, em thu xếp xong cả rồi.” Anh ta dẫn đường cho họ đi vào thang máy từ cửa sau.

“Đợi đã!” Doãn Tiểu Mạt nói: “Em còn chưa hỏi anh trai em xem phòng bệnh nào.” Cô vội tìm điện thoại nhưng lại nhớ ra để quên trên xe, cô vò đầu bứt tóc: “Em đúng là đãng trí.”

Ngũ Trác Hiên và Thiên Vũ nhìn nhau cười.

Ngũ Trác Hiên cầm tay cô: “Thiên Vũ đã nghe ngóng được rồi.”

Doãn Tiểu Mạt cúi đầu thờ dãi.

“Đừng căng thẳng, có anh ở đây!” Doãn Tiểu Mạt nắm chặt tay cô.

Doãn Tiểu Mạt lúc này mới hiểu vì sao anh nhất quyết đòi đưa cô đi, anh muốn làm dịu áp lực của cô. Nếu để cô đi một mình, nói không chừng cô không dám bước vào phòng bệnh. Cô nắm lại tay anh: “Cảm ơn anh!”

“Ngốc ạ!”

Hứa Quảng Triệu nằm trong một phòng bệnh cao cấp, ba người đi vào liền bị ý tá ngăn lại. Thiên Vũ ri tai cô ta mấy câu, cô ta như hiểu ra điều gì đó, để cho họ vào, sau đó còn ngáy người nhìn theo bóng lưng Ngũ Trác Hiên, một lúc lâu sau cô ta mới định thần lại, quay sang hỏi đồng nghiệp: “Ê này, vừa nãy là Ngũ Trác Hiên thật à?”

Cô gái kia lơ mơ ngẩng đầu: “Tớ không để ý.”

“Nhất định rồi, aaaaaaaaa, lát nữa họ đi ra tớ nhất định phải xin chữ ký và chụp ảnh cùng anh ấy.”

“Xem cậu kia, đúng là cái đồ háo sắc.”

“Ngũ Trác Hiên cơ mà, tớ thích anh ấy rất nhiều năm rồi, anh ấy đóng vai nào cũng rất phong cách...”

“Khoan đã, cậu vừa nói ai cơ?”

“Ngũ Trác Hiên!”

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaa!”

Hành lang sâu hút vọng lại một chuỗi âm thanh.

Doãn Tiểu Mạt sợ hãi, Ngũ Trác Hiên có đeo kính đen cũng không che nổi hào quang, cô thật sự không thể tưởng tượng được lát nữa trong bệnh viện sẽ hỗn loạn đến mức nào.

Thiên Vũ dừng lại trước cửa một phòng bệnh, gõ cửa, bên trong có tiếng người đáp lại: “Vào đi!” Thiên Vũ mở cửa cho Ngũ Trác Hiên và Doãn Tiểu Mạt vào, còn mình đứng lại bên ngoài đợi.

Người đàn ông trung tuổi nằm trên giường rất gầy, nhưng thần sắc có vẻ khá tốt, vừa nhìn thấy Doãn Tiểu Mạt, ông ta liền gọi tên cô: “Con là Tiểu Mạt?” Ngũ điệu tỏ rõ sự chắc chắn.

Doãn Tiểu Mạt nhướn mày: “Bác... biết cháu?”

“Con giống hệt mẹ con hồi bà ấy còn trẻ.” Hứa Quảng Triệu cười nói.

Doãn Tiểu Mạt có chút thất vọng, cứ tưởng ông đã biết điều gì rồi. Cô nhìn ngó xung quanh, chỉ có một y tá ngồi bên cạnh giường, không thấy bóng dáng Hứa Chi Nhiên đâu. Doãn Tiểu Mạt thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Hứa Quảng Triệu nhìn ra Doãn Tiểu Mạt có chuyện muốn nói, liền bảo y tá ra ngoài: “Cháu ra ngoài trước đi, nhân tiện mua giúp bác bát cháo.”

“Vâng.”

“Chị đợi chút.” Doãn Tiểu Mạt ngăn cô ta lại: “Bệnh nhân tiểu đường không được ăn cháo.” Sau khi biết Hứa Quảng Triệu bị bệnh này, cô đã tìm hiểu rất nhiều thông tin.

“Nhưng...” Cô y tá khó xử, hết nhìn Doãn Tiểu Mạt lại nhìn Hứa Quảng Triệu.

Hứa Quảng Triệu lên tiếng: “Vây thôi không mua nữa.”

Y tá rời khỏi phòng bệnh, Hứa Quảng Triệu nói tiếp: “Cô bé cũng quan tâm chuyện quá nhỉ.”

Doãn Tiểu Mạt còn chưa kịp mở miệng, Ngũ Trác Hiên đã nói đỡ giúp cô: “Cô ấy làm thế cũng chỉ vì muốn tốt cho bác.”

“Cậu là ai?” Hứa Quảng Triệu liếc nhìn Ngũ Trác Hiên, vẻ mặt ngao mạn. Doãn Tiểu Mạt đã đành, còn anh ta là cái gì mà dám lên giọng với ông như thế. Quan sát một lúc, ông ta nói: “Cậu đứng gần lại đây tôi xem nào, hình như tôi trông cậu quen quen.”

Doãn Tiểu Mạt mướt mồ hôi, không hiểu cái nhìn của Hứa Quảng Triệu có ý gì.

“Cậu và Tiểu Mạt có quan hệ gì?” Hứa Quảng Triệu hỏi thẳng.

Ngũ Trác Hiên bình thản đáp: “Cháu là bạn trai của Tiểu Mạt.”

Nghe câu này, Doãn Tiểu Mạt mềm nhũn cả người.

“Quần áo bảnh bao, tuần tú lịch sự, nhìn qua cũng được đấy.” Hứa Quảng Triệu ngừng lại, chuyển chủ đề: “Nhưng mà cái kiểu khôi ngô anh tuần thể này vốn dĩ chẳng có mấy người tốt. Ví dụ như anh trai con, ví dụ như bác hồi trẻ. Tiểu Mạt, con phải mở to mắt ra mà nhìn.”

Quả nhiên Doãn Tiểu Mạt tròn tròn mắt, có điều không phải nhìn Ngũ Trác Hiên. Cô bắt đầu thấy tò mò về Hứa Quảng Triệu, ông không hề e dè gì mà tự giễu bản thân.

Ngũ Trác Hiên lại sợ đến mức toát mồ hôi hột, câu nói đùa này ai có thể nghĩ ra chứ. Anh không dám phản bác, sợ làm mất mặt bố vợ tương lai, lại không dám thừa nhận, sợ tự chui đầu vào hố lửa, thôi thì im lặng là biện pháp tốt nhất.

Ai bảo thằng nhãi ranh như cậu dám nhiều lời, Hứa Quảng Triệu thầm nghĩ, để xem cậu có bao nhiêu đức hạnh mà dám đấu với tôi!

Hứa Quảng Triệu không hề phát hiện ra mình lúc này rất giống một ông bố vợ làm mình làm mẩy với con rể, cướp đi người tình kiếp trước của mình.

Doãn Tiểu Mạt ngượng ngùng nói giúp Ngũ Trác Hiên: “Bác nói câu này hình như hơi phiến diện.”

“Vây sao? Giới giải trí hỗn loạn như vậy, cậu ta tiếp xúc với bao nhiêu gái đẹp, con có lòng tin không Tiểu Mạt?” Hứa Quảng Triệu hí mắt cười.

“Á, bác nhận ra anh ấy à?”

“Đương nhiên, bác chưa đến nỗi già cả.”

Doãn Tiểu Mạt lườm trộm Ngũ Trác Hiên, nói thật lòng là cô không hề tự tin, nhưng lại có lòng tin đối với anh. Anh lẫn lộn trong giới giải trí nhiều năm nhưng vẫn giữ mình trong sạch, không hề có tai tiếng, như vậy là đã vượt qua khảo nghiệm rồi.

Ngũ Trác Hiên kích động, nếu vị lão gia này còn nói tiếp, sợ rằng bà xã của anh sẽ sợ chạy mất dép. Anh ôm lấy vai Doãn Tiểu Mạt, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc: “Câu này bác nói sai rồi ạ, chỉ có chuyện cháu bị Tiểu Mạt ruồng bỏ, chứ tình cảm cháu dành cho Tiểu Mạt có trời xanh chứng giám.”

“Bớt đeo mỏ đi cho tôi nhờ!” Hứa Quảng Triệu phản pháo, mấy lời đường mật này thời trẻ ông đã nói vô số lần rồi.

“Cháu nói hoàn toàn là sự thật. Tiểu Mạt không nói không rằng tự dung bỏ cháu đi nửa năm, cháu khổ sở chờ đợi mãi cô ấy mới quay về.” Ngũ Trác Hiên tỏ vẻ đáng thương: “Không tin bác cứ hỏi Tiểu Mạt.” Anh lặng lẽ siết tay cô.

Anh nói cứ như mình là Vương Bảo Xuyên khổ sở chờ chồng mười tám năm không bằng.

Hứa Quảng Triệu hừ lạnh: “Nếu thế thì nhất định là do cậu đắc tội với nó.”

Doãn Tiểu Mạt phì cười.

Ngũ Trác Hiên bắt lặc sờ mũi, vị bố vợ đại nhân này xem ra không dễ đối phó.

Hứa Quảng Triệu vẫy tay: “Nhóc con, ngồi xuống đây.”

Tâm tình lúc này của Doãn Tiểu Mạt cực kỳ rối ren, cô biết Hứa Quảng Triệu là bố ruột của mình, nhưng đối phương lại hoàn toàn không hay biết. Cô căm giận ông trắng hoa, tình nhân khắp chốn, nhưng dù ông có tội tề đến mấy thì vẫn là người có quan hệ huyết thống với cô. Cô từng hận ông đã bạc tình bạc nghĩa với mẹ, nhưng hôm nay ông đã tỏ ra ăn năn về quá khứ của mình, hơn nữa vẫn còn hoài niệm nhớ thương mẹ cô. Con người ta lúc nào cũng để mọi thứ tuột khỏi tay mình rồi mới biết tiếc nuối, mới biết quý trọng. Doãn Tiểu Mạt rất đồng tình với lời Ngũ Trác Hiên nói, cô không muốn để sau này bản thân phải hối hận, lúc này đứng ngoài cửa phòng bệnh cô còn bản khoăn nhưng hiện tại cô đã nghĩ thông suốt rồi. Cô ngoan ngoãn ngồi xuống cạnh giường, rót một cốc nước.

“Giống, rất giống.” Hứa Quảng Triệu chăm chú nhìn khuôn mặt Doãn Tiểu Mạt. Ông từ lâu đã sảm hối về những chuyện mình đã làm trước kia, thế nên mới nghiêm khắc với bản thân hơn. Nhưng ông không ngờ đứa con trai duy nhất của mình học gì không học, lại học ông cái thói chơi bời trắng hoa, cũng may mà một năm trở lại đã biết kịp thời hồi tâm chuyển ý, tất cả là nhờ cô bạn Nghệ Thiển của Doãn Tiểu Mạt, ông nghĩ Doãn Tiểu Mạt cũng có một phần công sức. Ông chưa từng gặp Tiểu Mạt, nhưng lại không hề xa lạ gì vì thường nghe Hứa Chi Nhiên nhắc tới, ông biết Tiểu Mạt là một cô gái mạnh mẽ, lòng tự tôn cao, ngay cả sự giúp đỡ của anh trai cũng không chịu nhận, biết cô cơ cực vất vả, mỗi ngày đều làm rất nhiều công việc, biết cô vẫn luôn mỉm cười nhìn cuộc sống, biết cô tài giỏi, thật sự là một phiên bản Mạnh Hiểu Lộ thứ hai. Mạnh Hiểu Lộ là người phụ nữ toàn mỹ nhất mà ông từng gặp, đáng tiếc, ông đã phụ bạc bà.

Hứa Quảng Triệu dừng mắt trên người Doãn Tiểu Mạt, dường như có thể trông thấy bóng dáng của Mạnh Hiểu Lộ thời trẻ, nụ cười tươi tắn, đôi mắt có hồn.

Doãn Tiểu Mạt lặng nhìn khuôn mặt ngày càng già nua của ông, lúc này đã không còn muốn truy cứu ai đối xử không tốt với ai, cũng không muốn hỏi ông có hối hận hay không, cô chỉ muốn yên lặng ở bên cạnh ông, chăm sóc ông, trông thấy ông bình phục qua từng ngày.

“Hằng ngày cháu đến thăm bác có được không ạ?”

“Đương nhiên là được.” Hứa Quảng Triệu mừng rỡ, nhưng cố ý bồi thêm một câu: “Chỉ sợ có người nào đó không vui thôi!” Cái nhìn của ông như có như không xẹt qua người Ngũ Trác Hiên.

Ngũ Trác Hiên ừ ừ, vị bố vợ này thật là nhỏ mọn, anh mới nói có một câu mà đã bị ghi thù.

Doãn Tiểu Mạt hoàn toàn không biết trong lòng hai người họ đang âm thầm dậy sóng, cô cười ha ha: “Không có đâu, anh ấy nhất định sẽ ủng hộ cháu.” Chính vì Ngũ Trác Hiên tận lực khuyên nhủ, cô mới có thể buông được tảng đá đè nặng trong lòng kia xuống, hai bố con cô hòa thuận vui vẻ, đó cũng chính là điều anh hi vọng nhìn thấy.

Ngũ Trác Hiên ngoài tán thành ra thì còn làm gì được nữa?!

Hứa Quảng Triệu cười đắc ý. Ông không hỏi vì sao Doãn Tiểu Mạt lại tới đây, nhưng cũng không muốn tìm hiểu nguyên nhân. Chỉ biết nhìn thấy Doãn Tiểu Mạt, ông cảm thấy rất thoải mái, nếu mỗi ngày đều được gặp cô, nhất định bệnh tình của ông sẽ mau chóng hồi phục.

Doãn Tiểu Mạt ngồi chơi một lúc rồi đứng dậy cáo từ, trên mặt Hứa Quảng Triệu hiện rõ vẻ lưu luyến.

“Mai cháu lại tới thăm bác, cháu sẽ mang đồ ăn cho bác.” Doãn Tiểu Mạt đã có tính toán sẵn.

Nghe vậy, tâm trạng Hứa Quảng Triệu mới lại vui lên.

Thiên Vũ lại đưa Ngũ Trác Hiên và Doãn Tiểu Mạt lên lút chuẩn khỏi bệnh viện bằng thang máy chuyên vận chuyển hàng hóa, tránh cái nhìn dò xét của mấy y tá kia, đề phòng đám phóng viên đánh hơi được tin tức mà mò đến. Bọn họ cũng không đi tới bãi đỗ xe nữa, nhất định ở đó đã bị người ta bao vây, Thiên Vũ thu xếp một chiếc xe khác tới đón họ ở cửa khách. Ba người ngồi yên vị trong xe rồi mới nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Thấy Thiên Vũ và Ngũ Trác Hiên phải điều binh động tướng trốn đông tránh tây vì chuyện của mình, Doãn Tiểu Mạt vô cùng áy náy, cô kéo tay áo Ngũ Trác Hiên: “Em xin lỗi!”, rồi nói với Thiên Vũ: “Gây phiền phức cho anh rồi.”

Thiên Vũ mỉm cười: “Chút chuyện nhỏ, đừng bận tâm”. Có cơ hội cống hiến sức lực cho Doãn Tiểu Mạt, anh vui mừng còn không kịp ấy chứ. Thiên Vũ quay đầu lại hỏi một câu: “Anh Hiên, bây giờ đi đâu?”

Ngũ Trác Hiên không nghĩ ngợi, trả lời ngay: “Về nhà anh đi.”

Doãn Tiểu Mạt ngây người, vô thức hỏi: “Còn em?”

Ngũ Trác Hiên long lanh nụ cười nơi đáy mắt: “Đương nhiên là đi cùng anh.”

Doãn Tiểu Mạt cụp mi mắt.

“Con dâu xấu vẫn phải về ra mắt nhà chồng, huống hồ em đâu có xấu.” Ngũ Trác Hiên tăng thêm lực trên cánh tay đang ôm lưng cô, khiến cô phải ngẩng đầu lên nhìn thẳng anh: “Bà nội và Lạc Lạc em đều gặp rồi, hai người rất dễ tính.”

Doãn Tiểu Mạt không sợ họ chìa mũi nhọn vào mình, nhưng mà nửa năm trước cô đột ngột biến mất, bây giờ lại tự động xuất hiện, bà nội sẽ nghĩ thế nào? Cô hoàn toàn không có lấy một chút tự tin.

Ngũ Trác Hiên chống cằm nhìn cô: “Em lo lắng thừa rồi.” Lúc anh nói câu này, xe đã tiến vào khu biệt thự. Ngũ Trác Hiên nhìn cô cười: “Bây giờ em không còn đường lui nữa đâu.”

Doãn Tiểu Mạt nắm chặt tay, dù sao thì tiến hay lùi cũng chịu một dao.

Trông bộ dạng trắng sứt chặt tay của cô, Ngũ Trác Hiên cảm thấy rất buồn cười.

Lạc Lạc vừa mới mở cửa liền nhảy bổ vào lòng Doãn Tiểu Mạt: “Cô Doãn, cháu nhớ cô muốn chết!” Cô bé chu môi mếu máo như sắp khóc.

Bà cụ đứng tựa cửa, cười tít mắt nhìn họ. Ngay từ đầu, bà đã thích Doãn Tiểu Mạt, nên sau khi cô biến mất, bà đã mấy lần oán trách cháu trai, bắt anh nhất định phải đưa người quay lại, Ngũ Trác Hiên dờ khóc dờ cười, không biết ai mới là cháu nội của bà. Hiện tại anh đã không phụ sự mong đợi của bà mà đưa Tiểu Mạt về, bà nội vô cùng mãn nguyện.

Doãn Tiểu Mạt khẽ nói: “Cháu chào bà ạ.”

Bà cụ cười ha ha: “Ta thích cháu gọi là bà nội hơn.”

Doãn Tiểu Mạt đỏ bừng mặt, làm sao cô dám gọi như vậy chứ, đành nhìn Ngũ Trác Hiên cầu cứu.

Ngũ Trác Hiên khoác tay bà nội đi vào trong nhà: “Bà quá vội vàng rồi!”

Bà cụ trừng mắt: “Làm sao tôi không vội cho được, tôi còn đang muốn được bế cháu nữa cơ...”

Ngũ Trác Hiên vội ra hiệu cho bà không nói nữa, anh chỉ sợ Doãn Tiểu Mạt nghe được lại xấu hổ.

Doãn Tiểu Mạt dù có nghe được cũng làm bộ như không nghe thấy, hai gò má ửng hồng như trái táo chín.

Bữa tối là do hai người cùng làm, đương nhiên Ngũ Trác Hiên chỉ có thể đứng phụ bếp cho cô.

Lạc Lạc và bà nội ăn cực kỳ ngon miệng, trông cứ như cả thế kỷ không được ăn món ngon.

Cơm nước xong xuôi, Ngũ Trác Hiên lại tranh đi rửa bát. Doãn Tiểu Mạt muốn tới giúp nhưng bị bà cụ ấn lại ghế ngồi. “Kệ cho nó làm, cháu ngồi nghỉ đi, biết thương vợ mới là đàn ông tốt.”

Doãn Tiểu Mạt lại xấu hổ. Cô ăn không ngồi rồi, không biết làm gì đành lấy đi động lên weibo, nhìn thấy tin nhắn của Ngũ Trác Hiên, mặc dù cô áy náy vì lâu không động bút, nhưng trong lòng lại có phần bất mãn vì lời lẽ thân thiết anh nói với Trà Chanh Bạc Hà. Vì có tâm sự nên cả tối Doãn Tiểu Mạt cứ như người mất hồn, Ngũ Trác Hiên rửa xong, hỏi cô có muốn ăn cam không, cô phản ứng chậm mất một nhịp. Anh nhận ra sự khác lạ của cô, hỏi thì cô lại nói không có chuyện gì.

Doãn Tiểu Mạt ngây người cảm di động rất lâu, vẫn không biết nên nói với Ngũ Trác Hiên thế nào. Cô có ý định nói sự thật với anh, nhưng lúc này hình như chưa thích hợp.

Ngũ Trác Hiên kéo cô lên tầng trên: “Vào phòng anh, anh có cái này muốn cho em xem”

Bà cụ ngồi tùm tùm cười đầy gian xảo. Lạc Lạc dù không hiểu chuyện nhưng cũng bắt chước cười bí hiểm. Doãn Tiểu Mạt đỏ mặt, lí nhí hỏi: “Anh làm vậy sẽ khiến bà hiểu lầm đây.”

Ngũ Trác Hiên hùng hồn nói với vẻ cây ngay không sợ chết đứng: “Mặc kệ mọi người nghĩ thế nào, anh không thẹn với lương tâm là được.”

Anh không nói thì thôi, đằng này lời vừa dứt đã nghe thấy bà nội bật cười khúc khích.

Đây là lần đầu tiên Doãn Tiểu Mạt vào phòng Ngũ Trác Hiên, ngăn nắp sạch sẽ hơn so với tưởng tượng của cô. Cô quan sát một vòng, rất hài lòng vì không phát hiện ra vết tích phụ nữ nào ở đây. Ngũ Trác Hiên để mặc cô đi lại, nhìn ngó, anh tới tủ đầu giường lấy một cái hộp, mở ra, bên trong có mấy

cuộn giấy.

“Gi thế?”

“Tự xem đi!” Anh mỉm cười.

Doãn Tiểu Mạt vừa mở ra liền giật mình, cô mở từng cuộn giấy ra, vuốt thẳng.

Tất cả đều là bản phác thảo Ngũ Trác Hiên, có bức là tạo hình hoàng đế trong phim cổ trang, có bức là tạo hình một người đàn ông đẹp trai giàu có trong phim hiện đại, có bức anh nhũ mày buồn bã, có bức anh vui vẻ tươi cười. Tấm nào tấm nấy đều rất sống động, vừa nhìn đã biết người vẽ đặt rất nhiều tâm tư.

“Đây là... anh...” Doãn Tiểu Mạt vừa vui vừa ngạc nhiên, đến mức lời nói lộn xộn. Đây là những món quà sinh nhật mà cô tặng cho anh bắt đầu từ khi cô học cấp ba, đến giờ đã gần năm năm. Mỗi bức đầu tiên cô gửi tới công ty của anh, hai năm gần đây mới nhờ Hoa Lưu Ly chuyển cho anh.

Ngũ Trác Hiên ôm cô vào lòng: “Mỗi bức anh đều cất giữ rất cẩn thận.”

Doãn Tiểu Mạt úp mặt trước ngực anh, ngón tay cọ trên chiếc cằm góc cạnh của anh, đột nhiên cô cảm thấy kỳ lạ, trên tranh cô đều đề tên là Trà Chanh Bạc Hà, như vậy...

Cô nôn nóng muốn biết chân tướng, nhưng vì quá hấp tấp mà không cẩn thận ngã nhào vào lòng Ngũ Trác Hiên.

“Hiếm thấy khi nào em lại lưu luyến anh đến thế, khiến anh thụ sủng nhược kinh[1] rồi đây này!” Ngũ Trác Hiên tủm tỉm cười, tâm trạng tự nhiên vui kỳ lạ, anh cúi đầu định hôn lên môi cô.

[1] Bất ngờ được yêu thương, chiều chuộng mà sợ hãi.

“Đợi đã!” Doãn Tiểu Mạt tranh thủ lúc tinh thần mình còn tỉnh táo, vội hỏi: “Anh đã biết từ lâu rồi phải không?”

Ngũ Trác Hiên đương nhiên hiểu cô ám chỉ điều gì, nhưng vẫn đùa dai: “Biết cái gì?”

Doãn Tiểu Mạt cắn răng: “Biết em là Trà Chanh Bạc Hà.”

Ngũ Trác Hiên từ tốn gạt đầu: “Không phải thế thì em cho là gì?”

Doãn Tiểu Mạt thẹn đến mức muốn độn thổ, Ngũ Trác Hiên biết cô là Trà Chanh Bạc Hà nên mới nói chuyện với Trà Chanh Bạc Hà bằng giọng điệu thân mật như thế. Cô cứ nghĩ vẫn vợ này giờ, đúng là đã tự mình ghen với mình rồi. Cô ảo não: “Vậy sao anh không nói ra sớm?”

“Bây giờ nói đâu có muộn.” Anh véo má cô, nói sang chuyện khác: “Anh mới là người phải hỏi vì sao em không nói sớm cho anh mới đúng!”

“Em...” Doãn Tiểu Mạt nghẹn họng, lúc đầu là vì muốn che giấu chuyện cô là fan của anh, về sau là vì không muốn anh hiểu lầm cô có mục đích, sau nữa là cô cảm thấy không cần thiết phải nói, gần đây cô vẫn luôn tìm cơ hội để nói nhưng mãi không có lúc thích hợp. Doãn Tiểu Mạt không chịu đuối lý: “Anh đâu có hỏi!”

“Được được, là lỗi của anh!” Ngũ Trác Hiên véo mũi cô.

“Sao anh biết?” Doãn Tiểu Mạt rất tò mò, cô đâu có để lộ dấu vết.

Nghe Ngũ Trác Hiên kể lại chuyện nhìn thấy tranh cô vẽ ở phòng của Lạc Lạc, cô giật mình: “Chỉ bằng những bức vẽ đó mà anh có thể khẳng định được là em?”

“Ừ.”

“Giỏi vậy sao?” Doãn Tiểu Mạt không tin.

Ngũ Trác Hiên mỉm cười, anh đã quá quen mắt với những bức tranh cô vẽ rồi, cô có một thói quen đặc biệt, đó là vẽ lông mày của anh vênh lên cao, khiến cả người anh toát lên một vẻ cao ngạo, ngang bướng. Điều này có lẽ chính cô cũng không nhận ra.

“Thế vì sao hôm nay anh còn nhắn tin cho em?” Doãn Tiểu Mạt có vẻ rất hứng thú với việc truy hỏi đến cùng.

“Không có ý gì khác, chỉ muốn nhắc nhở em sắp tới sinh nhật của anh rồi.” Ngũ Trác Hiên thần nhiên nói.

Doãn Tiểu Mạt vung tay định đấm, khua chân múa tay loạn xạ một lúc mà vô dụng, cuối cùng còn ngã nhào vào lòng Ngũ Trác Hiên, bị anh bắt nạt một trận.

...

Rất lâu rất lâu sau, Doãn Tiểu Mạt nói với Hoa Lưu Ly chuyện mình chính là Trà Chanh Bạc Hà, còn không quên tỏ ra hổ thẹn vì giấu diếm cô ấy. Hoa

Lưu Ly lại tươi cười nói: “Tớ cũng biết lâu rồi.” Doãn Tiểu Mạt vỗ đầu bứt tai, hóa ra người ù ù cạc cạc từ đầu tới cuối chỉ có mình cô.

...

Ngũ Trác Hiên đưa Doãn Tiểu Mạt về nhà, xe chạy được nửa đường thì Nghê Thiển gọi điện tới, giọng hí hửng: “Tiểu Mạt, Tiểu Mạt, nghe nói hôm nay Ngũ Trác Hiên tới thăm bác Hứa.”

Doãn Tiểu Mạt ngậy người: “Hả.”

“Hả cái đầu em, em ở đây có phải tốt không, nhưng mà sao em có thể ở đó được chứ, chị kích động chết đi được, không biết mai anh ấy có tới không, chị phải tới nằm vùng mới được. Lâu lắm rồi không được gặp người thật, lần trước trên máy bay tình cờ gặp chẳng qua chỉ là gặp may thôi...”

Nghê Thiển còn chưa nói xong, điện thoại đã bị người khác đoạt lấy: “Tiểu Mạt, anh đây!”

“Anh...” Ngực Doãn Tiểu Mạt kêu lộp cộp, Hứa Chi Nhiên là người thông minh lanh lợi, những chuyện Nghê Thiển không đoán ra, nhất định anh ấy sẽ đoán ra.

“Bảo Ngũ Trác Hiên nghe điện thoại.” Sau đó là tiếng thét chói tai của Nghê Thiển vang lên.

“Hả?”

“Hả cái đầu em, bảo anh ta nghe điện đi!” Ở bên Nghê Thiển lâu quá, thành ra cách nói chuyện của Hứa Chi Nhiên cũng bị nhiễm ảnh hưởng.

Doãn Tiểu Mạt nắm chặt di động.

Ngũ Trác Hiên dừng xe bên lề đường, thân nhiên lấy di động trong tay cô: “Tôi là Ngũ Trác Hiên.”

Hứa Chi Nhiên nói ra một địa chỉ rồi bảo: “Cậu đưa Tiểu Mạt tới đây, tôi có chuyện muốn nói.”

Ngũ Trác Hiên trả điện thoại cho Doãn Tiểu Mạt.

Doãn Tiểu Mạt căng thẳng hỏi: “Anh em nói gì?”

“Cho địa chỉ bảo anh đưa em tới.” Ngũ Trác Hiên nhún vai: “Chắc là nhà anh trai em.”

“Anh ấy muốn làm gì?” Doãn Tiểu Mạt run run: “Mặc kệ anh ấy đi.”

Sao được chứ, anh vợ tương lai, ai dám đắc tội? Ngũ Trác Hiên xoay vô lăng, xe chuyển bánh vào giữa đường.

“Đi thật đấy à?”

“Đương nhiên.” Ngũ Trác Hiên cười: “Hình như em căng thẳng hơn anh thì phải, sợ anh bị anh trai em đánh à?”

Đúng là cô hơi sợ, Hứa Chi Nhiên chẳng thèm quan tâm Ngũ Trác Hiên có phải là người nổi tiếng hay không, chỉ cần không vừa ý là anh ấy tuyệt không nể nang. Cô không muốn hai người thân yêu nhất của mình có xung đột.

“Yên tâm đi!” Ngũ Trác Hiên rất tự tin.

Doãn Tiểu Mạt thấp thỏm không yên, trong đầu mãi suy nghĩ nên giải thích thế nào để Hứa Chi Nhiên không tức giận. Chắc chắn Hứa Chi Nhiên sẽ mắng cô vì tội che giấu, nhưng hai người họ mới xác định quan hệ chưa được bao lâu, đâu cần phải lúc nào cũng bỏ ra miêng. Lần trước tình cờ gặp nhau ở nhà hàng của Phạm Phiến, cô và Ngũ Trác Hiên cũng không phải cố tình giả vờ làm người xa lạ, mà thật sự là do hiểu lầm chưa được giải quyết.

Ngũ Trác Hiên vỗ vỗ bàn tay cô trấn an.

Cả đoạn đường, Doãn Tiểu Mạt cứ thất thần, thậm chí còn lo lắng hơn cả khi tới nhà Ngũ Trác Hiên vừa rồi.

Ngũ Trác Hiên có ý muốn làm dịu bầu không khí: “Trước là nàng dâu xấu tới gặp nhà chồng, bây giờ đến lượt chàng rể xấu tới gặp anh vợ rồi đây.”

Doãn Tiểu Mạt phì cười. Mục đích của Ngũ Trác Hiên xem như đã đạt được rồi.

Nghê Thiển ra mở cửa, nhìn thấy Doãn Tiểu Mạt, cô đã hưng dữ buông một câu: “Em giỏi che giấu lắm!”

Doãn Tiểu Mạt bộ dạng ăn năn hối lỗi, không dám lên tiếng.

“Nói! Hai người cấu kết với nhau từ bao giờ?” Từ lúc nghe Hứa Chi Nhiên nói Ngũ Trác Hiên xuất hiện ở bệnh viện là vì đưa Doãn Tiểu Mạt đi, cô kinh ngạc tới tận bây giờ.

Doãn Tiểu Mạt không còn lời nào để nói, có nhất thiết phải dùng động từ mạnh như vậy không?

Ngũ Trác Hiên tiến lên một bước, ôm eo cô, sau đó mới cười với Nghê Thiển: “Hỏi tôi cũng được.” Ý đồ che chở Doãn Tiểu Mạt lộ rõ mồn một, cộng thêm thái độ “có vấn đề gì thì tìm tôi” khiến Nghê Thiển suýt nữa đổ lệ, cô véo cánh tay Hứa Chi Nhiên: “Anh xem người ta kia, xem người ta kia.”

Hứa Chi Nhiên hoàn toàn không cảm thấy mình thua Ngũ Trác Hiên ở điểm nào, anh ta nheo mắt quan sát Ngũ Trác Hiên. Chẳng phải chỉ là khuôn mặt dễ nhìn một chút thôi sao, da dẻ đẹp một chút thôi sao, dáng người cao ráo khỏe khoắn một chút thôi sao? Có gì đặc biệt hơn người chứ?

Ngũ Trác Hiên cũng không kém cạnh, nhìn Hứa Chi Nhiên chằm chằm không rời mắt. Chẳng qua chỉ là anh trai của Doãn Tiểu Mạt mà thôi, quen biết Doãn Tiểu Mạt sớm hơn anh vài năm mà thôi, có nhiều cơ hội gần gũi chăm sóc cô hơn mà thôi, thiên thời địa lợi nhân hòa nhiều hơn anh một chút mà thôi, có gì ghê gớm. Từ nay về sau, trách nhiệm chăm sóc Doãn Tiểu Mạt chỉ thuộc về một mình Ngũ Trác Hiên anh.

Doãn Tiểu Mạt dè dặt: “Chúng ta vào nhà đã rồi nói được không?”

Nghê Thiển vội đẩy người vào trong, dù sao thì chuyện này cũng nên đóng cửa bảo nhau thì tốt hơn.

Hứa Chi Nhiên hỏi: “Uống gì?”

“Không cần đâu, tụi em ngồi một lát rồi đi, anh có chuyện gì thì nói luôn đi.” Doãn Tiểu Mạt cướp lời.

“Vậy anh không vòng vo nữa.” Hứa Chi Nhiên đảo mắt qua Ngũ Trác Hiên: “Cậu dự định khi nào công khai quan hệ với Tiểu Mạt? Khi nào kết hôn?” Ánh mắt anh có chút nặng nề. “Tiểu Mạt không thể cứ làm tình nhân bí mật của cậu được.”

“Anh!” Doãn Tiểu Mạt hét lên.

“Im miệng!” Hứa Chi Nhiên gằn giọng.

Ngũ Trác Hiên cười: “Xưa nay em chưa hề có ý định bắt Tiểu Mạt làm tình nhân bí mật.”

Hứa Chi Nhiên búng đầu thuốc, đợi Ngũ Trác Hiên nói tiếp.

Nụ cười thấp thoáng hiện lên trong đôi mắt Ngũ Trác Hiên: “Cô ấy đương nhiên sẽ đường đường chính chính xuất hiện bên cạnh em.”

Thực ra Doãn Tiểu Mạt không hề bận tâm chuyện làm người tình bí mật của anh. Thân phận của Ngũ Trác Hiên đã quyết định tình cảm giữa hai người không thể lộ liễu ngoài ánh sáng, cô hoàn toàn thấu hiểu. Nhưng bây giờ nghe anh nói những lời này, trong lòng cũng cảm thấy hạnh phúc ngọt ngào.

“Chỉ có điều hiện tại chưa phải lúc thích hợp.” Ngũ Trác Hiên nói tiếp, thân nhiên đón nhận ánh mắt hằn học của Hứa Chi Nhiên. “Nếu bây giờ công bố, cuộc sống thường ngày của Tiểu Mạt nhất định sẽ bị đảo lộn, chuyện này không tốt cho cô ấy.”

Doãn Tiểu Mạt gật đầu như gà gật. Cô hoàn toàn không muốn mỗi ngày đều bị phóng viên bám theo, cuộc sống chẳng có lấy một chút riêng tư.

Hứa Chi Nhiên truy hỏi: “Thế bao giờ mới thích hợp?”

“Anh đừng ép anh ấy!” Doãn Tiểu Mạt cuống quýt, chuyện này làm sao có thể muốn là giải quyết xong ngay được.

“Doãn Tiểu Mạt, em im miệng đi cho anh!” Hứa Chi Nhiên tức giận, người ta bảo con gái là con người ta, quả nhiên không sai.

Nghê Thiển xoa đầu Tiểu Mạt: “Anh Nhiên cũng chỉ muốn tốt cho em thôi.”

Đương nhiên cô biết, nhưng cô không muốn Hứa Chi Nhiên làm khó Ngũ Trác Hiên. Lúc cô yêu Ngũ Trác Hiên, anh là ngôi sao nổi tiếng, cô không muốn vì mình mà anh phải thay đổi bất cứ điều gì.

Ngũ Trác Hiên không khỏi bật cười: “Điều này anh không hỏi thì em cũng định nói. Em đã có dự định rồi, hơn nữa cũng đã bắt đầu thực thi, cố gắng giảm thiểu việc nhận phim mới, dần dần chuyển sang hoạt động phía sau sân khấu. Trước hết là hợp tác với công ty giải trí phát triển một vài dự án, thành lập thương hiệu riêng, nhắm mũi nhọn vào lĩnh vực thời trang và đồ trang sức.” Ngũ Trác Hiên dừng lại một lúc, “Đợi sau khi em lặng lẽ thoát ra khỏi con mắt của công chúng rồi thì Tiểu Mạt sẽ không cần lo lắng bị quấy rầy nữa.”

“Anh...” Doãn Tiểu Mạt biết Ngũ Trác Hiên đang nỗ lực rút lui khỏi giới giải trí nhưng lại không biết anh làm vậy là vì mình. Cô ngẩng mặt lên: “Anh không cần hi sinh nhiều thứ vì em như vậy.”

“Đồ ngọc này, cũng không phải hoàn toàn vì em mà. Anh ngần này tuổi rồi sao đóng được phim thần tượng nữa, sắp đóng bó của thần tượng được rồi.” Ngũ Trác Hiên nói đùa.

Doãn Tiểu Mạt và Hứa Chi Nhiên bật cười, Nghê Thiển lại cảm động đến sắp khóc.

Hứa Chi Nhiên tỏ ra rất hài lòng với câu trả lời của Ngũ Trác Hiên: “Kế hoạch rất rõ ràng, được lắm!” Anh nhếch mép: “Vậy thì anh yên tâm giao Tiểu Mạt cho chú.”

“Anh...” Lần này đến lượt Doãn Tiểu Mạt mắc cỡ.

Nghê Thiến ôm lấy cô, nói mấy câu chúc mừng, sau đó mặt bỗng biến sắc: “Hôm nay, cô không nói rõ quá trình dụ dỗ thần tượng thế nào ra thì đừng hòng rời khỏi đây!”

Không phải Doãn Tiểu Mạt không muốn nói, mà là cô thực sự không biết kể từ đâu, mọi chuyện dường như cứ tự nhiên như nước chảy thuyền trôi như thế đến tận ngày hôm nay, chẳng có gì rầm rộ, cũng chẳng có thể non hẹn biển. Tất cả chỉ là chột rung động, rồi cứ thế nắm tay nhau.

Ngũ Trác Hiên nháy mắt: “Là tôi theo đuổi Tiểu Mạt, hơn nữa còn cực kỳ vất vả.”

Doãn Tiểu Mạt: “...”

Nghê Thiến cực kỳ phấn khích: “Nói thêm chút nữa đi, thêm chút nữa đi.”

“Phải dốc sức ba bò chín trâu ra mới cưa đổ được Tiểu Mạt, khó khăn hơn cả đóng phim.” Ngũ Trác Hiên tiếp tục nói dối không chớp mắt.

“Còn gì nữa?”

Doãn Tiểu Mạt vội tóm lấy Ngũ Trác Hiên lôi đi, còn nói nữa thì không biết sẽ biến thành chuyện gì.

Đội hai người họ khuất tầm nhìn rồi, Nghê Thiến mới phản ứng bình thường lại: “Ngũ Trác Hiên này cũng gian xảo thật, nói tới nói lui vẫn không thấy đi vào vấn đề chính.”

Hứa Chi Nhiên tùm tùm, anh có thể nhìn ra Ngũ Trác Hiên thật lòng yêu Doãn Tiểu Mạt, anh rất vui.

Ngũ Trác Hiên đưa Doãn Tiểu Mạt tới trước cổng chung cư, quyến luyến bịn rịn vuốt má cô: “Bảo em ở lại nhà anh thì không nghe, giờ về nhà còn phải dọn dẹp, không mệt sao.”

Doãn Tiểu Mạt mỉm cười: “Em không mệt.” Cô kiễng chân lên hôn vào má anh: “Mai em không đi cùng anh tới phim trường được, em muốn tới thăm... bác ấy.”

“Ừ, dù sao thì mấy ngày nữa cũng đóng máy rồi, em đừng chạy đi chạy lại làm gì cho vất vả.” Ngũ Trác Hiên hôn lên trán và mí mắt cô.

“Vây... anh ngủ ngon.”

“Gọi điện cho anh nhé!” Ngũ Trác Hiên giờ tay làm động tác gọi điện thoại.

Doãn Tiểu Mạt ngoan ngoãn gật đầu.

“Lên nhà đi, đợi em vào nhà an toàn rồi anh đi.”

“Muộn lắm rồi, anh mau về đi, lẽ ra phải là anh về nhà an toàn rồi gọi cho em mới đúng!”

Hai người đùn đẩy nhau một hồi, cuối cùng Ngũ Trác Hiên đành chịu thua cô.

Anh vuốt tóc cô, mỉm cười lái xe đi.

Trông thấy xe anh khuất sau ngã rẽ rồi Doãn Tiểu Mạt vẫn còn đứng lại một lúc, khi cô đang định lên nhà thì nghe thấy có người khẽ gọi mình: “Tiểu Mạt.”

Cô giật mình quay đầu lại, trông thấy Vu Trụ đứng đó, vẻ mặt không để lộ tâm trạng.

“Sao cậu lại ở đây?”

Giọng nói của Vu Trụ âm u: “Không biết lúc nào cậu về nên ngày nào tớ cũng tới đây một chuyến, muốn nhìn thấy nhà cậu sáng đèn, như vậy tớ mới yên tâm.”

“Cậu... có thể gọi điện hỏi tớ mà, sao phải vất vả như vậy?” Doãn Tiểu Mạt không ngờ Vu Trụ lại nặng tình với mình đến vậy.

“Cũng may mà tớ đến, trông thấy cả rồi tớ mới có thể hoàn toàn từ bỏ hi vọng.” Giọng điệu của Vu Trụ rất bình thản.

Doãn Tiểu Mạt mỉm môi: “Xin lỗi!”

“Hai người rất đẹp đôi.” Trước đây Vu Trụ luôn một mực cho rằng mình và Doãn Tiểu Mạt mới là một đôi trời sinh, nhưng hôm nay trông thấy cô đứng bên cạnh Ngũ Trác Hiên tuấn lãng phong độ, vẻ mặt cô rạng ngời như hoa nở, cậu mới hiểu rõ cái gì gọi là một đôi “bích nhân”[2].

[2] Chỉ một đôi nam nữ rất xứng đôi.

“Cảm... ơn!” Doãn Tiểu Mạt thực lòng không biết đối đáp thế nào để không làm tổn thương Vu Trụ.

Vu Trụ nói: “Chúc cậu hạnh phúc!”

Doãn Tiểu Mạt ngây người, cô không thể thần nhiên nhận lời chúc phúc của Vu Trụ, không thể nói câu “chúc cậu hạnh phúc” với cậu, lại càng không thể báo đáp cho cậu một tấm chân tình như vậy được. Tình yêu chính là như vậy, không phải cứ hi sinh là nhận được báo đáp tương đương. Cô không yêu Vu Trụ, trước giờ đều không yêu, hơn nữa còn từ chối cậu rất nhiều lần, cô cũng không đề xuất hiện bất cứ tin đồn mờ ám nào giữa hai người, nhưng đối diện với tình cảm của Vu Trụ, cô vẫn cảm thấy áy náy.

“Cậu không cần xin lỗi mình.” Vu Trụ thì thào. “Cậu không có lỗi gì cả.” Tình yêu không phải là anh yêu cô thì cô nhất định phải yêu lại anh, yêu càng không phải sự bắt buộc, nếu không sẽ làm vậy bản ý nghĩa thuần khiết của tình yêu.

Tất cả chỉ vì cậu không cam lòng, cứ nghĩ rằng có thể đợi được một ngày Doãn Tiểu Mạt quay đầu lại nhìn mình. Bây giờ, cậu rốt cuộc đã thông suốt, cho dù không có Ngũ Trác Hiên, cô cũng sẽ không yêu cậu. May mà cuối cùng cô đã tìm được một bến đỗ tốt, cậu vui mừng thay cho cô, bây giờ cậu có thể hoàn toàn buông tay được rồi.

Đôi mắt Doãn Tiểu Mạt long lanh: “Vu Trụ, chúng ta mãi là bạn tốt.”

“Đương nhiên.” Vu Trụ cười. “Nếu anh ấy dám bắt nạt cậu thì nhất định phải nói cho tớ biết đấy.” Vu Trụ giả vờ giờ nắm đấm lên khua khua. “Tớ sẽ đánh cho anh ta rụng răng.”

Doãn Tiểu Mạt mấp máy môi, tự đáy lòng vô cùng cảm động trước sự bao dung và rộng lượng của Vu Trụ.

“Về nghỉ sớm đi, ngủ ngon nhé!”

“Ngủ ngon!”

Vu Trụ đứng đến khi thấy căn hộ của Doãn Tiểu Mạt sáng đèn, thấy bóng cô bận rộn qua khung cửa sổ. Cậu chỉ cần cô sống hạnh phúc, không có gì quan trọng hơn điều đó cả. Đây vốn dĩ là thứ mà cậu muốn đem lại cho cô, hôm nay, đổi lại là người khác thực hiện, vậy thì có sao? Vu Trụ cuối cùng cũng bình tâm trở lại.

Doãn Tiểu Mạt dọn dẹp qua nhà cửa, mới đến rửa rồi cả người, cô tắm nước nóng cho thoải mái. Vừa rồi, Ngũ Trác Hiên gọi điện báo đã về nhà an toàn, cô dặn dò anh nghỉ sớm, giờ này chắc anh đã ngủ rồi. Nhưng cô nằm lên giường lại không buồn ngủ, có thể là vì hơn hai tháng không ngủ trên chiếc giường này, cũng có thể là vì phải tạm thời xa Ngũ Trác Hiên nên trong lòng phiền muộn.

Cô lại leo xuống giường, đi lấy một cốc nước, mở máy lên mạng xem tin tức. Người của đoàn phim vừa mới đăng một tấm áp phích tuyên truyền, nào bộ Doãn Tiểu Mạt chợt lóe lên một tia sáng, lời hứa tặng quà sinh nhật cho Ngũ Trác Hiên xem ra đã có gợi ý rồi. Bảng vẽ để ở phim trường không mang về, cô tiện tay tìm một tờ giấy A4, cầm bút chì vẽ đường viền bên ngoài trước. Bờ môi mím, chiếc mũi cao, hàng lông mi dài, ánh mắt thâm trầm, tất cả dần dần hiện lên rõ ràng trên nền giấy trắng. Cô càng vẽ càng tron tay, chẳng mấy chốc đã hoàn thành.

Doãn Tiểu Mạt cực kỳ hài lòng với tác phẩm lần này, trước kia cô vẽ tranh minh họa khá nhiều, nhưng quà sinh nhật thì cô đều vẽ chì, bởi vì cô cảm thấy những phương thức kia không thể lột tả hết được thần thái của Ngũ Trác Hiên.

Cô mỉm cười chạm tay vào khuôn mặt Ngũ Trác Hiên trong tranh. Cô quét lại bức vẽ rồi gửi vào hòm thư điện tử của Ngũ Trác Hiên. Một lúc sau, cô nhận được tin nhắn của Hoa Lưu Ly: “Mau lên weibo.”

Doãn Tiểu Mạt đã tắt máy tính, lười không muốn mở, đành đăng nhập bằng điện thoại, sau đó, cô lập tức choáng váng.

Ngũ Trác Hiên mới đăng một dòng trạng thái mới: “Cảm ơn em đã tặng anh món quà sinh nhật này, anh rất thích!”. Thậm chí anh còn tag Trà Chanh Bạc Hà vào, đăng kèm với bức tranh cô vừa gửi cho anh.

Mới ngắn ngủi mấy phút mà dòng trạng thái của anh đã bị chia sẻ tới hơn một nghìn lượt, cái tên Trà Chanh Bạc Hà cũng bị nhắc tới hơn một nghìn lần.

Doãn Tiểu Mạt tức giận! Tức giận không phải vì Ngũ Trác Hiên tag tên cô vào, cũng không phải vì anh đăng bức tranh kia lên. Cô tức giận bởi vì giờ này Ngũ Trác Hiên còn chưa đi ngủ. Không có cô ở bên cạnh thức giục nên anh không biết sợ đây mà!

Doãn Tiểu Mạt lập tức đánh bom điện thoại của Ngũ Trác Hiên, cuộc gọi vừa nối thông, cô liền hừ lạnh.

“Em đau răng à?” Ngũ Trác Hiên cười.

“Sao anh chưa ngủ? Vừa nãy ai đã đồng ý với em rồi? Có cái tật ‘Ngủ ba giờ’ này anh sửa không nổi phải không?”

“Ngủ ba giờ” là biệt danh mà người hâm mộ đặt cho Ngũ Trác Hiên, vì lý do anh thường ba giờ sáng mới đi ngủ.

Ngũ Trác Hiên vẫn còn hí hửng: “Chẳng phải em cũng chưa ngủ đấy thôi?”

“Còn không phải vì em vẽ tranh tặng sinh nhật anh hay sao?”

“Ừ thì anh cũng thức đợi quà của em mà!”

“Sao anh biết tối nay em sẽ về chứ?”

“Vì chúng ta thân giao cách cảm mà!”

Doãn Tiểu Mạt: “...”

Ngũ Trác Hiên cười hi hi: “Anh đi ngủ ngay đây.”

“Thế còn được!”

Đúng lúc ấy, Doãn Tiểu Mạt nhận được tin nhắn riêng của La Thu Thu trên weibo: “Này này, hai người còn leo lên weibo mà tình tứ nữa à? Quá đáng rồi nha!”

Doãn Tiểu Mạt ngây người: “Có phải làm ảnh hưởng tới anh ấy không, để em bảo anh ấy xóa ngay!”

La Thu Thu: “Ấy ấy không phải, ý chị là, quá kích động tới dân độc thân như chị!”

Cái giọng điệu ai oán này y hệt Thiên Vũ!

Doãn Tiểu Mạt ôm điện thoại tùm tùm cười chìm vào giấc ngủ. Cô còn mơ thấy Ngũ Trác Hiên dịu dàng nói với mình: “Muốn quản lý anh à? Vậy thì lấy anh đi đã!”

Giống như có thứ gì đó nhẹ nhàng rơi vào trái tim cô, ấm áp, mềm mại tựa lông chim, rồi lại tựa ngọn gió thổi qua.

...

Doãn Tiểu Mạt mỗi ngày đổi một thực đơn, làm bữa ăn ít tinh bột, ít đường mang tới bệnh viện. Hứa Quảng Triệu sung sướng lộ rõ ra mặt, hễ gặp ai cũng khen Doãn Tiểu Mạt không dứt lời.

Cô y tá trông ông còn nói: “Cho dù là con gái ruột cũng làm được đến thế này thôi.”

Hứa Quảng Triệu từng hoài nghi thân phận thật sự của Doãn Tiểu Mạt, nhưng Mạnh Hiểu Lộ không còn nữa, chẳng ai có thể chứng minh, trừ khi làm xét nghiệm. Nhưng Hứa Quảng Triệu không chọn cách đó, ông không muốn phá hỏng mối quan hệ tốt đẹp rất khó khăn mới vun đắp được này. Về sau ông cũng đã nghĩ thông, mặc kệ Doãn Tiểu Mạt có quan hệ máu mủ với mình hay không, ông vẫn sẽ đối xử với cô như con ruột.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Ai Giữa Ngã Rẽ Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Anh sẽ đợi em

Cảnh quay cuối cùng của Ngũ Trác Hiên hoàn thành lúc nửa đêm, vì muốn nhanh chóng gặp Doãn Tiểu Mạt mà anh ngồi xe cả đêm về thành phố S. Năm giờ sáng, anh đã gõ cửa nhà cô.

Doãn Tiểu Mạt dụi đôi mắt ngái ngủ đi ra mở cửa: “Ai thế không biết, sớm thế này đã tới.”

Ngũ Trác Hiên nhào vào ôm chặt lấy cô.

Doãn Tiểu Mạt lập tức tỉnh ngủ: “Anh... sao anh lại ở đây?”

“Muốn tạo bất ngờ cho em mà, nhân thể kiểm tra em luôn.” Ngũ Trác Hiên làm bộ đi lại ngó nghiêng trong phòng ngủ của cô.

Doãn Tiểu Mạt nén cười: “Còn gầm giường, tủ quần áo, ban công, cống thoát nước anh quên chưa kiểm tra kia.”

Ngũ Trác Hiên cười, vuốt mái tóc rối bù như tổ chim của cô.

Doãn Tiểu Mạt ngượng ngừng gạt tay anh ra: “Đáng ghét!”

Trước giờ ánh mắt cô lúc nào cũng sáng long lanh, đầy phấn chấn, chưa bao giờ Ngũ Trác Hiên trông thấy ánh mắt ấy mờ mịt về ngái ngủ thế này, áo ngủ còn dúm dỏ nếp nhăn, đôi môi anh đào mếu máo dường như đang kháng nghị vì mộng đẹp bị quấy rầy, thế nhưng cô lúc này lại mang một vẻ phong tình đầy quyến rũ. Ngũ Trác Hiên ôm cô chẳng muốn rời ra.

Doãn Tiểu Mạt che miệng ngáp dài một cái: “Em đi làm bữa sáng cho anh.”

“Để anh ôm em một lúc đã!”

“Ăn xong rồi ồm!”

Doãn Tiểu Mạt nói xong, cả hai người liền phì cười.

Cô ấn anh ngồi xuống ghế: “Anh ngồi nghỉ một lát đi, em làm nhanh thôi.”

Lúc mang bánh mì kẹp trứng và sữa ra, cô đã thấy anh đang ngủ say sưa trên ghế. Anh quá vất vả, Doãn Tiểu Mạt hơn ai hết hiểu rất rõ anh đã phải nỗ lực và trả giá nhiều đến thế nào. Đầu có ai vừa sinh ra đã thành công, ai cũng phải cố gắng và làm việc chăm chỉ.

Doãn Tiểu Mạt định gọi anh dậy, bảo anh lên giường nằm nhưng thấy anh ngủ say như vậy lại không nỡ, đành vào phòng ngủ mang chăn ra đắp cho anh. Ngũ Trác Hiên khẽ trở mình nhưng không tỉnh, tìm được tư thế thoải mái lại tiếp tục nằm im ngủ.

Doãn Tiểu Mạt lại thấy buồn ngủ, cô đi rửa mặt rồi mở hòm thư lấy thư tín và giấy tờ hóa đơn ra, tối qua về muộn cô chưa kịp xem.

Ngoài các loại hóa đơn điện, nước, ga, điện thoại ra, còn có một bức thư rất bắt mắt. Bức thư này viết bằng tiếng Anh, gửi đến từ Học viện Mỹ thuật Rotterdam.

Doãn Tiểu Mạt giật mình, vội vàng mở ra xem. Không ngờ bên trong là giấy thông báo trúng tuyển. Hơn nửa năm trước, vì nóng lòng muốn gạt bỏ nỗi đau trong lòng mà cô đã gửi rất nhiều hồ sơ xin học bổng tới các trường mỹ thuật nổi tiếng, mãi vẫn không thấy hồi âm, cô cũng quên dần chuyện này. Không nghĩ hôm nay lại nhận được giấy báo.

Học viện Mỹ thuật Rotterdam là một trường nổi tiếng thế giới ở Hà Lan, Doãn Tiểu Mạt đã từng mơ ước được học tại ngôi trường này, Hứa Chi Nhiên từ lâu cũng đã muốn đưa cô tới đó du học nhưng cô từ chối. Cô hy vọng có thể dùng năng lực của mình để xin học bổng, không cần dựa vào sự giúp đỡ kinh tế của Hứa Chi Nhiên. Hiện giờ giấc mộng ấy đã thành hiện thực nhưng cô lại phân vân.

Nếu là trước kia, cô nhất định không do dự, ngược lại, sẽ hò hét tung bừng.

Nhưng hôm nay...

Cô không nỡ rời xa Ngũ Trác Hiên.

Đi Hà Lan, ít nhất cũng phải hai, ba năm, nhớ nhưng, tương tư, thực sự rất giày vò. So với Ngũ Trác Hiên, chẳng thứ gì có lực hấp dẫn với cô hơn. Cô mỉm cười, kéo ngăn tủ ra đặt tờ thông báo xuống dưới cùng. Coi như chưa từng nhìn thấy.

Doãn Tiểu Mạt ngồi nghĩ đến thất thần, không biết Ngũ Trác Hiên đã đứng sau lưng mình. Trông bộ dáng mất hồn mất vía của cô, anh nhủ mảy.

Một cánh tay vòng qua đầu cô, cầm lấy phong thư.

Mi mắt Ngũ Trác Hiên chớp động, anh đọc đi đọc lại thật kỹ.

Doãn Tiểu Mạt không dám suy đoán tâm trạng anh lúc này, cô mỉm môi: “Em không muốn đi, em chỉ muốn ở bên cạnh anh thôi.”

Ngũ Trác Hiên chậm rãi nói: “Anh biết!”

“Em sẽ không xa anh đâu.” Cô nhỏ nhẹ nói.

“Anh biết!” Ngũ Trác Hiên kéo cô vào ngực.

Doãn Tiểu Mạt ôm chặt lấy anh.

Một lúc sau anh buông cô ra, hai tay bám lấy vai cô, nghiêm túc nói: “Đây là ước mơ của em phải không?”

“Phải, nhưng...”

Ngũ Trác Hiên cắt ngang lời cô, giọng nói trầm tĩnh nhưng kiên định: “Đi đi!”

Doãn Tiểu Mạt không dám tin vào tai mình.

“Anh ủng hộ em đi, không phải vì anh nỡ rời xa em, mà vì anh hi vọng em có thể thực hiện được mơ ước của mình.”

Ngũ Trác Hiên luồn những ngón tay vào tóc cô, rồi lại ôm cô vào lòng.

“Nhưng...” Doãn Tiểu Mạt cuống quýt muốn nói gì đó nhưng cổ họng dường như bị vật gì đó chặn ngang, một chữ cũng không thốt ra được.

Ngũ Trác Hiên nắm tay cô, đùa nghịch móng tay xinh xắn của cô: “Ba năm đủ không? Lâu hơn nữa anh không đợi được đâu đấy.”

Nước mắt ngập bờ mi, Doãn Tiểu Mạt vùi đầu vào lồng ngực ấm áp của Ngũ Trác Hiên. Cô không biết bao nhiêu người có thể làm được chuyện này, tác thành cho người yêu đi để thực hiện giấc mơ. Cô thử đổi vị trí cho anh, phát hiện ra cô không làm được như anh. Anh là người nổi tiếng, là thần tượng trong lòng công chúng, nhưng anh lại sẵn sàng vì cô, cam tâm tình nguyện chờ đợi ba năm. Người đang yêu thương hay ích kỷ, chỉ mong lúc nào cũng được đầu ấp tay gối, không xa không rời. Nhưng người đang yêu cũng rất vô tư, sẵn sàng hi sinh vô điều kiện vì đối phương. Doãn Tiểu Mạt thực sự cảm động, trong lòng như xuất hiện một thứ gì đó cứ sinh sôi nảy nở mãi không ngừng.

Ngũ Trác Hiên thì thầm bên tai cô: “Tiểu Mạt, em có tài, có tương lai rộng mở, anh tuyệt đối không gò ép, kìm hãm sự phát triển của em.”

Viên mắt Doãn Tiểu Mạt đã long lánh, cô không phải người hay khóc, nhưng lúc này nước mắt lại trào ra không một lời báo trước, từng giọt từng giọt cứ lăn dài trên má.

Ngũ Trác Hiên véo mũi cô: “Đồ ngốc!”

Anh vừa nói xong, Doãn Tiểu Mạt liền bật khóc nức nở, làm thế nào cũng không ngừng lại được. Ngũ Trác Hiên chỉ có thể kiên trì dỗ dành cô: “Ngoan, đừng khóc nữa, em còn khóc thế này hàng xóm sẽ tưởng em bị bắt nạt, lại đi báo cảnh sát đấy.”

Doãn Tiểu Mạt phì cười.

Ngũ Trác Hiên dịu dàng hôn lên dòng nước mắt của cô.

“Ba năm sau, anh ba lăm tuổi mất rồi!” Doãn Tiểu Mạt sụt sịt nói.

“Em chê anh già đấy à?” Sắc mặt Ngũ Trác Hiên thoáng hiện lên sự âm u.

“Em không có ý đó.” Doãn Tiểu Mạt chớp mắt: “Em cảm thấy em làm anh lỡ dở, lương tâm cắn rứt.”

Ngũ Trác Hiên cúi đầu, chạm môi vào vành tai cô: “Thế nên em nhất định phải chịu trách nhiệm với anh, tới lúc đó, anh đã thành hoa tàn ít bướm rồi, không ai cần nữa đâu.”

Cô khẽ đâm vào người anh: “Nói vớ vẩn!”

Đừng nói anh giống như ăn chất bảo quản, vĩnh viễn trẻ trung như hai lăm tuổi, cho dù có một ngày anh già đi, thì trong trái tim cô, anh vẫn là người đàn ông phong độ, tuấn tú nhất.

Ngũ Trác Hiên cầm tay cô đưa lên hôn, ánh mắt lấp lánh nụ cười. Doãn Tiểu Mạt vụng về đáp lại.

Cánh tay anh bỗng dung tăng thêm lực, ôm chặt lấy cô, tay kia nâng khuôn mặt cô lên, nâng niu như đang nâng một vật báu, một nụ hôn sâu phủ xuống chiếm lấy những tiếng nức nở vang ra từ đôi môi cô.

...

Ngày tiếp theo, Ngũ Trác Hiên đưa cô tới chỗ Phạm Phiên ăn cơm, không ngờ chạm mặt Thẩm Phi Hồng.

Trái ngược với sự lúng túng của Doãn Tiểu Mạt, Thẩm Phi Hồng lại tỏ ra hoàn toàn tự nhiên như đã biết trước sẽ có ngày này: “Cuối cùng cũng giáng hòa rồi à? Chúc mừng hai người nhé.”

“Chị Phi Hồng...” Không biết vì sao, Doãn Tiểu Mạt lại cảm thấy hổ thẹn với Thẩm Phi Hồng.

Ngũ Trác Hiên thân nhiên gạt đầu, tỏ ý mời ngồi.

“Em có hẹn rồi, để lần sau nhé.” Thẩm Phi Hồng vui vẻ nói, tâm trạng dường như rất tốt.

“Ok, vậy đợi khi nào em rảnh, anh và Tiểu Mạt mời ăn cơm.”

“Không thành vấn đề.” Thẩm Phi Hồng vỗ vai Doãn Tiểu Mạt: “Tốt với anh ấy nhé!”

Doãn Tiểu Mạt ngượng ngùng: “Vâng!”

“Anh cũng thế đấy!” Thẩm Phi Hồng nói với Ngũ Trác Hiên.

Anh mỉm cười: “Đương nhiên.”

Thẩm Phi Hồng xoay người đi, lặng lẽ thở dài một hơi, thần sắc trở nên âm trầm. Lúc còn trẻ, cô không nhìn ra Ngũ Trác Hiên đối xử tốt với mình, chỉ một mực theo đuổi thứ tình cảm lãng mạn, khắc cốt ghi tâm, để rồi cuối cùng chỉ nhận được vết thương cửa sâu trong lòng. Nhưng có một số việc, nếu để lỡ rồi thì chỉ có thể để lỡ, khi cô yêu Ngũ Trác Hiên thì trái tim anh đã hoàn toàn bị Doãn Tiểu Mạt chiếm giữ, hối hận cũng muộn, chỉ có thể chôn chặt tình cảm dưới đáy lòng, từ từ rời bỏ nó. Cô không hề mất đi niềm tin vào tình yêu, cô tin tưởng hạnh phúc thuộc về riêng mình vẫn chưa tới, có lẽ Jason đang lặng lẽ chờ đợi cô mới chính là bến đỗ cuối cùng của cô.

Doãn Tiểu Mạt nhìn theo bóng Thẩm Phi Hồng, tâm trạng phức tạp.

Ngũ Trác Hiên đặt tay mình bao phủ gọn lấy mu bàn tay cô: “Không được nghĩ lung tung!”

“Em có nghĩ lung tung đâu.”

“Còn nói không có, Doãn Tiểu Mạt, em nhớ cho kỹ, cho dù không có em thì anh cũng không đến với Thẩm Phi Hồng, thế nên em không được tự trách mình, hơn nữa, chuyện giữa anh và cô ấy đã kết thúc từ lâu rồi.” Ngũ Trác Hiên bình tĩnh nói, đôi mắt đen lấy trầm tĩnh như mặt nước.

Doãn Tiểu Mạt cúi đầu, rồi lại ngẩng lên, miệng lí nhí: “Vâng.”

Khóe miệng Ngũ Trác Hiên khẽ nhếch lên, ánh mắt anh vô tình lướt qua phía Thẩm Phi Hồng, bất ngờ “ồ” lên một tiếng.

“Gi thế?”

Ngũ Trác Hiên hást cầm ra hiệu bảo cô nhìn theo.

Đối diện với Thẩm Phi Hồng là Tào Tử Di.

“Chị Tử Di...” Doãn Tiểu Mạt bỗng đồ mồ hôi lạnh đầy trán. Chỗ này là nhà hàng của Phạm Phiên, vậy thì...

Đúng là ghét của nào trời trao của đấy, Phạm Phiên đang đi về phía này, nụ cười thấp thoáng trên môi.

Doãn Tiểu Mạt còn chưa kịp nghĩ xem có nên nói với anh ta là Tào Tử Di cũng có mặt ở đây hay không thì anh ta đã tự động dừng lại trước mặt Tào Tử Di.

“Ông chủ Phạm, anh làm sao thế? Tự nhiên có hứng thú với chủ biên Tào à?” Thẩm Phi Hồng vui vẻ nói, hôm này là lần đầu tiên cô gặp Tào Tử Di, cô không thích cách gặp gỡ trang trọng nên hẹn Tào Tử Di tới đây vừa ăn cơm vừa nói chuyện.

Tào Tử Di hờ hững nói: “Ông chủ? Xem ra bữa cơm này tòa soạn không phải trả tiền rồi.”

“Đây là niềm vinh hạnh của anh.” Ánh mắt Phạm Phiên đầy sự dịu dàng, dường như trong đó chỉ có một mình Tào Tử Di.

Tào Tử Di hừ lạnh, quay đi không thèm để ý tới anh ta. Doãn Tiểu Mạt giật gấu áo Ngũ Trác Hiên: “Làm sao đây?”

Ngũ Trác Hiên dùng khẩu hình nói: “Yên lặng theo dõi.”

Thẩm Phi Hồng hết nhìn Phạm Phiên rồi lại nhìn Tào Tử Di, trong lòng chắc mẫm quan hệ giữa hai người họ nhất định không tầm thường.

Tất cả các món ăn đều được Phạm Phiên đích thân phục vụ, tỉ mỉ giới thiệu, còn bung lên cả thứ đồ uống tự chế “Tùy Ý” của mình.

Tào Tử Di từ đầu tới cuối đều không nhìn Phạm Phiên, một mực cúi đầu nói chuyện với Thẩm Phi Hồng, đồ ăn không động đũa, đồ uống cũng không uống một ngụm.

Thẩm Phi Hồng tốt bụng nói: “Không hợp khẩu vị của chị à?”

Tào Tử Di mặt không biến sắc: “Có lẽ là đối diện với một vài người nên mất hứng ăn uống.”

Thẩm Phi Hồng thờ dãi ai oán: “Bộ mặt tôi có ảnh hưởng xấu đến thế sao?”

Tào Tử Di lập tức sắc: “Tôi không nói chị.”

Phạm Phiên tự giác rút lui, về mặt buồn bã.

Doãn Tiểu Mạt lên tiếng gọi anh ta, khẽ nói: “Có cần trợ giúp không?”

Phạm Phiên ngán ngẫm nói: “Ngay cả cơ hội nói chuyện cô ấy cũng không muốn cho anh.”

Doãn Tiểu Mạt ngẫm nghĩ một lúc: “En giúp anh hẹn chị ấy.”

“Được được được, nhưng em đừng nhắc tới anh, nếu không cô ấy nhất định không chịu đi đâu.” Phạm Phiên có vẻ tràn đầy hi vọng, ánh mắt sáng rực.

Doãn Tiểu Mạt gật đầu: “Em biết rồi.”

Một bên thì thầm to nhỏ bàn kế hoạch, bên kia Thẩm Phi Hồng hỏi Tào Tử Di: “Chị và anh Phạm...”

Tào Tử Di tỏ ra thờ ơ, gắp miếng cá lên ăn: “Bạn trai cũ, cô hiểu không, ha ha.”

Thẩm Phi Hồng kinh ngạc: “Nhưng mà hình như anh ấy còn chưa quên tình cũ với chị.”

“Ào giấc thôi, ngày xưa chia tay rất tuyệt tình.” Chuyện cũ này, Tào Tử Di vẫn chôn sâu dưới đáy lòng, hôm nay thực sự có ý muốn tâm sự cùng Thẩm Phi Hồng.

“Không thể tái hợp sao?”

Tào Tử Di lắc đầu, dù gương vỡ lại lành cũng khó mà bù đắp được vết thương lòng. Huống hồ, mẹ anh vẫn còn phản đối, nửa năm trước cô có ngẫu nhiên gặp mẹ Phạm Phiên, ánh mắt bà nhìn cô vẫn tràn ngập sự khinh ghét. Tối tận bây giờ cô cũng không quên được ánh mắt ấy.

Thẩm Phi Hồng thở dài.

“Thôi không nói chuyện này nữa, hôm nay tôi đến vẫn còn nhiệm vụ.” Nói tới chuyện công việc, Tào Tử Di tựa như biến thành người khác, phấn chấn tinh thần, vô cùng chuyên nghiệp.

Có lẽ cùng gặp trắc trở trong tình yêu nên Thẩm Phi Hồng cảm thấy đồng cảm với Tào Tử Di, cô vui vẻ hợp tác trong buổi phỏng vấn, nhiệt tình trả lời tất cả câu hỏi của Tào Tử Di, cuối cùng còn hỏi: “Chị còn muốn hỏi gì nữa không?”

“Chị Thẩm thật tốt bụng!” Tào Tử Di khẽ than, không phải ai cũng nói năng dễ nghe như vậy.

“Gọi tôi là Phi Hồng thôi, tuổi chúng ta chắc cũng không hơn kém là bao.”

Tào Tử Di không hề khách khí, vô tư chấp nhận đề nghị.

Thẩm Phi Hồng cười, gấp đồ ăn cho Tào Tử Di, chu miệng hỏi: “Chị quen họ à?”

Tào Tử Di bấy giờ mới quay đầu lại, vừa lúc bắt gặp ánh mắt Phạm Phiên đang nhìn mình chăm chăm, cô hoảng hốt nhìn ra chỗ khác, trông thấy Doãn Tiểu Mạt và Ngũ Trắc Hiên, cô mỉm cười: “Quen.”

“Hóa ra đều là người quen cả.”

Tào Tử Di mỉm cười: “Thế giới này thật nhỏ.” Nhưng thực ra có đôi lúc nó trở nên mênh mông hun hút, sau khi chia tay với Phạm Phiên, cô và anh đã mấy năm không gặp nhau.

Thẩm Phi Hồng sâu xa nói: “Những người có duyên phận, cho dù ở nơi nào, đi luân quần một vòng rồi cũng sẽ gặp được nhau.”

Là như vậy sao? Tào Tử Di bắt đầu cười.

Mấy ngày sau, Tào Tử Di nhận được điện thoại của Doãn Tiểu Mạt, hẹn cô đi dạo phố.

Sợ bị nghi ngờ nên Doãn Tiểu Mạt đã cố ý đợi hai ngày sau mới hẹn, nhưng Tào Tử Di sao không đoán ra có liên quan đến Phạm Phiên được chứ, chỉ có điều, nghĩ đi nghĩ lại, cô vẫn đồng ý lời mời của Doãn Tiểu Mạt.

“Chị ấy đồng ý rồi.” Doãn Tiểu Mạt thở phào.

“Tốt quá!” Phạm Phiên xoa xoa hai bàn tay.

“Em chịu trách nhiệm đưa chị ấy tới phòng trà, còn lại dựa vào anh.”

Phạm Phiên trình trọng gật đầu, đây là cơ hội cuối cùng, anh nhất định sẽ tận dụng triệt để.

Lúc đầu là nói Tào Tử Di đưa Doãn Tiểu Mạt đi mua sắm, cuối cùng ra về chỉ có Tào Tử Di là túi lớn túi nhỏ, còn Doãn Tiểu Mạt tay không.

“Cái váy vừa này rất hợp với em, sao không mua?” Tào Tử Di hỏi.

Doãn Tiểu Mạt cười: “Hơi đắt.”

“Chị tặng em.” Tào Tử Di kéo tay cô lại định quay lại cửa hàng. Doãn Tiểu Mạt vội ngăn cản, hiện giờ cô không túng thiếu, chỉ là không quen tiêu tiền như nước mà thôi.

Tào Tử Di biết tính cô nên không ép: “Chuyện du học quyết định chưa?”

Doãn Tiểu Mạt mỉm cười: “Vẫn chưa ạ.”

“Em nghĩ thế nào?”

Doãn Tiểu Mạt thành thực nói: “Em muốn đi nhưng không nỡ rời khỏi đây.”

“Em không nỡ rời khỏi Ngũ Trác Hiến thì có”, Tào Tử Di trêu cô.

Doãn Tiểu Mạt không phủ nhận: “Vâng”.

“Vậy còn phải xem trong lòng em coi chuyện gì quan trọng hơn.” Tào Tử Di cúi đầu nghĩ một lúc mới nói. Trước đây, cô đã từng có cơ hội được làm việc tại một tạp chí nổi tiếng nước ngoài, nhưng vì Phạm Phiến mà cô đã từ bỏ cơ hội đó. Mãi tới tận hôm nay Phạm Phiến cũng chưa biết chuyện này nhưng Tào Tử Di không hề hối hận về quyết định năm xưa của mình. Nói thế nào đi nữa, quãng thời gian đó, ma lực của tình yêu rất lớn.

“Em đừng có nói với chị là cả hai chuyện đều quan trọng như nhau.”

Doãn Tiểu Mạt không cần nghĩ, lập tức trả lời: “Đương nhiên Ngũ Trác Hiến quan trọng hơn.”

Hóa ra cũng là một cô gái đặt tình yêu lên trên hết, Tào Tử Di cười: “Em có sẵn sàng vì anh ấy mà từ bỏ lý tưởng của mình không?”

“Nếu nhất định phải chọn một trong hai, em sẵn sàng từ bỏ lý tưởng.” Doãn Tiểu Mạt đáp không do dự.

Tào Tử Di lại hỏi: “Tương lai sẽ không hối hận chứ?”

“Không đâu, một khi em đã quyết định thì sẽ không hối hận.” Ánh mắt Doãn Tiểu Mạt toát lên sự kiên nghị.

“Nếu, chị nói là nếu, em với Ngũ Trác Hiến chia tay, em cũng không hối hận sao?” Con người Tào Tử Di chợt trở nên sâu thẳm.

“Không đâu.” Chỉ cần đã từng thật lòng yêu nhau, vậy là đủ rồi.

Tào Tử Di cười rạng rỡ: “Doãn Tiểu Mạt, em đã có quyết định của riêng mình rồi, không phải ư?”

Đúng vậy, thật ra đáp án đã nằm trong tim từ lâu rồi. Nụ cười lấp lánh trên khóe môi Doãn Tiểu Mạt.

“Haizz... đi mỗi chân quá, kiếm chỗ nào ngồi nghỉ đã!”

Doãn Tiểu Mạt giật mình nhớ tới nhiệm vụ hôm nay, liền cười nói: “Chị Tử Di, em biết một quán cà phê được lắm, chúng ta tới đó đi.”

“Xa không?”

“Không xa đâu, đi mấy phút thôi.”

Tào Tử Di lờn ý nhiều: “Vậy đi thôi!”

Doãn Tiểu Mạt vội giúp Tào Tử Di xách mấy túi chiến lợi phẩm, hùng hổ đi về phía trước.

Tào Tử Di cứ tưởng Tiểu Mạt sẽ nhắc tới chuyện của Phạm Phiến, thậm chí nói tốt cho anh ta trước mặt mình, nhưng đến giờ Tiểu Mạt nửa chữ cũng không nói. Tào Tử Di thờ dài, xem ra là cô đã nghĩ quá nhiều rồi.

Doãn Tiểu Mạt đưa Tào Tử Di tới quán BẠN CŨ đã hẹn trước với Phạm Phiến, cô thuê một phòng VIP, gọi vài món ăn, sau đó nhả mặt nói: “Chị Tử Di, em vào toilet một lát.”

Tào Tử Di không hề nghi ngờ, gật đầu.

Doãn Tiểu Mạt xách túi chuẩn mất. Mạn tiếp theo là của Phạm Phiến rồi, có thể anh ta sẽ lại thất bại, cũng có thể sẽ đã động được trái tim của Tào Tử Di, kết cục không ai đoán trước được, chỉ cần nỗ lực hết sức thì bản thân sẽ không hối hận.

Buổi tối, Doãn Tiểu Mạt làm một bàn thức ăn thịnh soạn cho Ngũ Trác Hiến, ba ngày qua ở công ty anh phải họp hành liên tục, lên kế hoạch hoạt động cho năm tới. Cô rất muốn giúp đỡ anh nhưng chuyện làm ăn cô hoàn toàn mù tịt, cô chỉ biết mỗi vẽ tranh và viết bản thảo, việc duy nhất cô có thể làm cho anh chính là trấn an cái dạ dày của anh.

Ngũ Trác Hiến hỏi thăm chuyện của Phạm Phiến, Doãn Tiểu Mạt cười bí hiểm “Em cũng không biết, những việc giúp được em đã giúp cả rồi.”

“Em vất vả rồi.” Ngũ Trác Hiến ôm hai vai cô.

Doãn Tiểu Mạt phá lên cười: “Em vất vả gì đâu.”

Ngũ Trác Hiến chỉ vào bàn ăn: “Làm mất nhiều thời gian lắm phải không?”

“Không nhiều lắm, không bù được nỗi cực nhọc của anh, thế nên anh phải ăn nhiều vào đấy.” Doãn Tiểu Mạt hí mắt cười, gấp thức ăn vào bát anh.

Ngũ Trác Hiến đưa cho cô một phong thư: “Em mở ra xem đi.”

Doãn Tiểu Mạt mở ra, tâm trạng rối ren.

Đây là hộ chiếu và visa mà Ngũ Trác Hiên đã giúp cô làm.

“Anh vội đuổi em đi thế à?” Giọng nói của cô không hiểu là hờn dỗi, là buồn tủi, hay thất vọng. Cô khó khăn lắm mới đưa ra được quyết định cuối cùng.

Ngũ Trác Hiên bất ngờ hôn môi cô: “Ngốc!”

Doãn Tiểu Mạt ôm lấy cổ anh: “Em đi rồi anh chắc chắn sẽ không ăn uống tử tế, thức đêm, uống cà phê thay nước, anh bảo em làm sao yên tâm được?”.

Ngũ Trác Hiên ung dung nhìn cô: “Em coi anh là thằng bé ba tuổi đấy à?”

Cô lầm bầm: “Không khác là mấy.”

Anh dịu dàng hôn lên trán cô: “Em tưởng anh nhớ xa em sao?”

Doãn Tiểu Mạt chu miệng: “Em thấy anh đang nóng lòng muốn đuổi em đi.” Cô cố tình gây sự, biết rõ Ngũ Trác Hiên chỉ muốn tốt cho mình nhưng vẫn không nhịn được nói hờn dỗi.

Tâm trạng cô lúc này đang rất mâu thuẫn, những lời chắc như đinh đóng cột cô nói với Tào Tử Di thực ra cũng là để thuyết phục bản thân mình, nhưng Ngũ Trác Hiên lại tận lực thu xếp ôn hòa mọi chuyện giúp cô khiến lòng cô bị lung lay. Cô tức giận bản thân không dứt khoát quyết định, đành trút bực dọc lên người anh.

Ngũ Trác Hiên vuốt nhẹ tóc cô: “Sang năm anh đi Hà Lan chụp ảnh cho một tạp chí, tham gia chương trình biểu diễn thời trang Xuân Thu, chuẩn bị giới thiệu một vài bộ phim truyền hình phát sóng trên kênh tiếng Trung của Hà Lan, còn một loạt các hoạt động tuyên truyền khác nữa, còn có...”

Doãn Tiểu Mạt há hốc mồm kinh ngạc: “Cái gì thế?”

“Lịch làm việc năm tới.” Anh hôn nhẹ lên mu bàn tay cô.

“Sang năm anh đều làm việc ở Hà Lan à?” Doãn Tiểu Mạt kinh ngạc.

“Năm sau nữa và ba năm tới còn chưa có kế hoạch, dần dần thu xếp...”

Doãn Tiểu Mạt bất ngờ hôn lên môi anh, kỹ năng còn vụng về nhưng không làm mất sự nhiệt tình của Ngũ Trác Hiên, anh điên cuồng tách đôi môi cô. Doãn Tiểu Mạt tránh né không chịu mở miệng lại càng khiến người ta mê đắm, cả người cô như con thuyền xuôi dòng, nhấp nhô theo sự chỉ dẫn của anh. Cô bám lấy hai vai anh, để mặc mình chìm đắm trong sự mê hoặc kia...

Không biết bao lâu sau Ngũ Trác Hiên mới buông cô ra. Mặt cô đỏ bừng, dù không phải lần đầu tiên hôn đắm thiết như vậy nhưng lần nào Doãn Tiểu Mạt cũng đỏ mặt, tim đập nhanh. Cô tóm lấy chiếc cà vạt của anh, nghịch trong tay: “Sao lại ngốc như thế?”

“Ý em là gì?” Khóe miệng Ngũ Trác Hiên cong lên.

Doãn Tiểu Mạt lí nhí đáp: “Sắp xếp nhiều việc ở Hà Lan như thế, rất mệt đấy.”

“Vậy mà em còn nói anh vội đuổi em đi?” Ngũ Trác Hiên nửa hờn giận, nửa làm nũng.

“Em sai rồi.” Doãn Tiểu Mạt lập tức nói, chưa bao giờ cô hiểu tâm lý của anh như lúc này.

Hàng lông mày của anh giãn ra: “Em yên tâm, anh sẽ vì em mà giữ thân như ngọc.”

Doãn Tiểu Mạt: “...”

Ngũ Trác Hiên từ từ, vẽ mặt dịu dàng, chính đáng vẻ này của anh đã khuấy đảo tâm hồn thiếu nữ của cô, ngang ngược chiếm giữ lấy toàn bộ tình cảm lẫn lí trí cô, như vậy bảo làm sao cô không nhớ rời xa anh cơ chứ.

“Anh tốt với em như thế, em càng không muốn rời xa anh.”

“Hằng tháng, anh sẽ tranh thủ thời gian tới thăm em, đến kỳ nghỉ em cũng có thể về nước gặp anh, hoặc là anh bay sang đó với em cũng được, không thành vấn đề.”

“Em sẽ rất nhớ anh.”

“Anh cũng vậy.” Đáy mắt anh dâng trào sự ấm áp.

Doãn Tiểu Mạt mím môi: “Thực ra trong lòng em, không có gì quan trọng hơn anh.”

Ngũ Trác Hiên từng người.

“Em hát tặng anh một bài hát, có lẽ anh chưa từng nghe, hoặc là nghe rồi nhưng không nhớ.” Cô tựa gần vào người anh, hơi thở nồng ấm phả vào người anh. “Không được cười em!”

“Không cười.” Ngũ Trác Hiên nắm lấy tay cô.

Nếu có thể được, bất cứ lúc nào cho tới mãi về sau,

Em hi vọng em đừng bao giờ thay đổi bản thân.

Cứ từ từ, từ từ tiến về phía trước,

Thời khắc giấc mơ thành hiện thực nhất định sẽ đến.

Những lúc giông bão ủa về, em sẽ là chiếc ô của anh.

Đôi khi lắm đường lạc lối, em sẽ là bản đồ của anh

Nếu mây đen giăng kín những vì sao,

Em sẽ hóa thành gió xua tan mây đen u tối.

Nếu có thể được, bất cứ lúc nào cho tới mãi về sau,

Em hy vọng anh đừng bao giờ thay đổi bản thân.

Em muốn chứng kiến vẻ mặt rạng ngời của anh sau này,

Thế nên em sẽ ở bên anh vĩnh viễn...

Ngũ Trác Hiên cảm động, bài hát này anh đã từng nghe, hơn nữa còn làm bạn cùng anh trong những đêm mất ngủ. Bảy năm trước, khi anh vừa chuyển từ ca hát lẫn sân sang điện ảnh, anh nhận được vài bộ phim, nhưng không gây được tiếng vang. Giới giải trí bắt đầu chỉ trích anh chỉ được cái mã bề ngoài, không có tài cán, anh cảm thấy vô cùng áp lực, thỉnh thoảng đi uống vài ly với bạn bè, bị phóng viên chụp trộm, rồi nói anh sa ngã, không có chí tiến thủ. Các đơn vị làm phim cũng không giao vai nam chính cho anh nữa. Từ khi mười tám tuổi mới bước vào nghề, anh luôn thuận buồm xuôi gió, chưa từng gặp phải cú đả kích lớn như thế, trong lòng thật sự khó chịu. Đó là quãng thời gian suy sụp nhất trong cuộc đời anh, hằng đêm mất ngủ, lắm lúc anh tự hỏi, liệu có phải bản thân không phù hợp với giới giải trí, liệu có phải mình nên rời khỏi đây, không để mất mặt thêm nữa? Đúng lúc đó, công ty giao cho anh một gói bưu phẩm được gửi từ thành phố S tới, qua rất nhiều người mới đến được tay anh. Trong bưu phẩm có một bức thư và một hộp quà, gói rất đẹp. Thư viết: Đừng nản lòng, cho dù một trăm người có tới chín chín người nói anh không làm được, em vẫn tin anh sẽ làm được. Em tin tưởng vào năng lực của anh một trăm phần trăm, bởi vì em là fan số một của anh. Cuối thư ký tên YXM. Trong hộp quà là một băng cát sét, vừa mở ra anh đã nghe thấy một giọng hát non nớt, trẻ con của một cô gái.

Giống như một ánh nến bùng sáng giữa đêm đen, Ngũ Trác Hiên có cảm giác cuộc đời ảm đạm của mình xuất hiện một tia sáng soi đường. Anh nghĩ, chỉ cần có một fan còn quan tâm anh, anh sẽ không từ bỏ lý tưởng của mình. Anh tin, thời điểm anh tỏa sáng sẽ có ít nhất một người chứng kiến được nụ cười rạng rỡ của anh, vì cô ấy đã nói sẽ mãi mãi ở bên cạnh anh.

Sau đó, có một lần Ngũ Trác Hiên tới thành phố S biểu diễn trong một trại trẻ mồ côi. Bên tổ chức tặng anh một bó hồng lớn, anh giao cho trợ lý. Diễn xong, anh phân phát kẹo scôla cho bọn trẻ, tiếng vỗ tay còn nhiều hơn cả khi anh hát. Một bé trai tiến đến đưa cho anh bó hoa tulip đỏ, anh lấy làm lạ, bé trai này từ đâu mà có cả một bó hoa tulip? Đưa bé giải thích đây là hoa của một chị nào đó tặng cho anh, đã đi rồi. Nó còn đưa cho anh một tấm thiệp, nói là chị gái kia đánh rơi, trên đó viết: Nếu thế gian này chỉ còn lại một người ở bên anh, thì người đó là em, ký tên YXM. Ngũ Trác Hiên lập tức hiểu ra bó hoa và tấm thiệp này là gửi tặng mình, dù không biết vì sao cô gái ấy không tự tay tặng nhưng anh biết chắc cô ấy vì anh mà đến. Cũng chỉ có fan của anh mới biết anh thích nhất hoa tulip đỏ.

YXM, Ngũ Trác Hiên cảm thấy tiếc nuối vì không sớm nghĩ ra, đây chính là tên của Doãn Tiểu Mạt viết tắt bằng phiên âm tiếng Anh.

Doãn Tiểu Mạt không ngờ anh lại suy nghĩ tới nhiều chuyện như vậy, cô hát xong, sợ hãi nói: “Đây là bài hát em viết tặng anh khi em mười lăm tuổi. Không có ý gì hết, lúc đó chỉ muốn anh biết vị trí quan trọng của anh trong lòng em mà thôi. Em thích anh rất lâu, rất lâu rồi, ước mơ của em quan trọng, nhưng còn kém xa anh...”

Ngũ Trác Hiên dùng nụ hôn niêm phong môi cô.

Doãn Tiểu Mạt cảm nhận được nụ hôn này hoàn toàn khác những lần trước, yêu thương nhiều hơn, dịu dàng nhiều hơn, cuốn theo bao nhiêu ký ức đã qua. Anh cô đọc nửa cuộc đời, cuối cùng đã tìm thấy một chốn bình yên của mình.

“Tiểu Mạt!”

Nụ hôn mỗi lúc một nóng bỏng, mỗi lúc một cuồng nhiệt.

“Anh sao thế?” Rốt cuộc cô đã tìm thấy giọng nói của mình.

Ngũ Trác Hiên không lên tiếng, anh mở ví tiền ra lấy một tấm thiệp đã ngả màu hoen ố, chữ viết trên đó không còn rõ nhưng nhìn kỹ vẫn có thể nhận ra.

Ngón tay cô run lên, miệng há hốc: “Anh... đây là...” Cô vô cùng kinh ngạc, không ngờ tấm thiệp này tới được tay anh.

Đôi mắt anh trở nên thâm trầm: “Vì sao lúc đó không đích thân đưa cho anh?”

Doãn Tiểu Mạt cố gắng nhớ lại, lúc đó đã xảy ra chuyện gì? Năm ấy cô học cấp hai, túi tiền hạn hẹp, nhưng khi biết tin Ngũ Trác Hiên tới thành phố S biểu diễn, cô đã dùng tiền tiêu vặt tích góp được để mua một bó hoa tulip đỏ mà anh thích. Sau đó thấy bên tổ chức đã chuẩn bị một bó hoa hồng rất lớn tặng anh, cô liền bỏ ý nghĩ tặng anh. Vì phải trở về trường học ngay nên cô tiện tay đưa bó tulip cho cậu bé đứng bên cạnh. Trên đường quay về, thò tay vào túi áo mới phát hiện ra tấm thiệp đã không cánh mà bay, chỉ có thể cười trừ.

Ngũ Trác Hiên mỉm cười, đây đúng là ý trời, cuối cùng anh vẫn nhận được cả hoa lẫn thiệp.

Doãn Tiểu Mạt buồn bực nói: “Chữ xấu quá đi!”

Khó coi thế này mà khi ấy cô dám nghĩ đem tặng anh, mắt mặt chết đi được.

Ngũ Trác Hiên bật cười lớn: “Anh thấy khá được mà.”

“Anh cũng thật là, thiệp đã úa vàng hết rồi còn giữ.”

“Anh cam tâm tình nguyện.”

Cô mỉm cười hạnh phúc.

Anh gõ vào đồng hồ trên tay: “Anh phải về rồi.”

Doãn Tiểu Mạt ngượng ngùng nói: “Tôi nay có thể không về không?”

Sống lưng Ngũ Trác Hiên thẳng đứng, giọng nói âm u: “Không được.” Anh không phải Liễu Hạ Huệ, không thể đảm bảo sẽ tuân thủ lễ tiết khi cô nam quả nữ bên nhau một đêm.

Chiếc miệng xinh xắn của Doãn Tiểu Mạt chọt méu máo, vành mắt đã hoen đỏ.

Ngũ Trác Hiên thở dài: “Đừng như vậy!”. Anh cầm chìa khóa xe, đi ra ngoài.

Doãn Tiểu Mạt bật dậy, chạy ra cửa, ôm lấy anh từ đằng sau.

“Đừng đi!”

Ngũ Trác Hiên khẽ rung mình: “Tiểu Mạt, buông tay ra!” Sự tự chủ của anh từ trước tới giờ không hề có tác dụng khi ở bên cạnh cô, nhất là hôm nay lại trong một bầu không khí khiến người ta không cảm lòng được thế này.

“Em không buông.” Doãn Tiểu Mạt càng siết chặt tay.

Nụ cười thấp thoáng trên môi Ngũ Trác Hiên: “Đừng làm loạn nữa.”

Doãn Tiểu Mạt cố đè nén sự rụt rè, chạm môi vào môi anh. Động tác vụng về, lúng túng của cô lại khiến anh cảm thấy hưng phấn và kích thích một cách khó hiểu, tựa như có một dòng khoái cảm từ từ chỉ đang nhanh chóng chảy xuống tự lại một vị trí dưới thân, khát vọng trong lòng càng lúc càng trào dâng mãnh liệt.

Ngũ Trác Hiên thở gấp: “Tiểu Mạt, em sẽ hối hận!”

Doãn Tiểu Mạt toàn thân tựa vào người anh, lóng ngóng cời cúc áo sơ mi của anh, lấy hành động để biểu đạt sự kiên định của mình.

Đôi mắt sâu không đáy của anh nhìn chăm chăm cô, bàn tay đặt trên vai cô càng ngày càng nóng rực, lực dòn lên mỗi lúc mỗi mạnh.

Chiếc áo của anh được thiết kế đặc biệt, không giống với những chiếc áo bình thường khác, Doãn Tiểu Mạt lần mò mãi vẫn không cởi được, rốt cuộc không còn kiên nhẫn, cầu nhàu: “Thật phiền phức!”

Cô vung tay ra định rời khỏi người anh nhưng Ngũ Trác Hiên đương nhiên không chịu buông tha. Anh cúi xuống ôm ngang người cô, đặt cô lên sofa, nụ hôn đầy tính chiếm hữu: “Bây giờ hối hận đã muộn rồi.”

“Ai hối hận chứ!” Cô vẫn còn cãi bướng,

Giọng nói âm u của anh vang lên: “Vậy thì tốt.” Hơi thở nóng bỏng phả vào người cô, anh hôn cô triền miên rất lâu mới thỏa mãn: “Doãn Tiểu Mạt, chơi

với lửa có ngày chết cháy!”

Mặt cô nóng ran, bàn tay vô ý bám chặt tấm lưng trắng kiệu của anh. Ngũ Trác Hiên rung mình, tiếp tục cắn nát làn da cô. Đôi môi anh dường như có ma lực, phủ tới đâu nơi đó liền run rẩy. Áo đang mặc chẳng mấy chốc đã rời khỏi cơ thể, nội y cũng không cánh mà bay. Mỗi sợi dây thần kinh, mỗi vùng da thịt trên người cô đều bị anh đốt cháy. Doãn Tiểu Mạt nhắm nghiền hai mắt, thụ động tiếp nhận từng đợt sóng trào. Những nụ hôn của anh khiến cô hoàn toàn chìm vào mê lyến.

Anh chậm chạp tiến vào cơ thể cô, cảm nhận rõ sự run rẩy của cô. Anh hôn nhẹ lên mắt cô: “Đừng sợ!” Anh ngừng động tác, đợi hàng lông mày của cô giãn ra mới lần nữa từ từ di chuyển.

Đau, nhưng còn có khoái cảm. Doãn Tiểu Mạt muốn hét lên, nhưng âm thanh thoát ra miệng chỉ còn lại những tiếng rên rỉ. Thân thể cô đã bị thu phục bởi sự dẫn dắt đầy nam tính của anh.

Làn môi Ngũ Trác Hiên lướt qua từng tấc da trên người cô, sự kiên nhẫn của anh cực lớn, từng chút từng chút một trêu chọc xúc cảm của cô. Đốm lửa sâu trong lòng cô bùng cháy mãnh liệt, khiến cô không kiềm được ưỡn người lên, ham muốn nhiều hơn.

Ngũ Trác Hiên rất dịu dàng, tất cả phương thức biểu đạt tình yêu của người đàn ông dành cho người phụ nữ của mình, anh đều làm hết, không quên một bước.

...

Sáng sớm hôm sau, tia nắng đầu tiên vừa chiếu vào phòng, Doãn Tiểu Mạt liền tỉnh giấc, ký ức duy nhất còn sót lại trong đầu cô là đêm qua mình đã thiếp đi trong uể oải, chắc là Ngũ Trác Hiên bế cô về phòng. Bên cạnh vang lên tiếng thở đều đều, cô về anh ngủ rất say. Doãn Tiểu Mạt ôm chần định xuống giường. Thấy động, Ngũ Trác Hiên liền tỉnh, thân nhiên thu hết cảnh sắc tươi đẹp vào đáy mắt, sau đó ôm lấy cô từ phía sau: “Chào buổi sáng!”

Giọng thì thào của anh đầy sức gợi cảm, Doãn Tiểu Mạt bất chợt thấy toàn thân nóng ran.

“Chào... chào buổi sáng.” Cô lí nhí nói.

Ngũ Trác Hiên đột nhiên lật người cô lại, dùng nụ hôn bao phủ làn môi anh đào của cô.

Doãn Tiểu Mạt khẽ “ừm” một tiếng, giờ trời đã sáng bảnh mắt rồi, sao lại bắt đầu thế này.

Sự bị động tiếp nhận lúc đầu của cô chuyển thành sự nhiệt tình đáp trả, cô bị cánh tay đặt bên eo dẫn dắt, những ngón tay thon dài của anh ép chặt người cô. Bình minh tươi đẹp lại được thưởng thức trên giường...

Lần tiếp theo tỉnh dậy đã là giữa trưa. Doãn Tiểu Mạt không thể nào cự quạ được vì cả người đã bị Ngũ Trác Hiên chiếm giữ, cô đá nhẹ chân: “Dậy thôi!”

Ngũ Trác Hiên mở mắt, ánh mắt mơ màng: “Để anh ngủ thêm chút nữa!”

“Em đói rồi.” Dạ dày không khách khí mà kêu lên mấy tiếng.

“Thế em dậy trước đi.” Ngũ Trác Hiên nũng nịu, không biết học ở đâu cái kiểu mặc cả thế này.

Doãn Tiểu Mạt làm sao dám trở mình? Nghĩ một lúc, cô mặc kệ anh, cuộn chần xuống giường, Ngũ Trác Hiên gọi với lại: “Trả chăn cho anh.”

Cô đương nhiên không dám quay đầu lại. lúng túng tay chân trong chăn để mặc quần áo, sau đó mới ném chăn lên giường.

Cả quá trình, Ngũ Trác Hiên cứ một mực tủm tỉm cười.

Doãn Tiểu Mạt chạy như bay vào phòng tắm, hai chân mềm nhũn. Cô gái trong gương khuôn mặt ửng hồng, đôi mắt long lanh nước đầy quyến rũ. Cô vỗ vỗ hai má, vẻ mặt rạng rỡ, tâm trạng tốt không gì sánh được.

Lúc Doãn Tiểu Mạt quay vào phòng ngủ, Ngũ Trác Hiên đã mặc quần áo chỉnh tề, bộ dạng cách biệt một trời một vực so với lúc chỉ có hai người trên giường. Doãn Tiểu Mạt oán thăm trong bụng, đúng là mặt người dạ thú!

“Đang nghĩ gì thế?” Ngũ Trác Hiên khá hiểu cô, dám chắc lúc này cô đang nghĩ bậy bạ gì đó trong đầu.

Doãn Tiểu Mạt nhất định không chịu nói ra suy nghĩ thực lòng của mình, chiêu thứ nhất là chối phắt: “Không có gì!”, chiêu thứ hai là đánh trống lảng: “Anh mau đi rửa mặt đi rồi tới công ty, nếu không chị La Thu Thu sẽ đòi giết người đấy.”

“Hiếm hoi lắm mới có một hôm không đi làm, sợ gì chứ.” Ngũ Trác Hiên thân nhiên nói.

“Không được, không được.” Doãn Tiểu Mạt không thể chấp nhận, Ngũ Trác Hiên là một người cuồng công việc, 365 ngày không nghỉ ngơi. Nếu đột nhiên anh nghỉ, người đầu tiên La Thu Thu tìm tới chắc chắn là cô, cô không gánh vác nổi trách nhiệm này.

Ngũ Trác Hiên nhún vai không nói.

Doãn Tiểu Mạt làm hai món ăn đơn giản: “Buổi trưa ăn nhẹ nhàng một chút, tối về em làm cơm ngon cho anh.”

“Ăn gì có thể để anh chọn không?”

“Được thôi, anh muốn ăn gì?”

Ánh mắt của Ngũ Trác Hiên nổi lên sự mờ ám, Doãn Tiểu Mạt hiểu ra âm mưu của anh, thẹn quá hóa giận ném đôi đũa xuống bàn, Ngũ Trác Hiên vội giữ cô lại, không dám đùa nữa.

Buổi chiều, Doãn Tiểu Mạt ra ngoài mua thức ăn, sau đó về nhà ngồi thất thần. Cho dù Ngũ Trác Hiên đã vì cô mà sắp xếp rất nhiều dự án ở Hà Lan, cô vẫn không muốn rời khỏi đây. Nhưng nếu cứ tiếp tục cả ngày ăn không ngồi rồi thế này không hợp với tính cách của cô. Cô không quen tiêu tiền của đàn ông, càng không muốn làm một bà quản gia ru rú ở nhà, cô phải tính lại kế hoạch tương lai của mình.

Cô có hai dự định, thứ nhất là tiếp tục học chuyên sâu tại một trường tốt trong nước, hai là tìm một công việc phù hợp với chuyên môn, như vậy cũng không đến nỗi làm thiêu trụi tài năng về tranh của mình.

Doãn Tiểu Mạt ngồi cắn bút cả ngày không biết làm thế nào, lựa chọn nào cũng ổn. Hay là hỏi Hứa Chi Nhiên?

Trung cầu ý kiến của anh một chút, không anh lại trách cô không coi anh là anh trai.

Điện thoại vừa kết nối, Doãn Tiểu Mạt đã nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Hứa Chi Nhiên: “Tiểu Mạt, đúng lúc anh đang có việc tìm em. Nhưng hiện tại anh không ra ngoài được, em tới đây một chuyến được không?”

“Vâng.” Doãn Tiểu Mạt đang vô cùng nhàn rỗi nên đồng ý không do dự.

Cô thư ký đưa Doãn Tiểu Mạt tới phòng làm việc của Hứa Chi Nhiên: “Giám đốc đang họp, anh ấy dặn em bảo chị chờ một lát.”

Doãn Tiểu Mạt gật đầu.

Cô thư ký bưng tới một tách cà phê rồi ra ngoài.

Doãn Tiểu Mạt ngồi nghịch điện thoại một lúc thì thấy Úc Doanh gọi điện tới. Hiện tại Úc Doanh đã vững chân ở tòa soạn mới, biết Doãn Tiểu Mạt rời khỏi tạp chí Duyệt Quân nên nghĩ ý mời cô tới chỗ mình. Doãn Tiểu Mạt vô cùng vui mừng, lập tức đồng ý.

“Vây em ghi địa chỉ lại, khi nào bớt chút thời gian ghé qua chỗ chị.” Úc Doanh vui vẻ nói. Cô rất ủng hộ Doãn Tiểu Mạt, Duyệt Quân không giữ chân Doãn Tiểu Mạt ở lại là một tổn thất lớn.

Doãn Tiểu Mạt tìm bút trên bàn làm việc của Hứa Chi Nhiên, ghi địa chỉ xong rồi nói: “Cảm ơn chị!”

Úc Doanh cười ha ha: “Cảm ơn cái gì chứ, em có thực lực thì chị mới mời em. Mong mỗi em gia nhập tòa soạn của chị càng sớm càng tốt, tới lúc đó chúng ta họp sức làm việc, nhất định sẽ đạt được thành tích cao.”

Doãn Tiểu Mạt cúp máy trong hân hoan. Úc Doanh chẳng khác nào cơn mưa ngày hạn hán, đúng lúc cô cần thì xuất hiện. Cô đặt bút lại chỗ cũ, vô tình trông thấy giữa đồng tài liệu trên bàn lộ ra một góc giấy có tên mình. Cô tiện tay rút ra xem, góc dưới bên phải ngoài phong bì có ghi ba chữ Doãn Tiểu Mạt. Có liên quan tới mình ư? Doãn Tiểu Mạt không kim được lòng hiếu kỳ, cởi sợi dây quần bên ngoài ra.

Nếu như thời gian có thể quay ngược trở lại, Doãn Tiểu Mạt nhất định không muốn trông thấy tập tài liệu đó.

Cây bút máy trong tay cô rơi xuống đất.

Đúng lúc này, Hứa Chi Nhiên đẩy cửa vào. Thấy tập tài liệu trên tay Doãn Tiểu Mạt, mặt anh biến sắc.

Bàn tay cô run rẩy, sắc mặt trắng bệch: “Anh, anh mau nói cho em đây không phải sự thật.”

Hứa Chi Nhiên lâm vào trầm mặc. Anh đứng tên rất nhiều công ty, bạn bè vô số, quan hệ rộng rãi, tập tài liệu này vô tình mà có được, quay về công ty bạn họp nên chưa kịp cất đi. Lúc ngồi trong phòng họp đã sợ Doãn Tiểu Mạt đọc được, nên vừa tan họp liền vội vã quay về ngay nhưng không ngờ vẫn chậm một bước.

“Anh nói đi!” Doãn Tiểu Mạt ngẩng đầu, vẻ mặt thẳng thốt.

Hứa Chi Nhiên thở dài, không có cách nào giấu nữa, đành cố gắng chọn lời mà nói: “Tiểu Mạt, anh không muốn lừa em, những gì em đọc được đều là sự thật.”

Cả người Doãn Tiểu Mạt mềm nhũn, suýt nữa đứng không vững.

Trong tài liệu ghi rõ, năm xưa chiếc xe du lịch của bố mẹ cô vì tránh một chiếc xe con mà đâm vào gốc cây, bị thương không cứu được. Những chuyện này cô đều đã biết, duy nhất một điều cô không ngờ tới, chiếc xe con kia là của bố mẹ Ngũ Trác Hiên. Toàn thân cô run rẩy, bố mẹ rời khỏi cõi đời này

là nỗi đau lớn vĩnh viễn nằm trong tim cô, dù đã qua nhiều năm nhưng vẫn chưa hết nhức nhối.

“Lúc đó, bố mẹ Ngũ Trác Hiên đều có mặt trên chiếc xe kia, nếu xe khách không kịp thời tránh thì cả hai bên đều bị tổn thất. Hơn nữa, hai người họ không hề vi phạm luật, mà vì tránh một chiếc xe đi ngược chiều nên mới gây ra tai nạn.” Hứa Chi Nhiên sợ cô suy nghĩ lung tung, vội vàng giải thích rõ.”

Doãn Tiểu Mạt một câu cũng không nói, vẻ mặt không chút biểu cảm.

Hứa Chi Nhiên đặt tay lên hai vai cô: “Tiểu Mạt, việc này không liên quan tới Ngũ Trác Hiên, em không được giận cá chém thớt.”

Trong đầu Doãn Tiểu Mạt vang lên một tiếng nổ rầm trời, cô không có cách nào bình tĩnh suy nghĩ.

Hứa Chi Nhiên vô cùng hối hận. Trước đây, anh còn chưa suy nghĩ kỹ xem có cần phải nói chuyện này cho Tiểu Mạt biết hay không, thậm chí anh cảm thấy đây chẳng phải chuyện gì lớn. Anh nghĩ nó không quan trọng, không liên quan tới Ngũ Trác Hiên, có lẽ là vì chuyện này không ảnh hưởng nhiều tới mình. Mạnh Hiểu Lộ bỏ rơi anh từ sớm, anh cũng không giao lưu gặp gỡ gì Doãn Chi thể nên anh mới có thể đứng vững đối diện. Nhưng Doãn Tiểu Mạt thì không như vậy, cô và bố mẹ tình cảm sâu nặng, Doãn Chi là người thương yêu cô nhất, Mạnh Hiểu Lộ là người cô sùng bái nhất. Vụ tai nạn năm xưa là cú đả kích quá lớn đối với cô, không dễ dàng gì cô mới vượt qua được. Bây giờ chuyện cũ bị khơi lại, cái chết của bố mẹ lại có liên quan gián tiếp tới người nhà Ngũ Trác Hiên, chuyện này khiến cô vô cùng đau khổ. Về sau, khi biết chuyện, Nghê Thiên đã mắng Hứa Chi Nhiên một trận toí bời.

Rõ ràng mới vào thu, tại sao cả người lạnh lẽo như đóng băng? Bờ môi Doãn Tiểu Mạt run run, hai mắt nhòe đi.

“Tiểu Mạt, em đừng làm anh sợ.” Hứa Chi Nhiên ôm lấy cô, phát hiện ra toàn thân cô lạnh ngắt.

Doãn Tiểu Mạt khó khăn lắm mới nói hoàn chỉnh một câu: “Em không sao.” Cô đau lòng không phải chỉ vì cái chết của bố mẹ có liên quan tới người nhà Ngũ Trác Hiên, mà còn lý do nữa là cô rất sợ anh vì hồ thẹn nên mới tốt với cô như vậy.

“Anh!” Cô khóc nức nở: “Em rất khó chịu.”

“Là tại anh không tốt.” Hứa Chi Nhiên chưa bao giờ thấy bộ dạng yếu đuối, bi thương này của cô. Cô trước giờ luôn kiên cường đối mặt với cuộc sống, là một quả ót nhỏ không chịu nhượng bộ anh một bước, là một cô bé tốt bụng luôn mỉm cười giúp đỡ mọi người, vậy mà lúc này cô lại khóc đầy bất lực.

“Tại anh, đều là tại anh không tốt.” Hứa Chi Nhiên tự tát vào mặt mình mấy cái. Chỉ cần được nhìn thấy nụ cười quen thuộc của Tiểu Mạt, chuyện gì anh cũng sẵn sàng làm.

“Chuyện này không thể trách anh.” Doãn Tiểu Mạt nói trong tiếng nấc. Trên đời này làm gì có chuyện gì giấu giếm được mãi, nếu sau này mới biết có lẽ còn đau đớn hơn ngàn vạn lần, không bằng ngay bây giờ giảng cho cô một đòn cảnh tỉnh.

Hứa Chi Nhiên dìu cô ngồi xuống ghế: “Tiểu Mạt, anh đưa em tới bệnh viện.”

Doãn Tiểu Mạt cứng rắn nói: “Không cần đâu.”

“Em thế này anh sao yên tâm được.” Hứa Chi Nhiên thở dài.

“Em nghỉ ngơi chút là ổn thôi.” Doãn Tiểu Mạt yếu ớt cười.

Hứa Chi Nhiên gọi người mang tới một cốc nước ấm, đặt vào tay cô.

Cơ thể dường như ấm lên một chút, nhưng đáy lòng vẫn còn đóng băng. Một giọt nước mắt trong suốt lặng lẽ rơi xuống bàn tay cô.

Hứa Chi Nhiên đau như đứt từng khúc ruột, đây đều là họa do anh gây ra, nếu không phải anh gọi Doãn Tiểu Mạt tới công ty thì đâu có chuyện gì xảy ra. Nhưng tất cả cũng đều xuất phát từ ý tốt, anh biết cô không muốn rời xa Ngũ Trác Hiên nên đã liên hệ với một vài trường học tốt trong nước, hôm nay họ gọi điện thông báo nhận Doãn Tiểu Mạt. Giấy tờ đều để trên bàn làm việc, rất dễ phát hiện, nhưng cô lại không nhìn thấy.

Doãn Tiểu Mạt miễn cưỡng cười: “Anh, em thật sự không sao.”

Hứa Chi Nhiên vuốt tóc cô, một lời an ủi cũng không nói ra được.

Doãn Tiểu Mạt ngồi một lúc, lau khô nước mắt: “Em về đây.”

“Anh đưa em về!” Hứa Chi Nhiên không yên tâm để cô một mình đi.

“Em muốn một mình yên tĩnh.” Doãn Tiểu Mạt bình tĩnh nói.

“Vậy tới nhà thì gọi điện cho anh.”

Doãn Tiểu Mạt cười: “Vâng.” Cô nhìn Hứa Chi Nhiên: “Em muốn mang tập tài liệu này về.”

Không biết cô muốn lấy làm gì, Hứa Chi Nhiên lo lắng nhìn cô.

Đến khi anh đồng ý, Doãn Tiểu Mạt bỏ vào trong túi xách.

Về nhà trong trạng thái hoang mang, cô xem lại tập tài liệu một lần nữa, gần tới giờ cơm mới đi chuẩn bị bữa tối. Lúc thái rau suýt nữa cô cắt vào tay, gạo rơi vãi hơn nửa, xương sườn quên không cho nước, làm gì hỏng nấy. Cuối cùng cô bỏ mặc mọi thứ, ôm chân ngồi thần thờ, đầu đau đến mức cảm thấy như sắp vỡ ra.

Ngũ Trác Hiên mở cửa vào, suýt nữa giẫm phải cô, anh hoảng hốt bật đèn lên: “Tiểu Mạt, em mệt à?” Anh sờ trán cô, Doãn Tiểu Mạt im lặng né tránh.

Phòng bếp rất bừa bộn, Ngũ Trác Hiên cười: “Hóa ra là không muốn nấu cơm. Để đây anh làm cho!” Anh xắn tay áo, Doãn Tiểu Mạt nhỏ giọng nói: “Thôi để em làm, anh nghỉ đi.” Cô đẩy anh ra ngoài phòng khách, ánh mắt thần thờ. Ngũ Trác Hiên cảm nhận được sự khác thường của cô.

Doãn Tiểu Mạt bình ổn lại tâm trạng, tập trung làm xong ba món, bày lên bàn ăn. Cô đưa đôi đũa cho Ngũ Trác Hiên, anh giữ lấy tay cô. Doãn Tiểu Mạt vùng vẫy một lúc nhưng anh không chịu buông. Cô cắn môi, không nói một lời. Anh ôm lấy cô, đặt cô ngồi lên đùi mình, chợt phát hiện toàn thân cô đang run lên.

“Xảy ra chuyện gì?” Anh ôm chặt cô, nhưng càng lúc cô càng run rẩy mãnh liệt.

Doãn Tiểu Mạt thật sự rất muốn yên ổn ăn cùng anh cho xong bữa cơm này rồi mới nói, nhưng cô không giỏi đóng kịch, thần sắc và hành động đã bán đứng cô từ lâu. Cô chỉ vào tập tài liệu trên sofa.

Mấy chữ trên tập tài liệu kia bắt ngờ đập vào mắt, Ngũ Trác Hiên mím môi.

“Anh biết từ lâu rồi phải không?” Doãn Tiểu Mạt hỏi, vẻ mặt cô vừa phức tạp, vừa nghiêm túc.

“Ừ.” Ngũ Trác Hiên khẽ đáp. Trước đây chính vì chuyện này mà anh nghi ngờ cô tiếp cận anh có mục đích, về sau dần dần hiểu con người cô, anh mới biết mình đã hiểu lầm. Cô vốn dĩ không hề biết chuyện này, con người cô trong sáng, lòng dạ không hề có âm mưu. Không phải anh chưa từng nghĩ tới có ngày cô phát hiện ra sự việc này, anh sợ cô khó xử, lại càng sợ cô đòi chia tay. Anh không dám tưởng tượng tới ngày này, càng không có cách nào đối mặt. Anh nghĩ phải tìm một thời cơ để nói rõ mọi chuyện với cô, đáng tiếc, trời không chiều lòng người.

Doãn Tiểu Mạt cảm thấy lòng mình nặng trĩu, quả nhiên anh đã biết. Vậy thì, tất cả tình cảm anh dành cho cô chỉ là vì áy náy, vì muốn chuộc tội với bố mẹ cô. Đôi mắt Doãn Tiểu Mạt mờ đi vì ẩm lệ, trái tim tựa như có mũi kim nhọn đâm vào.

“Tiểu Mạt, nghe anh nói!” Ngũ Trác Hiên cố gắng quát.

Doãn Tiểu Mạt lắc đầu, tinh thần sa sút: “Đừng nói gì nữa.”

Ngũ Trác Hiên cảm thấy ngộp thở, một lúc lâu mới lên tiếng: “Chuyện của bố mẹ em, anh rất xin lỗi, anh không có cách nào bù đắp, nhưng đó chỉ là tai nạn ngoài ý muốn.”

“Em hiểu.”

Đúng, cô hiểu hết.

“Tiểu Mạt.” Ngũ Trác Hiên hôn lên dòng nước mắt trên mặt cô nhưng cô cố tránh đi. Anh thở dài, lòng đau thắt.

Hơi nước ngưng tụ lại trong mắt Doãn Tiểu Mạt, cô đưa tay lên, muốn chạm vào hàng lông mày đang nhíu chặt của anh. Ngũ Trác Hiên chợt hôn cô điên cuồng, mỗi anh hết lần này tới lần khác đè nén môi cô, nỗ lực muốn dùng nhiệt độ của mình để xoa tan đi tảng băng dưới đáy lòng cô.

Doãn Tiểu Mạt muốn giãy giụa nhưng cả người đã không còn sức lực. Nụ hôn của Ngũ Trác Hiên xẹt qua bờ vai, hõm cổ, ngực và thắt lưng của cô, không buông tha bất kỳ nơi nào cảm nhận trên người cô.

Doãn Tiểu Mạt nằm dưới thân anh, thụ động tiếp nhận một trận cuồng phong, mãi tới khi không thể chịu đựng được nữa mới bật ra tiếng rên rỉ khe khẽ.

Sau khi kết thúc, Ngũ Trác Hiên ôm chặt lấy cô, thì thầm bên tai cô: “Tiểu Mạt, đừng rời xa anh!”

Doãn Tiểu Mạt nghe vậy không khỏi rung mình, cô cố gắng gạt tay anh ra, nhặt quần áo rơi lộn xộn trên mặt đất mặc lên người. Cô từ tốn nói: “Em đã quyết định rồi, em sẽ đi Rotterdam.”

Dù luôn ủng hộ cô đi thực hiện ước mơ của mình, nhưng Ngũ Trác Hiên biết, lúc này quyết định của cô có ý nghĩa thế nào. Anh im lặng.

Doãn Tiểu Mạt làm sao không đau lòng cơ chứ? Nhưng cô không có cách nào chấp nhận nổi việc này, điều duy nhất cô có thể làm bây giờ là nhanh chóng chạy trốn.

Ngũ Trác Hiên nhắm mắt lại. Khi mở mắt ra, anh nghe thấy giọng nói bình ổn của mình: “Em đi đi!” Anh quay lưng không muốn để cô nhìn thấy nỗi đau đớn và bất lực trong mắt mình. “Anh sẽ chờ em, đến khi em bình tĩnh trở lại, đến khi em bình tĩnh trở lại, đến khi em thực hiện được ước mơ của mình. Em phải nhớ kỹ, anh luôn chờ em ở đây.”

Lòng vô cùng chua xót nhưng Doãn Tiểu Mạt cố chấp không cho phép nước mắt rơi xuống. Cô ôm lấy anh từ sau lưng, thật lâu, trong lòng cô thầm

vang lên câu nói chưa bao giờ cô nói ra miệng: Ngũ Trác Hiên, em yêu anh!

Bạn đang đọc truyện *Gặp Ai Giữa Ngã Rẽ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Vĩ thanh: Em bằng lòng

Ba năm sau.

Cô bạn cùng phòng tên Từ Khiết gần đây đang cuồng một bộ phim cổ trang trong nước, hằng ngày cứ bảy giờ tối là y như rằng ngồi canh trước ti vi, nhất quyết không bỏ một tập. Hôm ấy, đang xem phim như thường lệ, Từ Khiết kinh ngạc ngẩng đầu lên khỏi ti vi, nhìn về phía Doãn Tiểu Mạt đang ngồi ở bàn học viết lách gì đó: “Tiểu Mạt, Tiểu Mạt.”

Từ Khiết phải gọi lại lần thứ hai, Doãn Tiểu Mạt mới có phản ứng. Cô luôn là người như vậy, cho dù xung quanh có ồn ào đến mức nào cũng không bị ảnh hưởng.

“Gì thế?”

“Nữ diễn viên này trông giống cậu quá!” Từ Khiết vừa nói vừa tỉ mỉ quan sát Doãn Tiểu Mạt một lượt: “Hình như béo hơn cậu một chút nhưng mặt mũi thì y hệt.” Từ Khiết kéo cô tới trước màn hình ti vi: “Cậu nhìn đi!”

Doãn Tiểu Mạt ngẩn người, trên ti vi đang chiếu bộ phim mà cô đóng nữ phụ cách đây ba năm. Nhưng cô không muốn giải thích, đành trả lời cho có lệ: “Ngoại hình giống cũng là chuyện bình thường.”

“Nhưng tên cô ta cũng là Doãn Tiểu Mạt.” Từ Khiết ngờ vực.

“Trùng hợp cũng là chuyện thường.” Doãn Tiểu Mạt không muốn nói thêm, cô vỗ vai Từ Khiết: “Tớ còn có việc chưa làm xong, cậu xem tiếp đi nhé!”

Từ Khiết “Ừ”, tiếp tục xem phim.

Thế nhưng tâm tư Doãn Tiểu Mạt lại không còn trên người cô nữa. Bộ phim này đối với cô và cả Ngũ Trác Hiên mà nói, vô cùng có ý nghĩa, bởi nó như một lời hẹn ước ngầm của hai người. Cô thâm thở dài, nỗi bi thương chợt lóe lên trên mặt rồi vội biến mất.

Vậy mà cô và anh đã xa nhau gần ba năm, chỉ còn chưa đầy hai tháng nữa là đến ngày hai người hẹn ước. Lời anh nói còn văng vẳng bên tai cô, hai người đã từng gần trong gang tấc mà biển trời cách mặt.

Ba năm nay, hai người không hề liên lạc với nhau, cho dù là điện thoại, tin nhắn, email, hay weibo. Thế nhưng thời gian gần đây, tin tức về anh lại liên tục truyền tới tai cô.

Cô biết anh tới Rotterdam chụp ảnh cho một tạp chí, dẫn đến một vụ náo nhiệt.

Cô biết anh tham gia tuần diễn thời trang, tạo ra một trào lưu mới.

Cô biết anh tận tâm tận lực tuyên truyền cho từng bộ phim tại kênh tiếng Trung ở Hà Lan, thu được tỷ suất người xem cực kỳ cao.

Cô cũng biết một người không thích bóng đá như anh lúc rảnh rỗi lại bay sang đây xem giải ngoại hạng Hà Lan.

...

Anh làm tất cả chỉ vì muốn gần cô hơn một chút.

Muốn cùng cô đứng dưới một khoảng trời.

Muốn cùng cô hít thở chung bầu không khí.

Muốn cùng cô ngẫu nhiên chạm mặt tại một nơi nào đó ở Rotterdam, để mỉm cười nói một câu: “Đã lâu không gặp.”

...

Nhưng cô không xuất hiện.

Cô sợ vừa gặp anh, nỗi nhớ nhưng sẽ không kìm nén nổi, lập tức ngã nhào vào vòng tay ấm áp của anh.

Cô sợ vừa gặp anh, tuyến phòng ngự xây dựng bấy lâu nay sẽ sụp đổ hoàn toàn.

Cô sợ vừa gặp anh, cô sẽ vứt bỏ mọi tôn nghiêm, vứt bỏ bản thân, vứt bỏ cả mộng tưởng của mình.

Cô sợ vừa gặp anh, cô sẽ nhớ tới vụ tai nạn mà bố mẹ đã gặp phải, sẽ nghĩ rằng anh với cô tất cả chỉ là trách nhiệm không thể trốn tránh.

...

Lương Băng thỉnh thoảng gọi điện thoại đường dài, tận tình khuyên nhủ cô: “Đã lâu như vậy rồi, em còn không thể buông xuống ư?”

Hứa Chi Nhiên cũng nói: “Em có biết Ngũ Trác Hiên đã thành lập một quỹ học bổng ở trường đại học cũ của em, lấy tên là Mạt Hiên không? Em còn không hiểu tâm ý của cậu ta sao?”

©STENT

Nghê Thiến lại càng hùng hổ: “Hôm trước chị vừa dọn dẹp lại nhà cho em, tìm thấy một chiếc Ipad mini, vừa mở ra liền đọc được một bài tàng đầu thi, đề chị đọc lại cho em nghe:

Doãn gia mí vũ chính thanh xuân

Tiểu nhụy đại hoa khí thực trình

Mạt tư nhạc sự niên niên tăng

Ngã quan tự cổ hiên đạt nhân

Ái tử dương hoa đập thanh thảo

Nhĩ lai thí nghĩ quan quốc tân.[1]

[1] Ghép lại những chữ cái đầu tiên sẽ được câu: “Doãn Tiểu Mạt, ngã ái nhĩ! (Doãn Tiểu Mạt, anh yêu em!)

Em đừng có nói là em không hiểu”.

Trên QQ, Tào Tử Di gửi tin nhắn: “Chị và Phạm Phiến đã có thể hòa hợp như xưa, hai em còn có gì không vượt qua được?”

Mọi người đều sáng suốt hơn cô, vì sao cô còn khẳng khẳng không chịu tỉnh ngộ?

Doãn Tiểu Mạt không biết. Cô luôn suy nghĩ tới được mắt.

Mấy hôm sau, Lương Băng lại gọi điện tới, Doãn Tiểu Mạt đang hoàn thành công việc cuối cùng cho tác phẩm dự thi của mình, mỉm cười nói: “Có chuyện gì chị nói nhanh đi. Phí điện thoại đường dài đắt lắm”

“Ngũ Trác Hiên sắp tổ chức liveshow.”

Doãn Tiểu Mạt hồ hững: “Thế ạ.”

“Một tháng nữa.”

“Ừm.” Doãn Tiểu Mạt vẫn bình thản.

“Vào hôm sinh nhật em.”

Lúc này mí mắt cô khẽ chớp động: “Hà?”

“Cách đây mấy ngày anh ấy đi bệnh viện khám sức khỏe, bác sĩ nói anh ấy làm việc quá sức, không nghỉ ngơi đủ, ăn uống không đúng bữa, ảnh hưởng rất lớn tới thanh quản. Vì không uống đúng thuốc nên để lại di chứng, có khả năng bị mất giọng.”

“Mất giọng?” Doãn Tiểu Mạt cuống quýt.

Lương Băng ngừng một lúc rồi nói: “Ừ, thế nên anh ấy tổ chức liveshow này là vì em, anh ấy nói còn nợ em một lời hứa.”

Anh từng nói sẽ hát tặng cô một ca khúc chỉ thuộc về một mình cô, không ngờ đã ba năm trôi qua, anh vẫn còn nhớ.

Lương Băng hỏi: “Tiểu Mạt, em có về không?”

Doãn Tiểu Mạt mím môi rất lâu mới đáp: “Hôm ấy em có cuộc thi rất quan trọng, không thể về được.”

Lương Băng thờ dài: “Tiểu Mạt, đây có thể sẽ là lần biểu diễn cuối cùng của anh ấy.”

Doãn Tiểu Mạt trầm mặc.

“Sẽ là cái kết cho cuộc đời ca hát của anh ấy.”

Doãn Tiểu Mạt tiếp tục im lặng.

Lương Băng lại thờ dài: “Thật sự không về?”

“Cuộc thi lần này đối với em vô cùng quan trọng, nếu từ bỏ, coi như em đã khổ công ba năm vô ích.” Doãn Tiểu Mạt nhỏ giọng nói.

Lương Băng than vãn: “Không cần biết em có về hay không, buổi liveshow vẫn được diễn ra đúng kế hoạch, em tự cân nhắc.” Nói xong, Lương Băng cúp máy.

Doãn Tiểu Mạt cảm ông nghe ngây người lúc lâu, mãi đến khi Từ Khiết đứng trước mặt cô: “Tiểu Mạt, cậu có dùng điện thoại nữa không?”

“Xin lỗi, cậu dùng đi.”

“Có tâm sự à?”

“Không có.”

Từ Khiết cười: “Người ngoài cuộc tỉnh táo, người trong cuộc u mê.”

Cô ấy không biết sự tình, nhưng lại nói một câu trúng tim đen. Doãn Tiểu Mạt nhìn Từ Khiết, chờ đợi một hồi.

“Hello Doãn, em có chuyện gì thế?”

Lần thứ hai bị hỏi câu này trong một ngày. Michael là thầy hướng dẫn của cô.

Doãn Tiểu Mạt lắc đầu, rồi lại gật đầu.

“Nói thử tôi nghe xem nào!” Michael là một người đàn ông trung niên hóm hỉnh, rất quan tâm tới Doãn Tiểu Mạt.

Do dự một lúc, Doãn Tiểu Mạt nói: “Thầy Michael, em có một sự lựa chọn khó khăn, em vừa muốn tham gia cuộc thi, vừa muốn về nước.”

“Ồ đó có người nào đó hoặc chuyện gì đó em bỏ không được?”

Doãn Tiểu Mạt không ngờ thầy lại hiểu rõ như vậy, nhất thời không biết trả lời thế nào.

Michael cười: “Em có tài, tất cả tác phẩm của em, tôi đều rất hài lòng. Tôi muốn giúp em có thể tiến xa hơn, không chỉ dừng lại ở mức độ này. Cuộc thi tới là một cơ hội vô cùng tốt, em phải cố gắng nắm chắc lấy, nếu không phải chuyện quá quan trọng thì tạm thời gác lại chuyện về nước đã.”

“Nếu rất quan trọng thì sao?” Tâm trạng cô rối ren. Lúc nói chuyện qua điện thoại với Lương Băng, cô có thể duy trì thái độ bình thản, nhưng những lời Lương Băng nói thật ra đã khiến cô bị chấn động.

“Vậy thì còn phụ thuộc vào việc trong lòng em coi cái gì quan trọng hơn.” Ánh mắt Michael thâm trầm tựa như có thể nhìn thấu mọi thứ.

Lại là câu nói quen thuộc. Năm xưa Tào Tử Di hỏi cô như vậy, cô đã trả lời thế nào? Cô nói: Đương nhiên là Ngũ Trắc Hiền quan trọng hơn. Đến tận bây giờ, đáp án của cô vẫn không hề thay đổi.

Cô làm sao có thể thờ ơ, đứng đưng khi biết chuyện anh đang phải đối mặt với nguy cơ bị mất giọng? Cô không làm được như vậy.

Michael tỉ mỉ quan sát ánh mắt Doãn Tiểu Mạt: “Xem ra em đã có câu trả lời cho mình rồi.”

Doãn Tiểu Mạt kiên định gật đầu.

Michael cười: “Doãn, hãy làm chuyện em cho là đúng đi. Tranh của em để tôi đi nộp giúp cho.”

“Cảm ơn thầy!”

Michael mỉm cười, ông là một người vô tư, dù có cảm tình tốt với Doãn Tiểu Mạt, ông cũng sẽ không cố níu giữ cô lại khi biết trái tim cô đã bị chiếm đóng.

Doãn Tiểu Mạt thức trắng mấy đêm liền mới hoàn thành bức tranh. Vì Michael dự thi thay nên thủ tục hơi rắc rối, phải chạy ngược chạy xuôi vài ngày mới xong. Tiếp đó là visa có vấn đề nên chậm trễ mất mấy ngày. Lúc này mùa vé máy bay về nước khá khó khăn vì đang trong kỳ nghỉ, cô phải dựa vào quan hệ mới mua được một vé máy bay vào trước đêm diễn của Ngũ Trắc Hiền một ngày. Nếu không có gì ngoài ý muốn thì có thể tới vào chương trình

bắt đầu.

Nhưng người tính không bằng trời tính, Rotterdam đúng lúc này gặp phải trận mưa to hiếm thấy, chuyến bay của Doãn Tiểu Mạt bị hoãn lại mấy tiếng đồng hồ.

Liveshow của Ngũ Trác Hiên diễn ra đúng giờ.

Anh quét ánh mắt qua vị trí chính giữa hàng ghế đầu, rỗng tuếch, trong lòng chột dâng lên nỗi thất vọng.

Nhưng điều này không ảnh hưởng tới màn biểu diễn của anh. Cho dù Doãn Tiểu Mạt có mặt ở đây hay không, hôm nay vẫn sẽ là món quà mà anh tặng cho cô.

Thời lượng liveshow trôi qua một nửa, Ngũ Trác Hiên đột nhiên nói: “Tôi đặc biệt cảm ơn một người, từ trước tới giờ sự cổ vũ của cô ấy luôn là nguồn động lực của tôi. Hôm nay là sinh nhật cô ấy, các bạn có thể cùng tôi gọi tên cô ấy được không?”

“Được!” Bên dưới hò reo.

“Doãn Tiểu Mạt, chúng ta đều cần cố gắng!” Ngũ Trác Hiên nói.

“Doãn Tiểu Mạt!” Tiếng hò reo của người hâm mộ vang lên.

“Tôi nói ‘fighting’, mọi người gọi tên cô ấy được không?” Ngũ Trác Hiên nói lớn.

“Được!”

Dù em không thể đứng cùng một sân khấu với anh, nhưng anh muốn tất cả mọi người đều biết, vị trí độc nhất vô nhị của em trong lòng anh.

Đáy mắt Ngũ Trác Hiên chột âm u, muốn nói lại thôi.

Anh hét lên: “Fighting!”

“Doãn Tiểu Mạt!”

“Fighting!”

“Doãn Tiểu Mạt!”

“Fighting!”

“Doãn Tiểu Mạt!”

Sức lực của fan thật đáng ngạc nhiên, có cảm giác sân khấu và trần nhà đều bị tiếng hò kia đục thủng.

Ngũ Trác Hiên giơ tay ra hiệu, mọi người im bật.

“Tiếp theo tôi muốn hát một ca khúc dành riêng cho cô ấy.” Ánh mắt của anh như lóe lên tia sáng: “Tiểu Mạt, anh muốn nói với em, niềm vui phải đánh đổi bằng nỗi đau, nụ cười phải đánh đổi bằng nước mắt, trưởng thành phải đánh đổi từ những vết thương, thành công phải đánh đổi bằng sự hi sinh. Anh hi vọng, lúc vui sẽ được chia sẻ cùng em, lúc tươi cười được nhìn thấy vẻ mặt rạng rỡ của em, lúc thành công có em chứng kiến. Anh muốn có em mãi mãi ở bên anh.”

...

Giai điệu này just for you,

Chỉ cần em nghe được, vậy là đã đủ,

Cho dù phải đối đầu với cả thế giới này,

I sing for you.

Không cần phải hoài nghi,

Cho dù có đôi chút khờ dại,

Chỉ cần truyền được tới tai em,

Anh sẽ tiếp tục hát không ngừng,

Hát cho tới khi cạn kiệt thanh âm

I'm gone sing for you, that's who I am

...

Tiếng vỗ tay như sấm dậy, tiếng la hét chói tai.

Một cô gái mặc quần jean và chiếc áo nhạt màu đứng cuối hội trường, không kim được dòng lệ tuôn rơi.

Rốt cuộc thì Doãn Tiểu Mạt đã chạy tới kịp vào giây phút cuối cùng, kịp nghe được lời thổ lộ của Ngũ Trác Hiên.

Cô tưởng mình để lỡ mất buổi biểu diễn, vẫn may, ba năm đã trôi qua nhưng tài xế taxi của thành phố S vẫn sung sức, có thể đưa cô đi qua phố lớn nhỏ, đưa cô tới với bến bờ hạnh phúc của mình.

Chẳng biết Lương Băng đã đứng bên cạnh cô khi nào, như làm ảo thuật đưa cho cô một bó tulip đỏ: “Tặng hoa đi.”

Doãn Tiểu Mạt lau khô nước mắt, mỉm cười nhận lấy bó hoa, thong thả từng bước một đi về phía sân khấu. Từ xa Ngũ Trác Hiên đã nhìn thấy cô.

Khoảnh khắc này, anh đã đợi thật lâu...

Về mặt anh rạng rỡ, tươi cười đón cô gái ngự trị trong trái tim mình.

Doãn Tiểu Mạt sải bước lên sân khấu, trao tặng anh bó tulip.

Fan ở dưới hò reo. “Ôm đi! Ôm đi!”, khiến Doãn Tiểu Mạt đỏ bừng mặt như say rượu.

Ngũ Trác Hiên cười nói: “Xưa nay tôi chưa từng khiến các bạn thất vọng.” Rồi anh nghiêng người ôm Doãn Tiểu Mạt vào lòng, ghé tai cô thì thầm: “Chào mừng em trở về.”

“Em phải bù đắp cho anh” Ngũ Trác Hiên làm nũng.

Doãn Tiểu Mạt vô tư đáp: “Được, trả góp nhé!”

“Một lời đã định!”

Doãn Tiểu Mạt bật cười, lần trả góp này, cô dự định dùng cả đời để trả.

Liveshow kết thúc, Ngũ Trác Hiên kéo Doãn Tiểu Mạt đi theo đường dành riêng cho khách VIP, lên thẳng căn phòng riêng mà bên tổ chức đã chuẩn bị cho anh. Cửa vừa đóng, nụ hôn nóng rực của anh đã liên tục rơi xuống trên người cô. Đờn ền lâu như vậy rốt cuộc đã được phóng thích, anh triền miên không dứt trên môi cô.

Di động đổ chuông.

“Mặc kệ đi!” Ngũ Trác Hiên luồn tay dưới vạt áo của cô.

Doãn Tiểu Mạt cúi đầu thờ gấp: “Anh nghe đi đã, nhờ đâu có chuyện gì quan trọng.”

Ngũ Trác Hiên miễn cưỡng nhận điện, giọng nói có phần bực bội: “A lô.”

Lương Băng bên kia lên tiếng: “Này anh đang ở xá nào thế, cả bữa tiệc mừng công chỉ còn chờ có mình anh.”

Doãn Tiểu Mạt giật áo anh: “Anh mau đi đi!”

“Bây giờ còn mừng công cái gì nữa!” Ngũ Trác Hiên cúp máy, tắt nguồn, tiện tay vứt điện thoại sang một bên. Anh kéo Doãn Tiểu Mạt vào lòng, tiếp tục dùng nụ hôn để công thành đoạt đất.

“Trời ơi, anh vội vã như thế làm gì?”

“Nghe ba năm rồi, sắp mất giọng rồi, không vội mà được sao?”

“Anh nói cái gì!!!”

“Không có gì.” Anh hôn cô thật sâu, bắt đầu một đêm xuân kiều diễm.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Ai Giữa Ngã Rẽ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Ngoại truyện: Nhược điểm

Có lần, Ngũ Trác Hiên tham gia ghi hình một chương trình truyền hình, người dẫn chương trình tươi cười hỏi: “Anh đã có thành công nhất định ở cả ba mảng truyền hình, điện ảnh, ca hát, hiện giờ lại là một nhà sản xuất phim có tiếng vang. Anh hoàn mỹ như vậy, tôi rất tò mò, anh có nhược điểm gì không?”

Ngũ Trác Hiên nghiêng đầu, suy nghĩ cẩn thận, ánh mắt anh bỗng trở nên ảm áp: “Trà Chanh Bạc Hà, tuyệt đối không được, vừa đụng tới tôi liền thua thảm hại.”

“Hà?” Người dẫn chương trình kinh ngạc.

Ngũ Trác Hiên không nói tiếp nữa, chỉ mỉm cười.

Ngày hôm sau, báo chí đều tung tin: “Thần tượng không uống được trà chanh bạc hà???”

Doãn Tiểu Mạt đi ngang qua sạp báo, dừng chân nghỉ liền nghe thấy mấy cô gái trẻ đang bàn tán xôn xao. Cô tò mò, mua một quyển tạp chí, sau đó, mặt lập tức xám xịt. Ngắm nghía hồi lâu, cô chu môi quyết định đổi tên weibo thành Trà Xanh Bạc Hà.

Mấy hôm sau, Ngũ Trác Hiên lại nhận được lời mời phỏng vấn, anh nói: “Gần đây tôi nhận được rất nhiều lời nhắn trên weibo của các fan, mọi người đều hỏi tôi vì sao lại sợ uống trà chanh bạc hà, thế nên tôi nỗ lực khắc phục thử xem sao, kết quả, tôi lại phát hiện thêm một nhược điểm nữa, đấy là Trà Xanh Bạc Hà.”

Doãn Tiểu Mạt quần bách, tiếp tục đổi tên.

Lại qua vài ngày, trong một hoạt động, Ngũ Trác Hiên chủ động thanh minh, về mặt anh trầm ngâm “Các bạn thân mến, thực sự ngại quá, tôi cuối cùng cũng phát hiện ra, trà chanh hay trà xanh đều không sao, tôi chỉ bất lực với Bạc Hà, không thể chống cự!”

Doãn Tiểu Mạt không còn lời nào để nói.

Cà phê

Ngũ Trác Hiên nghiện cà phê, chuyện này ai ai cũng biết, lúc chưa có Doãn Tiểu Mạt quản lý, mỗi ngày anh uống tới bảy tách cà phê. Từ sau khi Doãn Tiểu Mạt làm trợ lý, cô đã quy định anh chỉ được uống một tách một ngày. Hai người kết hôn xong, Doãn Tiểu Mạt càng siết chặt nội quy, mỗi tuần chưa chắc đã cho anh uống được một lần.

Ngũ Trác Hiên thèm cà phê, đành phải lén lút sau lưng bà xã, sai trợ lý mới đi mua về.

Ai ngờ trợ lý này và Doãn Tiểu Mạt có quan hệ vô cùng tốt, cô ta mua thì có mua, nhưng sau đó lại báo cáo tình hình với Doãn Tiểu Mạt.

Buổi tối về nhà, Ngũ Trác Hiên bắt đầu bị Doãn Tiểu Mạt trách mắng: “Cà phê dẫn tới loãng xương, anh có biết không hả?”

Ngũ Trác Hiên tùm tùm nghe cô trút giận.

Doãn Tiểu Mạt phẫn nộ: “Uống nhiều cà phê không tốt cho tim.”

Ngũ Trác Hiên khiêm tốn tiếp thu: “Vâng, vâng.”

“Uống nhiều cà phê sẽ làm tổn hại chức năng bàng quang, ảnh hưởng tới chức năng thận, anh hiểu không hả?”

“Chức năng thận?” Ngũ Trác Hiên chớp mắt.

“Đúng!”

Ngũ Trác Hiên giữ lấy chiếc cầm trắng ngần của cô, bất ngờ phủ xuống một nụ hôn thật sâu, giọng nói mơ hồ: “Vậy bây giờ chúng mình thử xem!”

“Thử gì?” Lời nói của Doãn Tiểu Mạt bị chôn vùi trong sự mon men dịu dàng của anh.

Ghen

Doãn Tiểu Mạt gần đây đang thích một nhóm nhạc Hàn Quốc đẹp trai, trùng hợp là sắp tới bọn họ sẽ sang đây biểu diễn, địa điểm là thành phố S. Doãn Tiểu Mạt phấn khích, rất muốn đi xem.

Việc này bị Ngũ Trác Hiên biết được, anh làm bộ thản nhiên, buổi tối hỏi bà xã: “Có phải em muốn đi xem buổi biểu diễn của XX không?”

Doãn Tiểu Mạt chột dạ, cặp mi xuống, rụt rè gật đầu.

“Mua vé chưa?” Ngũ Trác Hiên dịu dàng hỏi.

“Chưa, nghe nói rất khó mua.”

Ngũ Trác Hiên vẫn nhỏ nhẹ: “Có cần anh bảo Thiên Vũ đi mua vé chỗ ngồi tốt cho em không?”

Doãn Tiểu Mạt kinh ngạc ngẩng đầu: “Anh không phản đối à?”

“Vì sao lại phản đối?” Ngũ Trác Hiên vuốt ve mái tóc vợ.

Doãn Tiểu Mạt ngập ngừng: “Em sợ anh... ghen.”

“Anh là người như vậy sao?” Ngũ Trác Hiên vờ giận dỗi.

Ồ, còn không phải? Khóe miệng Doãn Tiểu Mạt mấp máy một chút.

Ngũ Trác Hiên nói rất chân thành: “Như vậy đi, đến lúc ấy anh lái xe đưa em đi xem.”

Doãn Tiểu Mạt nhìn anh với vẻ khó tin, từ bao giờ ông xã của mình lại tốt bụng như thế?

Ngũ Trác Hiên hí mắt cười: “Anh có thể giúp em xếp hàng mua đồ cổ động.”

Doãn Tiểu Mạt: “...”

Ngũ Trác Hiên ôm lấy cô, thì thầm bên tai: “Có cần anh giúp em làm quạt cổ động[1] không?”

[1] Chiếc quạt tròn có in hình thần tượng được người hâm mộ làm để đem đi cổ vũ trong những buổi biểu diễn.

“...” Doãn Tiểu Mạt trầm nghĩ, ông xã mình không lẽ có vấn đề rồi?

Ngũ Trác Hiên lại cầm lấy tay cô, tính toán những thứ cần phải chuẩn bị: “Tạp chí, khăn mặt, băng rôn, bộ văn phòng phẩm, ly, dép lê...”

Tiểu Mạt không nhịn được, giờ tay sờ trán anh, không hề sốt!

“Anh nói thật đấy, chỉ cần em vui là được.” Ngũ Trác Hiên cầm tay vợ, đưa lên miệng hôn nhẹ.

Doãn Tiểu Mạt vô cùng cảm động.

“À, đúng rồi, thế mấy người đó đẹp trai lắm phải không?” Ngũ Trác Hiên vờ lơ đãng hỏi.

Doãn Tiểu Mạt quả nhiên mắc lừa: “Ừ ừ, đương nhiên rồi, ai cũng đều đẹp trai cả, trẻ trung phong độ, ơ...”

Bờ môi Ngũ Trác Hiên đã dán vào mạng tai mềm mại của cô: “Đẹp trai hơn chồng à?”

“Không... sao có thể chứ...” Doãn Tiểu Mạt thờ gáp.

Ngũ Trác Hiên ngậm vành tai cô, giọng nói quyến rũ vang lên: “Thế em thích họ hơn hay thích anh hơn?”

Doãn Tiểu Mạt cảm thấy ngứa ngáy khó chịu, run run nói: “Đương nhiên... là anh”. Cô liên tục van xin.

Ngũ Trác Hiên vẫn không chịu buông tha, tiếp tục cọ xát cơ thể cô. Tất cả những điểm nhạy cảm trên người Doãn Tiểu Mạt đều bị anh tàn phá một trận mới được thả tự do.

...

Đến ngày diễn ra buổi biểu diễn, Doãn Tiểu Mạt ăn mặc, trang điểm lộng lẫy rồi chuẩn bị ra khỏi nhà.

Ngũ Trác Hiên hôm nay về sớm hơn mọi khi: “Sao không đợi anh, đã nói anh đưa em đi rồi mà?”

“Em tưởng anh bận, quên mất chuyện này rồi.” Doãn Tiểu Mạt mỉm cười dịu dàng. Ngũ Trác Hiên đã giúp cô mua được vé hạng nhất, lại còn nhất quyết đòi đưa cô đi, lòng cô vui như nở hoa.

Ngũ Trác Hiên vỗ vỗ mặt cô: “Sao quên được chứ, chuyện đã đồng ý với vợ yêu thì nhất định phải làm bằng được, anh đi thay quần áo rồi ra ngay.”

“Vâng.”

Doãn Tiểu Mạt đợi rất lâu vẫn không thấy ông chồng yêu quý của mình ra khỏi nhà tắm. Cô lo lắng đi tới cửa, Ngũ Trác Hiên thò đầu ra: “Minh ơi, anh quên không cầm quần áo vào.”

Doãn Tiểu Mạt phì cười, quên sao không gọi cô sớm chứ, vợ chồng rồi còn ngại ư? Cô chọn một bộ đồ thoải mái, đưa vào phòng tắm: “Quần áo tới rồi đây.”

Ngũ Trác Hiên thò tay ra lấy quần áo, đồng thời túm lấy Doãn Tiểu Mạt lôi vào luôn.

Trong phòng tắm, hơi nước dày đặc khiến Doãn Tiểu Mạt suýt nữa mờ mắt. Ngũ Trác Hiên dồn cô vào tường, chặn lấy đôi môi cô.

Doãn Tiểu Mạt choáng váng, hoàn toàn không chống đỡ được sự cuồng nhiệt của anh, bất lực mở miệng nói: “Đừng làm nhăn quần áo của em!”

“Vợ yêu, tập trung nào!” Nụ hôn dai dẳng, triền miên của anh đã chặn những lời kháng nghị của cô ở lại trong cổ họng.

Nói xong câu “vợ yêu, mình tắm yên ương đi”, Ngũ Trác Hiên liền lột bỏ bộ lễ phục chường mắt trên người cô. Hừ, mặc thế này đi xem buổi biểu diễn của người đàn ông khác, nghĩ cũng đừng hòng nhé!

Đợi đến khi Doãn Tiểu Mạt hoàn toàn tỉnh táo lại thì đã là sáng sớm hôm sau. Lỡ mất buổi ca nhạc, cô tiếc muốn chết, chỉ có thể trách bản thân không đủ kiên định, không chống cự nổi sự cám dỗ của Ngũ Trác Hiên.

Rất lâu sau, Doãn Tiểu Mạt nhắc lại chuyện này với ông xã, Ngũ Trác Hiên ngo trái ngo phải mất tự nhiên, bấy giờ cô mới hiểu hóa ra anh có ý.

Bình đám chua này thật là to!

Sinh em bé

Doãn Tiểu Mạt rất thích trẻ con, kết hôn xong liền muốn mau chóng sinh được một trai một gái, thế nhưng cố gắng nửa năm trời cũng không thấy kết quả.

Sau một lần thân mật, cô trêu chọc ông xã: “Này, vì sao vẫn không có động tĩnh gì thế, có phải anh... không được không?”

Ngũ Trác Hiên nửa cười nửa không, đôi mắt sâu thêm mấy phân: “Có lẽ là không được thật, thế nên càng phải nỗ lực gấp bội.”

Tiếp tục...

Doãn Tiểu Mạt đã tự bê đá đập chân mình!

Không ngờ bấy lâu mong mà chưa có, vừa có liền mang thai đôi, hai người vui mừng khôn xiết, Ngũ Trác Hiên càng coi cô như đối tượng quan trọng cần bảo vệ.

Doãn Tiểu Mạt tuy ngoài miệng chê bai anh lo nhiều chuyện nhưng trong lòng lại cảm thấy rất ngọt ngào.

Mười tháng sau, Doãn Tiểu Mạt sinh được hai bé gái. Thông thường, người mới được làm mẹ đều rất hạnh phúc, câu đầu tiên nói sẽ là “mau bế lại đây em xem”, đáng này, Doãn Tiểu Mạt lại buồn bã nói: “Ngũ Trác Hiên, kiếp trước tình nhân của anh quá nhiều!!!”

Ngũ Trác Hiên: “...”

Câu thứ hai là: “Đau chết đi được, em không đẻ nữa đâu!”

Ngũ Trác Hiên lập tức đáp ứng: “Ừ ừ, em không sinh nữa!”

Doãn Tiểu Mạt trợn mắt: “Nếu có lần sau, anh đi mà đẻ!”

Ngũ Trác Hiên cười: “Được!”

Lần thứ hai mang thai, bà bầu Doãn Tiểu Mạt nổi trận lôi đình: “Em mặc kệ, anh đi đẻ thay em!”

Ngũ Trác Hiên day trán, khổ sở nói: “Làm sao anh giúp em sinh được, anh là đàn ông mà!”

“Em mặc kệ, lần trước em sinh, anh cũng trông thấy rồi đấy, bây giờ anh nằm lên giường ngay cho em.”

Ngũ Trác Hiên y lời hành sự.

“Đúng, chính là như thế, xoạc hai chân ra, đợi chút, em đi lấy ghế cho anh gác chân.” Doãn Tiểu Mạt trong ngực tràn đầy bất bình, kiên quyết giày vào ông xã.

Ngũ Trác Hiên yêu vợ như mạng sống, vì muốn xoa dịu tâm tình cô mà sẵn sàng để cô quất nạt sai khiến.

Doãn Tiểu Mạt thở hồng hộc kê gối dưới thân anh.

“Thế này để làm gì?” Ngũ Trác Hiên tươi cười.

“Không biết!” Doãn Tiểu Mạt ngang bướng: “Anh không được thở bằng mũi, phải thở bằng miệng.”

“Được, được!” Bà xã nói thế nào, anh đều làm theo như thế.

Thấy anh ngoan ngoãn nghe lời như vậy, Doãn Tiểu Mạt chợt thấy không nổi, cuối cùng đành buông tha.

Đầy tháng con trai xong, Doãn Tiểu Mạt ra quyết định: “Về sau ngủ riêng!”

Ngũ Trác Hiên tỏ ra đáng thương: “Vợ ở đâu, giường của anh ở đấy.”

Doãn Tiểu Mạt ghen hờn hồi lâu mới nói: “Anh ngủ ở phòng khách, ban công, bếp!”

Ngũ Trác Hiên ngẫm nghĩ một lúc: “Hóa ra em muốn ngủ ở chỗ đó!”

Gi? Chỗ đó là chỗ nào?

Ngũ Trác Hiên bỗng nhiên che mặt lại: “Không ngờ em lại có khẩu vị nặng như vậy, nhưng mà chỉ cần em thích, anh nhất định làm em hài lòng.”

Doãn Tiểu Mạt qua một lúc mới ngó ra, mặt đỏ bừng: “Ngũ Trác Hiên!”

Bạn đang đọc truyện *Gặp Ai Giữa Ngã Rẽ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.